

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THOMAS OLDE HEUVELT

BÜYÜ

"Tüyler Berberler, sürükleyici ve farklı bir hikâye.

Bu yılın en iyi korku-gerilim romanlarından
biri olacağına eminim." GEORGE R. R. MARTIN

**BRO
SIS**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ANTİK
KİTAP

Lanetli bir kasaba.

On yedinci yüzyıldan bu yana hayatta kalmayı başaran,

gözleri ve dudakları dikilmiş bir kadın,

Gözleri açıldığında bakışlarıyla, dudakları açıldığındaysa sözleriyle
insanları büyüleyebilecek bir cadı o.

Black Spring kasabası ona ait, içindkilerle birlikte,

Binlerce yıldır orada.

Hiç istenmedi, Hiç gitmedi

Lanetli herkesin peşinde, Nasıl ki a hiç gitmediyse,

diğerleri de gidemezler. Orada yaşayan insanlar, orada ölecekler.

Başka hiçbir yerde yaşayamazlar.

Orada doğan çocuklar, onun lanetine doğup

son nefeslerini yine onun lanetiyle verecekler.

İnsanlar, büyüsünden kaçabilmek için Katherine'in gözlerini ve
dudaklarını diktiler. Bakışlarından ve fısıltılarından kurtuldular.

Ancak o da dikişlerinden kurtulacak bir gün. O zaman hem gözünün
gördükleri hem de fısıldadıklarını duyanlar, teter teter kendilerini
öldürmeye başlayacaklar. Katherine onlara hiçbir şey yapmayacak.

Onlar ölmeyi tercih edecekler sadece.

O Katherine.

Black Spring'in laneti

Ve Black Spring'i yutmaya hazır.

Büyü

Thomas Olde Heuvelt

Kitabın Özgün Adı: HEX

Nemesis Kitap / Roman

No: 334

Yazan: Thomas Olde Heuvelt

Çeviren: Begümnaz Yürekli

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzeltilti: Leyla Yılmaz

Son Okuma: Beste Bal

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-91-7

© Thomas Olde Heuvelt

© Nemesis Kitap

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ekim 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic.

İkitelli Org.San. Bölğ. Deposite İş Merk.

A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

BÜYÜ

THOMAS OLDE HEUVELT

NİHAL ARI

Çeviren: Begümnaz Yürekli

BÖLÜM 1

BUGÜN? #TASLAMA

1

Steve Grant'ın Black Spring Market'in arka kısmındaki park yerinden köşeyi henüz dönmesi, tam da Katherine van Wyler'ın eski bir Flemenk laternası tarafından adeta çiğnendiği ânın üstüne denk gelmişe benziyordu. Bir anlığına bu manzaranın optik bir illüzyon olduğunu düşünmesinin sebebi, kadının olduğu yere devrilip tüm o ahşap oymaların, tüylü melek kanatlarının ve krom boyalı laterna borularının içine onların bir parçasıymışçasına karışmasıydı. Aracı, çekme kancası bağlantısıyla geri itip, Lucy Everett'in talimatlarıyla durduran kişi Marty Keller'dı. Ortada ne bir çarpma sesi ne de kanlı bir manzara vardı. Buna rağmen, kasaba halkı her kazada olduğu gibi avına koşan kaplan misali olay yerinde bitivermişti. İçlerinden yardıma koşmak için çantasını bir kenara fırlatan tek bir kişi bile çıkmamıştı; çünkü Black Spring halkının bu tür acil durumlardan daha fazla önem verdiği bir şey varsa, o da Katherine'in meselelerine burunlarını sokmamaktı.

"Çok yaklaşmıyoruz," diye bağırarak, bu tuhaf kazadan daha çok, devasa araca duyduğu merak yüzünden olay yerine tereddütlü adımlarla yaklaşan kıza doğru uzandı Marty. Steve, bir anda yaşanan şeyin aslında bir kaza olmadığını fark etti. Laternanın altından bir çift kirli ayakla beraber Katherine'nin elbisesinin çamurlu kumaşı görününce anlayışla gülümsedi: Demek ki tüm olan biten gerçekten de bir illüzyondan ibaretti. İki saniye sonra

“Radetzky Marşı”nın sesi, otoparkın karşısından bangır bangır çalmaya başlamıştı.

Adımlarını yavaşlattı; yorgun olmasına rağmen uzun yolunu tamamlamak üzere olduğuna memnundu: Bare Dağı Eyalet Parkı’ndan Montgomery Kalesi’ne oraya kadar 25 kilometre gidiyor, ardından Hudson’ın başından West Point Askerî Akademisi’ne kadar –bu bölgede yaşayan halk, akademiye kısaca “Point” derdi– olan yolu tamamladıktan sonra yönünü eve doğru çeviriyordu. Ormana ve tepelere doğru. İyi hissetmesinin sebebi koşmanın, Valhalla’daki New York Tıp Okulu’nda tüm gün boyunca bir şeyler öğretmenin verdiği stresten kurtulmanın tek ideal yolu olması değildi. Bu güzel hissi daha çok, akciğerlerinde dolanarak terini daha batı bölgelerde atmasını sağlayan ve kendisini müthiş bir moda sokan Black Spring’in *dışında kalan* nefis sonbahar havasına borçluydu. Bunun psikolojik olduğunun tabii ki de farkındaydı. Black Spring’in havasında ters giden bir şey yoktu, en azından incelenip kanıtlanabilecek bir olgu yoktu.

Etrafa yayılan müzik, Ruby’s Ribs’in aşçısını cezbetmiş olacaktı ki ızgarasının başından ayrılıp dışarı çıkmıştı. İzleyicilere katılarak, laternanın olduğu tarafa doğru şüpheyle dikti gözlerini. Kalabalığın etrafından dolanan Steve, alnındaki teri koluyla sildi. Aracın özenle verniklenmiş tarafındaki kapısının aslında iki yöne de açılabilen bir sallanan kapı olduğunu ve kapının aralık olduğunu fark ettiğindeyse, yüzündeki gülümsemeyi daha fazla bastıramadı. Aracın içi bomboştur. Lucy’nin içerideki manzarayı gizlemek için kapıyı çarpmasından önce Katherine’in içeride hareketsiz bir şekilde dikildiğini gördü. Bu hareketle laterna, dış görünüşüyle yine normal bir laternaya dönmüş oldu ve Tanrım, hakikaten de bir şeyler çalabiliyordu.

“Yani,” dedi hâlâ nefes nefese bir halde elleri kalça-

sının üzerinde. “Mulder ve Scully yine para mı biriktiriyorlar?”

Marty adama yaklaşıp sırıttı. “Sen öyle diyorsan... Şu lanet şeylerin ne kadar ettiği konusunda fikrin var mı? Bilgin olsun, kendi harcamalarında bile için beşin hesabını yapıyorlar.” Başıyla laternayı işaret etti. “Tamamen sahte. Peekskill’deki Eski Flemenk Müzesi’ndekinin rep-likası. Oldukça iyi, değil mi? Tüm o süslemelerin ardında bildiğin, sıradan bir römork var.”

Steve etkilenmişti. Şimdi daha dikkatli baktığında, laternanın dışının tatsız porselen figürlerle dolu bir karmaşadan ve özensizce yapıştırılmış ıvır zıvırdan ibaret olduğunu –ki boyalar da oldukça kötüydü– görebiliyordu. Borular gerçek krom kaplama bile değil, altın vernikli PVC’den ibaretlerdi. “Radetzky Marşı” bile başarısızdı: valfların nefis iç çekişlerinden ve mazide kalan bir makine olmasa beklenen delikli müzik disklerinin çıkardıkları sestten mahrum bir ses illüzyonundan ibaretti.

Marty, adamın aklını okurcasına, “Koca bir hoparlöre bağlanmış bir iPod, değil mi? Elin yanlış bir çalma listesine falan giderse laternadan yükselen metal müzik sesini duyabileceğiz.”

“Kulağa Grim’in fikirlerinden biri gibi geliyor,” diyerek güldü Steve.

“Aynen.”

“Bütün fikrin, ilgiyi kadının üzerinden *başka bir yöne* çekmek olduğunu aklımdan geçirmeli miyim?”

Marty omuz silkti. “Üstadın tarzını bilirsin.”

“Halka açık etkinlikler için,” dedi Lucy. “Panayır ya da festival zamanı gelen yabancılar için.”

“Pekâlâ, iyi şanslar,” diyerek tekrar sırıttı Steve yoluna devam etmeye hazırlanırken. “Belki bu yolla biraz para biriktirebilirsiniz.”

Son kilometrede adımlarını ağırdan alıp Deep Hollow Yolu'nda bulunan evine doğru yürümeye devam etti. Artık müziği duyamayacağı bir noktaya geldiğinde karanlıkta, laternanın tam göbeğindeki kadını düşünmeyi bırakmış olsa bile adımlarının temposunu "Radetzky Marşı" uydurmayı bırakamamıştı.

Steve duş alıp aşağı indiğinde Jocelyn yemek masasında oturuyordu. Gözlerinin altında çoğalan kırışıklıklara ve torbalara rağmen (ki kendisi onlara kırk yaş üstü pake-ti adını vermişti) yirmi üç sene önce Steve'in âşık olduğu ve büyük ihtimalle ölene kadar da kaybetmeyeceği o kurnaz gülümsemesiyle öylece otururken, "Erkek arkadaşlarıma yeterince vakit ayırdım. Sıra kocamda," dedi.

Steve gülümsedi. "Adı ne demiştin? Rafael mi?"

"Hı-hı. Bir de Roger var. Novak'tan kurtuldum." Ayağa kalkıp kollarını adamın beline doladı. "Günün nasıldı?"

"Yorucu. Yirmi dakikalık tek bir molayla beş saat aralıksız ders. Ulmann'dan programımı değiştirmesini ya da kürsünün arkasına pil takmasını isteyeceğim."

"Acınası durumdasın," dedi adamı dudağından öperken. "Bir röntgencimiz olduğu konusunda seni uyarmalıyım Bay Oldukça İstekli."

Steve geri çekilip kaşlarını kaldırdı.

"Büyükanne," dedi kadın.

"Büyükanne mi?"

Steve'i kendisine doğru çekip arkasını döndü ve omzunun üstünden başıyla bir yeri işaret etti. Kadının bakışlarını takip eden Steve, açık Fransız kapıların ardından gördüğü oturma odasının içine göz gezdirdi. Kanepe ve şöminenin arasındaki tuhaf köşedeki müzik setinin hemen yanında -Jocelyn, o şeyle ne yapacağını bilemediğinden o bölgeye Araf adını vermişti- tamamen hareketsizce dikilen ufak tefek, PDFKitapları.com'da bulunuyor. Bat-

mak üzere olan güneşin berrak altın sarısı ışığına ait değil gibiydi: karanlık, kirli ve daha çok geceye ait gibi görünüyordu. Jocelyn, yüzünü görmemek için kadının tepesine bulaşık bezi geçirmişti.

“Büyükanne,” dedi Steve dalgın bir şekilde. Ardından kahkaha attı. Elinde değildi. Asılı duran bulaşık bezinin yardımıyla tuhaf, saçma sapan bir görüntü vardı ortada.

Jocelyn kızardı. “Bize bu şekilde baktığı zaman tüylerimin diken diken olduğunu biliyorsun. Kör olduğunu biliyorum, tamam ama bazı zamanlar bu gerçeğin pek bir fark yaratmadığı hissine kapılıyorum.”

“Ne kadar süredir orada öyle dikiliyor? Çünkü bu kadını daha bugün kasaba merkezinde gördüm.”

“Yirmi dakikadan az bir süredir. Sen eve gelmeden hemen önce yerine geçti.”

“Bak şu işe. Black Spring Market’in arkasındaki otoparkta rastladım bugün ona. Yeni oyuncaklarından birini kadının tam üzerine indirdiler, lanet bir laterna. Etrafa yayılan müzikten pek haz almış olduğunu sanmıyorum.”

Jocelyn gülümseyip dudaklarını büzdü. “Pekâlâ, umarım Johnny Cash seviyordur çünkü CD çaların içinde en son o vardı. Çalma tuşuna basmak için kadının yanından bir kere geçmek benim için yeterli.”

“Cesur bir hareket madam.” Steve, kadının ensesindeki saçlarına parmaklarını dolayıp Jocelyn’i bir kez daha öptü.

Cam kapı ardına kadar açıldı ve içinden Çin yemeği kokuları yükselen büyük bir poşetle Tyler içeri girdi. “Hey, ortalıkta oynaşmak yok, lütfen,” dedi. “15 Mart’a kadar hâlâ çocuk sayılırım; o zamana kadar da hassas ruhumun böyle manzaralarla lekelenmesini istemiyorum. En azından kendi gen havuzuma dahil olan üyeler biraz saygı gösterebilir.”

Steve, Jocelyn'e göz kırparak, "Bu, sen ve Laurie için de geçerli mi acaba?" diye sordu.

"Belli şeyleri tecrübe etmeliyim," dedi Tyler elindeki poşeti masaya koyup ceketini çıkarırken. "Vikipedi yaşma uygun bir davranış olduğunu söylüyor."

"Vikipedi *bizim* yaşamımızdakilerin ne yapması gerektiği hakkında ne diyor peki?"

"Çalışın, yemek pişirin, harçlıklara zam falan yapın."

Jocelyn gözlerini fal taşı gibi açarak kahkahalara boğuldu. Tyler'm arkasındaki cam kapıdan içeri giren Fletcher, aşağı indirdiği kulaklarıyla yemek masasının etrafında tıklar tıklar yürümeye başladı.

Steve, Border Collie cinsi köpeklerinin hırlamaya başladığını duyduğu an, "Ah, İsa aşkına, Tyler, yakala şunu!" diyerek oğluna talimat verse de her şey için çok geç gibi görünüyordu. Fletcher, Jocelyn'in Arafı'nın oradaki kadını çoktan görmüştü. Sağır edici bir havlama sesiyle başlayıp, odadaki üç kişinin birden tüylerini diken diken eden tiz bir çığlıkla devam eden köpek koşturunca, koyu renk döşemelerin üzerinde kaymaya başladı. Gösterdiği büyük çabayla Tyler köpeği sonunda tasmaından yakalayabildi. Tam da Fransız kapının eşiğinde tasmaından yakalanarak aniden durdurulmanın verdiği güçle ister istemez şaha kalkan köpek, ön patileriyle deliler gibi havayı yumruklarken havlamaya devam ediyordu.

"Fletcher, sus!" diye bağırdı Tyler tasmaından bir kez daha çekerek. Fletcher o an havlamayı kesti. Kuyruğunu gergin gergin sallarken, Jocelyn'in Arafı'nın yanında kılını dahi kıpırdatmadan oturan kadına bu sefer de hırlamaya başladı. "Tanrım, bana kadının burada olduğunu söyleyebilirdiniz, değil mi millet?"

"Pardon," dedi Steve, Tyler'in elindeki tasmayı bizzat alarak. "Fletcher'ın Arafı'nın olduğunu görmeydik."

Tyler'ın yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. "Şu üstündeki elbisesi pek yakışmış," dedi. Ceketini sandalyelerden birinin üstüne fırlatıp, başka bir yorum daha yapmadan merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Steve, Tyler'ın amacının ödev yapmak olmadığını biliyordu; çünkü iş ödevine geldiğinde hiçbir acelesi olmazdı. Oğlunu bu denli aceleye düşürecek tek şey ya çıktığı kız (Newburgh'de oturan ve Sıkıyönetim nedeniyle pek sık ziyarette gelemeyen küçük, şımarık ve tatlı bir kızdı), ya da büyük bir ihtimalle Jocelyn onu Emperor's Choice Çin Restoranı'na göndermeden önce üzerinde çalıştığı YouTube kanalındaki vlogu olabilirdi. Çarşamba günleri Jocelyn'in boş günüydü ve kasabadaki Çin restoranlarının hepsi aşağı yukarı aynı tada sahip olsa da yemekle çok uğraşmayı sevmiyordu. Steve, hâlâ hırlamakta olan Fletcher'ı kulübesine kilitlese de, köpek hâlâ nafile adımlarla tel örgünün ardından çabalıyordu. "Kes şunu," dedi Steve, durumun gerektirdiğinden belki daha sert bir parlayla. Fakat köpeğin bu hareketi gerçekten de sinirlerine dokunmaya başlamıştı ve buna rağmen hayvanın önlerindeki yarım saat boyunca susmaya niyeti olmadığını da farkındaydı. Büyükanne bu ev ziyaretlerine başlayalı bayağı bir zaman olmuştu ama köpek kadının varlığına alışmamaya ant içmiş gibiydi.

İçeride masayı kurdular. Steve, erişteli tavuk ve General Tso tofuyla dolu kâğıt tabakları açarken kapı bir kez daha ardına kadar açıldı. Dışarıdan gelen köpek havlamaları eşliğinde Matt'in binicilik botları, açılan kapıdan içeri yuvarlandılar.

"Fletcher, yeter," dediğini duydu küçük çocuğunun. "Neyin var böyle?"

Yemek salonuna botlarından sonra girmeyi tercih eden Matt, yana kaymış kaskı ve jokey pantolonuyla birlikte

kapıda göründü. “Yaşasın, Çin yemeği,” dedi anne ve babasına sarılırken. “Birazdan aşağıda olurum!” Bu sözlerin ardından Tyler gibi o da merdivenleri koşarak çıkmaya başladı. Steve, yemek salonunu Grant ailesi bireylerinin meşgul hayatlarına ara verip tektonik plakalar gibi birbirlerine kayarak durdukları bir merkez üssüne benzetiyordu. Ne zaman fırsat yakalasalar beraber yemek yeme alışkanlıklarını sektirmeden devam ettirdikleri için değildi bu benzetme; odanın kendisiyle de alakalıydı: demiryolu traversleri, bahçedeki ahır ve at çitleriyle çevrili milyon dolarlık manzarası ve onun da ardında tüm haşmetiyle yükselen Philosopher’s Deep arazisi eşliğinde evin güvenilir bir mekânıydı.

Tyler odaya elinde on yedinci yaş gününde kendisine hediye edilen GoPro spor kamerasıyla birlikte girdiğinde Steve tahinli erişteleri servis ediyordu. Kırmızı kayıt ışığı yanmaktaydı.

“Kapat şu şeyi,” dedi Steve sertçe. “Büyükanne buradayken uyman gereken kuralları biliyorsun.”

“Onu çekmiyorum,” dedi Tyler masanın diğer ucundaki sandalyeyi çekerken.

“Bak, oturduğun yerden dahi kadının resmini alamazsın. Ayrıca içerideyken neredeyse hiç yürümediğini, hatta hareket etmediğini de biliyorsun.” Babasına masum bir gülücük fırlatarak tipik YouTube sesine geçti (müzik 1.2, ışık 2.0): “Ve şimdi, Pek Muhterem Olmayan Atamız isimli *trés important* raporum için size soru sorma vakti.”

“Tyler!” diye bağırdı Jocelyn.

“Pardon. Hiç Önemli Olmayan Doğurgan.”

Jocelyn, çözümcü bir ifadeyle oğluna baktı. “O sonuncusunu editleyeceksin,” dedi. “O kamerayı da yüzümden çek, çok kötü görünüyorum.”

“Basın özgürlüğü,” diyerek sırtı Tyler.

“Mahremiyet hakkı,” diye cevap verdi Jocelyn.

“Ev işlerinin askıya alınması.”

“Harçlıkların azaltılması.”

Tyler, GoPro’sunu kendisine çevirip yüzüne işkence görüyormuş gibi bir ifade verdi. “Ahh, bu zırvalıkları duymadığım tek bir günüm bile yok. Daha önce söylediğim şeyleri tekrarlıyorum arkadaşlar: diktatörlük altında yaşıyorum. Konuşma özgürlüğü bir önceki jenerasyonun ellerinde resmen tehlikede.”

Steve, “Mesihimiz böyle dedi,” derken bir yandan da General Tso’ları servis ediyordu; oğlunun bu konuşmalarının çoğunu editleyecek olduğunu bildiğinden duruma pek alıngın etmediği belliydi. Tyler, akılda kalıcı pop müzik ve hareketli efektler eşliğinde editlediği videolarında zekice fikirler, absürdlükler ve sokak manzaralarına yer verirdi. Bu işte de oldukça iyiydi. Sonuçlar etkileyiciydi: Steve, oğlunun TylerFlow95 isimli YouTube kanalına en son göz gezdirdiğinde 340 abonesi olduğunu ve videolarının 270,000’den fazla izlendiğini görmüştü. Tyler, reklam gelirinden cep harçlığının bir kısmını bile çıkartıyordu. (Rakamın saçmalık derecesinde az olduğunu kendi de kabul etse bile.)

Steve, “Ne sormak istiyorsun?” der demez kamera saniyesinde kendi yüzüne dönüverdi.

“Yalnızca birini ölümden kurtarabilecek olsaydın, kendi çocuğunun mu, yoksa Sudan’da koca bir köyün mü ölmesine izin verirdin?”

“Ne gereksiz bir soru.”

“Kendi çocuğumun,” dedi Jocelyn.

“Ah!” diye bağırdı Tyler müthiş bir drama anlayışıyla ve tam da o anda Fletcher kulübesinin içinden sağır edici havlama yayınına yeniden başladı. “Duydunuz mu? Kendi annem, Afrika’da var olmayan bir köy için beni kurban edermiş. Sizce bu üçüncü dünya ülkelerine duyduğu bir

çeşit şefkat belirtisi mi, yoksa aile ilişkilerimizin yetersizliğine bir işaret mi?”

“İkisi birden, hayatım,” dedi Jocelyn ve yukarı seslendi. “Matt! Yemek hazır!”

“Baba, diyelim ki önünde iki adet düğme var ve birine basarsan kendi çocuğun ölecek –ki bu *ben* oluyorum– diğerine basarsan da Sudan’da koca bir köy yok olacak. On saniye içinde hiçbirine basmazsan da, iki düğme birden otomatik olarak faaliyete geçecek. Kimi kurtarırdın?”

“Tuhaf bir durum,” dedi Steve. “Beni bu tercihi yapmaya kim zorluyor peki?”

“Eğlendir beni.”

“Yine de bu sorunun doğru bir cevabı yok. Seni kurtarırsam koca bir köyün ölümü için beni suçlayacaksın.”

“Diğer türlü de hepimiz ölüyoruz ama,” diye ısrar etti Tyler.

“Tabii ki de senin yerine köyün ölmesine izin verirdim. Kendi oğlumu nasıl böyle bir şeye kurban edebilirim?”

“Gerçekten mi?” diye hayranlık içinde fısıldadı Tyler. “Tüm köy kafalarının etrafında uçuşan sinekler olmadan tek bir adım bile atamayan besinsiz kalmış göçük göbekli minik asker çocuklardan ve onların AIDS’li annelerinden oluşuyor olsa bile mi?”

“O zaman bile. O anneler de kendi çocukları için aynı-sını yaparlardı. Matt nerede? Acıktım artık.”

“Eki ya Sudan’daki köy yerine tüm Sudan ölecek olsa hangimizi seçerdin?”

“Tyler, bu tür sorular sormaman gerekiyor,” dedi Jocelyn, eğer en büyük oğlu ve kocası bir konuşmaya başlamışsa araya girebilmenin en az geniş bir siyasi arenada söz alabilmek kadar zor olacağını çok iyi biliyor olsa da.

“Baba?”

“Sudan’ı,” dedi Steve. “Bu raporun amacı ne ki? Afrika’ya olan bu bağışın amacı ne?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi Tyler, “kim Sudan’ı seçerse yalan söylüyordur. Bir fikir beyan etmemeyi seçenlerse sadece politik açıdan doğru olmaya çalışıyorlardır. Tüm öğretmenlere sormamıza rağmen yalnızca felsefe öğretmeni Bayan Redfearn dürüstçe cevap verdi. Bir de sen.” Küçük kardeşinin merdivenlerden gümbür gümbür indiğini duyunca ona seslendi. “Eğer birinin ölmesine izin vermek zorunda kalsaydın kimi seçerdin Matt, Sudan’ı mı yoksa annenle babanı mı?”

“Sudan’ı,” cevabı çok gecikmeden geldi. Kameranın arkasından başını oturma odasının olduğu tarafa doğru sallayan Tyler, elini ağzına götürerek ağzının fermuarını kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı. Steve, Jocelyn’e gönülsüz bir bakış fırlatsa da karısının oğluna eşlik etmeye hevesli olduğunu onun dudağını ısırışından açıkça görebilmekteydi. Tam o anda kapı açıldı ve içeri banyodan yeni çıkmış olduğu, beline sarılı havludan belli olan Matt girdi.

“Süper, bana fazladan bin tıklanma kazandırıcaksın,” dedi Tyler. Matt yüzüne komik bir ifade verip GoPro’ya bakarak kalçalarını ileri geri oynatmaya başladı.

“Tyler, kardeşin daha on üç yaşında!” dedi Jocelyn.

“Ciddiyim. Lawrence ve Burak’la The Pussycat Dolls’un şarkısına çektiğimiz üstsüz playback klip 35,000’in üzerinde izlendi.”

“O dediğin pornoya yakın bir şeydi,” dedi Matt, arkasını oturma odasına –ve Jocelyn’in Arafı’nın yanında oturan kadına– verip kardeşinin yanında duran sandalyeye oturdu. Steve ve Tyler birbirlerine hınzırca baktılar.

“En azından masadayken üstüne bir şeyler giyemez misin?” diyerek iç çekti Jocelyn.

“Aşağı inip yemek yemem için çağırdın! Kıyafetlerim at gibi kokuyor ve daha duş bile alamadım. Bu arada, albümünü beğendim, anne.”

“Ne?”

“Facebook’taki.” Bir ağız dolusu erişteyi çiğnerken aynı anda kendini geriye iterek sandalyenin arka ayaklarını dengede tutmaya çalışıyordu. “Çok havalısın anne.”

“Anladım, hayatım. O ayakların dördü de yere değsin lütfen, tamam mı? Yoksa bir kere daha yere kapaklanacaksın.”

Annesinin dediklerine aldırmayan Matt, ilgisini kamera lensine kaydırdı. “*Benim* ne düşündüğümü bilmek istemediğine iddiaya girerim.”

“Aynen, istemiyorum at gibi kokan kardeşim. Daha çok senin duş almanı istiyorum şu an.”

“Alt tarafı terledim, odaya at sokmuşum gibi konuşma,” diye cevap verdi Matt tüm soğukkanlılığıyla. “Demin sorduğun soru fazla kolay. Bence şöyle bir şey sormak daha değişik olurdu: İçlerinden birinin ölmesine izin vermek zorunda kalsan kimi seçerdin, kendi çocuğunu mu, yoksa tüm Black Spring’i mi?”

Fletcher’ın hırlama sesi kulaklara yeniden çalındı. Dışarı bakan Steve, köpeğin başını iyice yere eğip dişlerini tel örgünün ardından yabani bir hayvan gibi gösterdiğini gördü.

“Tanrım, bu köpeğin nesi var böyle gerçekten?” diye sordu Matt. “Kafayı yemiş olmasını saymazsak tabii.”

“Büyükanne ortalıkta dolanıyor olamaz, değil mi?” diye masumca sordu Steve.

Jocelyn omuzlarını düşürüp odaya göz gezdirdi. “Bugün onu hiç görmedim.” Pek de inandırıcılığı olmayan göstermelik bir aciliyetle arka bahçede mülklerinin bitiş noktasındaki budaklı kızıl meşeden başlayıp tepelere doğru ilerleyen yola kadar göz gezdirdi: ağaç gövdesine çeşitli yerlerinden bağlanan üç adet güvenlik kamerasıyla Philosopher’s Deep’e çeşitli açılardan bakabiliyorlardı.

“Büyükanne ortalıkta dolanıyor olamaz, değil mi?”

diyerek ağzındaki her şeyi göstererek sırtıttı Matt. “Tyler’in takipçileri bundan hiçbir şey anlamaz.” Jocelyn’in uzun süredir Alzheimer hastası olan annesi akciğer enfeksiyonundan dolayı bir buçuk yıl önce, Steve’inki ise sekiz yıl önce vefat etmişlerdi. YouTube takipçileri bunları bil-mese de fikir Matt’i eğlendirmeye yetmişti.

Büyük oğluna dönen Steve, kendine pek de uymayan bir kabalıkla, “Tyler, bunu kesiyorsun,” dedi.

“Tamam, baba.” Sesini yeniden TylerFlow95 ayarına getirdi. “Sorumuzu ev ortamına daha yakın bir hale getirelim. Eğer içlerinden birinin ölmesine izin vermek zorunda kalsaydın, *o padre mio*, hangisini seçerdin: kendi çocuğun mu, yoksa tüm kasabamızı mı?”

“Bu tüm kasaba, karımı ve diğer çocuğumu da kapsıyor mu?” diye sordu Steve.

“Evet, baba,” dedi Matt küçümseyici tonlamalı kahkahasıyla. “Kimi kurtarırdın, Tyler’ı mı, beni mi?”

“Matthew!” diye bağırdı Jocelyn. “Bitir şu saçmalığı.”

“İkinizi de kurtarırdım,” dedi Steve ciddiyetle.

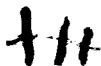
Tyler sırtıttı. “Bu yaptığın resmen politik açıdan doğru olma çabası, baba.”

Tam da bu son lafın üzerine sandalyesinde gereğinden biraz fazla geriye doğru eğilen Matt, dengesini yeniden kazanmaya çalışmak için çırpınsa bile ortaya çıkan manzara; tuttuğu kaşıktan etrafa saçılan sosla ve Matt’in sandalyesiyle beraber yere yuvarlanışının yarattığı kaosla beraber Jocelyn’in sandalyesinden fırlayışını ve bu hareketle irkilen Tyler’in GoPro’sunu önündeki eriştele tavuk yemeğine düşürüşünü resmetti. Matt’e bakan Steve, oğlunun ancak bir çocuğun sahip olabileceği türden bir esneklikle son anda uzattığı koluyla düşüşünü durdurmuş olduğunu o an fark edebildi. Matt yerde histerik kahkahalar atarken, bir yandan da sırtüstü durduğu pozisyonun

belindeki havlusuna verdiği yeni şekilden kurtulmaya çalışıyordu.

“Küçük kardeş alabora oldu!” diye bağırdı Tyler. GoPro’sunun üzerindeki sosu silerken, iyi bir aç yakalayabilmek için objektifi aşağı çevirdi.

O anda Matt, sanki bir yerden elektrik akımına kapılmış gibi titremeye başladı. Yüzü korkudan kasılmıştı; bacağına masanın ayaklarından birine vurunca sağır edici bir çığlık attı.

İlki: Tyler’ın GoPro’sunun yakaladığı görüntüleri kimse- nin bir daha göremeyecek olması talihsizlikti; çünkü eğer olan biteni inceleyecek şansları olsaydı, oldukça tuhaf, hatta daha düzgün bir deyişle rahatsız edici şeylerle karşılaşmaları kesindi. Görüntüler çok netti ve gözün gördüğünü kimse yalanlayamazdı. Küçük bir kamera olsa dahi GoPro, saniyede aldığı altmış olağanüstü kareyle Tyler’ın Misery Dağı’ndan aşağı doğru gerçekleştirdiği bisiklet yarışlarından Popolopen Gölü’nde arkadaşlarıyla yaptığı şnorkelle yüzmeye kadar her türlü hareketli âni, su bula- nık olsa bile oldukça başarılı çekebilmekteydi.

Görüntüler, Jocelyn ve Steve’in hâlâ yerde olan küçük çocuklarına ve ardından oturma odasına hayretler içinde baktıklarını gösteriyor. Görüntünün ortasında bir yerde sertleşmiş erişte ve yumurta sarısının bıraktığı lekeler var. Kamera başka bir yöne döndükten sonra Matt artık yerde değil; olduğu yerde garip bir kasılmayla doğrulup geri çekilmeye çalışırken masaya çarpıyor. Belinin etrafındaki havluyu bir şekilde yerinde tutabilmiş görünüyor. Bir anlığına sanki sallantılı bir geminin güvertesindeymi- siz gibi, gördüğümüz her şey van yatmış ve tüm yemek

salonu altüst olmuş gibi yansıyor. Görüntü yeniden düzeldiğindeyse crişte lekesi manzaramızın çoğunu kapatıyor olsa da, Fransız kapıların ardından zapzayıf bir kadın mutfığa giriyor. O âna kadar kadının Jocelyn'in Arafı'nı orada oturuyor gibi görünse de, bir anda mutfakta belirerek Matt'e acıyormuş gibi bakmaya başlıyor. Bulaşık bezi kafasından çoktan düşmüş ve saniyenin neredeyse onda birinde –yalnızca kameranın yakalayabildiği birkaç karede diyebiliriz– gözleri ve ağzı dikilmiş gibi bir görüntü beliriyor. Bu görüntü öyle hızlı geçiyor ki, daha ne gördüğümüzü anlayacak derecede olmasak bile beynimize işleyerek farkında olmadığımız bir rahatsızlık veriyor.

Ardından Steve Fransız kapıların olduğu yöne koşarak oturma odasının olduğu tarafı kapatıyor. Yarı saydam mozaik camdan görebildiğimiz kadarıyla zayıf kadının olduğu yerde duruyor. Kadın kapının camına tosladığında ortaya çıkan hafif titreşimi bile duyabiliyoruz.

Steve'in mizah anlayışı yok olmuşa benziyor. “Kapat şu şeyi,” diyor. “Şimdi.” Yüzü görünmese de. (tek görebildiğimiz şey tişörtü, kot pantolonu ve kameranın lensine bastırıldığı boşta duran parmağı), hepimiz ne kadar ciddi olduğunu kestirebiliyoruz. Ardından görüntü kararıyor.

“Benim için geldi!” diye bağırdı Matt. “Bunu daha önce hiç yapmamıştı!” Hâlâ yere düşen sandalyesinin yanında dikiliyor, bir yandan da belindeki havluyu aşağı kayması için tutmaya çabalıyordu.

Tyler gülmeye başladı –Steve’e göre, olan biteni anladığında hissettiği rahatlamamanın verdiği bir boşalmaydı bu. “Belki de sana karşı bir şeyler hissediyordur.”

“lyyy, iğrençsin, dalga mı geçiyorsun? Kadın müzeli!”

Jocelyn de oğlunun ardından kahkahalara boğuldu. Aldığı bir ağız dolusu erişteadaki acı sos oranını kestirememişti. Gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. “Özür dile-
rim, tatlım. Seni biraz kendine getirmeye çalışmış olsak
da, görünüşe göre *onu* harekete geçiren kişi sensin. Sana
doğru yürüyüş şekli cidden garip, böyle bir şeyi daha
önce yaptığını hiç görmemiştim.”

“Ne kadar süredir orada duruyor bu?” diye öfkeyle
sordu Matt.

“Sen geldiğinden beri,” diyerek sırttı Tyler.

Matt’ın ağzı açık kaldı. “Beni çıplak mı gördü yani!”

Tyler, ona, müthiş bir şaşkınlıkla karışık sempati dolu
bir çeşit sevgi gösterisi olduğu belli olan bir tiksintiyle
baktı. Yüzü yalnızca ağabeylerin, beyinsiz küçük kardeş-
lerine gösterebilecekleri türden garip ve komik bir ifade
almıştı. “Seni göremez, küçük aptal,” diyerek yanıtladı
kardeşini. GoPro’sunun lensini temizleyerek lekeli camın
ardındaki kör kadına baktı.

“Otur yerine Matt,” dedi Steve ciddiyeti henüz bozul-
mamış bakışlarla. “Yemeğin soğuyor.” Matt, suratını asa-
rak kendisine denileni yaptı. “Ve sen; o görüntüleri derhal
silmeni istiyorum, Tyler.”

“Aaa, hadi ama! Onun olduğu kareleri keserim olur
biter işte.”

“Şimdi diyorum ve gözümün önünde yapacaksın. Ku-
ralları biliyorsun.”

“Ne bu şimdi, Pyongyang’da mı yaşıyoruz?”

“Dediğimi tekrarlatma.”

“Ama acayip güzel malzeme vardı,” diye umutsuzca
mırıldandı Tyler.

Babasının bir şeyin yapılmasını istediği zamanlardaki
ciddiyetini biliyordu. Ve kuralların, gerçekten hatırlatıl-
masına ihtiyacı olduğunu çok az kadar farkındaydı. Gönlüsüz-

ce ekranı Steve'in görebileceği bir açıya çevirdikten sonra video dosyasına geldi ve önce SİL'e, ardından da OK tuşuna bastı.

"Aferin."

"Tyler, uygulamaya giriş yapıp kadını bildir, olur mu?" dedi Jocelyn. "Daha önce bizzat kendim yapmak istesem de bu tür şeylerde nasıl bir umutsuz vaka olduğumu biliyorsun."

Steve, dikkatle koridordan oturma odasına doğru yürüdü. Kadın yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı. Orada, Fransız kapıların arkasında yüzünü cama yaslamış, abajur veya bir çeşit saksı çiçeği misali, korkunç bir şaka gibi dikilmekteydi. Başörtüsünün altından sarkan uzun saçları kirli ve kaskatıydı. Odada başkalarının olduğunu anlamışsa da açık vermemişti. Steve, kadına biraz daha yaklaşmış olsa bile kendisine direkt bakmaktansa, gözücuyla şeklini seçmeyi yeğledi. Kokusunu alabilecek yakınlıktaydı ama: başka bir devre ait gibi buram buram gelen kötü bir koku, sokaklardaki çamuru, çiftlik hayvanlarını, hastalığı andıran cinstendi. Ağır ağır sallandığı için kollarını zayıf bedenine sıkıca bağlayan demir zincirler vernikli kapı sövesinin üzerinde donuk bir ses çıkartıyorlardı.

"En son akşamüstü beş yirmi dörtte Black Spring Market'in oradaki kameralar tarafından görülmüş," dediğini duydu oğlunun diğer odadan gelen boğuk sesiyle. Steve, bir yandan kadının bir şeyler fısıldadığını da duyabiliyordu. Söylediği şeyleri dinlememenin ölüm kalım meselesi olduğunu bildiğinden, daha çok oğlunun içeriden gelen sesine ve müzik setinde çalan Johnny Cash'e konsantre olmayı tercih etti. "Onu gören kişilerin daha önceden girdikleri dört haber daha var, başka da bir şey yok. Later-nayla ilgili bir şey yazıyor. Baba, iyi misin?"

Kalbi ağzında atan Steve, gözleri dikişli kadının yanına doğru eğilip yere düşen bulaşık bezini aldı. Sonra ayağa kalktı. Dirseği kadının zincirine sürtünce kadın yaralı yüzüyle Steve'e döndü. Bulaşık bezini kadının başına örter örtmez aceleyle yemek salonuna geri döndü; Fletcher'in panik içindeki deliye dönmüş sesi arka bahçeden gelirken Steve'in alnı sıırılsıklam olmuştu.

"Bulaşık bezi," dedi Jocelyn'e. "İyi fikirmiş."

Aile yemeğe devam ederken, yüzü bulaşık bezinin altında kalan gözleri dikişli kadın tüm yemek boyunca mozaik camın arkasında dikilmekten vazgeçmemiştir.

Sadece bir kere hareket etti: O da Matt'ın yemek salonundan gelen yüksek sesli kahkahasını duyduğunda başını bir tarafa yatırmasıyla gerçekleşti.

İçeriye dinliyor gibi bir hali vardı.

Yemek bittiğinde Tyler bulaşık makinesini doldururken, Matt de masayı temizledi. "Onlara ne gönderdiğini bana bir gösterebilirsin."

Tyler iPhone'unun ekranını kaldırıp HEXApp seyir defterini gösterdi. Son giriş, şu şekildeydi:

Çar. 09.19.12, 7:03 p.m., 16d önce
Tyler Grant @gps 41.22890 N, 73.61831 W
#K oturma odasında, 188 Deep Hollow Yolu
tanrım, sanırım küçük kardeşime yazıyor

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Steve ve Jocelyn oturma odasında bir köşeye yayılıp –koltuktaki klasik yerleri yerine odanın diğer tarafındaki divanı tercih etmişlerdi– CBS'te *The Late Show*'u izlemeye koyuldular. Matt yatağında, Tyler da üst katta bilgisayar başındaydı. Soluk televizyon ışığı kör kadının zincirlerinin üzerindeki titreşimleri yansıtırken, en azından paslanmamış olan

October 12, 2012 at 7:03 PM - <http://fancy.org>

kısımlarındakileri. Bulaşık bezinin altında kalan ağzının açık, dikişsiz köşesi belli belirsiz seğirdi. Bu seğirme, en köşede duran ve gevşek olduğu için eğimli bir kabloyu andıran son dikiş dışında diğer hepsinin bir tarafa doğru gerilmesine sebep oldu. Jocelyn esneyerek Steve'e doğru gerindi. Steve, Jocelyn'in uykuya dalmak üzere olduğunu kestirebiliyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra üst kata çıktıklarında bile yaşlı kadın orada, gecenin varlığını derinleştirdiği bedeniyle kıpırdamadan dikilmeye devam etti.

2

Nakliyeciler, branda ve naylonlarla kaplı mobilyaları tırın içinden çıkarıp kuş beyinli kaltağın talimatlarıyla Upper Reservoir Yolu'ndaki konuta taşıırken, Robert Grim sıkıntı içinde ekrana bakıyordu. Kamera numarasını ondan duymaya ihtiyacı olmamasına rağmen, numara D19-063'tü. Merhum Bayan Barphwell'in arazisi. Görüntü, HEX kontrol merkezinin batı duvarının büyük bir kısmını kapsıyordu. Gördükleri, Grim'in zaten harap olmuş gece uykusunu daha da berbat hale getiriyordu. Gözlerini kapatıp, güçlü bir iradeyle eski bir anıyı getirdi zihninin perdesine: Robert Grim'in gördüğü şey, tel örgülerdi.

Güney Afrika'daki ırk ayrımı sistemi fazla önemsenmedi. Ne Güney Afrika'daki ırk ayrımcılığının ne de Suudi Arabistan'da kadınlara getirilen zorunlu örtünme yasasının destekçisiydi, fakat devrimci ve rahatsız edici derecedeki özgecil yanı, dünyadaki insanları Black Spring'den olanlar ve olmayanlar olarak ikiye ayırmasına neden oluyordu. Hem de araya bile isteye tonlarca paslı, dikenli tel koymak suretiyle. Mümkünse binlerce voltluk elektrik akımı eşliğinde. Meclis üyesi Colton Mathers, bu tutumun sona ereceğini duyurup, Point'in taleplerine uygun bir entegrasyon hareketi başlatmak istedi –çünkü yeni bir büyüme olmadan, Black Spring ya yok olacak ya da Amishville, Pennysylvania'yı Mekke'nin hippie versiyonu gibi gösterecek birleşik aklara evliliği topluluğu haline

getirecekti. Fakat Colton Mathers'in bu yayılcı görüşü, üç yüz elli yıllık gizlenme politikasıyla çelişiyordu ki bu durum herkesin içini rahatlatmıştı. Robert Grim, bu meclis üyesinin egosunu zihninde koca bir kafa olarak resmetti. Gerçekten de adamdan nefret ediyordu.

Grim bir iç çekti ve ayaklarını masasının üzerine koyup *Wall Street*'ini okumakta olan Warren Castillo'nun ekranındaki istatistiklere, tablo ve ölçümlere göz gezdirmek için sandalyesiyle adamın masasına doğru kaydı.

"Nevrotik," dedi Warren başını okuduğu şeyden kaldırmadan.

Grim'in elleri kasıldı. Bir kez daha nakliye kamyonu-na baktı.

Geçen ay yaşanan olaylar oldukça ümit verici görünmüştü. Emlakçı, burnu havada çifti göz gezdirmeleri için eve götürmüştü, Grim de evin bir önceki yaşlı sahibine karşı pek de saygı barındırmayan bir tabirle "Barphwell Operasyonu" adını koyduğu operasyona en ince ayrıntısına kadar hazırlanmıştı. Barphwell Operasyonu, mülkün hemen arkasına yerleştirilecek geçici çitler, kumla dolu bir adet kamyon, birkaç beton döşeme, üzerinde PROPOLEN GECE PAZARI VE KULÜBÜ 2015'İN ORTALARINA DOĞRU HAZIR yazılı bir inşaat levhası ve iTunes'un New Age & Mindfulness bölümünden seçilmiş kazık çakma makinesi sesleri çalan bas eklemeli gizli konser hoparlörlerinden oluşmaktaydı. Gerçekten de, güvenlik kameraları emlakçının 293 No'lu otoyoldan yaklaşmakta olan arabasını gösterir göstermez Grim, müziği çalmak için sinyali verdiğinde, kazık çakma sesi duyulmayacak gibi değildi. Butch Heller'in darbeli matkabıyla birlikte etraf, kale inşasına girilmiş gibi seslerle dolmuştu.

İsimleri Delarosa, amaçları ise New York'tu. Grim'in Point'ten aldığı bilgiye göre, kadının kocası Newburgh

Şehir Meclisi'nden bir koltuk kapmıştı; kadın ise iletişim danışmanı ve bir erkek giyim şirketinin şanslı mirasçısıydı. Yukarı Batı Yakası'ndaki dostlarına ballandıra ballandıra anlatacakları kır yaşamını yeniden keşfediş öyküleri, sahip oldukları iki-üç bebeğin ve altı senenin ardından şehre dönmekle sonlanırdı muhtemelen.

Fakat tam da burada işler tatsız bir hal alıyordu. Black Spring'e yerleştikten sonra buradan dönüş diye bir şey söz konusu değildi.

Black Spring'den uzak *tutulmaları* gerekliydi.

Sahte inşaat alanının etkisi tartışılmaz olsa da, Grim emin olmak adına Upper Reservoir Yolu'na sergilik üç de adam yerleştirdi. Black Spring'de birkaç sigara ve bir kasa Bud birası karşılığında iş almaya istekli tonla genç vardı. Bu sefer işi kapanlar Burak Şayer, Justin Walker ve kasabın oğlu Jaydon Holst olmuştu. Emlakçı, kasaba gençleri Bammy Delarosa'yı daha arabasından iner inmez gece mesaisi hakkında suçlarken, kendi komisyonunun ellerinin arasından kayıp gidişini izledi. O gece Grim yatağında mutlu uykusuna dalmadan önce, kendini bu pratik zekâsı için kutlayıp gözkapaklarının ağırlaşmasına izin verdi. Bammy Delarosa'yı rüyasında kambur bir halde gördü. Kamburunda çığlıklar içinde bağırmaya çalışan bir ağız vardı, fakat dikenli tellerle dikili olduğu için bunu yapamıyordu.

"Sıkı dur," dedi Claire Hammer, ertesi sabah kontrol merkezine girmekte olan Grim'e. Kadın, elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. "Buna inanmayacaksın."

Grim sıkı falan durmamıştı. Kâğıdı okudu. Colton Mahers öfkeliydi. HEX'i kötü karar için suçluyordu. Emlakçı, üzerine POPOLEN GECE PAZARI VE KULÜBÜ 2015'İN ORTALARINA DOĞRU HAZIR yazılı levha hakkında suçlar sönmeye çalışan Bammy Delarosa'ya, Ba-

yan Barphwell'in ölümüne lanetler yağdırdı, fakat insanları oraya çekmek yerine uzaklaştırmaları için Grim'in bizzat para ödediği Donna Ross Kasaba Gayrimenkul'ü yerine Newburgh'dan bir emlakçı çağırmayı akıl eden kişi kadının en yakın akrabasıydı. *Öyle ya da böyle, burada yabancılarla uğraşıyorsunuz, yazmıştı Mathers. Ve bir kez daha, kendi görev icranızda akıl almayacak bir yaratıcılığa girişmişsiniz. Bu dağınıklıktan nasıl sıyrılacağım acaba?*

Bu, meclis üyesinin endişesiydi. Grim'i endişelendiren şey ise, Delarosalar'ın araziye resmen âşık olup teklif sunmuş olmalarıydı. Grim, vakit kaybetmeden sahte bir kimlikle yeni ve daha büyük bir teklif sunmuştu. Delarosalar bunun altında kalmamıştı. Grim de öyle. Alıcılar ilgilerini kaybedene kadar bunun üzerinde durmak ehemmiyetli iştî –Black Spring, bu emlak patlamasıyla yine iyi baş ediyordu.

Olayın bir hafta sonrasında Warren Castillo, Griselda'nın Gurme Lezzetler'den aldığı koyun etli sandviçini yemeye başlamadan hemen önce Grim'i kontrol merkezinde öğle yemeğine çağırdı. Delarosalar'ın Mercedes'i kasabada görünmekteydi. Claire çoktan yola çıkmıştı. Kırmızı alarm –yabancılar a ait herhangi bir ziyaret-söz konusuydu ve Warren bunu görür görmez iki kişiyi harekete geçirmişti. Bir yandan bitiremediği koyun etli sandviçine söylenirken, diğer yandan tüm hızıyla tepeye doğru koşmaya başladı Grim. Upper Reservoir Yolu'ndaki Claire'e denk geldiğinde nefes nefese kalmıştı.

Bayan Barphwell'in bungalov evinin önünde abartılı bir bronzluğa sahip olan karısıyla birlikteyken hiç ummadığı bu tacize uğrayan New York'lu adam, "İstedığınız şey ne?" diye şüpheyile sordu. Delarosa ailesi, muhtemelen evin ve çevrenin sıra dışı aurası konusunda doğru

karar verdiklerini bir kez daha teyit etmek için bu sefer yanlarında emlakçı olmadan gelmişlerdi.

“Evi alım işlemini durdurmanızı istiyorum,” diye tekrarladı Grim. “Bir daha tek bir teklif bile sunmayacaksınız; ne bu eve ne de Black Spring’deki başka bir eve. Kasaba, size başka yerlerden bakacağınız araziler için beş bin dolar telafî parası ödemeye hazır –Black Spring’de olmadığı sürece tabii.”

Delarosalar, bu iki HEX çalışanına inanmayan gözlerle baktılar. Sıcak bir gün olduğu için, Black Rock Ormanı’nın gölgeliğindeyken bile Grim, küçük bir ter damlasının gittikçe açılan şakaklarından aşağı kaydığını hissetti. Aslında kelliğinin kendisine ayrıcalık kattığını düşünüyordu. Kel erkekler üst sınıftan insanların ve kadınların ilgisini çekiyordu ona göre. Ellilerinin ortalarında olmasına rağmen, boyundan, kemik çerçeveli gözlüklerinden ve titizlikle bağladığı kravatından dolayı heybetli, göz korkutucu bir görünümü vardı; Claire Hammer da pek fazla açmaması gereken geniş alnına rağmen korkutucu güzelliğe sahip bir kadındı.

Söz konusu araziye giderken, yolda durumu nasıl ele alacakları konusunda konuşmuşlardı. Claire duygusal bir yaklaşımla ilerlemeyi ve aile bağlarıyla cıvık çocukluk anıları üzerinde durmayı tercih etmişti. Grim ise bu tür kariyer manyaklarıyla uğraşırken yapılacak en iyi hamlenin direkt olaya girmek olduğu konusunda ısrar ederek Claire’in dediklerini pek dinlememişti. Nedeni Claire’in alınydı. Gerçekten dikkatini dağıtıyordu. Böylesine geniş alınlı bir kadın söz konusu olduğunda bir şeyler gereksiz geliyordu –özellikle de alnını bu şekilde öne çıkarmaktan hoşlanıyorsa.

“Ama neden?” diye sorabildi sonunda Bayan Delarossa, boğazını temizledikten sonra

“Nedenlerimiz bize kalsın,” diye yanıtladı kadını Grim, tüm umursamazlığıyla. “Burayı hemen şimdi terk edip aklınızdan çıkarmanız sizin iyiliğinize olacaktır. Anlaşmanın ayrıntılarını bir kontrat üzerinde-”

“Pardon da, sen kim oluyorsun? Hangi yetkiye sahipsin?”

“Seni ilgilendirmiyor. Alımı hemen durdurup, beş bin dolarını almanı istiyorum. Paranın satın alamayacağı şeyler vardır. Burası dışında nereyi isterseniz kabulümüz.”

Delarosa, sanki az önce adam, karısını tüm kasabanın gözü önünde darağacına çıkarmayı teklif etmiş gibi baktı Grim’e. “Oradan bakınca delirmiş gibi mi görünüyorum?” diyerek hiddetlendi. “Kiminle uğraştığının farkında mısın sen?”

Grim gözlerini kapatıp yere çömeldi. “Parayı düşün.” Kendisinin düşündüğü şeyse siyanürdü. “Ve bunu bir iş teklifi olarak farz et.”

“Karşıma çıkan ilk bekçi köpeğinin beni rüşvetle yıldırmasına izin vermeyeceğim! Karım ve ben bu evi sevdi, yarın da kontratımızı imzalıyoruz. Hakkında şikâyetçi olmayacağıma dua et sen.”

“Dinle. Bayan Barphwell’in çatısı her sonbahar akıtmaya başlar. Geçen sene döşemelerine küçümsenemeyecek zararlar verdi. Bu,” dedi Grim iki eliyle evi işaret ederek, “fazlasıyla boktan bir ev. Highland Falls köyü taraflarında çok güzel mülkler var –en az bunun kadar kırsal özelliklere sahip, sadece Hudson’da bulunuyor, üstelik ev fiyatları da buradan daha ucuz.”

“Beni üç-beş kâğıtla kandıracağını zannediyorsan çok yanılıyorsun,” dedi Delarosa. Sonra bir anda aydınlandı. “Siz şu Gece Pazarı soytarıları mısınız? Böyle bir saçmalığa neden girişiyorsunuz?”

Grim ağzını açsa da Claire daha hızlı davranarak, “Siz-

den hoşlanmadık,” diye araya girdi. Yaptığı görevden pek haz duymasa da yine formunun zirvesindeydi. “Sizin gibi şehir züppelerini pek sevmeyiz. Havamızı kirletiyorsunuz.”

“Doğuştan gelen mizah diye ben buna derim,” diye tereddüt etmeden ekledi Grim. Kozlarını bu son sözlerle kaybettiklerinin bilincindeydi.

Bammy Delarosa önce Grim’e aptal aptal baktıktan sonra kocasına dönerek, “Ne anlatıyor bunlar sevgilim?” diye sordu. Robert Grim, kadının beynini şezlonglarda güneşlerek yakmış olduğunu, kafatasının içinde oradan oraya uçuşan kül parçalarından başka bir şey olmadığını hayal etti.

“Şşş, tatlım,” dedi Delarosa ve kadını kendine çekti. “Polisi aramadan defolup gidin buradan!”

Claire, “Bu yaptığınıza pişman olacaksınız,” dese de Grim onu kolundan çekti.

“Uğraşma şunlarla Claire. İşe yaramıyor.”

O gece Delarosa’yı cep telefonundan arayıp evi alması için yalvarmıştı. Adam taşınmalarının kendisine neden bu kadar problem yarattığını sorduğundaysa Grim, Black Spring’in üç yüz yıllık bir lanet altında olduğunu, buraya taşınırlarsa aynı lanetin ölene kadar peşlerini bırakmayacağını ve kasabada yaşayan kötü bir cadı da olduğunu anlattı. Delarosa telefonu Grim’in yüzüne kapatmıştı.

“Geberin!” diye bağırdı Grim önündeki ekranda görünen nakliyecilere. Elindeki kalemi ekrana fırlatınca çevresindeki yirmi monitörün birden kamera açıları değişti ve orada burada boş boş dolanan insanları göstermeye başladılar. “Size lanet olası bir iyilik yapmaya çalışıyorum!”

“Rahatla,” dedi Warren. Gazetesini katlayıp masası-

nın üzerine koydu. “Yapabileceğimizin en iyisini yaptık. Adam entelektüel, göt bir pislik olsa da en azından artık *bizim* entelektüel pisliğimiz. Ayrıca kadın da hoş bir parçaya benziyor.”

“Domuz,” dedi Claire.

Grim parmağını ekrana bastırdı. “Mecliste şimdi avuçlarını birbirine sürtüyorlardır. Bu tipler cehennemi buraya taşıdıklarında çıkan pisliği kim temizleyecek peki?”

“Biz,” dedi Warren, “bu işte de gayet iyiyiz. Dostum, şu stresinden biraz kurtulmayı dene. İddiaya gireceğimiz yeni bir şeyler olduğuna mutlu ol mesela. Evde karşılaşacakları şeylere dair elli kâğıt yatırırım.”

“Elli kâğıt mı?” diye şaşırdı Claire. “Deli misin? İstatistiksel konuşursak o karşılaşmalar daha bir kere bile ilk seferinde olmadı.”

“Hissediyorum diyelim bebeğim,” dedi Warren ve parmaklarıyla masayı tıklatmaya başladı. “Eğer kadının yerinde olsaydım, gidip çaylağı yoklardım, anlarsınız ya.” Kaşlarını kaldırdı. “Kim benimle?”

“Elli dolar –ben de giriyorum,” dedi Claire. “Bence kadına sokakta rastlayacaklar.”

“Güvenlik kameraları,” diye bir ses geldi kontrol merkezinin öbür ucundaki çevrimiçi veri analisti Marty Keller’dan. “İddiayı artırıp yetmiş beş yatırıyorum.”

Diğerleri adama aklını kaybetmiş gibi baktılar. “Hiç kimse o tür şeyleri özellikle orada olduklarını bilmediği taktirdé görmüyor,” dedi Warren.

“O görecek.” Marty monitörü başıyla işaret etti. “Tam o tipte biri. Güvenlik kameralarını görüp sorular sormaya başlarlar. Yetmiş beş geçerli.”

“Ben varım,” diye atladı Claire.

“Ben de,” diye ekledi Warren, “üstüne ilk içkiler de benden.”

Marty, yanındaki sandalyede telefon konuşmalarını dinleyen Lucy Everett'i dürttü. Kadın kulaklıkları çıkarttı. "Ne var?"

"İddiaya giriyor musun? Yetmiş beş kâğıt."

"Kesinlikle. Evde görecekler."

"Hadi oradan, onu ben söyledim!" diye bağırdı Warren.

"O zaman Lucy'yle Warren kazancı paylaşır," dedi Marty. Lucy, Warren'a doğru dönüp öpücük gönderdi. Warren öpücüğü siler gibi yapıp sandalyesine yaslandı.

"Ya sence, Robert? Sence ne olacak?" diye sordu Claire.

Grim iç çekti. "Siz düşündüğümünden de iğrenç insanlarsınız. Pekâlâ, kasabadaki birinden duyacaklar. Mutlaka ağzını tutmayı beceremeyen biri olacaktır."

Marty, denileni beyaz tahtaya not düştü. "Geriye Liz ve Eric kalıyor. İkisine de e-posta gönderirim. Eğer onlar da katılırsa tam beş yüz yirmi beş dolarlık bir kazanç oluyor. Senin için hâlâ iki yüz yetmiş beş, Warren."

"İki yüz altmışa iki yüz elli tatlım," dedi Claire.

"Kapa çenenin canavar kadın," diye somurttu Warren.

Robert Grim, kasabaya inip cevizli turta almak için paltosunu üzerine geçirdi. Pek modunda değildi ama en azından devlet destekli bir parça turtayla kendini oyalayabilirdi. Meclis emri olmadan hiçbir otoriteye sahip değildi ve her şey dört döneme ayrılarak Point'teki aracısına rapor ediliyordu ama yine de Grim, Black Spring'de işleri yürütme yetkisine sahipti ve yeteneklerinden biri de Dipsiz Çukur adını verdiği sübvansiyonlardan yararlanmaktı. Dört yüz küsur gözetleme kamerası ve işletim sistemi, tüm kasabanın ulaşabildiği internet erişimli filtreli sunucu, meclis toplantılarının ardından yapılan, mükemmel şaraplar eşliğinde gerçekleşen birkaç başarılı parti ve 800'lü numaralar yerine HEXApp kullanmayı tercih eden zorunlu rapor

düzeneği dahilindeki herkese verilen bedava iPhone'lar da dahil yedi HEX çalışanının yıllık gelirleri bu çukurdan elde ediliyordu. Bu iPhone konusu Robert Grim'i kasaba gençleri arasında bayağı popülerleştirmişti; sık sık genç (ve tercihen uzun bacaklı) esmer bir kızın, efsanevi boyutlardaki popülerliğini keşfetmek adına kontrol merkezine gelişi hakkında hayaller kurardı.

Robert Grim kronik yalnız bir adamdı.

"Bu arada, John Blanchard'dan bir e-postamız var," dedi Marty, Grim oradan ayrılmaya hazırlanırken. "Şu Ackerman's Corner'daki çiftçi çoban."

"Ah, Tanrım, o mu..." dedi Warren. Elinden gelse kaşlarını göğse kadar kaldıracak gibi görünüyordu.

"Koyunu Jackie'nin iki başlı bir kuzu doğurduğunu söylüyor. Ölü doğmuş."

"İki başlı mı?" diye sordu Grim inanamayarak. "Korkunç! Henrietta Russo'nun 1991'de doğan bebeğinden beri böyle bir şey yaşanmamıştı."

"Attığı mesaj beni bir nevi ürpertti. Bazı kehanetler, işaretler ve dokuzuncu çember gibi bir şey hakkında çeşitli şeyler yazarak devam etmiş."

"Çok takma," dedi Warren. "Son Konsey toplantısında gökyüzünde tuhaf ışıklar gördüğünden bahsetmişti. 'Cahiller ve oğlancılar gururları ve açgözlülükleri yüzünden cezalandırılacaklar,' diye bir şey demişti. Adam delirmiş. Sabah ereksiyonu etkisiyle kehanetlerde bulunuyor."

Marty, Grim'e baktı. "Yani, sizce e-postayı tutmalı mıyız? Eke koyduğu şu fotoğrafa bakın." Tabletine tıklayınca çirkin, şişman ve ölü bir hayvanın çamur içindeki görüntüsü ekrana yansdı -iki başlı olduğu da ilk fark edilen şeyler arasındaydı tabii. Jackie bebeğin zarını yalayıp çıkarmak bile istememişti. Fotoğrafın bir ucundaki yarısı görünmeyen ve pek de net olmayan bedenine bakılırsa,

bu canavar ceninle muhatap olmak yerine saman yemeyi tercih ettiği aşikârdı.

“İyy, manyak herif,” deyip arkasını döndü Grim. “Aynen, en iyisi Doktor Stanton’a gösterdikten sonra arşivdeki diğer örneklerle beraber formoldehite koyun. Cevizli turtta isteyen?”

Ortak bir “ıyyy” sesi yükseldi odadan, sesin yüksekliğinden Grim, Claire’in “ıyyy” yerine “kahretsin” dediğini duyamamıştı. Tam çıkmak için kapı kolunu tutmuştu ki Claire kelimeyi tekrarladı: “Robert, ciddiym. Kahretsin diyorum. Marty, bana Barphwell’in arazisini gösterip tüm ekrana yay.”

Marty ölü kuzunun fotoğrafını yana kaydırınca nakliyeciler yeniden görüntüye yansıdı.

“Hayır, *arazinin içindeki* D19 ...064 numaralı kame-
raya gel.”

Grim bir anda sapsarı kesildi.

Güvenlik kamerası Delarosa evinin önündeki elektrik direğine bağlıydı ve Black Rock Ormanı’na doğru inen Upper Reservoir Yolu’na ait belli bir bölgeye bakıyordu. Nakliye aracı ekranın sağında park halindeydi; işçiler de ellerinde kolilerle ekranın altından bir görünüp bir kayboluyorlardı. Sol üst kısımdan yirmi metre ötedeki bölgeye kadar yolun geri kalanı boştu. Tepenin aşağısındaki evin güvenlik alanında kadının biri hareket etmeden durmaktaydı. Robert Grim’in, kadının hiçbir yere bakmadığını anlaması için yüzüne yakından bakmaya ihtiyacı yoktu. Aniden panikledi.

“Ah, lanet olsun!” diye bağırdı. Sağ eli istemsizce kendi ağzını kapattı. “Kahretsin, bu nasıl mümkün olabilir!” Masaya doğru koşup gözleriyle ekranı taradı.

Devasa kamyon şımarık çiftlin ve işçilerin önünü kapatıyor olsa da, yükleme rampasını dolanacak ilk kişinin

görüş alanındaydı kadın. “Kırmızı alarmı dörde katlayın. Kesin 911’i ararlar: ciddi yaralar almış besinsiz bir kadın –çok çökük görünüyor, ambulans ve polis istiyoruz zırvaları. Ya da daha da kötüsü: Bizzat kendileri yardım etmek isteyebilirler. Sonucu tahmin edemiyorum. Tanrı aşkına, orada ne yapıyor o? Grant ailesiyle birlikte olması gerekmiyor muydu?”

“Evet, şeye kadar...” Claire önündeki logaritmaya baktı. “En azından çocuğun, uygulamaya okula gideceği zamanı girdiği sekiz otuz yediye kadar. O da çıkınca evde kimse kalmamış.”

“Bu moruk bunu nasıl anladı?”

“Rahat ol,” dedi Warren. “Oturma odalarına girmediğine şükret sen. Kadın çimenlikte öylece duruyor; yanına, üzerinde çarşaf olan şemsiye şeklindeki şu çamaşır askılıklarından koyarız. Sen ve Marty beş dakika içinde orada olursunuz. O civarda oturanları arayıp biz varana kadar kadını battaniye gibi bir şeyle örtmelerini rica edeceğim.”

Grim çıkışa koşup Marty’yi koridora doğru itti. “Ne berbat bir durumdayız.”

“Eğer kadım görürlerse festivalin bir parçası olduğunu söyleriz,” dedi Warren. Adam Grim’e daha çok mojito ile kafayı bulacakları bir salsa partisine yakışan gülümsemeyle cevap verdikten sonra, iş arkadaşını sakinleştirme şeklinin insanların ölebilecekleri bir durumda pek de işe yarayan bir yöntem olmadığını gördü. “Yerel halkın yenileri korkutmak için yaptıkları bir şaka da olabilir. *Ooo-o-oo-ooo*, küçük bir hatırlatmanın ne zararı var ki? Kadın sadece bir cadı.”

Robert Grim kapı eşiğinde arkasını dönüp şunları söyledi: “Lanet olası, Hansel ve Gretel’i çekmiyoruz!”

3

Yılın son sıcak günü de gelip geçti. Dönem başlayalı haftalar olmuştu ve Steve Grant dönüşümlü idare ettiği New York Tıp Okulu'nda verdiği derslerle bilim araştırmaları merkezindeki proje liderliği işini sonunda istediği tempoda ayarlayabilmişti. Jocelyn haftanın üç buçuk gününü Hudson Highlands Doğa Müzesi'nde çalışarak geçiriyor, çocuklarsa Highland Falls'taki O'Neill Lisesi'nde yeni yıllarına, okula karşı gösterdikleri genel gönülsüz tavırları dışında alışmış görünüyordlardı. Tyler okulun üçüncü yılını zar zor tamamlamıştı; şimdi finallerde işlerin tıkrında gitmesi için özel matematik dersleri alıyordu. Bu özel dersler onu ciddi anlamda sinir ediyordu. Tyler sayıların değil, kelimelerin adamıydı ve eğer bu yılı sağ salim atlatırsa, -ki bu "eğer" Steve'e göre zor bir "eğer"di- sonrasında artık kelimelerle haşır neşir olmak istiyordu. Her gün onca yolu gidip gelmek zorunda kalacak olsa bile, şehirde bulunan New York Üniversitesi'nde gazetecilik okumak istiyordu. Black Spring'den onca yol uzaklıkta bulunan kampüsteki bir yurt odası fazla tehlikeli olurdu. Azıcık dahi sezdirmeden yavaş yavaş yanına yaklaşır ve sonunda en beklenmedik anda kendisini can evinden vurabilirdi.

Matt, yedinci sınıfı kolayca atlatmış, sonraki döneme ergenliğin getirdiği hiperaktif mod değişiklikleriyle baş-

lamıştı. Etrafı kızlarla çevriliydi ve onlarla beraber kıkırdarken tıpkı bir kızın âdet dönemi ruh hali değişimleri gibi bir anda kötü bir moda bürünebiliyordu. Jocelyn en fazla gelecek yıla kadar Matt'in kabuğundan çıkıp cinsel açıdan aktif olabileceğini belirttiğinde Steve bu görüşe şaşırması olsa da, yavaş yavaş karısının haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bu durum Steve'i yalnızca muhafazakâr bir aile oldukları için değil, aynı zamanda Matt'i hâlâ çocuk gibi gördüğü için de endişelendiriyordu: tatlı, kırılgan küçük bir çocuk gibi...

Gerçekten de büyüyorlar, diye düşündü efkârla. Biz de yaşılanıyoruz. Kimseye bu konuda ayrıcalık tanınmıyor. Hepimiz yaşlanacağız; hem de Black Spring'de.

Bu düşünceyle sıkılğan bir havaya bürünürken, at çiftliğinden bahçenin sonuna doğru yürümeyi sürdürdü. Hava on bir derece olmasına rağmen dışarısı hâlâ oldukça sıcaktı. WAMC radyosu sonraki günün yağmurlu geçeceğini belirtse de sonbahara dair hiçbir işaret taşımayan tipik bir yaz gecesi havasıydı. Orman başlangıcındaki ağaçlar, önlerinde simsiyah gövdeleriyle göğe uzanıyorlardı. Steve, bir yerlerde saklanıyor olması muhtemel Fletcher'a ısıklık çaldı.

Çitin diğer tarafında Pete VanderMeer'in sigarası parladı. Steve kafasını o yöne çevirince Pete, parmaklarıyla sempatik bir şekilde şakağını tıklattı. Sosyolog kimliğini sonuna kadar yansıtan Pete, genelde gecenin ilerleyen saatlerine kadar arka bahçesinde oturup sigarasını içerdi. Birkaç yıl önce romatizmal artrit yüzünden erken emekliliğe ayrılmıştı. O günden bu yana eşi Mary eve ekmek getiren kişi olmuştu. Pete, Steve'den on beş yaş daha büyük olmasına rağmen oğlu Lawrence, Tyler ile aynı yaşıydı; aileler yıllar geçtikçe daha da yakın bir ilişki bağı kurmuşlardı.

“Merhaba, Steve. Yaz mevsiminin son nefeslerinden nasiplenmeye mi çıktın?”

Gülümsedi. “Yapabildiğim kadarıyla.”

“Tadını çıkar. Fırtına yaklaşıyor.”

Steve kaşlarını kaldırdı.

“Duymadın mı?” dedi Steve sigara dumanını üflerken. “Yeni gelenler var.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Steve. “Ne tür insanlar?”

“Şehirli bir çift, hâlâ çok gençler. Adam Newburgh’dan iş teklifi almış. Bana Jocelyn’le seni hatırlattılar.” Ahırdaki atlardan teki hafifçe kişnedi. “İroniye bak. Benim gibi burada doğanlar için her şey daha kolay. Evlilikleri yeterince güçlüyse üstesinden gelirler. Çoğu geliyor. Sana bunu söylememe gerek yok.”

Steve sakince gülümsedi. Jocelyn’le o da buralı değillerdi. On sekiz yıl önce Jocelyn, Tyler’a hamileyken bu yenilenmiş eski kır evine taşınmışlardı; Steve de New York Tıp Okulu’nda GP Grup Çalışması için tayin olmuştu. Daha Atlanta’dan ayrılmadan önce ev alımıyla ilgili problemler çıkmıştı –asık suratlı bir emlakçı, ipotekle ev alma işinde çıkan beklenmedik zorluk ve aksaklıklar– ama yine Hudson Vadisi ağaçlarıyla çevrili koca bir alan, kampüse geliş gidiş mesafesindeki bölgeyi çocuk büyütme için ideal bir yer haline getiriyordu.

“Umarım kadın da taşınma konusunda söz sahibi olmuştur,” dedi Steve. “O büyük kayalıklara hâlâ kalbimin en derininden minnet duyuyorum.”

Pete başını geriye atıp sesli bir kahkaha attı. Jocelyn, zamanında jeoloji üzerine doktorasını yaparken, kendi mülklerinden kasaba merkezine kadar Deep Hollow Yolu boyunca ilerleyen buzulların arkasındaki iri kaya parçalarına adeta âşık olmuştu. Steve bu gerçeği sesli söyleme

cesaretini hiçbir zaman bulamamış olsa da, evliliklerini kurtaran şeyin o kayalar olduğundan şüphe duyardı hep. Eğer Black Spring'e taşınmaları yalnızca kendi iradesiyle verilmiş bir karar olsaydı, Jocelyn'in onu affedip affetmeyeceğinden pek emin değildi. Belki affetmesini isteyebilirdi fakat öyle bir senaryoda Steve'e karşı içinde büyütüğü garezi oldukça güçlü olurdu.

"Sonunda ilgileri dağılacaktır," dedi Pete. "Bu eve hiçbir zaman tamamıyla sahip olamayacaklar; her ne kadar Black Spring onlara *tamamen* sahip olacak olsa da..." Aralarında büyük bir sır paylaşan iki haylaz çocuk gibi arkadaşına göz kırptı. "Her neyse. Yatağa gitmem lazım. Birkaç gün içinde birtakım işlerle uğraşacağımız aşikâr."

Birbirlerine iyi geceler diledikten sonra Steve, Fletcher'a bakmak için evin arka bahçesine doğru yürüdü. Atlardan birinin ahırdan sesi geldi; –Paladin veya Nuala olmalıydı– tedirgin ama içten bir sestti. Tuhaf olan şey, tüm kısıtlamalara rağmen Steve, Black Spring'deki hayatını seviyordu. Burada, karanlığın içinde güçlü bir aidiyet duygusu hissediyordu –insan ruhunun birçok bilinmeyen yönü gibi mantıklı bir açıklama getirilemese de bu duygu vardı işte. Steve, yaşadıkları bölgenin güçleri olabileceği yönünde batıl inançlara kapılmayacak kadar bilime yatkın biri olsa dahi içinde bir yerlerde, çevresinin kendisi için en doğrusu olduğuna dair o ilkel hissi taşıyordu. Burası onlara sahipti. Şimdi, bu sıcak yaz gecesinin ılıman havasında bile buranın çok daha eski, çok daha yaşlı bir şeye ait olduğu hissedilebilirdi. Evleri, Mısıry Dağı'nın eteklerinde, Black Rock Ormanı doğa koruma alanının tam sınırındaydı. Geçmiş buzul çağlarından kalan buzullar ve erimiş suyla çevrelenen yan yana dizilmiş tepeler, antik çağlardan bu yana buraya yerleşen insanları

cezbetmişti. Bölgede çeşitli yerleri kazmaya karar veren biri olsa, Munsee ve Mohikan kabilelerine ait yerleşim kalıntılarına ve mezarlıklara mutlaka rastlardı. Hollandalı ve İngiliz sömürgeciler kabilelerin ardından buraya gelip Nehir yerlilerini bu bölgeden uzaklaştırdığında bu işlenmemiş bakir bölge, karakterinden ödün vermeden tepelerinin putperest ve dinsiz tarikatlar tarafından ritüeller için kullanılmasına izin verdi. Steve bu tarih bilgilerine aşınaydı fakat tarihçilerin kurmakta başarısız olduğu bağ, bölgenin bizzat kendi etkisine dayanıyordu. Bu bağın mantıklı bir açıklaması yoktu ve ancak burada yaşayan insanlara varlığını gösteriyor, bu kişilere kendisini ilk gösterdiği andan itibaren de onları etkisi altına alıyordu.

Kabul etmek gerekirse, ilk yıllarda “bu şey”e alışmak Steve için pek kolay olmamıştı.

Önce reddetme aşaması, ardından öfke patlamaları kendini göstermişti. Şaşkınlık ve inanmayışlarla geçen yedi dolu haftanın sonunda müthiş bir güzelliğe sahip Tayland Bamboo sahilinde bungalovda geçirecekleri bir aylık tatil başladığı zaman, reddetme evresi çabucak sona ermişti. Steve ilk başta bunun hamile eşi Jocelyn için tüm o yaygaradan uzaklaşmak için iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştü. Asya’daki ilk haftalarının daha ortasındayken ikisi de içlerini yiyip bitiren yoğun, görünmez bir mutsuzluk duygusunun Tayland Körfezi’nde kendilerini fazlaca bunalıma sürüklediğini hissettiler. Tam olarak nereden geldiğine dair bir bilgileri olmamasına karşın, bu karamsar duygu mürekkep lekesi gibi içlerine yayılıyordu. Steve, ilk başta bu duygunun Konsey’in onları tatilin bu denli uzun olmasının aptallık –hatta hayatlarını tehlikeye sokabilecek bir şey– olacağı konusunda uyarmasıyla ilgisi olabileceği ihtimalini kabul etmeyi reddetse de, daha bir hafta dolma-

dan kendini çarşaflarla bungalov evin tavanına asma his-sine kapıldığında daha önceden almış olduğu bu uyarıdan korkmaya başlamıştı.

Tanrım, ne kadar süredir burada dikiliyorum acaba? diye sordu kendi kendine bu derin düşüncelerden sar-sılarak uyandığında. Tropik havaya rağmen kolları ve sırtındaki tüyler diken dikendi. Çarşaflar ellerinde, bir süredir öylece ayakta duruyor olmalıydı. Kendisini tam olarak neyin ele geçirdiğini bilmiyordu ama çarşaf bey-nine giden oksijeni kesip omurilik sıvısındaki hidrostatik basınç arttırdığında pörtlek gözlerinin ardında bir yerler-de zihninde beliren görüntü, yeterince canlı ve korkutucu derecede cezbediciydi. Görüntüde hâlâ canlıydı. Aşağı baktığında havada sallanan ayaklarını, yukarıdaysa deni-zi –ve ölümü– görmüştü. *Tanrı aşkına bu da neydi böyle?* diye düşündü yüzüne su çarparken. *Bunu yapmak istedim. Gerçekten istedim.*

Jocelyn'in de gördüğü belli şeyler olmuştu. Kendini öldürmekle ilgili değildi. Bir eşekle çiftleştikten sonra bebeği içinden çıkartıp ondan kurtulmak için karın kısmı-na et bıçağı saplamıştı.

Aynı akşam aceleyle uçak bileti ayırtıp eve geri dön-müşlerdi. Black Spring'e varır varmaz yaşadıkları yoğun depresyon tıpkı geçici gözyaşı perdesi gibi yüzlerinden kayıp gitmiş, dünya onlar için yeniden üstesinden geline-bilir bir hal almıştı.

Bir daha asla bu denli kötü bir şey yaşamamışlardı. Robert Grim ve içlerinde Pete VanderMeer'in de oldu-ğu Konsey tarafından görevlendirilen gönüllü küçük bir grupla sık görüşmeler gerçekleştirmişlerdi. "Elbet buna alışacaksınız," demişti Pete. "Eskiden Black Spring'i ölüm hücreesine benzetirdim ama şimdilerde bana daha

çok parmağını dışarı yalnızca ne kadar iyi beslendiğini gösterebilmek için çıkartabileceğin küçük bir ahır gibi geliyor. Küçük bir kafes kapısı bile var.”

Steve ve Jocelyn gerçeği reddetmenin bir yararı olmadığını kavradıklarında hissettikleri güçsüzlük yavaş yavaş kendini depresyona ve için için yakan suçluluk duygusuna bırakmıştı ki tüm bunlar da evliliklerindeki gerginliği kademe kademe artırıyordu. Bebeğin doğuşunun iyileştirici bir gücü olmuştu. Tyler altıncı ayına girdiği zaman Steve olan biten durumu anlamaya olan isteği bir yana, onu *değiştirmeye* çalışmaktan bile vazgeçip, Black Spring’e taşınmasının bir sevgi işareti olduğuna karar vermişti. Önüne bakmanın bir yolunu bulmuş olsa da, kalbinin derinliklerinde yeni yaralar doğuyordu: tıpkı Jocelyn’in Greenland buz tabakalarını inceleme görevinden zorunlu vazgeçiş gibi, oğlu Tyler da hiçbir zaman savaş muhabiri olamayacaktı. İssıza ve uzağaydı besledikleri sevgi, Hudson Vadisi çökeltilerine değil. Tamamlanamayan, ulaşılamayan her hayal gibi, bu da kalplerini çok derinden yaralamış olsa da, hayat böyle bir şeydi işte. Jocelyn ve Matt atları sevmeyi öğrendiler –Matt özellikle at binmekten hoşlanıyordu, yarışlarda beşinci yılını tamamlamıştı– Tyler’m da oyalanacağı GoPro’su ve YouTube kanalı mevcuttu. Çeşitli fedakârlıklarla her şeye uyum sağlanabiliyordu. Çocuklar ve aile içinde kopmaması gereken sevgi bağları için katlanıyorlardı buna. Hastalık ve kazalar için. Bazen yeni hayaller, bazen de Black Spring için katlanılıyordu.

Bazen de Black Spring için katlanılıyordu.

Minik bir baykuş ormanın içinde bir yerlerden tiz bir çığlık attı; kendi sesiyle irkilip yeniden sessizliğe büründü. Steve, köpek için bir ısıklık daha aldı. Kendini huzurla

karışık hasta hissetmeye başladı. Bu bir hurafe, hatta gülünç bir hurafe olsa da böyle bir gece, karanlığın içinde bu yerin gücünü kendi derinliklerinde hissediyorken, her şeye karşın oradaydı. İlk yıllarını pek fazla yâd etmedi. Hafızasının derinliklerinde pek net hatıralar değillerdi; elinde sıkıdığı anda dağılacak bir kartopu gibi, anında çözülen bir yapısı vardı anıların. Böyle bir yerde dünyaya bir çocuk getirmenin etik olup olmadığını zamanında kendilerine sormuş olduklarını hatırladı. Jocelyn, savaş ve kıtlık zamanlarında daha zor şartlar altında dünyaya gelen çocuklardan bahsederken sertçe parlamıştı.

Sonrasında büyük bir oranda mutluluklarını sürdürerek yaşasalar da suçluluk duygusu onları hiçbir zaman tamamıyla terk etmemişti.

“Fletcher, buraya gel!” diyerek bir ısıklık daha çaldı. En sonunda Fletcher, karanlığın içinden tıkr tıkr yürüyerek çıktı ve yanlış bir şey yapmadığını göstermek için Steve’in yanına dümdüz yürümek yerine yay çizerek yanına geldi. Steve ahırın kapısını kilitledikten sonra asfalt kaplı yoldan arka kapıya kadar köpeğini takip etti.

Uyku sesleriyle kaplanmış evde sessizlik hüküm sürüyordu. Evdeki tek ışık, Tyler’in üst kattaki odasının açık kapısından gelmekteydi. Steve en üst basamağa vardığında çocuk banyodan yeni çıkıyordu. Steve, oğlunu görünce ringdeki bir boksör gibi hamlesini yaptı, Tyler da hamleyi ustaca savuşturdu; bu onların klasik selamlaşma hareketiydi.

“Yarın için hazır mısın?”

“Bugüne kadar olduk mu?”

Steve gülümsedi. “Müdavim filozof. Çok geç yatma, tamam mı?”

“Tamam, birazdan yatacağım zaten. İyi geceler, baba.”

Steve yaklaşık bir yarım saat sonra tuvalete kalktığında Tyler'in kapı penceresinden hâlâ ışık sızıyordu --dizüstü bilgisayarından yansıyan o soluk ışık. Steve önce içeri girip oğlunu uyarmak istese de, hemen ardından fikrini değiştirerek Tyler'in özeline çok karışınamaya karar verdi.

Uyumadan hemen önce yatağın kendine ait tarafında doğrulup pencereden dışarıya baktı. Jocelyn'i uyandır-mamıştı. Odaları evin arka tarafındaydı ve dışarısı neyin nerede olduğunu ayırt edemeyecek kadar karanlıktı; fakat Steve, arka bahçelerindeki meşe ağacına yerleştirilmiş olan gözetleme kamerasının kırmızı ışığını bu kör karanlıkta görebileceğini düşünmüştü. Etrafta ışık falan yoktu. Belki de ağacın dallarından biri önünü kapatıyordu. Bu düşünce, Steve'e, Pete VanderMeer'in yanan sigarasının ışığını hatırlattı. Çığlık atan minik baykuşu. Atların sıkıntılı seslerini. Hatta Tyler'in odasından gelen ışığı. *Nöbet-teler*, diye düşündü. *Hepsi birden nöbetteler. Ama neden?*

Kendilerine ait olanları korumak için. Pek tutarlı bir fikir değildi bu, fakat hemen ardından gelen daha anlaşılır bir düşünce yorgun zihnine sızarak soğuk su damlaları gibi inmişti beynine: *Bazı zamanlar bunu Black Spring için yaptın.*

Düşünceyi zihninden kovup uykuya daldı.

4

Ertesi sabah, *Açın Gözlerinizi: Cadının Yuvasından Vaazlar* isimli internet sitesine şöyle bir şey girildi:

bu gece yapıyoruz! #muthis @talimat
#amantanrim #elektrikdiregitesi

10:23 A.M.de Tyler Grant Tarafından Paylaşıldı

Besbelli ki o gün bu paylaşımı Black Spring'den kimse okumamıştı. Sitenin varlığından haberdar olup şifreyi bilen beş kişinin beşi de 18-19 yaş aralığındaydı ve *CYV* internet sitesini kasaba sağlayıcılarından ziyaret etmek yüzyıl düşünseler akıllarına gelmezdi.

Sitenin karşılama yazısı şu şekildeydi:

Pekâlâ, bir yandan otuz birinizi çekerken bir yandan da ben on sekiz yaş üstüyüm diye düşünerek okumaya gerek duymayacağınız türden bir uyarıyla karşılaştığınızı düşünebilirsiniz. Fakat bu farklı: O'Neill Raiders tezahüratlarından (aramızdaki kahramanlara gelsin bu), ya da Gettysburg Hitabesi'nden (yeni nihilistler için bu da) daha büyük bir dikkatle okuyup, kelimesi kelimesine ezberlemeniz gereken bir feragatname bu. Bu uyarı, **AZAMİ GİZLİLİK ve ASLA BLACK SPRING'DEN GİRMEMENİZ GEREKTİĞİNE DAİR UYARI** içeriyor, ki buna iPhone'unuz ve tab-

letleriniz de dahil. Eğer dediğim yerden girerseniz karşınıza kocaman bir 404 uyarısı çıksa bile keylogger'larıyla URL'nin izini sürebilirler. İçerik konuları yalnızca IRL (gerçek hayatta) tartışılacak, HEX ağıyla aranızda karşınızda bir inek oturuyor olsa dahi Skype kati surette kullanılmayacak. Açık olmak gerekirse: burada BS'de Sıkıyönetim altındayız. Kanunlar: 1) Büyükanne K.'e ait görselleri elde tutmak veya yaymak Doodletown'a tek yönlü biletle sonuçlanır ve 2) Sızıntılar "belediye yönetmeliğine büyük tehdit" olarak kabul edilip, varlıkları dahilide Orta Çağ'dan beri uygulanan fiziksel cezalara başvurulur. ("1932'den bu yana böyle bir ceza uygulanmıyor" sanki çok da şeyimde) Anlatılmak isteneni anlamanız için: **BURADA YAPTIĞIMIZ ŞEY, TEHLİKELİ.** Gençlerin beynini yıkayan bu kasabayla ilgili tek iyi şey, hepimizin nasıl sır tutmamız gerektiğini çok iyi bilmemiz. Dırdır etmek istemesem de, kimin nereden ve ne zaman girdiğini görmek için durum bilgisini her gün kontrol ediyorum. Kuralı kim çiğnerse, CYV'den tek bir uyarı dahi almadan sonsuza kadar banlanacaktır. **KURALLARA UYUN.** Bu, bizim sisteme yapabileceğimiz en iyi "defol git" hareketi!

Kurallara bağlı kaldıkları bir gerçektir. CYV, muhtemelen yalnızca gün ışığında çalışan tek direniş hareketiydi: Tüm üyeleri Black Spring'de yaşıyor ve gece olduğunda kendi yataklarında uyuyorlardı.

Fakat o gece öyle olmamıştı. O gece işgal edilmiş bölge savaşçıları gibi su borularından aşağı kayarak odalarından kaçmış ve kürekler, halat, siyah bir kumaş ve bir çift kablo kesiciyle birlikte yola koyulmuşlardı. Hepsi de yakın arkadaş değildi. Tyler, o gece beraber çıkanların

içinde Tyler yalnızca Lawrence VanderMeer ve kapı komşusu Burak Şayer'i gerçek arkadaşları olarak görüyordu --sabahın erken saatlerine kadar yazılabileceğin türden bir arkadaşlık değil de, özel şeylerini paylaşabileceğin türden bir şeydi bu. Yine de, gerçekten güvenilebileceğin kimsen olmadığında tüm hikâyeye bundan ibaret değildi. Black Spring'de doğan herkes birbirini küçüklüğünden beri tanıyordu ve korkulacak kişiler genelde arkadaşlar değil, yetişkinlerdi.

O sonbaharda, yağmurun yağdığı ilk geceydi. Ilık bir yaz yağmuru gibi değil de, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ve uyku getiren türden gerçek bir sonbahar yağmuru bu. Kırk dakika sonra görevlerini tamamladıklarında iç çamaşırlarına kadar ıslanmışlardı. El ele vermişlerdi ve Tyler onlara şunu demişti: “Bilim için, çocuklar.”

“Bilim için,” diyerek arkadaşını desteklemişti Lawrence.

“Bilim için,” diye aynı anda tekrar etmişlerdi Justin Walker ve Burak.

Jaydon Holst diğerlerine sert bakışlarla göz gedirdikten sonra, “Defolup gidin, ibneler,” diyerek sırayı bozmuştu.

Ertesi sabah göz altı torbaları ayaklarına kadar sarkar bir halde, meydanda bulunan Sue'nun Dağ Lokantası'nın avlusunda toplandılar --ki “meydan” kelimesi manzarayla karşılaştırıldığında biraz fazla kalmaktaydı. Küçük Metodist Kilisesi'ni --pencerelerinin şeklinden dolayı buraya Metamfetamin Kilisesi adını takmıştı gençler --ve yamaçtaki eski Temple Hill Mezarlığı'nı çevreleyen Lower Reservoir ve Deep Hollow Yolu'ndaki dükkân ve restoranların toplandığı ufak bir alandı burası daha çok. Düşük bütçeli lokanta ve perakende satış yapan tesislerin

bulunduğu kavşaktaki üç-beş dükkâna, “dükkân” gözüyle bakmayanlar dahi vardı. Meydandan şikâyetçi tüm bu mızımız ve şüpheli insanların arasında Sue’nun yerinde oturan beş genç, aşırı halsiz bir şekilde cappuccino ve lat-telerini yudumlarırken, kendilerini bekleyen şeye heyecanlanamayacak denli yorgunlardı.

“Siz çocukların okulda olmanız gerekmiyor mu?” diye sordu Sue siparişleri getirdiğinde. Hava hâlâ soğuk olmasına rağmen yağmur durmuştu ve Sue’nun plastik masa ve sandalyelere dolan sulardan kurtulmak için bir havuz dolusu su birikintisinden kurtulması gerekiyordu.

“Yok, ilk iki ders iptal olunca gitmemize izin verdiler,” dedi Burak. Diğerleri ona katılırken, içlerinden bir-iki tanesi solgun gün ışığına dayanamayan gözlerini ovuşturdu. Burak’ın Sue’nun yerinde bulaşıkçı olması, ilk siparişlerini bedavaya getiriyordu. Oradaki işleri bittiğinde genelde meydanın diğer tarafındaki Griselda Gurme Lezzetler’e giderlerdi (Griselda, Jaydon’ın annesi oluyordu), ki bu orada da her seferinde ilk siparişlerini bedavaya getirdikleri anlamına gelmekteydi.

Burak yalan söylememişti, çok büyük bir yalan değildi en azından. İlk iki ders gerçekten de iptal edilmişti, fakat onlara kimse serbest olduklarını söyleyip o günlük izin vermemişti.

“Alarm halindeyiz, çocuklar,” dedi Sue.

“Biliyoruz Bayan Sue,” diye kibarca cevapladı Jaydon; bu sözler, Jaydon Holst’u tanıyan herkesin zihninde yanıp sönen neon ışıklarla DİKKAT kelimesinin belirmesine yol açmıştı. Aslında, Tyler’in bir keresinde Lawrence’a söylediği gibi Jaydon, “zorunlu tedavi” ve “yaşamak üzere olan felaket” kalıpları gibi “dikkat” kelimesinin varoluş amacı gibiydi. Buna rağmen çocuğun geçmişini bildiklerinden ona daha ılımlı yaklaşıyorlardı. “Acil

durum halinde yardım edebileceğimiz bir şeyler olabilir diye buraya geldik.”

“Sen kanatsız bir meleksin, Jaydon. Bu öğleden sonra pastırma almak için annenin yanına gittiğimde bu jestini ona da anlatacağım.” Sue çocuğun önüne kül tablası koyarken gülmemek için kendini zor tuttu.

“Teşekkür ederim, almayayım Bayan Sue,” dedi Jaydon karbonmonoksit hızıyla yüzüne yayılan gülümsemeyle.

Kadın menüyü masadan kaldırmak üzereydi ki, Tyler belki de niyet ettiğinden biraz daha sert bir biçimde elini menünün üzerine koydu. “Bu bende kalabilir mi? Bir şeyler daha sipariş edebilirim.”

“Tabii, Tyler,” dedi Sue. “Bir şey istediğinizde seslenin, tamam mı? Bir haber alırsam size söylerim. Pek bir şey olacağını sanmıyorum gerçi. Kilise korosunu hazırda tutuyorlar.” Tablayı geri alıp içeriye geçti.

Durumun tuhaflığı bulundukları ortamı gererken hepsinin üzerine garip bir sessizlik çöktü. Ardından Jaydon, yüzünde sönük bir gülümsemeyle “Lanet olsun,” dedi.

“Dostum Doodletown’ı boylamak falan mı istiyorsun?” Tyler’in kalbi, rahatlamasına rağmen hâlâ ağzında atıyordu. Eğer Sue, menünün altındaki GoPro’yu görmüş olsaydı başları büyük belaya girecekti. Kayıt ışığı yanıyordu ve kamera, iki adamın Deep Hollow Yolu’nun güneyinde bulunan Aziz Meryem Kilisesi’nin yanına konumlandıkları kırmızı beyaz renkli bariyerlere doğru dönüktü. Aynı bariyerler kuzeye, işlek anacaddeye açılan Point’den başlayan Old Miners Yolu’nun ilerisindeki bölgeye de yerleştirilmekteydi. GoPro o bölgeyi göremiyor olsa da Tyler, Justin ve Lawrence görebiliyorlardı. Bir şey daha vardı: Sue’nun yerinin yanındaki Roseburgh Huzurevi’nden çıkan sekiz ya da dokuz sıkı giyimli yaşlı ka-

dın, yolu dikkatli gözlerle tarıyorlardı. Kol kola girmiş, kendi aralarında bir şeyler konuşarak avlunun önünden geçip kavşağa doğru ilerlediler.

“Gösteri zamanı,” diye belirtti Justin. “Seyirci sabırsızlanmaya başladı.”

“Saat kaç?” diye sordu Tyler.

Lawrence, iPhone’unun ekranına baktı. “Dokuz on üç. Son bir dakika. Kameranı ayarla, kanka.”

Tyler, büyük bir dikkatle menünün ardına gizlediği GoPro kamerasını küçük masanın diğer tarafına kaydırarak, tepeden inerken keskin bir eğimle artık kapanmış olan Popolopen Danışma Bürosu’nun etrafından geçen Old Miners Yolu’na doğru çevirdi. Yaşlı kadınlardan ikisi, çeşmenin ve bronz çamaşırcı kadın heykelinin yanındaki banka oturdular. Diğerleri mezarlığa doğru sallana sallana yürümeye devam etti –Tyler, mezar yeri bakmak için olduğunu düşündü.

“Tanrım,” dedi Justin sakince ve başını salladı. “İşte orada.”

“Tam zamanında,” diye belirtti Tyler sakin ve kontrol-lü olmaktan oldukça uzak bir heyecanla. Kuruyan dudaklarını ıslatıp, Lawrence’ın iPhone’unu menünün altındaki kamera objektifinin önüne tuttu. “Çarşamba sabahı, dokuz on dört. Her zamanki gibi, tam olması gereken noktada.”

Old Miners Yolu’nun ardındaki ormanlık alandan yaşlı bir kadın yürüyerek geliyordu.

Neden **HER** çarşamba sabahı mezarlığı geçip meydana doğru gittiği yolu **ADIMI ADIMINA** izlediği anlayış sınırımın ötesinde olsa da, Black Rock Cadısı’nın üç yüz elli yıldır kimseye kaptırmadığı Bayan İçe Kaparıklık sıfatını başarıyla elinde tuttuğunu söyleyebilirim. Ki bu, cadıların arasında pek de olağan bir şey değil.

Kadının hiç susuz kalıp kalmadığını merak etmenize sebep oluyor. Pekâlâ, hayır, kalmıyor. Microsoft işletim sistemi gibi: her seferinde aynı hata mesajını vererek ölüm ve yıkım yaymak için tasarlanmış sanki.

Her neyse, bu davranışsal alışkanlık fazlasıyla ilgi çekici tabii ki; geldiği yerde ne yapıyor ve neden her hafta aynı şekilde gelip duruyor olabilir ki? Dinleyin! Bu konu hakkında iki teorim var: Bir çeşit zaman sıçramasının içinde sıkışmış kalmış ve geçmişini obsesif kompulsif türde bir rahatsızlıkla tekrarlayıp duruyor (Windows XP teorisi diyelim.) Grim, çok çok uzun zaman önce meydandaki kilisenin önünde bir pazar olduğundan (ona mezarlığın önünde böyle bir yerin olup olmadığını sorduğumda bana o zamanlar oradaki mezarlığın varlığından habersiz olduklarını söylemişti) ve kadının oraya ekmekle balık almaya gitmiş olabileceğinden bahsetmişti (ki bunun hiçbir mantığı yok çünkü eğer kasaba kadını bu denli dışlanmış olsaydı, pazardan alışveriş yapışına bu denli heyecanlanmazlardı. Sonuç: Dediklerine karşı çıkmıyorum ama Grim sadece tahmin yürütüyor. Her neyse, kiliseye gidiyor falan değildi; çünkü tanrı tanımazların kiliseyle işi yoktur (haçın etrafında çırılçıplak dans edip kendilerini İsa'nın kanına bulamak ve çeşitli ilahiler söylemek gibi eylemlerin dışında); çünkü diğer türlü bu kadın başımıza kalmazdı, değil mi? Bir de şu var: Eğer ölüysen (ya da ölmüş olmalıysan), her hafta aynı yerlere basa basa aynı yolu yürümenin amacı ne ki? Yani böyle bir şeyi cadılık okulunda falan öğretmediler mi sana? Tıpkı şu eski moda ışıkların yanıp söndüğü hayalet ziyareti klişeleri gibi. (Yani, ne bileyim, bir şey söylemek istiyorsan konuş, değil mi? Ve derdini de aptal saptal Latince kelime-

lerle anlatmayıver.) İkinci ve daha inanılır olan teori ise şu: **BU YOLU İZLİYOR ÇÜNKÜ GÖZLERİ LANET DİKİŞLERLE KAPANMIŞ HALDE.** Ya Black Spring'de **TAMAMEN DONAKALMIŞ** bir cadımız varsa (Buna da Windows Vista teorisi diyelim)? **(Kaynak: Açın Gözlerinizi sitesi, Eylül 2012)**

Gözleri dikişli yaşlı kadının Old Miners Yolu'nda ilerleyişini, otobüs durağının arkasından geçerken kendilerine gittikçe daha da yaklaşmasını adım adım izlediler. Çıplak ayakları, oluklarda oluşan su birikintilerinin içinde daireler çizdi. Belki kadını ilerleten bir içgüdü, belki de içgüdüden daha ilkel, daha eski başka bir şey vardı, fakat iki durumda da Tyler bu hareketin kör gözlerine ihtiyaç duymadan *kasti* yapılmış bir hareket olduğunun bilincindeydi. Kollarını ve elbisesini vücuduna bağlayan zincirlerin soğuk şingirtisini duydu. Zincirler, kadını süpermarketlerde bulunan ve selofanlara sarılı olarak satılan, yemeyi pek de tercih etmeyeceğiniz acılı Meksika yemekleri gibi gösteriyordu, sımsıkı sarılı ve âciz. Tyler, onu yürürken hep daha az korkunç bulmuştu, çünkü o zaman dikişli gözlerinin ardında neler kurduğunu merak etmek zorunda kalmazdınız. Üzerinde incelemeler yapabileceğiniz zor bulunan ve can yakmayan bir böcek gibiydi.

Fakat durduğu zaman biraz korkunç bir görüntüye bürünüyordu.

“Komik olan ne biliyor musun?” diyerek düşüncelere daldı Justin. “Bir peri masalı karakterine göre feci halde çirkin.”

“Bahsettiğin kişi lanet bir peri masalı karakteri değil,” dedi Burak. “Doğüstü bir hadiseden bahsediyorsun.”

“Tabii, kesin öyle. Cadılar sadece peri masallarında vardır. Bu da onu peri masalı karakteri yapıyor.”

“Ne saçmalıyorsun? Annen sana hamileyken ne içmiş böyle? O dediğin, kadını yine de bir peri masalı karakteri yapmıyor. O karakterler gerçekte yoklar bile.”

“Ya yolda yürürken karşına aniden Kırmızı Başlıklı Kız çıksaydı?” diye sordu Justin varlığı reddedilemeyecek absürd bir ciddiyetle. “Kendisi bir anda masal karakteri olmaktan çıkıp doğaüstü bir hadise haline mi gelirdi?”

“Hayır, hastalıklı Kotex fetişiyle başa çıkamayan bir kız olarak kalırdı,” dedi Jaydon.

Burak, bu son cümleyle ağzındaki cappuccinoyu tüm gömleğine püskürttü; Lawrence ise az kalsın gülmekten komaya girecekti. *Biraz fazla abarttılar* diye düşündü Tyler. “Ah, lanet olsun!” diye bağırıp gömleğindeki lekeyi kâğıt mendille silmeye koyuldu Burak. “Dostum, hastasın sen.”

“Bu arada,” dedi Lawrence zar zor susabildikten sonra, “Blair Cadısı’nın peri masalı karakteri olmadığını hatırlatırım.”

Bu, Justin’in yalanlayamayacağı bir iddiaydı ki tartışmayı az çok sonlandıran cümle olmuştu.

Bir araba Aziz Meryem Kilisesi’ne doğru yaklaştı. Çeşmenin oradaki yaşlı gönüllüler başlarını uzatıp arabayı izleseler de, araç bariyerin orada durup sola döndü. Kadınlar rahatlamışlardı. Gelen büyük ihtimalle kasabalı biriydi. Eğer söz konusu araçta herhangi bir yabancı olsaydı, yaşlı kadınlar şimdiye çoktan büyükannenin etrafına toplanmış, bir yandan yürürken diğer yandan laklak yapmaya başlamışlardı. Ve eğer cadı durmuş olsaydı, etrafını sarıp kilise ilahileri okumaya başarlardı (ve bu, Tyler’ı Black Spring sakini olduğu için diğer her şeyden daha çok utandıran bir şeydi). Bu davranışın derin anlamı, onu aşıyor olsa da, ters psikolojinin mükemmel bir

örneğiydi: Daha önceden onun orada durduğunu bilmeyen biri, zincirler içindeki sıska kadını fark etmezdi. Ve yine hiç kimse, yaşlılardan oluşan bir koro grubuna gereğinden fazla ilgi göstermezdi.

Gözleri dikilmiş kadın, lokanta avlusunda oturan gençlerin önünden geçip meydana doğru ilerlemeye devam ederken, çeşme başındaki yaşlı kadınlar tarafından dikkatlice izlenmeyi sürdürüyordu. Tyler, GoPro'sunu çevirdi. Deneylerinin başarılı sonuçlanması için etrafta hiçbir yabancıнын bulunmaması gerekiyordu. Tam da şanslarının yaver gittiğinde seviniyordu ki, Sue, sanki bu yardımlaşmadan etkilenmiş gibi bir anda kapı aralığında beliriverdi.

“Haşere ilacın var mı?” diye sordu Jaydon.

Sue gülerek, “İşe yarayan bir şey olsaydı uzun zaman önce denemiş olurduk, Jaydon,” dedi bahsettikleri kişinin kasaba cadısı yerine bizzat kendisi olduğunu fark etmeyerek. Burak istenileni anladığında, iş programını planlamak gibi sıkıcı bir bahane öne sürerek Sue'yu kendisiyle beraber içeri girmeye ikna etti.

Justin sırtıttı. “Bu kadın onu yanlamasına becermene bile izin verir, Jaydon.”

“Defol git.”

“Millet, susun,” dedi Tyler. “İşte oluyor.” GoPro'yu menünün altından çıkartıp kavşağın karşı tarafındaki Point to Point Otel'in dış cephesine konumlandırılmış kameradan gizlemek için kendi vücudunu kullandı. Şanslarına, Jaydon üzerine uzun bir sopayla vurup kamerayı o hale getirdiğinden beri hâlâ aynı çarpık açıyla aşağı doğru bakıyordu. Annesiyle birlikte kesimevinin arkasında oturdukları için, söz konusu meydan olduğunda Jaydon tıpkı bir ordonat haritası gibiydi. Mezarlığın doğu tarafındaki elektrik direğine bakan iki kamera daha olduğundan

bahsetmişti. Bir tanesi, etkisiz hale getirmek amacıyla önüne çam dalı asmış oldukları Temple Hill'in en yüksek köşesindeki çalılıklara yerleştirilmiş olmalı. İkinci kame-
raya ulaşmak imkânsızdı. Metamfetamin Kilisesi pencere kasalarından birine gizlenmiş durumda olsa da önünde-
ki sık ağaçlardan dolayı geceleri çok fazla probleme yol açacağını düşünmemişlerdi.

Burak'ın uzun siyah kumaşını, mezarlık çitlerinden dallarını çıkartan meşe ağacına perde gibi astıklarında saat sabahın üçüne üç vardı. Islak perdenin suyunu sıkıp tomar haline getirdiklerindeyse üç otuz altıydı. Tüm o aradaki süre boyunca Deep Hollow Yolu'nun üzerinden yalnızca bir araba geçmiş, o da yavaşlamadan yoluna devam etmişti.

Operasyonlarına dair tek somut kanıt Jaydon'ın yeraltındaki güç kutusuna kadar giden göz önündeki elektrik kablосunu üç on yedide keserek etkisiz hale getirdiği perdenin arka tarafındaki sokak lambasıydı. Şanslarına elektrik direği çok fazla uzun değildi ve klasik görünümlü mekanizması dökme demir değil, alüminyumdan yapılmıştı. Çocuk oyuncagıydı. Her şeyi temizleyip bilim adına kadeh kaldırdıklarında elektrik direği artık mezarlık çitinin karşısında değil, oranın kırk beş santim daha solunda kalan kaldırımın tam ortasına özenle yerleştirilmiş şekilde duruyordu.

Sıfır noktasında.

Klipte de gördüğünüz gibi ormanın içinden dümdüz çıkıp Deep Hollow Yolu'ndan batıya doğru ilerliyor. Meydana varıp dere boyunca yürürken kaldırımın üzerinden yukarı çıkıyor, mezarlık çitlerine vardığında bir çeşit baş balerin ya da ona benzer bir şey gibi kendi etrafında dörtte üçlük bir dönüş gerçek-

leştirdikten sonra biri gelip de fişini çekmişçesine yola bakar bir vaziyette öylece duruyor. Burada ciddi bir işleyiş hatasından söz ediyoruz. Saçların-
dan yükselecek bir fiske duman, olan bitene daha dramatik bir hava katabilirdi. Tam da sekiz dakika otuz altı saniye sonra biri tekrar gelip Ctrl+Alt+Del'e basıyor, çünkü tam da o zaman tekrar yürümeye başlayıp Tepebaşı Yolu'ndaki evlerin ardında kayboluyor. Ki bunu her hafta adım aksatmadan yapıyor (hiç kimse nerede ve nasıl kaybolduğu konusunda bir fikre sahip değıl -fikri olan?)

Hepsi de kaşla göz arasında oldu.

Gözleri dikilmiş kadın dere boyu yürüyüp ÇOCUKLAR – YAVAş yazısını geçtiği zaman avludaki gençler sıkıntılarını unutup o denli heyecanlanmışlardı ki hepsi de sandalyelerinden kalkmış bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı. Elllerinde değıldi. Penisilinin icadı veya silikon göğsün patlaması gibi, insanlık tarihinin Vikipedi'yi bile gölgede bırakabilecek nadir, önemli anlarından birine şahit oluyormuş gibi hissetmişlerdi. Tyler, Doodletown korkusunu unutup GoPro'sunu güvenlik kameralarından saklamayı bırakmıştı. Bu ânın görüntülenmesi *şarttı*.

"A-man Tan-rım," dedi Justin nefes bile almadan.

"Görecek... görecek... *kesin görecek!*"

Görmemişti. Black Rock Cadısı dosdoğru sokak lambasının üzerine yürüyerek büyük bir sesle poposunun üzerine düşmüştü.

Çeşme başındaki kadınlar acı bir feryattan sonra ellerini şok içinde ağızlarına götürmüşlerdi. Tyler ve arkadaşları sessiz bir şaşkınlıkla ağızları bir karış açık halde birbirlerine bakıyorlardı. Burak lokanta kapısında belirdi. Bu çarpışma havadaki tüm oksijeni emmiş gibi bir etki

yaratmıştı. En uçarı hayallerinin bile ötesinde bir şeydi bu. Az önce üç yüz yıllık bir doğaüstü hadiseyi olduğu yerde devirip bunu videoya almayı başarmışlardı.

Büyükanne, sokak lambasının dibindeki yerde selofana sarılı Meksika yemeği gibi kıvranıyordu. Yara bere içindeki yüzü ve kötü şöhretinin üzerine yapıştırdığı tüm korkunçluğu o anlık yerle bir olmuştu. Yuvasından düşen yavru bir kuş kadar çaresiz görünüyordu. Kendi başına ayağa kalkabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Yaşlı kadınlardan bir tanesi eli yanağında kadına doğru yaklaşırken Tyler bu hareketle kadının kendi pimini çektiğini düşünüyordu ki tam o anda fazlasıyla korkunç bir şey yaşandı. Yerde savunmasız halde yatan cadı, saniyenin onda biri hızla ayağa kalktı. Bu hareket ona yaklaşmakta olan yaşlı kadının çılgılık atarak irkilmesine sebebiyet vermişti. Daha birkaç saniye önce çaresizce yerde kıvranmakta olan büyükanne, *stop motion* tekniğiyle çekilmiş bir videonun içindeymiş gibi gözün ayırt edemeyeceği bir hızla ayağa kalkmış, sanki içinden geçip gitmeye çalışıyormuşçasına zincirleriyle sokak lambasına sürtünüyordu.

Jaydon'm ağızından çıkabilen kelimeler sadece şunlardı: "Yok artık!"

"Çekebildin mi?" diye sordu Lawrence. Aşağı bakan Tyler, az önce muhabirlik kariyerinin en berbat hatasını yapmış olduğunu fark etti. Yaşadığı dehşet ânında kamesmasını istemsizce sarstığı için cadının *stop motion* numarası yerine yanlışlıkla hiçbir haber değeri olmayan kaldırımını çekmişti. Tyler'in sinirden yanakları morarmıştı fakat diğerleri kadının yaptığı bu ilginç harekete o denli odaklanmışlardı ki Tyler'in problemiyle pek ilgilenemediler.

"Neler oluyor?" diye sordu kapıdaki Burak'ın arkasından bir şeyler görmeye çalışan Sue. Hiç kimse soruyu yanıtlamaya zahmet etmedi.

“Şuna bak,” dedi Justin. “Resmen direği devirip aynı yerden ilerlemeye çalışıyor.”

Dediği doğrudu. Üç yüz yıldır tam olarak aynı noktadan yoluna devam etmiş olan cadı, orada o lamba olsa da olmasa da yine aynı yerden geçmeye kararlıydı.

“Önceden programlandırılmış gibi,” dedi Lawrence.

“Sokak lambasıyla ilişkiye giriyormuş gibi görünüyor,” dedi Jaydon.

Yaklaşık yarım dakika metal zincirlerini karşısındaki metal engele inatla sürttükten sonra aniden lambanın yanından geçerek yine o parmak ucunda yaptığı dönüş hareketini gerçekleştirdi ve bir kez daha olduğu yerde donakaldı.

İlk gülen kişi Justin’di.

Burak onu takip etti.

Birkaç saniye içinde herkesi şiddetli bir kahkaha tufanı yakaladı; hepsi de birbirlerinin kollarına vura vura nefessiz kalana kadar güldüler. Çeşmebaşındaki mizah anlayışından yoksun kocakarılar gözlerini gülen gençlere dikmişlerdi. GoPro’yu görür görmez bağırdı bir tanesi: “Hey, o da ne öyle? O elindeki kamerayla ne yapıyorsun, genç adam?”

“Yakalandık,” diye kükredi Jaydon. “Hanginiz ittiniz kadını?”

Bu soru, sanki içlerinden birinin gerçekten de istemeden kadını itmiş olabileceği ihtimali üzerinde duruyor gibi görünen kadınları derin bir şaşkınlığın içine itmişti (ya da yetmiş yaş üstü insanlar gerçekten de hazırcevaplılıklarını kaybediyorlardı); bu şaşkın bakışlar gençlerin daha da sesli kahkahalar atmaya başlamasına neden oldu. Barikatı aşp Deep Hollow Yolu’ndan aşağı doğru koşarken gülmeleri hâlâ kesilmemişti; hatta yaklaşık iki yüz adım sonra meraklarını daha fazla bastıramayıp LCD

ekrandaki görüntüleri izlemek için durduklarında, artık katlanılamayacak bir şiddette yükselen kahkahalarına hiç durmadan devam ettiler.

Olayı bildikleri için görüntülerde şaşırtıcı yeni hiçbir şey yoktu. Bunlar, gazetecilik tarihinde doğaüstü bir olgunun aşağı doğru pike yaparken yakalandığı ilk karelerdi. O denli eşsizlerdi ki birkaç dakika içinde YouTube’da patlama yaratıp yüzlerce blogda sayısız kez paylaşılabiliyorlardı. Jimmy Fallon’da art arda oynatılacağına şüpheleri bile yoktu. Fakat tabii ki de böyle bir paylaşım yaşanmadı ve tüm görüntüler gizli tutulmaya devam edildi. Yine de o akşam kesinlikle pürüzsüz bir iş çıkardıkları gerçektir.

Çocuklar saf değildi. Yakında başlarının belaya gireceğinin bilincindeydiler. Doodletown’ı boylamamanın tek bir yolu olduğu kanısına vardılar, o da bir adım öne çıkıp bütünüyle masumu oynamak.

“Sadece etrafta takılıyorduk,” dedi Tyler, Robert Grim’e yönetmenin kurgusunu gösterdikleri zaman. Bu versiyonda cadı, dere boyunca yürürken ve sokak lambasına toslayıp düşerken görülebiliyordu. Grim, görüntüleri direkt hafıza kartından oynatıyordu. Kamerada o sabaha dair bulunan tek görüntüler bunlardı –çünkü Tyler o şekilde düzenlemişti. Geri kalanı MacBook’una güvenle gizlenmiş ve üzerine şifre konulmuş durumdaydı. Tyler, başının üzerinde duran hayalî bir hale olduğunu farz ederek sesine pişmanlık dolu bir ton eklemeyi denese de belli bir noktada kendini tutamayıp gülmeye başladı.

Robert Grim de gülüyordu. Aslına bakarsanız, ne tür bir işe girdiklerini gören çocukların, gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu. Çocukların ve o gece Grim’in di-

züstü bilgisayarının etrafına toplanacak olan Sessiz Adam Tavernası müdavimlerinin güldüğü görüntülere tamamen aynı düşüncelerle gülüyordu hem de. Cadının varyete tiyatrosuvari düşüşünden biraz daha fazlası olduğunu kimse fark etmiyordu: Ufak tefek ve sonuçsuz bir şey gibi görünse de, bu, hatırlayabilecekleri müddetçe hayatlarına gölgesini bırakan bir zaferdi. Bu kahkahaların ardında derin ve esrarengiz bir rahatlama duygusu yatıyordu. Ve bunun sonrasında Tyler bu duygunun sebebinin anladığında iliklerine kadar korktuğunu hissetti.

“Böyle bir şeyi resmî makamımca onaylayamam tabii ki,” dedi Robert Grim kendini toparlayıp yanağın-
dan akan yaşları silerken. Fakat hemen ardından tekrar gülmeye başladı. Çocuklar, adamın teklifini gıklarını çıkarmadan kabul ettiler: Konseyden uzak durmak adına her şeyi olduğu yere geri koymaları, zarar gören elektrik kablosunun hasarını kendi ceplerinden karşılamaları ve haftanın geri kalanını Ladycliff Parkı’ndaki çöpleri toplayarak geçirmeleri konusunda anlaştılar.

Tyler, o gece yatağındayken Jaydon’dan gelen mesajı gördü.

@TTLI Çocuk. O düşüş herkesi #yıkacak. BERBAT DURUMDAYIZ.

Tyler hâlâ sokak lambası testinin yakaladığı başarıya seviniyordu. (Lawrence ona, *CYV* raporunu yazarken engellenmiş olmasına rağmen) “Tamam da ne *demek istedin* şimdi?” diye sorduğunda, bu yüzden de Jaydon’m ne demek istediğini tam olarak kavrayamadı.

Fakat ertesi gün parkta kendisine verilen görevi yaparken yağmurda çevredeki insanların yüzlerini gördüğünde arkadaşının söylemiş olduğu şey kafasına dank

etti. Herkesin onun tam olarak ne yaptığını biliyor olduğu gerçeği, çocuğu hayranlık duyulan bir kahramana çevirmişti. Hiç kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmasa da yüzlerindeki gülümsemeyle sessiz desteklerini yansıtıyorlardı. Tyler'ın canını sıkan şey o gülen yüzlerde saklıydı. Olan bitenden memnun görünmeleri gerekse de değillerdi. Her zaman oldukları gibi aksiydiler. Çünkü etrafındaki yüzler gülümsediğinde Tyler artık onları tanıyamıyordu. Gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşlardı. Sarkık derili, sayısız kırışıklığa sahip yüzler. Kendi hayatlarını sürdüren ve günden güne daha da fazla sarmaya devam eden yüzler. Basık, katı görünümlü, aşılamaz bir stresin etkisi altından kurtulamamış yüzler. Black Spring yüzleri. Ve gülümsemeye çalıştıklarında daha çok çılgılık atıyormuş gibi görünüyorlardı.

O akşamüstü, Tyler karanlık ve korkulu bir önseziyle yatağına uzandı ve gözünün önünden gitmeyerek onu şafak vaktine kadar uyutmayan iki adet görüntüyle bir sağa bir sola dönmeye devam etti. Yağmurun altında çılgılık atan yüzler ve yere düşen cadı. Sonra görüntüler karardı.

5

Old Miners Yolu'nun aşığısındaki eski Popolopen Danışma Bürosu, 1802'den bu yana West Point'deki Birleşik Devletler Askerî Akademisi'nin mülküydü. Dış duvarda asılı çinili bir tablonun üzerinde, eski moda harflerle hâlâ okulun mottosu yazılı duruyordu: GÖREV – ONUR – ÜLKE. Karakol artık boştu ve Point memurları oradan kaçınmak için ellerinden geleni yapıyorlardı; üzerinde kartal amblemi olan bayrak, içerisinde şık giyimli ordu görevlilerinin ve kürk yakalı kadınların nostaljik sepya resimlerini bulabileceğiniz mütevazı müzenin ziyaretçi bölümünde hâlâ asılı duruyordu. Artık ziyaretçi bölümü de kapatılmıştı. Yine de içeri şöyle bir göz gezdirecek olursanız köşede pek göze batmadan asılı duran Aziz Meryem Kilise Meydanı'na ait o kirli siyah beyaz fotoğrafı fark edebilirdiniz. Fotoğrafta, yırtık pırtık kıyafetli ve kapalı gözlü üç kadın, önlerinde duran golf pantolonlu ve mantolu çocuklara doğru eğilmiş, onlara yumruk sallıyorlardı. Pençe gibi ellerinin arasında süpürge sapı ve bir önceki yüzyılın başlangıç dönemlerinde kullanılmış olan bir çeşit baca temizleyicisi vardı. Fotoğrafın başlığı şöyleydi: AZİZLER GÜNÜ ARİFESİ, 1932.

Fakat fotoğraftaki cadıların, ellerindeki süpürge saplarını küçük çocukların makatlarına tıkıp, çocuklar alev alana kadar onları kendi etraflarında döndürürken objek-

tife yakalanmaları bile Robert Grim'in mükemmel modunu bozamazdı. Sokak lambası olayının gecesinde Sessiz Adam Tavernası'ndan ayrıldıktan sonra dizüstü bilgisayarını koltuğunun altına sıkıştırıp, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yokuş aşağı yürümeye koyulmuştu.

Grim'in modunun böylesine yüksek oluşu epey nadir bir durumdu, bir de Colton Mathers'tan aynı günün erken saatleri yediği fırça şaşılmayacak gibi değildi. Konsey üyesinin bu zavallı muhafazakâr egosu kendisini sokak lambası olayının dışında tutmuştu. Robert Grim'e ilerici hareket yanlısı demek, Auschwitz'e izcilik kampı demek gibi bir şeydi fakat Colton Mathers'in muhafazakârlığı, rezil durumdaki ilkel bir bataklıktan sürünerek çıkıp şöyle bir etrafına baktıktan sonra çıktığı yere geri dönüşünün ardından evrimin bizzat kendisi tarafından hor görülmüş amfibi hayvanlar misali bütünüyle bambaşka bir seviyeye ulaşmıştı. Mathers'in bahanesi Tanrı'ydı; ama Grim, bu bahaneye Haçlı Seferleri'nin de Tanrı'nın işi olduğunu belirterek karşı çıkmıştı.

Din esasına dayanan kanunlar da öyleydi.

Cihad da.

Old Miners Yolu'na doğru yürüdü. Ertesi gün ekim ayının ilk haftası boyunca devam edecek olan sıkıcı ve ısrarcı bir yağmur başlayacak olsa da o günlük havada yağmur yoktu; bulutlar, karanlık demetler halinde gökyüzünde dolanıyordu. Grim, eski danışma bürosunun anahtarlarını bulmak için bir süre ceplerini karıştırdıktan sonra içeri girdi. O gün gece nöbeti olmasa da uyuyamayacak kadar iyi hissediyordu kendini. Kapıyı ardından kilitledi, tozlu karanlığın içindeki tezgâhın arkasından ilerleyerek girişin sonundaki üç basamaklı merdivenden yamaçta gömülü halde bekleyen sırra doğru ilerlemeye devam etti

Elbette ki asıl amacı Popolopen Danışma Bürosu'nu içinde barındırmak olmayan eski askerî karakolun, tepenin sarp yamacına inşa edilmiş olması bir tesadüf değildi. Binayı, 1989'da kuzeydeki Cornwall'a taşındıkları zamana kadar orada kalan Black Rock Orman Rezervi'nin özel sahiplerine kiraya vererek biriktirilen gelir, Point'in kendi gizli operasyonunu sürdürebilmesi için gereken harcamalara yardım etmişti: Black Spring sakinlerinin batıl inançları. Robert Grim'in kurnaz kişisel amacı daha farklıydı: postu kurtarmak.

HEX kontrol merkezinin iç tasarımı, Houston'daki NASA Görev Kontrol'ün ve harabeye dönmüş alelerde bir mahalle lokalinin karışımı gibi görünüyordu. Büyük ekranı ve at nalı şeklindeki bilgisayar masasıyla koordinasyon odasının yanında bulunan iyi korunmuş durumda bir video ve mikrofilm arşivi; kasabanın ağ sağlayıcı odası, esrarengizliklerle dolu küçük bir kitaplık, her şeyden daha çok sahne desteklerini andıran görüntüleriyle sis perdeleri için kullanılan depo, (kadının umumi yollardan geçtiği zamanlarda kullanılmak amacıyla Deep Hollow Yolu'nda bir kulübede tutulan yapı iskeleleri gibi birçok "acil durum eşyası" bulunuyordu) eski ve lekeli kanepelerden oluşan bir dinlenme köşesi ve bulaşık makinesi olmayan küçük bir mutfak vardı. Kontrol merkezi yıllarca birçok kez yenilenmiş ve teknik ilerlemeyle merkezin dışındaki taşra da göz önünde bulundurulularak geri kafalı ve cimri bir tutumla modernleştirilmişti. HEX güvenlik amiri olan Robert Grim, akıl yoksunu bir yönetmene sahip bir çeşit James Bond filmi karakteri gibi hissetmişti kendini hep. Bunun en acıklı örneği, Colton Mathers'ın erişte ve on dört ayrı çeşit Lipton çayla dolu olan haftalık koli bağışıydı.

Elektrikli su ısıtıcısı aylardır bozuktu.

Fakat bu gece, Mathers'ın ufak suratını düşünmek dahi Grim'in yüksek modunu düşürmeye yetmemişti. Koordinasyon odasına girerek Warren Castillo ve Claire Hammer'dan oluşan nöbet takımına neredeyse müzikal tonda bir "iyi akşamlar" diledi.

"Biriyle falan mı yattın?" diye sordu Warren.

"Daha iyisi," dedi Grim. "Gala prömiyerim var." Yüzündeki sırıtmayla dizüstünü masanın üzerine koydu.

"Olamaz!"

"Evet."

"Kahramanım!"

Warren kahkaha atınca Claire, fare kapanı hızında öne atıldı. "Robert, aklından ne geçiyor böyle?" diye sordu. "Daha bugün Colton'u sinirlendirmişken aynı şeyi tekrarlamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Ne yapabilir, bir daha mı fırçalayacak beni?"

"Protokole göre..."

"Sokmuşum protokolüne. Tüm kasaba arkamda. Bayıldılar. Tamamen bayıldılar. Buna ihtiyaçları var, Claire. Bırak da kırk yılda bir biraz stres atıversinler. Hazmedemeyecekleri bir şey yok burada. İşe yaramaz Colton bile arada sırada bu tür eşek şakalarını kaldırabilir."

Warren kaşlarını kaldırdı. "Colton Mathers'ın eşek şakalarından hoşlanması, tüm karakterlerin iç kanamadan ölmesiyle sonlanan bir Disney filmi kadar olasılık dışı."

"Ben uyarayım da, dikkat et Robert," dedi Claire. "Bu yaptığının sonucu sert olacak."

"Karma saçmalıktan ibaret. Uzatmayın artık Tatlı leydimiz bu gece neredeler?"

Warren, kadının bulunduğu son noktaları minik ışıklarla işaretleyen dijital haritayı ana ekrana sürükledi. İşle-

rinden biri 293 no'lu otoyolun yakınlarındaki aşağı Black Spring'in oralarda bir yerlerde kırmızı yanmaktaydı. "Beş buçuktan beri Weyant Yolu'ndaki Bayan Clemens'in bodrum katında. Mobilyayla dolu bir yer olması lazım. Bayan Clemens, kadını bir konserve mısır almak için aşağı inene kadar görmemiş. Masaj sandalyesiyle ütü masası arasına sıkışmış vaziyette duruyor."

"Kadını mutlu etmek çok zaman almaz," dedi Grim.

"Bayan Clemens bayağı şaşırmış. Onun yaşında böyle habersiz ziyaretlerin pek hoş olmadığını söyledi," dedi Warren alaycı bir tonlamayla. "Arayarak haber verdiğine inanabiliyor musun? Bir şey demedim ama daha geçen sene uygulamayı kullanabilmek için lanet olası bir iPhone istemişti. Sanırım telefonu yalnızca Avustralya'daki kızıyla Skype yapmak için kullanıyor."

"Skype konuşmasını bu gece masaj sandalyesinin oradan yapmadığı sürece bir problem yok." Grim ekrana bakmaya devam etti. "Ya Katherine? Bu sabah olanlardan sonra şaşkın mı?"

"Öyleyse de biz fark etmedik," dedi Claire. "Üzerinde pek bir etkisi olmamışa benziyor. Belki alnında biraz şişkinliği falan vardır ama bir yerden bir yere giderken değişimlerin nasıl ortadan kaybolduğunu bilirsin. Tabii gelecek hafta her zamanki rotasında bir değişiklik olup olmayacağını merak etmiyor değilim."

"Eski alışkanlıklar zor terk edilir," dedi Warren. Esneyip Grim'e döndü. "Ne diyeceğim, neden bir gecelik paydos etmiyorsun, sevgili işkolik? Biz durumun üstesinden geliriz."

Grim, e-postalarını kontrol eder etmez Warren'ın tavsiyesine uyacağını söyledi. Claire yeniden internet trafiği üzerinde yoğunlaşırken, Warren da yarım bıraktığı Solita-

ire oyununa geri döndü. Ne kendi postasında ne de *Yahoo!News*'de yeni hiçbir şey yoktu; on dakika sonra Grim kendinin de esnemeye başladığını fark etti. Tam eve gitmeye hazırlanıyordu ki, Warren masasında sıçrayarak zaffer çığlıklarıyla bağırdı, "Ev karşılaşması! *Biliyordum!*"

Grim ve Claire ona doğru döndüler. Claire'in ağzı açık kalmıştı. "Mümkünatı yok. Delarosa ailesi mi?"

Warren ay yürüyüşüyle Gangam Stili dans karışımı garip hareketlerle çalışma masasının önünde bir oraya bir buraya gidiyordu. Grim, iş arkadaşının tam bir mal mı, yoksa iyi bir dansçı mı olduğu ikileminde bir karara varamadı.

Claire hâlâ inanamıyordu. "Daha taşınalı bir hafta oldu! Bu nasıl olur?"

Büyük ekranda, kamera D19-063'ün yansıttığı görüntüler, artık Delarosa ailesine ait olan Barphwell arazisine aitti. Eski Yunanlılar gibi vücudunun etrafına beyaz bir çarşaf sarılı olan Bammy Delarosa sokağın ortasında durmaktaydı. Black Spring'deki gözetleme kameralarının mikrofonları olmamasına karşın kadının çığlık attığı çok belliydi. Kocasını -adı Burt idi; Burt Delarosa- iç çamaşırlarıyla karısının etrafında panikle hopluyordu. Grim'in gözünde, şarap tanrısı Dionysos'a kurban vermek üzere mitolojik bir periye benziyorlardı yan yana.

Grim'in bu tür durumları anlayıp ele alış şekli, kendisine ani bir güven getirdi. Aceleyle evden dışarı fırlayan Delarosalar, telefonlarını evde unutmuşlardı. Bu hareket, çift polisi aramayı aklına getirene kadar Grim ve takımına biraz daha zaman kazandırmıştı. Ne olursa olsun, Delarosalar, yasayla daha önce pek haşır neşir bir ilişkiye girmiş tiplere benzemiyorlardı. Belki bir şeytan kovucuya başvurulabilirdi -tabii referans çerçevelerinde böyle bir şey varsa.

Ekranın sağ kısmında bir yerde, evin karanlığının içinde dikdörtgen şeklinde bir ışık huzmesi belirdi ve hemen ardından Bayan Soderson dışarı çıktı. Sokağın diğer taraflarından da kasabanın yeni sakinlerini sakinleştirmek adına farklı farklı komşular olay yerine gelmeye başlamışlardı.

“Evet, ev karşılaşması,” dedi Grim. “Kutlarım, Warren. Ödülünü paylaşabilirsin.”

“Telefon şimdi çalar,” dedi Claire. Daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz da çaldı. Telefona cevap veren kadın, Delarosaların komşularından biriyle konuşmaya başladı.

Warren, Grim’in yanında dikilmiş, ekrana dalgın dalgın bakmaktaydı. “Kısa sürede hayatlarının sonuna kadar bizimle yaşamaya mecbur kalacaklarını anlarlar.”

“Ne büyük trajedi... Ne de iyi insanlardı.”

“Kim yapacak?”

“Ben,” dedi Grim soruyu düşünmeden yanıtlayarak. Bu hareketin o gece eline geçmek üzere olan uyuma şansını yerle bir ettiğinin bilincinde olsa da görevi şikâyet etmeden kabul etti. Yeni gelenleri bilgilendirmek zorunda kalmak çok kolay bir iş değildi ve üstüne bir de merhamet olayında pek de iyi sayılmazdı fakat tüm bunlara rağmen Grim’in Delarosalar’a karşı hissettiği bir yakınlık vardı. Ruhsal ve doğaüstü olaylara olan algılarını zor olsa da esaslı bir şekilde bir kez daha gözden geçirmek zorunda kalacaklardı. Grim doğma büyüme Black Spring’li bir adam olduğu için bu tür bir tecrübeye yabancıydı ama olayın travmatik etkilerini çok iyi bilecek kadar şeye şahit olmuşluğu da vardı. Hükümsüz bir Metodist’ti, işinin dışında paranormal şeylerle pek ilgisi olmazdı. Buna rağmen tüm *spiritus mundi*’ye dair kuşku-lu inançlarının derinlerinde bir yerlerde, kendini tamamen aydınlanmış kabul eden bir dünyada bile açıklanamayan,

hayret verici olayların yaşanıyor olduğunu kabul etmekteydi. Hâlâ en acı veren şey değildi bu: Black Spring'e yeni gelenlerin birçoğu için, kaderlerinin geri çevrilmez *kesinliği*. ölümlülükleriyle yaptıkları ilk tekinsiz yüzleşme oluyordu. İnsanlar, yapabildikleri kadar uzun süre uzaklara bakarak ve konudan kaçınmaya çalışarak ölüm fikrine umutsuzca kafa tutarlardı. Fakat Black Spring'de yaşadıkları şey ölüm olurdu. Ölümü evlerine alır, dış dünyadan saklar hatta bazen ölümün önünü bir adet sokak lambasıyla tıkarlardı.

Bununla birlikte, Delarosalar için geri çevrilmezlik ve ölüm onların sakin, kültürlü, kozmopolit yaşamlarıyla ve postmenopozal kariyer değişiklikleriyle pek uyum sağlayamıyordu. Black Spring, dillerinin altında tesadüfen keşfettikleri ve ne olduğunu anlamadan yanlışlıkla ısırdıkları arsenik hapi gibiydi. Robert Grim daha yeni bir iddia kaybetmemiş olsaydı onlar için üzgün bile hissedebilirdi kendini.

Delarosalar, komşularının yardımıyla Bayan Soder-son'un evine götürülürken kontrol merkezindekiler izlemeye devam ettiler. Claire, telefonu kapatınca, "Emin ellerdeler. On dakika içinde oraya bir ekip göndereceğime söz verdim. Kim gidiyor?"

"Ben," diye yanıtladı Grim. "Dini inançları var mı?"

"Yok. Yanlış hatırlamıyorsam küçükken Metodist olarak yetiştirilse de uygulama kısmında zayıfmış."

"O zaman kiliseyi işin içine sokmayalım."

Senin kudretin, senin asandır rahatlatan onları. diyerek 23. Mezmur'dan ağırbaşlı bir alıntı yaptı Warren.

"Gitmek zorunda mısın, Robert? O son karşılaşmamızdan sonra onları rahatlatabilecek son insansın."

Onları rahatlatmayacağız ki, diye düşündü Grim. Dünyalarını daha da fazla sarsmaya gidiyoruz. "Beni

tanıyamayacak kadar büyük bir şoktalar şu an. Pete VanderMeer ve Steve Grant'i de beraberimde götüreceğim. Bu ay onların sırası. Bir sosyolog, bir doktor ve iğne deliğinden iplik geçirebilecek sakinlikte bir görevli yeter de artar bile. Ha, bir de Bammy'yle ilgilenebilmesi için ikisinin eşlerinden birini de yanıma alırım. Tamam işte." Paltosunu üzerine geçirirken ekledi: "Onları arayarak uyandıran kişi sensin, melekçik."

Warren ile Claire'i kontrol merkezinde bırakarak uzun sürecek bir geceye doğru ilerledi Grim.

6

“Kadının adı Katherine van Wyler ama birçoğumuz ona Black Rock Cadısı diyoruz,” dedi Pete VanderMeer. Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra düşünceli bir sessizliğe daldı.

Point to Point Otel’de, yılların yıprattığı eski kokulu klasik deri sandalyelerin bulunduğu lobide oturuyorlardı. Ortalarındaki sehpa yarısı dolu bardaklar, şişeler ve termoslarla dolup taşmıştı. Otel sahibi, Delarosa ailesinin odalarını ayarladıktan sonra loş ışıklı otel barını misafirleri için açık tutarak yatağına geri dönmüştü. Pete VanderMeer ve Grim biralarını yudumlarken, Steve kahve içiyordu. Jocelyn üstünde buharı tüten papatya çayını yudumluyordu. Bammy Delarosa da, Grim ona bir içimlik votka hazırlayana kadar aynısını yaptı. Kocasının bu tür bir cesaret teşviğine ihtiyacı olmamıştı: üçüncü shot’ına gelmişti bile. Henüz zilzurna sarhoş olmamasına karşın kafası iyi durumdaydı. Steve, *muhtemelen ayık olmasından daha iyi* diye düşündü.

Burt ve Bammy Delarosa’nın, Grim’in ilk intibasına dayanarak etiketlerini yapıştırdığı o burnu havada züppe hallerinden eser kalmamıştı. Steve, bu çifti diğer kasaba sakinlerine göre nispeten daha çok sevdiğini düşündü; o âna kadar yaşananlar onu bu yargıya sürüklemişti. Yaşadıkları ilk şok geçtiğine göre, durumu biraz daha sakin ele

alabiliyorlardı. Üstesinden geldikleri pek söylenemezdi tabii. Merhum yakınlarıyla tartışılması gereken konuların cenazeciler tarafından zekice istismar edildiği o zamanlarda görülecek türdeki uyuşukluğu yaşıyorlardı. Hafta sonuna kadar kendilerini gerçek anlamda vuracak gerçekleri bilmeleri az da olsa yararlarına bir durumdu. Ne olursa olsun, öğrenecekleri gerçekleri bir otelin güvenli sınırları içerisinde keşfediyorlardı. Delarosaları o karanlık, terk edilmiş eve —*o kadının yanına*— geri gönderecek hiçbir güç yoktu o an dünyada.

Grim Pete, Jocelyn ve Steve’i Dodge Ram’iyle evlerinden aldıktan sonra hep beraber otelin lobisine girmiş, kendilerini kibarca ama titreyen ellerle karşılayan yeni tiplerle buluşmuşlardı. Steve ağrı içinde ve sersemlemiş hissediyordu; telefonları çaldığında eşi Jocelyn’le beraber yatalı henüz iki saat olmuştu. Midesine giren kahvenin etkisiyle zihni yeni yeni açılmaya başlamıştı.

“Katherine van Wyler,” dedi kararsızca Burt Delarosa.

“Evet,” dedi Pete. “Steve ve Jocelyn’in ve onların hemen yan evinde eşimle benim yaşadığım bölgenin arkasındaki ormanlık alanda, Philosopher’s Deep’de sürdürüyor hayatını. 1664 yılında cadılık yaptığı gerekçesiyle Black Spring’de —tabii o zamanlar bölgenin adı Black Spring değilmiş; New Beeck olarak bilinen ve Hollandalı avcılarının yaşadığı bir koloni bölgesiymiş— ölüme mahkûm edildiği zamandan bu yana burada.”

Arkalarındaki şömineden gelen çıtırtı, Bammy’yi sürpriz kutusundan çıkan palyaço gibi yerinde sıçrattı. Steve’in anladığı kadarıyla zavallı kadın bir geyik kadar ürkek ve gergindi, dudağının çevresinde yaşadığı gerginlikten kalan mimik izleri görünüyordu.

“Highland Falls’da, Montgomery Kalesi’nde ve tabii

ki de Point'te bildikleri her tepe ve tüm ormanlık alan lanetli. Detayları bilmelerine gerek bile yok. Laneti, içine çektiğin havada hissedebilirsin. Şiddetli bir fırtına sonrası havada kalan ozon kokusu gibi. Bu cadı Black Spring'de büyük bir problem olmasına rağmen maalesef ki olan bitene izin vermek dışında elimizden gelen bir şey yok."

Birasından bir yudum aldı. Delarosalar içkilerine ümitsiz gözlerle bakarken bardağı yerinden kaldıracak halleri bile kalmamıştı.

"Kadının yaşamı hakkında bilinenler o denli az ki, bu da ortadaki gizemi artırıyor. Buraya 1647 yılı civarı şu Hollanda Batı Hint Şirketi gemilerinden biri aracılığıyla gelmiş olmalı. O zamanlar New Amsterdam hareketli bir liman şehriymiş. Kızılderililerle ticaret yaptıkları Hudson'daki karakollar oldukça ilkelmiş, hikâyeler de o dönemler ağızdan ağıza yayılmış. Zamanla birçoğu unutulmuş. Katherine çoban, ya da ebe gibi bir mesleğe sahip olmalı. Yeni Dünya'da kadınların rolü topluluğu toparlayıp büyütmeymiş."

"Çocuk doğurarak," diye açıkladı Jocelyn.

"Aynen. Yeni bir uygarlığın tohumlarını ekiyorlardı, anlarsın ya. Hollandalıların bulduğu yerleşimler büyük oranda nehir kenarlarındaymış. Fakat batının dışında kalan ormanlık alan büyük avlarla dolu olduğu ve Munsee kabilesi şimdiki adıyla Black Rock Ormanı olarak bilinen bölgeye tuzaklarını kurduğu için, Hollandalıların New Beeck'i kurduğu bölge de orası olmuş. Kızılderililerle iyi anlaşmışlar. Beraber ticaret yapmışlar. Onları geren şey İngilizler olmuş. Yeni İngiltere başlarına çökmüş; New Netherland'i topraklarına katmak için oldukça isteklilermiş ki bir sonraki yıl yaşanan şey de buymuş: İngilizler, bir damla kan dökmeden Hollandalıların yerleşim yerle-

rini işgal etmişler. Munsee'leri en sonunda yerlerinden edenler onlarmış fakat birçok kişi Munsee kabilesinin kendi iradesiyle kuzeye göç ettiğini söyler. Çünkü Black Spring, o zaman bile lanetli bir bölgeymiş."

"Pardon ama o ne demek?" diye sordu Burt Delarosa.

"Büyülüy müş yani," diye cevapladı Robert Grim, her zamanki anlayışsızlığıyla. "Tadı kaçmış. Kaderine terk edilmiş."

"Tabii bu o zamanlara ait bir inanış," diye araya girdi Bammy.

"Tabii, öyle de denilebilir," diyerek alaycı bir gülümseme kondurdu suratına Grim, Pete VanderMeer'den gelen delici bakışla birlikte olduğu yerde donakalması bir oldu. Delarosa çifti birbirine bakıp kaşlarını çattı. Daha farklı şartlar altında olsalardı, bu hareketleri karşılardaki kişiyi güldürebilecek kadar senkronikti.

"Yani, batıl inanışın insan ruhunun derinliklerinde bir yerde gömülü olduğunu anlamanız lazım," diye devam etti Pete. "Hiçbir güvenliğe sahip olmayan bir zamanda, tamamen yabancı bir dünyaya ayak uydurmaya çalışan insanlardan bahsediyoruz. Avrupa'da uğraştıkları şey veba salgınları, verimsiz hasatlar, kıtlık ya da kanun dışı eylemlerken Yeni Dünya'da vahşi canavarlar, yabaniler ve iblislerle karşılaşılıyorlar. Yerleşim yerlerinin batı kısmını ne tür bir doğaüstü olgunun sardığını kimse bilememiş. Oldukça keyifsiz bir durum. Bilimden yoksun bir dünyada insanların tutunabilecekleri tek mantıklı açıklama kocakarı hikâyeleri ve kehanetlerden ibaretmiş. Yüce Tanrı'ya inanıp şeytanın ölümünden korkmaktan başka ne yapabilirlerdi ki? Bu, civardaki ormanlarda mutlak bir iz bırakmış -bizim evin arkasındaki tepenin adını bir düşün."

"İzdirap Dağı'm mı?" diye sordu Burt. "Daha bu hafta

orada yürüyüşe çıkmıştık. Güzel bir yer. En tepeden tüm Hudson ayaklarının altında.”

“Oralar güzeldir. Patikadan çıkmadığın sürece zararsız da. Fakat o kehanetler... dediğim şeyleri hava durumu tahmininin ilkel bir versiyonu olarak düşünebilirsiniz, yaklaşmakta olan şeyin kötü havalar değil de eli kulağında bekleyen bir felaket oluşunu göz önünde bulundurarak tabii... Massachusetts Koyu Kolonisi’nde yirmi ya da otuz yıl sonra yapılmaya başlanan Salem Cadı Mahkemeleri’ni mutlaka duymuşsunuzdur. Verimsiz geçen bir hasat, çiçek virüsü salgını ve yerli kabilelerden gelen saldırı tehdidinden önce yaşanmışlar. Aradaki bağlantı bunlardan sonra kurulmuş olsa da önemli olan şey bu değil. O zamandan sonra korku, trajedilere yol açan dedikodu selinde büyük bir rol oynamış. İnsanlar her yerde işaretler görmeye başlamışlar. Ölü doğumlar, alışılmadık doğa olayları, ette çürümeler, büyük kuşlar...” Pete sırtıttı. “Hollandalılar Puritanlar’a göre ayakları yere daha sağlam basan tiplermiş tabii ama 1653 yılında New Amsterdam’ın liman kilisesinin tepesindeki çarmıha üç hafta boyunca aksatmadan her gün konan büyük bir kuş, acayip büyük bir curcunaya yol açmış. Kazdan daha da büyük, gri renkli bir kuş olduğunu söylerlermiş ve ölü bedenlerle beslenirmiş. Günümüzde bu bahsi geçen kuşun akbaba olduğu biliniyor –bu bölgelerde arada bir başıboş halde dolanırlarmış. Peki ya koloniciler ne biliyordu? Çok geçmeden kuşun geliş gidişlerine çeşitli kehanetler uyduranlar bir araya toplanıyor tabii. Şehir konseyi zavallı şeyi vursa da her şey için çok geç kalınmış: Ertesi yıl, halkı çiçek salgını perişan hale getirince salgının suçu da kuşa atılmış.”

Jocelyn bir şey hatırladı. “Steve, onlara doktorla çocukların hikâyesini anlatsana. Pete hikâyeye aşına mı ki?”

“Yok, değilim.”

“New York Tıp Okulu’ndaki iş arkadaşlarımdan biri anlatmıştı,” dedi Steve. “Yine aynı 1654 salgını yaşanmadan önce New Amsterdam’dan Frederick Verhulst adında bir doktor, ‘cenazecilik’ oynayan çocukların davranışlarını incelemiş. Çocuklar yerleşim bölgesinin duvarlarının dışındaki alanlara çukurlar kazıp, tabut olarak gömmek için sırtlarında taşıdıkları meyve kasalarıyla geçit töreni düzenliyorlarmış. Aileler çocuklarının ruhlarının kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş olabileceği ihtimali üzerinde durarak bu oyunu kötü bir alamet olarak değerlendirmişler.”

“Tanrı’ya şükür artık çocuklarımız Wii’lerle oynuyor,” dedi Pete. Silik bir gülümsemeden ileri gidemeyen Bammmy Delarosa dışında herkes kahkaha attı.

“Bunun gibi daha birçok hikâye mevcut,” diye devam etti Steve. “Bazıları gerçekten de tüyler ürpertici. Ağızlarının içerisine tuğlalar tıklanmış halde bulunan bedenler olmuş. 1693 Boston sarıhumma salgını sırasında yeni ölüleri gömmek için toplu mezarlar tekrar tekrar açılmış ve mezar kazıcılarının ara sıra denk geldiği bazı manzaralarda yüz kısmındaki kefen bezinin tamamen aşınmış olduğu şişik cesetler, ağızlarından şelaleler gibi akan kanlar içinde görülüyormuş. Sanki merhum kişi kan içmek için yeniden hayata döndükten sonra dışarı çıkmak için işe ilk kendi kefenini kemirmeyle başlamış gibi. Tabii günümüzde çürümeye başlayan cesetlerin gazlardan dolayı şişmeye başladığını biliyoruz. Çürüyen organlar vücut sıvılarını ağız yoluna doğru zorluyor, kefen bezi de bu sıvıların içerdiği bir çeşit bakteri tarafından yeniliyor. Fakat o zamanlar bilimsel olarak kabul edilen genel görüş şu olmuş: ‘kefen yiyiciler’ lakaplı zombiler, yeniden

canlandıklarında çevredeki canlılarla besleniyor ve daha fazla kişinin ölmesi için sarıhumma hastalığını kullanarak lanetler yayıyorlar. Tabii bu biraz önce bahsettiğim ağızlara tıkılan tuğla olayını açıklamış oldu. Papazlar, ağızlarını kullanamamışlar diye yeni ölenlerin ağızlarına tuğlalar tıkmaya başlamışlar.”

Yalnızca şöminede çtırdayan odunların bozabildiği derin bir sessizlik oldu. Ardından Burt, “Bazı kasabalarda bu bölgenin nasıl övüldüğünü biliyorsunuz. Yeni gelenlere bölgenin güzelliğini ballandıra ballandıra anlatıyorlar –güzel restoranlardan ve benzer şeylerden falan bahsediyorlar,” dedi.

Grim aniden gülmeye başlayınca ağzındaki bira boğazına kaçtı. Bu sefer Bammy de dahil herkes gülüyordu. Jocelyn, Grim’i boğazına kaçan koca bir yudum biradan kurtarana kadar adamın sırtına vurdu. Steve, Burt’ün espri yapmaya başlamasının güzel bir gelişme olduğunu düşündü. Bu, adamın hiçbir duyduğunu algılamayacak kadar uçmuş olmadığını gösteriyordu –bütün Stoli şişesini mideye indirmedeği sürece tabii.

“Her şeye tamam,” dedi Pete kahkahalarının arasında. “Felaket tellalları, değişik bir musibet kendini gösterdiği anda insanları saran o korku ve güvensizlik duygusuna katkıda bulunmuşlar. Kör doğan çocuklar, çamurda ilerleyen garip bir hayvan, gece gökyüzünde beliren ışıklar... İnsanlar kehanetlere inanmaya başladıkları an düşünme ve yaşama fonksiyonlarında büyük arızalar meydana geliyor. Bizi ne tür bir felaket bekliyor? Burası da Katherine van Wyler korkusunun köklerini saldığı bir bölge.”

“Kadına cadı etiketini yapıştırmışlar yani,” dedi Burt.

“Aynen.” Pete, tabladaki sigarasının yanıp kül olduğunu görünce yeni bir tane sarmaya koyuldu. “Birkaç

hususta gösterdiği farklılık dışında, klasik bir cadı avı hikâyesiymiş bu. Sebebiyle pek ilgilenilmemiş: Ormanlık alanda yaşayan yalnız bir kadın olduğu için herkes tarafından hor görülmüş. 1664 falan gibi otuzunu geçmiş olması gerekiyor, çünkü biri kız, diğeri erkek iki küçük çocuğun annesiymiş. Babanın kim olduğunu ve neden yanlarında olmadığını bilemiyoruz. Kadının bölgedeki yerlilerle cinsel ilişkiye girdiği dedikodusu kulaktan kulağa yayılmaya başlamış. Buna ilaveten kadın bir de belli bir süre önce kiliseyi bıraktığı için, parmakların ona doğru dönmesi çok geç olmamış. Din karşıtı çalışmalar yaptığını iddia edenler olmuş. Bu iddia da zaten ardı arkası gelmeyecek dedikodu zincirine eklenen son halkaymış.”

“Şeytana tapma mı?” diye sordu Burt.

“Oğlancılık. Hayvanlarla cinsel ilişki. Yamyamlık. Ve evet, bu saydıklarımın hepsi de zaten şeytan işi şeyler.”

“İsa aşkına.”

“O bölüm şimdi geliyor. 1664 yılında Katherine’in dokuz yaşındaki oğlu çiçek hastalığına kurban gidiyor. Şahitler, kadını, oğlunu siyahlar içinde ormanda bir yere gömerken gördüklerini iddia ediyorlar. Fakat birkaç günün ardından, insanlar çocuğu bu sefer New Beeck sokaklarında yürürken görüyorlar. Tıpkı İsa’nın Lazarus’a yaptığı gibi Katherine’in de oğlunu ölümden uyandırdığına inanıyorlar. Durum çevre sakinlerini feci korkutuyor. Eğer insanları ölümden uyandırmak burnunu sokmaman gereken şeylerle uğraştığının bir kanıtı değilse bundan öte nasıl bir kanıt bulunur bilemiyorum; en son olayın ardından Katherine van Wyler, büyüçülükle suçlanarak ölüm cezasına çarptırılıyor. İşkence gördükten sonra yaptıklarını itiraf ediyor, fakat itiraf, işkenceye dayanamayan birçok kişinin başvurduğu bir yöntem o zamanlar. Tan-

rım, o tekerlek ve suya batırılma işkencelerine sen maruz kalsan, sen de oradan oraya süpürgeyle uçtuğunu itiraf edecek hale gelirsin. Halkın kadına yaptığı şeyleri aklın almaz. Her neyse, yeniden dirilttiği tanrıtanımaz oğlunu kendi elleriyle öldürmeye zorluyorlar. Yargıçlar, bunu reddederse, oğluyla beraber kızının da öldürüleceğini söylüyorlar.”

“Korkunç bir şey bu!” diye bağırdı Bammy. “Kadın kendi çocukları arasında seçim yapmaya mı zorlanmış?”

Pete omuz silkti. “O dönemin insanları pek sevgi dolu değillermiş. Eski Dünya’dan esmeye devam eden soğuk rüzgârlar diyelim. Suçlamalar ve cadılık hükümleri o dönemin alışıldık gündemiydi. Katherine’in geriye pek bir seçeneği kalmayınca en azından kızını kurtarmak adına oğlunu istenildiği gibi öldürmüş ve cezası, o dönemin iyi hal indirimi olan boyundan asılmaya indirilmiş. Yine de kadını onlar asmamışlar: Kefaret sembolü olarak kendi cezasını kendisinin vermesine, ölüme bizzat kendisinin atlamasına karar verilmiş. Öldüğü zaman vahşi hayvanlara yem olsun diye cesedi ormandaki cadı havuzlarından birine atılmış. Bu, cadı cesetlerine uygulanan bir yöntemmiş. O şekilde olmasaydı da muhtemelen kazığa bağlanıp yakılırdı. İlki masum kalıyor tabii.”

“Ne korkunç,” diye mırıldandı Bammy.

“Tabii, bu davada kadın pek de masum değil,” dedi Grim. Delarosalar adama doğru döndüler.

“Bu bizim bilgimiz dahiline girmiyor,” diye aceleyle araya girdi Pete. “Kendisine yöneltilen suçlamaların doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Black Spring’de bile bu tür varsayımlarla hareket etmek biraz ileri gitmek olur. Bildiğimiz şey, çevredekilerin kadının oğlunu dirilttiğine inanması, ki bu da onlar için yeterli bir sebep. Geriye

dönüp bakıldığında kadının yaşarken çeşitli güçlere sahip olduğu muhtemel, hatta oldukça muhtemel; fakat mucizeler yarattığıyla ya da kendisine verilen bu lütfu kötüye kullandığıyla ilgili belli bir kanıt yok. Gördüğü katlanılmaz işkencelerin ardından dalga geçilir gibi çarptırıldığı ölüm cezası ve oğlunu elleriyle öldürmeye zorlanması onu bugünkü haline getiren şey olmuştur büyük ihtimalle. Tahminlerle konuşuyoruz. Büyülü dünyayla ilgili pek bir referans malzememiz yok sonuçta.”

“Güzel,” dedi Burt Delarosa ve ardından Stoli’sini bir kez daha kafasına dikti. “Yani dediğiniz şu ki, elinizde bir adet köy hayaletiniz var.” Kendi ağzından çıkanlara inanamamış gibi yüksek desibelli bir kahkaha attıktan sonra boş kadehini Grim’e kaldırdı. “Mükemmel. Demek beni cadıyla ilgili konuşmak için aradığında doğruları söylüyordun ha, seni orospu çocuğu? Benimle kafa bulduğunu düşünmüştüm. Yani tabii ki de benimle kafa bulduğunu düşünmüştüm.”

“Neyden bahsediyorsun?” diye sordu Bammy afallayarak.

“Grim ve o kadının bize rüşvet vermeye çalıştığı o gün var ya, işte o günün gecesinde Batı’nın Kötü Kalpli Cadısı ile ilgili masallar anlatmak için beni cebimden aradı bu. Sana söylemedim çünkü bu eziyetlerine böylesine zevk alarak devam edebilmelerine oldukça şaşırmıştım. Ayrıca seni böyle saçmalıklarla üzme de istemedim. Ve yani sonuçta haklarında ne düşündüğümüzü biliyorsun, tatlım.”

“Özür dilerim,” diyerek kabul etti Grim sesinde en ufak bir alay belirtisi olmadan.

“Kadına köy hayaleti dedin,” dedi Pete, “ki tam olarak dediğini yansıtmasa da yaklaşmış sayılırsın. Yatak odanda takılmaya karar vermiş o acayip tipe o kadar da fazla

aldırıyor gibi görünmüyorsun. Kadım gördüğünüzde neden polisi aramadınız? Evlerinde davetsiz bir misafirle karşılaşan çoğu insanın yapacağı ilk şey bu.”

Delarosalar birbirlerine tuhaf tuhaf bakıp ne diyeceklerini bilemediler. Bu tür yeni tiplere olayı anlatırken birçok kez yaşadığı gibi yeni bir *dejâ vu* sardı Steve’in beynini. Eğer şanslılarsa, yıl içinde yalnızca birkaç kez yaşardı bu duyguyu ki o da daha normal saatlerde olurdu. Ama saatin, Steve’in hatırladığı şeyle pek bir ilgisi yoktu. Bu anı, on sekiz yıl önce New York Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nde çalışan Pete VanderMeer’i içeriyordu; o zamanlar daha gençti ve hikâye anlatıcılığı daha inandırıcı olabilirdi ama sesindeki düşünceli sakinlik hiçbir zaman değişmemişti. Steve’in tam olarak anımsadığı şey yaşadıkları korku ve belirsizlikti. *Kehanetler ve cadılarla ilgili bir hikâye dinliyorduk ve anlattıklarına karşı göz arasında inanmıştık. Gördüğümüz o şeyden sonra anlatılanları sorgulamamızın mümkünatı yoktu.*

Bammy sonunda konuştu. “Onun... onun öylesine davetsiz bir misafir olmadığını sen de *hissedebilirdin*. Kadına bakar bakmaz bunu anlayabiliyorsun. İçimi *kötü* hislerle doldurdu.” Kocasına baktı. “Onlara olayın nasıl yaşandığını anlatayım mı?”

Burt bir şey diyecek gibi olsa da eliyle kendi sözlerini geçiştirdi. “Her neyse.”

“Daha uyumamıştık. Yani birbirimizle yakından ilgilieniyorduk.” Kadının yüzünde hafif bir kızarma belirince Steve’le Grim dillerini ısırıldılar. Onca yıllık doktorluk hayatı boyunca ne cinselliği anlatan bu denli namuslu kelimelerin bir araya geldiğini duymuş, ne de bu kelimelerin, onları söyleyen kişiye bu denli uyduğuna şahit olmuştu. “Arkamı döndüğümde orada, yatağın ayakucundaydı.

Burt'ün arkasında gördüm onu. Korkunç olan şey de bu zaten. Ortalıkta tek bir gölge bile yokken saniyesinde orada belirip bana bakmaya başladı. Gözleri olmasa da onları kapatan aşınmış ipliklerle beni izlediğini hissedebiliyordum. Bana en azından o şekilde bakmamış olmasını dilerdim.”

“Karım çığlık attı,” dedi Burt dümdüz, tonlamasız sesiyle, “ve sanki elektrik akımına kapılmış gibi altımdan kayarak kurtuldu. Tam o anda o şeyi ben de gördüm; haliyle ben de çığlık atmaya başladım. Kardeşliğe kabul edilmek adına Jamaika Koyu’ndan bir buzul göletine atlamak zorunda kaldığım günden bu yana çığlık attığımı hatırlamıyorum. Bammy’nin de dediği gibi: Bunun bir çeşit hayalet, ya da kâbus türünden bir şey olabileceği konusunda zihnimde en ufak bir soru işareti dahi yoktu – gördüğümüz şeyin gerçek olduğu ve ikimizin de aynı tecrübeyi paylaştığımız gerçeği dışında tabii. Bammy çarşafı vücuduna dolayıp odadan koşarak çıktı. Onu takip etsem de, kâbuslarda yaptığım gibi gözümü kapatıp açtığımda kaybolacak mı diye merak ettiğimden kapı eşiğine geldiğimde arkamı dönüp baktım. Hâlâ oradaydı. Ve... ve ben de geri döndüm.”

“Neden?” diye sordu Bammy şok içinde.

Omuzlarını silkti. “Ne bileyim, yatak odamızda sakat bir kadın vardı. Zincirlerle bağlanmış. Sanırım onun için elimden bir şey gelip gelmeyeceğini görmek istedim.”

“Herhangi bir şey oldu mu?” diye sordu Grim.

Burt, ilk başta bir şey söylemedi; Steve, Bammy’nin kocasının elini sıkı sıkı tuttuğunu gördü. “Hayır,” diyebilirdi sonunda Burt. “Orada öylece durmaya devam etti. Ben de korkup karımın arkasından gittim.”

Grim’le Steve kaşla göz arasında birbirlerine baktılar.

Yalanı Pete de fark etmiş olsa da konuyla pek bağlantılı olmadığına kanaat getirdi, en azından şimdilik. “Peki. Yani ikiniz de kadının insan olmadığı hissine kapıldınız.”

“Bu şey nasıl duyulmuyor?” diye sordu Burt. “Demek istediğim, eğer kasabanızda gerçekten buraya musallat olan bir hayalet varsa —ki bu gerçek derinlemesine incele-yene kadar bütünüyle kabul etmeye hazır olmadığım bir şey— yine de şimdilik doğru olduğunu kabul ederek söy-lüyorum, bu bilim dünyasını derinden sarsacak bir olgu. Kadını hiç videoya almayı denemediniz mi?”

“Kendi dijital arşivimizde kırk bin saatten uzun kame-ra görüntülerimiz var,” diye cevapladı Grim. “Tüm kasa-ba kameralarla kaplı. Fark etmediniz mi? On yıllık peri-yotlarla çeşitli materyaller toplayıp sonrasında atıyoruz. Bir süre sonra gerçekten sıkıcı bir hal alıyor.”

Delarosalar bir kez daha aynı anda Grim’e baktılar. “Anladığımı sanmıyorum,” dedi Burt yavaşça.

“Demek istediği şey şu,” dedi Pete, “senin dediğin gibi herkes tarafından bilinmesini engellemek için elimizden geleni yapıyoruz. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatlarımız buna bağlı.” Önce Burt’ün, ardından Bammy’nin gözlerinin içine dik dik baktı. Steve, arkadaşının bu kelimeleri sarf ederken gözlerini kaçırmayışına derin bir saygı duydu. “Gördüğünüz üzere, Katherine’in hikâyesi onun ölümüyle sonlanmıyor. Katherine’in asıl-masından dört ay sonra 1665’te bir kış sabahı Emniyet Genel Müdürü Peter Stuyvesant başta olmak üzere bir parti adam avcılarının neler yapıyor olduklarını kontrol etmek amacıyla tepeleri dolanırken New Beeck’in tama-men boşaltılmış olduğunu görmüşler. Çatılardan sarkan buz saçakları eşliğinde her yer kalın bir kar tabakasıyla örtülüymüş. İşin garip kısmı, karın yeni yağmadığı

belli olmasına rağmen üzerinde hiçbir iz yokmuş. Can alıcı bir gece sırasında tüm kasaba halkı tamamıyla yok olmuş gibiymiş. Bir daha onları gören kimse olmamış. Hollandalılar, olası bir lanetten şüphelenip, üzerlerinde şeytani bir göz hissettikleri tepelerden ve bu hayalet kasabadan uzak durmuşlar. Aynı yılın haziran ayında Stuyvesant Hollanda'ya geri dönmüş. Asıl sakinlerin çoğu bölgeyi terk edince olaylar unutulmaya yüz tutmaya başlamış. Bu ani yok oluşa dair tek resmî doküman kırk yıldan uzun bir süre sonra 1708 yılında, Hollanda Cumhuriyeti'ne ait yıllık olay kayıtlarından birinde kısa bir anlatımla ortaya çıkmış. Arşivimizde o belgeyi de saklıyoruz. Belgede, New Beeck'te yaşanan bu ani göçün nedeni İkinci Hollanda-İngiltere Savaşı'ndan kaynaklanan ekonomik zorluklara ve New York'un topraklara eklenişine bağlanıyor, bölge sakinlerinin de yerli kabilelerle yaşanan bir savaşta öldüklerinden bahsediliyor.”

“Yerel bir inanışmış yani,” diye fısıldadı Burth.

“Bölgedeki yerlilerin,” dedi Jocelyn, “bir önceki sonbaharda, avlanma mevsiminin tam ortasında bölgeyi çoktan terk etmiş olduklarını iddia edenleri göz ardı edersen. Bir zamanlar hak iddia ettikleri bölgeden, oranın ‘kirlenmiş’ olduğu bahanesiyle korkmaya başladıklarına inanılıyor bir efsanede. Her ne olmuşsa, yerlilerin göçmenlerle yaptıkları kârlı ticareti yarıda bırakıp öylece gitmeleri saçma değil mi? Ve tüm bu olanlar neden avcılarının Katherine'in cesedini ormana atışlarından sonra yaşanmış?”

“Katılıyorum,” dedi Pete. “Dahası da var. Çünkü 1713'te yaşanan şey belgelenmiş. O yılın nisan ayında İngiliz göçmenler kasabaya yeniden gelerek adını Black Spring koymuşlar. Daha haftasında üç kişi intihar etmiş.

Bethia Kelly adında bir ebe, yakalanana kadar sekiz çocuk öldürmüş.

“Bunu uyduruyorsun işte.”

“Keşke uyduruyor olsaydım. Ebeyi tutuklamaya geldiklerinde kadın, ormandan gelen bir kadının kendisine çocuklar arasından bir seçim yapması için bir şeyler fısıldadığını iddia etmiş. İçlerinden hiçbirini seçemeyince hepsini öldürdüğünü söylemiş ebe. Arşivde kötü gözle ilgili yerel bir inanışa ve Misery Dağı’nda meydana gelmiş ve tahminlere göre cadının biriyle bir bağlantısı olduğuna inanılan bir olaya dair kısa bir açıklama var. Bir ay sonra kilise büyüklerinden oluşan bir grup ormana gitmiş. Geri döndüklerinde kötü güçlerin etkisindeki bir kadını gözleriyle ağzını dikerek ve vücudunu zincirleyerek oradan sürdüklerini iddia etmişler. Aynı yıl hepsi de farklı bilinmeyen sebeplerle hayatlarını kaybetmişler. Fakat en azından kısmen bir başarı yakalanmış. Kadının kötü gözü kapatılmış olmuş.”

“Ama kadın orayı hiç terk etmemiş,” dedi Bammy yüzündeki korku dolu ifadeyle.

“Evet, problem de bu,” diyerek ona katıldı Pete. “Hiç terk etmedi. Katherine van Wyler, günümüzde bile Black Spring sokaklarını gece gündüz adımlayarak evlerimize kadar giriyor.”

Kimse devamını getirmeyince görevi Grim üstlendi. “Sadece anlattıklarını kimseye inandıramayan, rahatsız, içe kapanık ve ezik bir çocuğa görünen ve yalnızca hikâyenin sonunda kendini herkese gösteren türden bir hayalet değil bu bahsettiğimiz. Black Rock Cadısı her zaman burada, bizimle. Sevecen bir hayalet, ya da o saçma salak ergen korku pornosu filmlerde görülebilecek türden geçmişten gelen yankılı bir ses falan değil. Etrafı çitlerle çev-

rilmiş bir pitbul kadar gerçek. Ağzılığı takılmış ve hiçbir yere kıpırdıyamıyor. Parmağınızı çitlerden içeri soktuğunuz takdirde sadece tadına bakmakla yetinmiyor. Koparıp alıyor.”

Burt ayağa kalktı. Stoli şişesini tekrar eline almak üzereyken yarı yolda vazgeçti. Damarlarında dolaşan göz ardı edilemez miktardaki alkole karşın bir anda oldukça kendinde görünmeye başlamıştı. “Tüm bunları gerçek varsayacak olursak, tam olarak *istediği* şey ne? Bu lanet cadının sizden istediği şey ne, bir söyleyin artık!”

“İntikam peşinde olduğunu düşünüyoruz,” dedi Pete gaddarca. “Ona bunu yaptıran şey her ne ise, kendisine o korkunç şeyleri zorla yaptıran insanlardan intikamını alabilmesi için zamansız gelen ölümün etrafa bir çeşit güç yaydığı belli. Ve aradan geçen üç yüz elli yıla rağmen, o insanlar biziz; Black Spring sakinleri.”

“Nasıl emin olabiliyorsunuz ki? İçinizden hiç kimse bir kez olsun kendisiyle iletişim kurmayı denemedi mi? Ya da, ne bileyim, kötü ruhları içinden kovmayı falan?”

“Aynen,” dedi Bammy kocasına destek çıkararak. “Belki de tek istediği şey sesini birilerine duyurmaktır.”

“Bunların hepsi daha önce denendi,” dedi Grim. “Cadı tahtaları söz konusu bile değil –elinizi bile sürmeyin, ölürsünüz. Pagan saçmalığı belli ki kadının üstünde işe yaramıyor. Hepsi, hepsi denendi. Vatikan’dan bile onun tanrıtanımaz olduğunu iddia ederek bize yardım edemeyeceğini söyleyen kişiler oldu. Tabii ki de o süt oğlanları korkudan altlarına ettikleri için yardım eli uzatmadılar. Rahipler, şamanlar, iyi cadılar, komandolar, ordu... her biri de oldukça pis yerlere götürüyor durumu. Geçmişte kadının kellesini uçurup ateşe vermeyi denemişler ve tabiri caizse dumanlar daha eteklerinin altından yükselme-

ye başlar başlamaz kadın kaybolmuş. Artık bu tür göze batmalar yaşanmasını istemiyoruz, çünkü dışarıdan kim duyarsa sonu ölüm oluyor. Birinin olaya el koymaya kalkışmasının daha ilk saniyesinde, Black Spring'in masum insanlarından biri pat diye olduğu yere devriliveriyor. Orasını burasını dikmek verdiği zararı durdurmuş -ki o işlemi nasıl başardıklarını Tanrı bilir - ama burada olan biten dışarıya bir sızarsa, insanların gelip dikişlerini açmayı denemesi kaçınılmaz olacaktır. İnsanlık, aşmaması gereken sınırları aşmaya olan eğilimini sayısız kez kanıtlamış bir tür sonuçta. Biliyoruz ki gözleri açılıp ağzından büyüler saçılmaya başladığı takdirde hepimiz ölürüz. İşte bu yüzden varlığını herkesten saklıyoruz. Anlaşılmamalı -anlaşılmaması gerekiyor. Katherine, paranormal bir zaman bombası."

"Üzgünüm ama dediklerinize inanmıyorum," dedi Burt.

Pete birasından bir yudum alıp bardağını masaya geri koydu. "Bay Delarosa, karınız odadan kaçtıktan sonra cadının yanına geri döndüğünüz zaman fısıldadığını fark ettiniz mi?"

Burt, sesi titreyerek cevap verdi. "Bir... bir şeyler duydum. Sanırım. Ağzının köşesi hareket ediyordu. Zar zor görünüyor olsa da. Bir şey mi demek istiyor diye düşünerek dinlemek istedim."

"Peki ya ne duydunuz?"

"Fısıldadığını."

"Peki, pardon ama o sırada intiharı düşündüğünüz bir an oldu mu?"

Bammy çılglık attı; bastırılmış bir çılgınlık bu ve deri sandalyesinin kolunun üzerinde duran boş çay fincanının devrilmesine yol açmıştı. Fincan yere çarparak üç parça-

ya ayrıldı. Jocelyn yerdeki parçaları toplamak için atıldı. Bammy, bir şey demek için ağzını açsa da bu hareketi kocasının bir bakışıyla altdudağının titremesiyle sonlandı.

“Düşündünüz, değil mi?” diye sordu Pete. “Fısıldamasını duyar duymaz kendinize zarar verme fikri kafanızda dönüp durmaya başladı. Bu sizi de ele geçirdiğini gösterir. Tıpkı zamanında kendinin yapmaya zorlandığı gibi insanları ölüme gitmeye zorluyor.”

“Burt?” dedi Bammy titrek sesiyle. “Ne demek istiyorlar, Burt?”

Burt konuşmayı denemiş olsa da, beceremeyince boğazını temizledi. Yüzündeki tüm kan çekilmişti. “Onunla sadece birkaç saniye baş başa kaldım. Hiçbir şey demedim. Eğer ses çıkarırsam kafasını kaldırıp bana bakacağından korktum. Bakmasını istemiyordum, anlatabiliyor muyum? Kör olmasına rağmen beni görmesini istemedim. Fısıltılar duydum. Ardından koridora çıktığımda kafatasımı sertçe kapıya vurmak istedim.” Bammy birisinin ona vurmasından kaçmıyormuş gibi aniden geri çekilip ağzını elleriyle sıkıca kapattı. “Yemin ederim ki o kapıyı tutup beynim dağılana kadar üç kere aynı yere kafa attığımı zihnimde canlandırıdığımı hatırlıyorum. Ve sonra... sonra sen çığlık attın, tatlım. Beni o hayalden uyandıran şey senin çığlığın oldu ve hemen arkandan koşmaya başladım. Senin çığlığın beni kurtaran şey oldu.”

“Yeter,” diye inledi Bammy kocasını sıkı sıkı tutarak. “Bu dediğin doğru değil, değil mi? Daha fazla dinlemek istemiyorum Burt, lütfen.”

“Sakin ol,” diyerek Bammy’yi sakinleştirmeye çalıştı Jocelyn. “Güvendesin. Kalıcı bir etki bırakacak kadar uzun sürmemiş işte.”

Burt, kolunu ağlamakta olan karısının boynuna doladıktan sonra Pete'e doğru döndü. Steve, onu ilk kez bu kadar kötü halde ve sinirleri bozuk olarak görmüştü, *inanmıştı* işte. "Bundan kimin haberi var?" diye sordu güçlkle.

"Yolun aşağısındaki Point halkının," dedi Grim. "Ama üstlerde oldukça ufak ve fazlasıyla gizli tutulan bir bölüm de var. Sızıntı problemleriyle uğraşmamamız için hiçbir komisyonun gözetimi altına giremeyecek kadar ufak bir bölümden bahsediyorum."

"Hadi canım, sen de."

"Başkanın bile bilmediğinden şüpheleniyorum. Eski-den -aa evet. George Washington'dan Abraham Lincoln'e kadar olan kısım burada olan bitenlerden haberdar olmuş olabilir çünkü arşivlerden bildiğimiz kadarıyla Black Spring'i ziyaret etmişler. 1802'de üstünü örtmemiz için yardım etmek adına West Point'e Birleşik Devletler Askerî Akademisi kurulmuş. Tam emin olmasam da İç Savaş'ın sonlarına doğru olmalı, Point, Black Spring üzerinde özel yetki sahibi olabilecek kadar güvenilir kabul edilmiş. Büyük ihtimalle de emir bizzat rahmetli Abe tarafından verilmiş. Durum oldukça hassas bir noktadaymış. Daha sonrasında bölge gelişip sızıntı riski daha yüksek bir seviyeye yükseldiğinde organize olduk. İşte sonunda profesyonelleştik ve HEX doğdu."

"HEX de ne?"

"Biziz. Hayalet avcıları. Cadıyı kontrol altında tutuyoruz."

Burt, gözlerini kısarak Grim'e döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ha, öyle dilimize yerleşip kalmış eski bir kısaltma. Kimse anlamını bilmiyor. Önemli olan şey HEX'in ne yap-

tığı. Point'tekiler işimizi yapmamıza izin veriyorlar, fakat biz yine de olur da yolları kapatmamız gerekir ya da bölge rezervinden isteyecek bir şeyimiz olur diye rapor girerek onları memnun ediyoruz. Daha başka nasıl bunun kulaktan kulağa yayılmasını önleyebiliriz sence? Her yeri sis perde-siyle kapatabilirsin ama bunun için de çokça paraya ihtiyacın var –ve yüzde yüz gizliliğe. Point, mevcut durumu körümek için düzenlendi çünkü olan biteni halktan ve dış istihbarat servislerinden gizli tutmak dışında bu karmaşay-la ne yapacakları konusunda yetersiz ve bilgisizler. Kontrolün olmadığı su katılmamış bir yalan. Aslında korkudan altlarına yapıyor durumdalar. Ellerinden gelse çevremizi koca çitlerle sarıp bölgeyi insansız bölge haline getirirlerdi ama o zaman da ölen üç bin insanın kanı ellerine bulaşmış olurdu ki bu 11 Eylül saldırılarındaki kadar büyük bir sayı. Böylece çevreleme politikasına karar verdiler. Bir çözüm bulunana kadar –ki bu nasıl saçma bir koşuldur bilemiyorum– buradaki hayat da her yerde olduğu normallikte devam ediyor ve biz de ağızlarımızı kapalı tuttuğumuz süreçte devlet hazinesinin izi sürülemeyen zulasından payımızı alıyoruz.”

“İmaj meselesi,” dedi Pete. “Boynunda siğilin varsa sen de yüksek yaka giyersin.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Burt Delarosa. “Gözlerini açmayı deneyen kimse oldu mu?”

“Bir kere oldu,” dedi Pete uzun süren bir sessizliğin ardından. “Tabii fazla ileri gitmediler. Olay 1967’de Point Askerî İstihbaratı inisiyatifinde gerçekleşmiş. O kadar uzun süre boyunca hiçbir şey yaşanmamış ki, insanlar kadının tehlikesinden şüphe duymaya başlamışlar. Kasaba sınırları içinde dahi insanlar kendi aralarında kadın için bir şey yapıp yapamayacaklarını tartışmaya başlamışlar,

ona bir şeyler *vererek* yardımda bulunmak gibi konular dönüyormuş. Bammy'nin dediği gibi: Belki de tek ihtiyacı olan şey sesini duyurmaktır şeklinde düşünenlerin sayısı artmış. Tabii bu deney, kameraya da alınmış. Robert, belki izletmek istersin?"

Grim, çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı. "Bu parçayı yeni gelenlere durumun ne denli ciddi olduğunu gösterebilmek için kullanıyoruz. Algı, görüntü biçimlendirme, hepsi. Ama sizi uyarayım: Kime izlettiysek kötü etkilendiler. Görüntüler biraz fazla vahşice. Açıklamam gerekirse, akşam altı haberlerinde üzerlerini sansürledikleri görüntüleri örnek verebilirim."

"Bunu görmek isteyeceğime emin değilim," dedi Bammy gözünden akan yaşları silerek.

"Sakin ol tatlım," dedi Burt. "İstemezsen tabii ki de izlemeyebilirsin." Oturduğu yerde gergince kımıldayıp dediklerine onay almak için Pete'e baktı. Pete başıyla onay verdi. Grim, MacBook'unu dizine koyup OYNAT tuşuna bastı.

Görüntüler ciddi anlamda şok ediciydi, buna şüphe yoktu. Altmışlarda kullanılan gerçekçi, Super 8 görüntülerin dijitalleştirilmiş versiyonu ve Tyler'ın GoPro'sunun aksine Instagram fotoğraflarının bile ancak ucundan yaklaşılabileceği o nostaljik film duygusunu harekete geçiriyorlardı. Renklerin silik oluşuna ve büyük oğlunun bu görüntüleri görse modası geçmiş olarak değerlendireceği gerçeğine rağmen Steve ekrandaki görüntü tarzına içgüdüsel bir yakınlık duyuyordu. Görüntüleri şu an izlemiyordu tabii; kolunu karısının sırtına atmış halde Burt ve Bammy Dela-

rosa'nın yüz ifadelerini inceliyordu. Görüntülerden zaten haberdardı. Oradaki herkes, çoğunluğu çocuk yaşlarda olmak üzere bu görüntülere maruz kalmıştı zaten. Steve, görüntüleri Black Rock İlkokulu'ndaki beşinci sınıflara izletme fikrine şiddetle karşı olduğu için önce Tyler'ı, ardından Matt'i beşinci sınıfa geldiklerinde, tam da video gününde hasta oldukları bahanesini uydurarak okula göndermek istememişti. Fakat para cezaları çok fazlaydı. Black Spring'de Sıkıyönetim'e boyun eğmek zorundaydı.

Gösterimi dün gibi hatırlıyordu: Tüm aileler oradaydı, herkes korkunçtu. Birçok çocuk için bu görüntüleri izlemek yetişkinliğe geçtikleri zamanı sembolize ediyordu, ki bu, bu görüntülerle biraz fazla hızlı gerçekleşiyordu.

Mekân, ortadaki sandalyenin üzerinde oturan Katherine van Wyler ile birlikte bir pratisyen hekim odasıydı. Kadının oturması için, kuduz köpekler üzerinde kullanılan kablo bağlantılı bir kavrayıcıdan yardım alıyorlardı. Point'ten gelen tüvit ceketli bir görevli, aralarındaki mesafeyi koruyarak duruyor olsa da elindeki kavrayıcının ilmeği hâlâ kadının boynundaydı. Onun arkasında iki kişi daha ellerinde sopalarla hazır bekliyordu.

Fakat kadının kaçıp bir yerlere gitmeyi düşünür gibi bir hali yoktu.

Black Rock Cadısı kıpırdamıyordu.

Odada sayılanların dışında üç adam daha vardı: Black Spring'li iki doktor ve Walter Cronkite benzeri kalın sesiyle canlı röportaja devam eden bir kameraman. Doktorların ağzından tek kelime çıkmıyordu. Alınlarından damlayan teri görmek için yakından bakmaya gerek yoktu. Vücutları ne kadar gerginliği kaldırabiliyorsa o denli gerginlerdi. Cadının önünde eğilmiş halde beklerken, bir yandan ona dokunmamaya uğraşıyor, diğer yandan rahat bir pozisyon bulmak

adına dengelerini bir sağ ayaklarının, bir sol ayaklarının üzerinde kurmaya uğraşıyorlardı. İçlerinden birinin bir çift cımbızı, bir de dikiş makası vardı. “Doktor McGee, şimdi ilk dikişi yerinden çıkartacak,” diyordu arkadan gelen bir ses; sesteki korku ve belirsizlik herkes tarafından anlaşılabilir vaziyetteydi.

Grim, Burt ve Bammy –başta filmi izlemek istemese de şu an izliyordu– Doktor McGee’nin, elindeki cımbızla cadının ağzının sol köşesindeki titrek ve kurumuş eti bir kenara ittirerek en uçtaki dikişi sıkılaştırışını izliyorlardı. Bıçak ipe sürttüğü an ilk dikiş lastik bant gibi atmıştı. Doktor irkilip pozisyon değiştirdi. Alnındaki teri sildi. Katherine hâlâ kımıldamıyordu. Günümüzde de görüldüğü üzere ağzının köşesinden sarkan siyah ipin nasıl o hali aldığı belli oluyordu. Dudağının köşesinin açıkça titredığı görülüyordu. Doktor McGee bir kez daha eğildi ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Diğer doktor da ilkinin baktığı yere doğru yaklaştı. Point görevlileri kadının fısıltılarını duymadıkları için, doktorların artık *onun* kontrolü altına geçtiğini fark edemediler. “Bu ilk dikişti,” diye belirtti Walter Cronkite’a ait olmayan ses ve McGee göz kırptı. Alnını silip cımbızını ikinci hareket için kaldıran doktorun eli yarı yolda geri düştü. Bir kez daha eğildi. “Her şey yolunda mı Doktor McGee?” diye sordu bir ses ve Doktor McGee elindeki makasla Singer dikiş makinesi hızıyla kendi yüzüne sayısız delik açtı.

Olan biten her şey sonraki birkaç saniye içinde hızla gerçekleşmişti. Etrafta tam bir kaos havası vardı. İnsanı kemiklerine kadar titretebilecek bir uluma sesi duyuldu. Kameranin aldığı darbeye duvara doğru eğilen tripod, sonraki görüntülerin mide bulandıran bir bakış açısıyla sunulmasına yol açıyordu. Cadı artık sandalyesinde ol-

masa da ofisin bir köşesinde ayakta duruyordu ama kamera açısının yetersizliğinden dolayı tek görebildiğimiz kısmı belinden aşağısıydı. Doktor McGee, kendi kanından oluşan havuzun içinde yatarken vücudunun hâlâ kasıldığı görülüyordu. Onun hemen yanında yatan ikinci doktorun da bacakları görülüyordu –en azından onun bacakları olduğu varsayılıyordu. Görevliler çılglık atarak kaçıyorlardı. Görünüşe bakılırsa Bammy Delarosa’nın da yapmak istediği şey onlarınkiyle aynıydı; elleriyle yüzünü kapatmış, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Kocas, izlediği görüntülerin gerçekten yaşanmış olaylar olmasına ikna olmanın şokunu yaşıyordu.

“Bu,” dedi Robert Grim, “istihbarat teşkilatının burunlarını cadı olayına soktuğu son olaydı.”

KOMUT-Q tuşuna bastı ve ekran karardı.

“Beş kişi öldü,” diye ekledi Pete. “İkisi görüntülerde intihar ettikleri anlaşılan doktorlar, diğer üçüyse her biri sokak ortasında aynı anda oldukları yere yığılan yaşlı insanlar. Otopsiler, üçünün de şiddetli beyin kanamasından öldüğünü ortaya çıkarmış. Ölüm zamanlarının tamamı tamına dikişin kesildiği âna denk geldiğine inanılıyor.”

Otel barı yeniden sessizliğe gömüldü. Telefonunu kontrol eden Steve, saatin üçü çeyrek geçtiğini gördü. Bammy, Burt’ün kolları arasında titreye titreye ağlar-ken, diğerleri endişeyle başlarını öne eğmişlerdi. “Ben o eve geri dönmek istemiyorum, Burt,” diye bağırdı Bammy. “Asla dönmem.”

“Sıkma sen canını,” dedi Burt boğuk bir sesle. “Zorunda da değilsin zaten.” Grim’e baktı. “Bak ne diyeceğim,

ikimiz de yeterince üzgünüz. Bizim için bu otel odasını açtırmanıza ne kadar müteşekkir olsak da Black Spring’de bir dakika daha kalabileceğimizi sanmıyorum. Kafamızdaki soru işaretleri biraz bekleyebilir. Karım araba kullanabilecek gücü toparlayabilirse bu gece Manhattan’daki arkadaşlarımızın evinde kalacağız. Değilse de bir taksi tutup Newburgh’daki motellerden birine yerleşiriz.”

Pete, “Pek sanmıyorum,” diyerek araya girmeye çalışsa da Burt onu dinlemedi.

“Yarın yeni bir emlakçı bulurum. Ben bununla yaşamak zorunda olmanıza ciddi anlamda üzgünüm, fakat tüm bunlar bize göre değil. Taşınıyoruz.”

“Korkarım ki o dediğin olmayacak,” dedi Pete sessizce. Steve, Pete’in bile artık onlarla göz teması kuramayacak kadar sinirlerinin bozulmuş olduğunu fark etti.

Burt nihayet, “Ne demek istiyorsun?” diyebildi.

“Demin ‘sizin’ köyünüz ‘sizin’ cadınız kelimelerini kullandın. Üzülerek söylüyorum ama bu geceden itibaren bu artık sizin de probleminiz. Gitmenize izin veremeyiz. Artık Black Spring’de yaşıyorsunuz. Bunun da anlamı çok açık, lanet artık sizin de üzerinizde.”

Kelimeleri takip eden sessizliği ancak Robert Grim bozabilirdi: “Eve hoş geldiniz.” Yüzünde hastalıklı bir sırıtma belirdi. “Kasabamızda her türlü fuar ve etkinlik mevcuttur.”

7

Ertesi gün öğleden sonra Tyler, kamu hizmetinden eve, yağmurdan sıırıslıkam olmuş bir vaziyette döndü; yüzünde gergin bir ifade vardı. Steve yemek salonunun masasında, elinde *New Yorker*'la oturuyor olmasına rağmen aklını bir türlü düşüncelerden arındıramadığı için iki kez okumaya baştan başlaması gerekmişti. O gece eve sabah altıya çeyrek kala dönmüş olmaları, o ve Jocelyn'i yorgun ve sersem bir halde bırakmıştı. Uykudan ayakta duramaz haldelerdi; şafağın ilk ışıklarının doğudan gökyüzünü boyamaya başladığı an hayal kırıklığı içindeki Steve, evin arka bahçesindeki ağaçlara şekil verme işine ancak başlayabilmişti. O âna kadar da mutfakta Jocelyn'le çaylarını yudumlamışlardı. Jocelyn'le beraber yatağa dönme işini atlayıp direkt sabah kahvesine geçti –işe gitmek için zaten yedide kalkması gerekliydi.

O öğleden sonraki derslerin ardından, kendisini bekleyen bir yığın doktora sınavını incelemek için araştırma merkezinde bulunan ofisine geçmiş olsa da, kendini hiçbir şey yapmayıp sadece pencereden süzülen yağmur damllarını izler halde buldu. Zihninde Delarosalar'la yaptıkları konuşma durmadan dönüyordu.

“Kafanda ne var bilmiyorum,” dedi asistanı Laura Frazier, yine bir yığın formu dosyalamak için onun odasına uğradığı zaman, “ama yine de bence dediklerimi dinle:

Eve gidip güzel bir uyku çek. Gerçekten buna ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Steve, kadına sersem gülümsemesiyle karşılık verdi. “Uzun bir geceydi. Eşim hastalandı.” Yalanın dudaklarından bu denli zahmetsiz dökülmesine kendisi bile şaşır-mıştı. Tanrı aşkına, aradan geçen on sekiz yılın ardından nasıl kusursuz bir yalancıya dönüşmüştü böyle. Pete Van-derMeer, buna *Black Spring* kimliğinin yadsınamaz bir parçası derdi.

“Kendine dikkat etmezsen sen de hasta olacaksın. De-medi deme.”

“Berbat görünüyorum, değil mi?” diye sordu Steve ve tam o anda Burt Delarosa’nın umutsuz yakarışı çınladı kulaklarında: *Bizi buradan uzak tutmak için neden daha fazla çabalamadınız, sizi orospu çocukları?*

O an Jocelyn yatağındaydı, Matt de ödevlerini yap-maktaydı. Tyler babasına belli belirsiz bir “selam” vere-rek ıslak giysilerini asmak için üst kata çıktı. Steve, oğ-lunu bir şeylerin rahatsız ediyor olduğunu görebiliyordu. Oğluyla oturup konuşmaları gerekiyordu fakat basit bir sohbetin çözebileceğinden fazlası olduğu belliydi. Ty-ler’a olan biteni hemen soramazdın; kendine gelmesini beklerdin. O çocuksu kırılganlık, Steve’i ona hayran bıra-kan özelliklerinden biriydi.

Gerçekten de geldi, diye düşündü kendi kendine on beş dakika sonra Tyler kendini gösterdiğinde. Yine de bunca zamandır onun gelmesini bekliyormuş gibi görünmemek adına başını okuduğu makaleden hemen kaldırmadı.

“Annem bana şu yeni komşularla fazla uzun konuştu-ğunuzu anlattı,” dedi Tyler zorlama bir gamsızlıkla. Ye-mek salonundaki masanın başına oturdu.

“Anlattırma şimdi bana,” dedi Steve. “Tüm gece uğ-raştık.”

“Nasıl gitti?”

“Her zamanki gibi berbattı. Bir şekilde atlatacaklardır. Kamu hizmetin nasıl geçti?”

Tyler’ın yüzü kıpkırmızı oldu, dudaklarında ister istemez suçlu bir gülümseme belirdi. “Biliyorsun demek.”

“Tüm kasaba biliyor,” dedi ve oğluna hınzırca göz kırpıp omzuna hafif bir yumruk attı. Tyler’ın rahatlığı gözle görülebilecek türdendi. “Bayağı uğraşmışsın. Robert Grim dün gece bana görüntüleri izletti. Bunun bugüne kadarki en heyecan uyandıran raporun olduğunu söylemeliyim.”

“Hepimiz şoka girdik, ciddiym. Ve bunu içten söylüyorum, ona böyle bir şey yaptığıma biraz utandım. Yani, bir şeyler olmasını bekliyorduk ama böyle bir şey değildi –direkt kışının üzerine düşmesi, beklenen olasılıkların arasında kesinlikle değildi.”

Steve sırtıp, konuya biraz daha ciddi bir hava verdi. “Umarım bu konuda şansınızın yaver gitmiş olduğunun farkındasınızdır. Tek bir hata yapsaydınız şu an parkta kâğıt toplamak yerine o adada çürümeye mahkûm bırakılmıştınız.”

“Robert bizim tarafımızı tutuyor, biliyorsun.”

“Robert tutabilir ama Konsey pek desteklemiyor. Tam olarak ne beklediğinizi bilmediğinizi daha demin bizzat kendin söyledin. Sokak lambasının etrafından yürüyebilirdi; bunun yerine lambaya toslayıp yere kapaklanmış. Bunun dışında olayın daha ne tür farklı şekillerde sonuçlanabileceğini ancak Tanrı bilir. İş Konsey’e kalsa, Doodletown’la çoktan tanışmıştın bile.”

Tyler’ın bu sözler karşısında omuz silkmesi, Steve’i biraz şaşırttı. “Neyle uğraştığın konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu. “İyi niyetin seni göreceğin zararlardan koruyamaz. Ki şu an onun hakkında konuşmuyorum.

Konsej, Jaydon Holst gibi tiplere pek sıcak bakmıyor. Bu onun fikri miydi?"

"Hayır, hepimiz içindeydik," diye cevapladı Tyler tereddüte düşmeden. Bu, Steve'in oğlunda hayran olduğu bir başka özellikti: Tyler, kendi davranışlarının suçunu başkasına katiyen atmazdı.

Problem, sadece bir eşek şakası planlayıp onu videoya çekmeleriyle bitmiyordu: bunlar çocukça numaralardı. Jocelyn ve Steve, çocuk yetiştirme konusunda Sıkıyönetim kısıtlamalarına rağmen geniş ebeveynlerdi. Black Spring'deki bu durumu kontrol altında tutan tek şey –hatta bazılarına göre hayatta kalmalarını sağlayan şey– kasabadaki herkesin beyninin yıkanmış olmasıydı. Kasaba halkı katı kuralların dışına çıkmazdı, hepsini bilir ve sorgulamadan kabul edip uygulardı. Çocuklar, Sıkıyönetim buyruklarını daha süt emmeye başladıkları zaman öğrenirlerdi: Cadıyla iletişim kurmayacaksın. Kasaba dışından kimseye onun bahsini açmayacaksın. Ziyaretçi yönetmeliğine uyacaksın. Ve ölümcül günah: Hiçbir durum altında, asla cadının gözlerini açmayacaksın. Bunlar, korku duygusu harekete geçirilerek öğretilen kurallardı ve Steve de korkunun her zaman şiddete yol açtığını bilirdi. Geçmiş yıllarda ara sıra Black Rock İlkokulu'nun oyun bahçesinde yüzü gözü şiş, morluk içinde patlak dudaklı, soluk yüzlü, bomboş bakışlı küçük yüzlerle karşılaştığı olurdu; kasaba dışındaki arkadaşlarına, kuzenlerine ağızlarından baklayı çıkardıkları için dövülerek aileleri tarafından yeniden programlandırılırlardı.

Steve ve Jocelyn bu tür metodlara karşı insanlardı. Özgür düşünceye bolca yer vererek, yine de kaderlerinin gerçek ışığının gölgesinden uzaklaşmadan, sağlam temellere dayalı, uyumlu bir ortam içinde oğullarını yetiştirme yo-

lunda ilerlemeyi seçmişlerdi. Bunun sonucu olarak çocukların ikisi de iyi yürekli, güven duygusunu komik işlere bulaştırıp batırmayacak, mantıklı çocuklar olmuşlardı.

Bu gamsızlık ve kendine güven bir çeşit maske olmalı, diye düşündü Steve. *Yıllar boyu her şeyi kontrol altında tuttuğunu sanıyorsun, ardından biri çıkıp "Doodletown" kelimesinden bahsettiğinde oğlunun buna tepki olarak umursamazca omuz silktiğini görüyorsun.*

"En son ne zaman depoya gitmiştin?" diye sordu Steve.

"Altıncı sınıfta, sanırım. Bay Richardson götürmüştü."

"O zaman belki de bir kez daha beraberce gidip göz atma zamanımız gelmiştir. İçeriden nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

Tyler'in omuzları düştü. Doodletown İslahevi kasabasının sekiz-dokuz bin kilometre uzağında, Bear Dağı Köprüsü'nün gölgesi altında, Hudson şehrine bağlı kasvetli Iova Adası'nın içinde özel mülkiyete tabi bir depoydu. Özenle hazırlanmış Black Rock İlkokulu müfredatının bir kısmı da, farkındalığı artırmak adına oraya yapılan geziye yer veriyordu. "Duvarlar ve zemin ses yalıtımlıydı," dedi Tyler.

"Kesinlikle ve bunun bir nedeni de var. O hücrelerin birinde geçireceğin üç haftalık hücre cezası aklını sıyırmaya yeter. O denli acınası bir hale gelirsin ki, Black Spring'e geri gönderilmek için yerlerde sürüne sürüne yalvaracak hale düşersin. O noktada bile yalıtımlı duvarların nedenini sorgulayabilirsin. Üçüncü haftanın ortalarına doğru iyice kafayı sıyırmış olursun ve intiharı düşünür hale gelirsin. Tabii ki böyle bir şey *yapmaman* için gözetim altındasındır ama yine de *denemen* gerekiyordur. Demek istediğim şeyi anlatabiliyor muyum?"

"Baba, nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyerek iç çekti Tyler.

“Hayır, bilmiyorsun,” dedi Steve ve uzun zaman önce. Tayland’dayken kendini elinde çarşafarla, sallanan ayaklarına bakarken bulduğu o an zihnine tazyikli su misali hücum ederken, buz gibi soğuk bir el, bağırsaklarını sıkıyormuş gibi hissetti. Maksadında eyleme ne denli yaklaşmıştı? “İşte asıl problem bu; bilmiyorsun.”

Doodletown’ın anafikri, mahkûma cadının kendisine sunabileceği tehlikeleri erkenden tecrübe ettirip, kendini ve kasabayı içine attığı durumun farkına varmasını sağlamaktı. Steve, prensipte bu tür bir yaptırıma şiddetle karşı olsa da, uygulamanın etkileri inkâr edilecek gibi değildi: Aynı suçu tekrar işleyenlerin sayısı sifıra yakındı.

“Doodletown’da temel insan haklarının kaçını çığnediklerinden haberin var mı?” diye belirtti Tyler.

“Tamam ama burada uğraştığın kişi bir diktatör değil. Katherine, doğaüstü kötü bir güç. Bu gerçek, tüm normları geçersiz kılarak, güvenliği ilk, ikinci ve *hatta* üçüncü önemli kuralımız yapıyor.”

“Destekliyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki de desteklediğim bir şey değil. Fakat burada, Black Spring’de yaşayan bağnazların sayısından haberin yok mu? Benim destekleyip desteklemememin bir önemi yok; *onlar* destekliyor. Ve seni onların bu düşüncelerinin aksini ispat ederken görmeyi istiyorum. Elimizden başka ne gelir ki?”

“Çıkıp kendimizi göstermek,” dedi Tyler büyük bir ciddiyetle.

Steve kaşlarını kaldırdı. “Peki bu dediğini tam olarak nasıl yapacaksın acaba? Deep Hollow Yolu’ndan aşağı gerçekleştireceğin bir onur yürüyüşüyle falan mı?”

“Ha ha. Gerçekten, *True Blood*’daki vampirler her şeyi itiraf ediyorlar ama. Eğer bir gerçeği etrafa yayarsan ve

bunu da elindeki bilimsel kanıtla desteklersen, kimse bir şey yapamaz, cadı bile. Denenmemiş olan *tek şey* bu.”

“Tyler, *True Blood* bir televizyon dizisi!”

“Ne olmuş? Medya gerçeklikten esinlenir. Arap Baharı’nı düşün. Her şey birinin hayalini Facebook üzerinde paylaşmasıyla başlamadı mı? İki ay sonra tüm Tahrir Meydanı ağzına kadar dolmuştu. Tüm o insanları kışlarının üzerinden kaldıran şey sosyal medyaydı. İran’da yaşıyor olsan bile özgürlük birkaç tık ötede. Aynı şey Black Spring’de neden geçerli olmasın ki?”

“Tyler...” Steve artık kekeleyerek konuşuyordu ama oğlunu susturup durdurmanın bir yolu yoktu.

“Böyle düşünen tek insan ben değilim. Tüm çocuklar aynı şeyleri hissediyor. Ben sadece ağzını açabilecek cesarete sahip tek kişiyim. Karanlık çağlarda yaşar gibi devam etmekten bıktık usandık artık. Özgür internet ve mahremiyet istiyoruz. Lanet Moskova’da yaşıyormuşuz gibi Facebook ve WhatsApp mesajlarımızın hepsi HEX tarafından sansürleniyor, bazen karşı tarafa ulaşmıyorlar bile. Burada bir Twitter erişimimiz bile yok. Ne kadar çağdışı kaldığımız hakkında bir fikrin var mı? Senin jenerasyonunun beyni yıkanmış olabilir, fakat *biz* artık değişim istiyoruz.”

Steve, oğluna elinde olmayan bir hayranlıkla baktı. “Kasabadakilerin çoğu senin şu internetini zerre kadar kaale almıyorlar. İnterneti minik labirentlerini yıkabilecek bir tehdit olarak görüyorlar. Bu fikrini kimsenin duymasına izin verme yoksa üzerinde daha da fazla kısıtlama uygularlar.”

“Denesinler de göreyim,” diye alay etti Tyler.

“Bu dediklerini nasıl yapacaksın peki? Sokak lambasına çarpan cadımızın videosunu *New York Times*’a falan mı postalayacaksın?”

Tyler, son derece küçümseyici bir şekilde sızlandı. “National Geographic ya da Discovery Channel”ı üzerinde iyi çalışılmış, esrarengiz bir belgesel çekmeye ikna edebiliriz. Medyada büyük bir sansasyon yaratacaktır. Kasaba, dünyanın dört bir yanından gelen gazeteciler ve bilimadamlarıyla dolacaktır. Tüm bu dediklerim sağlam bir hazırlığa bakar. Gözlerini ve ağzını çözmemenin önemi en başından kesin bir ifadeyle açıklarsak başka hiçbir şeyin ters gideceğini sanmıyorum.”

“Tyler, işin içine mutlaka ordu girer! İçimiz dışımız meraklı tipler, basın mensupları ve kameralarla o kadar dolar ki kasabayı en sonunda karantina altına almak zorunda kalırlar. Belki de bunu bizim güvenliğimiz için yaptıklarını söylerler; fakat hayır, düşündükleri tek şey, olası bir halk ayaklanmasını nasıl önleyecekleri olacaktır. Bir diktatörün nasıl hareket edeceğini belki kestirebilirsin, fakat bir cadınınkini kestirmene imkân yok. Dünyanın geri kalanıyla olan kısıtlı ilişkimizi de kesmelerine yol açan kişi sen olursun. Şu anki durumunu bu olasılıklarla karşılaştı, hâlâ özgür olmadığını mı düşünüyorsun?”

Tyler ufak bir tereddüt yaşadı. “Belki ilk başta böyle olur. Ama bir düşün. Sınırdaki tüm o kameralar hikâyemizi anlatabilmemiz için müthiş bir platform olmaz mı!? Karşılaşacağımız iyi niyet burada büyük bir rol oynar. Asıl problemimize bile çözüm bulabiliriz! Dünyanın bunu duyup üzerinde düşünmesine izin ver. Tarihte tepesine çöreklenmiş kaçınılmaz bir lanete maruz kalan tek kasaba biz değilizdir herhalde.”

Steve’in aklı karışmıştı. Bu gelip geçici bir düşünce değildi. Tyler, fikirlerine tam anlamıyla ikna olmuştu. Fakat söylediklerinin gerçekleşmesi imkânsızdı. Burt De-larosa’nın geçen gece yaşadığı duygu karmaşasında soc-

duğu sorulardan birini hatırladı: *Bu denli büyük bir şey nasıl olur da bu kadar uzun bir süre boyunca sır olarak kalabilir?* Bu, her zaman yeni gelenlerin aklını en çok kurcalayan şey olmuştu. Steve'in cevabı, Tyler'in hayallerinin imkânsızlığının mükemmel bir özeti gibiydi: *Hayatta kalma arzumuzun özeti bu zaten. Bu gerçeğin yayılması, neredeyse yüzde yüz bir kesinlikle ölümümüzle sonuçlanacaktır. Ordu görevlileri de, anlaşılmaz olayların ardındaki sır perdeleriyle uğraşan bilimadamları da olsa bu kasabaya gelmiş olan her yabancı, yaşadığı korku ve şüphe duygularını, kadının gözlerini açmaya kendilerini iten merak duygusuyla fazlasıyla yakın gitgellerle yaşadı. İstekleri onları etkisi altına alıyordu adeta. 1967'deki gibi bir felaketle sonuçlanmamış olsa bile buraya bu amaçla ayak basanları ayrılmaya ikna etmek akıl almaz rüşvetler sayesinde oldu. Onu saklamak adına canımızı dişimize takışımız bu yüzden işte. Restoranlarda ya da marketlerde görüldüğü zaman etrafına kiremitten duvar örmek, önünü paravanla kapatmak gibi önlemler alıyoruz. Daha geçen sene Paskalya zamanı Black Spring Market'in koridorlarından birinde ortaya çıkıp üç gün yerinden kımıldamadı. Etrafını masa örtüsü gibi, insan boyutunda devasa bir Paskalya tavşanıyla örtmek zorunda kalmıştık. Point, bu hareket için Grim'i iyice fırçalamış olsa da bu tür durumlarda ne kadar pratik çözümler bulmanın gerektiğini bir türlü anlayamıyorlar. Yürüdüğü yerleri barikatlıyoruz, ormandaki patikalardan birinin yakınlarında duruyorsa etrafını çalılarla kapatıyoruz; işe yarayan ne varsa yani. En büyük numara da şu: Ondan övünerek bahsediyoruz. Tıpkı Roswell olayında UFO'larla yaptıkları gibi. Sue'nun Dağ Lokantası'nın önünde duran parlak renkli, süpürgeli eğri büğrü cadıyı gördüğümüz*

mü? Katherine'den daha çok Oz Büyücüsü'ndeki Batı'nın Kötü Cadısı'na benzese de olsun. Onun tam yanında üzerinde BLACK SPRING, BLACK ROCK CADISI'NIN EVİ yazan bir de tabela duruyor. Sue'nun Dağ Lokantası'nın ormana düzenlediği özel bir cadı turu var. Arada bir yaşlılardan ya da okul gezisine çıkmış çocuklardan oluşan belli gruplar buraya gelip kasabanın cadısıyla bir-iki fotoğraf çektirebilmek için cadı turuna isimlerine yazdırıyorlar: fotoğraf çektirdikleri cadı, tabii ki de kasabada yaşayan kostümlü kadınlardan biri oluyor. Biliyorum, kulağa oldukça klişe ve modası geçmiş taşra işi bir şey gibi geliyor. Yine de yapabileceğimiz en iyi gizleme yolu bu. Çünkü hiç kimse tarafından asla görülmeceğine dair bir garanti veremeyiz. Etrafta dolaşan gezginleri de göz önünde bulundurursak oldukça turistik bir bölge hurası. Ne zaman birisi onunla karşı karşıya gelse –ki Tanrı'ya şükür bu Robert Grim'in çalışkanlığı sayesinde oldukça az karşılaşılan bir durum– Sue'nun yerinden hemen, cadının da, tura çıkan kişilerin de Black Spring'den olduğu acil bir tur grubu kaldırarak söz konusu turiste görmüş olduğunu düşündüğü şeyin aslında ne olduğunu çabucak açıklayıveriyoruz. Dava kapanıyor.

Tyler'ın kabuğundan çıkma fikri, kasabanın bağınaz ruhuna aykırıydı. İdealist ve isyankâr bir düşünceydi ve korkuyla yönetilen Black Spring gibi toplulukta isyan çok tehlikeli bir olguydu. İdealizm, güvenlik uğruna son zerresine kadar kurban edilecek bir şeydi. Ve Steve, Tyler'ı kurban gideceği o sunaktan uzak tutmak için elinden ne gelirse yapardı.

“Dinle,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum. Kendi ideallerinin arkasında kapı gibi duruyorsun. Fakat Black Spring'deki her on insandan dokuzu, sonuçlarından kork-

tukları hiçbir şeye adım atmazlar ve buradaki her şeyi olduğu gibi korumak için yapabilecekleri her şeyi yaparlar. Seninki gibi bir önerinin Konsey’de kaale alınma şansı yok. Çoktan kaybedilmiş bir savaşa neden girmek istiyorsun?”

Tyler, rahatsız bir şekilde eğildi. “Bilmiyorum. Gerçekten. Kendime ait gerçek bir hayat istiyorum. Hayatımın tamamını bu taşrada sürdürüp ölmek istemiyorum. Sen istiyor musun?” Cesaretini yeniden topluyor gibi görünüyordu ki tek nefeste şunları ekledi: “Ve Laurie’ye karşı dürüst olmak istiyorum.”

Aha, demek sıkıntısı buymuş, diye düşündü Steve. Tek derdi aşkmış. Vicdanının sızladığını hissetti: Tyler, gerçekten de Black Spring’den daha iyisini hak ediyordu. Oğlunun endişeli bakışlarının karısınıninkine sarsıcı bir benzerlik gösterdiğini o an fark etmesi, onu derinden vurmuştu.

“Baba, eğer Laurie’ye olan biteni anlatmak istersem bana destek çıkacak mısın?”

“Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu sen de biliyorsun.”

“Biliyorum ama ona yalan söylemekten bıktım usanmışım artık. Neden daha bir kere bile gece bizde kalmadığını sormadığını mı sanıyorsun? Sizin televizyon misyoneri olduğunuzu düşünüyor.”

Steve, içinden gelen gülme isteğini bastırdı –konuştukları konu bunun için fazla ciddiye. Laurie, Tyler’la uyumlu bir kızdı, parlak ve dobraydı –neredeyse hiç makyaj yapmasa da doğal bir çekiciliği vardı. Tyler’ın onu ilk kez eve getirişi yedi ya da sekiz ay öncesine dayanıyordu. “Siz ikiniz ne kadar ciddisiniz ki?”

“Onu seviyorum.”

Steve iç geçirdi. "Onunla ilk çıkmaya başladığın zaman seni bu konu hakkında uyarmıştım. Laurie'nin başımızın üstünde yeri var. Ziyaret saatlerinin hepsini onunla geçirebilirsin, umrumda bile değil. Ama sokağa çıkma yasağı başladığı saatten itibaren ziyarete gelemez. Kuralları çiğnersen ve o şekilde yakalanırsak bize öyle büyük bir pazar cezası çıkarlar ki atlarımızı satmak zorunda kalırız. Matt'in ziyaret saatlerini arada bir sana verdiğine minnettar olman gerekiyor."

"Biliyorum, ama bence eğer bilseydi..."

"Kasabada olanları asla öğrenmeyeceğini biliyorsun. Bu şey kız arkadaşına vejetaryen ya da biseksüel olduğunu açıklamaya benzemez. Tüm kasabayı karşına alacağın bir durum bu."

"Bunu yapan ilk kişi ben olmam herhalde," dedi Tyler sinirle. Masadan bir hışımla kalktı. "Gerçekten kasabadan kimsenin bu lanet yerin dışındaki yakın arkadaşlarına hiçbir şey anlatmadığına inanıyor musun?"

"O kadar olmadığını biliyorum elbette. Ama o dediğin insanlar, aynı şeyi komşularının yaptığını gördükleri takdirde avazları çıktığı kadar bağırarak olan insanlar. Şöyle saçmalıklarla gelirler: Arkadaşlarımla güvenilirliliğini yargılayabilirim ama komşularımla asla."

"Bu dediğinin kulağa ne denli riyakâr geldiğinin farkında mısın!"

"Dünyaya hoş geldin. Sen—"

"*Black Spring'e hoş geldin!*" diye aniden, avazı çıktığı kadar bağırdı Tyler, öyle ki Steve'i yerinden sıçratacak kadar. Bu konunun oğlu için ne kadar hassas olduğunu fark etti. Tyler'a sinirle göz ardı ettiği şeyi açıklarken adımlarını dikkatli atması gerekiyordu - ki göz ardı edilen şey aslında görülmeyecek gibi değildi.

“Laurie’ye söyleyemezsin, Tyler. Ve inan bana: *Ona bunu yapmak istemezsin*. Riski çok büyük. Nasıl tepki vereceğini, ya da kimlere söyleyebileceğini bilemezsin. Onu böyle bir yükün altına sokamazsın.”

“Ama bunu belirtmekle lafı, ona karşı hiçbir zaman dürüst olmamam gerektiğini söylemeye getiriyorsun. Gelecek sene finallerden sonra altı aylığına Avrupa’ya gitmek istiyor ve bana da onunla gidip gidemeyeceğimi sordu. Ne diyeyim? ‘Addams Ailesi’yle beraber evde kalsam daha iyi olur,’ mu diyeyim?”

“Tyler, üzgünüm ama eğer dışarıdaki kızlarla çıkarsan başına bu tür şeyler gelir. Laurie üniversiteye gitmek istiyor, seyahat etmek istiyor –onu bunlar için kim suçlayabilir? Bunun haksızlık olduğunu bilsem de burayı terk edemezsin. Her gün trende dört saat geçirmek istiyorsan tabii ki şehirdeki üniversiteye gidebilirsin ama bunu ne kadar sürdürebileceğini düşünüyorsun ki? Ya da Laurie’yle olan ilişkini?”

Tyler’ın dudakları çaresizce titriyordu. “Ne demek istiyorsun? Ondan ayrılmamın en iyisi olacağına mı getiriyorsun konuyu?”

“Tabii ki hayır. Ama daha çok gençsin. Kendini birine öyle hemen...”

“Onu seviyorum ve bu lanet olası kasabanın ikimizin arasına girmesine izin vermeyeceğim!”

“Bunu nasıl yapacaksın peki? Alternatif bir çözümün var mı?” diye sordu Steve. Elini oğlunun omzuna koymak istedi ama Tyler kendini geri çekti. “Ona bunu anlatabilmenin tek yolunun, onun Black Spring’e taşınma ihtimalinden geçtiğinin farkındasın –pardon, şöyle ifade edeyim, Black Spring’e kesin olarak taşındıktan *sonra* olabilir demek daha doğru. Tekrar sorayım: Ona bunu

yapmayı gerçekten istiyor musun? Kızın hayatının geri kalanını nasıl geçireceğine karar veren kişi mi olmak istiyorsun? Sence her şeyi bu şekilde öğrendikten sonra seni affedecek midir?”

“Ben ve Matt için kararı veren sen olmuşsun ama,” diye fısıldadı Tyler, kısık gözlerle.

Daha bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dediklerine pişman olsa da her şey için çok geçti. Steve, yüzünün gölgelendiğini hissetti. En derin yarasına tuz basmak gibiydi bu: Black Spring’e gelmek konusundaki talihsiz kararının oğullarının hayatını daha beşikte lanetlediği gerçeği... Steve, Tyler’a baktı, arkasını dönüp yerine oturdu.

“Bu hiç adil değil,” dedi sessizce. Hissettiği acı sesindeki gerginliği bastırmaktaydı. “Ya ne yapsaydık? Sizi aldırsa mıydık?”

“Üzgünüm,” dedi Tyler sıkıntıyla ama Steve’in aklında Burt Delarosa’nın feryadı bir kez daha yankılandı: *Bizi buradan uzak tutmak için neden daha fazla çabalamadınız, sizi orospu çocukları?* Adam bunları söylerken ağlıyordu, yüzü gözyaşlarıyla sıırsıklam olmuştu ve Steve bunların dökeceği son gözyaşları olmadığını da son derece bilincindeydi. O gözyaşları, Steve’in bundan on sekiz sene önce döktüklerinin aynısıydı. *Çok üzgünüm, demişti. Yapılacak tek doğru şey Black Spring’i hava sızdırmayacak şekilde mühürlemek ve lanetin burada geri kalanlarla birlikte ölmesini beklemek olurdu. Tabii perakende açıklık oranımız Hudson’ın diğer her yerinden daha yüksek ve içinde birileri oturuyormuş izlenimi versin diye belli zamanlarda içindeki ışıkların otomatik olarak açılıp kapatılarak kontrol edildiği boş evlerimiz var. Robert Grim, gelebilecek insanları uzak tutabilmek için emlakçıyla oldukça fazla uğraşıyor. Ama yaşlı Colton Mathers’in başkanlığındaki Konsev. kasabayı sağlıklı tutmak ve zamanın getirdiği kaçınılmaz*

problemlere direnmek konusuna fazla eğilimli. İnsanların buraya gelişi, onlara göre kötünün iyisi bir durum. Bir şeylerden feragat etmek anlamına gelse de, burada, taşradaki hayat gerçekten de o kadar da kötü değil. Pekâlâ, uzun tatillere çıkamama, ya da ziyaret saatlerine uyma zorunluluğu gibi güçlükleri var (kaçınılması gereken durumdan uzak durmak için); birkaç online kısıtlaması da var tabii; ha bir de bir daha ayrılamayacak olduğumuz gerçeği sizi buraya yerleşmeye de zorluyor; ama kurallara uyduğunuz sürece burada yaşam çok güzel. Ve bununla yüzleşmemiz gerekiyor ki, siyasi ve milli ilişkilerimizin tamamını doğüstü bir olaya göre organize edemeyiz, değil mi? Sonunda, her zaman umudumuz var Şu ya da bu şekilde durumun kendini çözümleyeceğine dair bir umut.

“Dinle,” dedi Steve, açıklanamayacak şekilde yorgundu. “Dün gece koca bir saatimi, yeni gelenleri o evi almaktan neden alıkoymadığınızı onlara açıklarken art arda çıkmazlara girerek geçirdim. Kasabanın bu politikası, tıpkı Robert Grim gibi korkudan elimi ayağımı birbirine doluyor. *Kötü* bir politika, evet. Laurie’yi dediğin gibi gerçekten seviyorsan, bunu ona yapma. Öyle sandığın gibi bir kaçış seçeneğin yok çünkü.”

“Eğer kendimizi gösterirsek olur ama,” diye inat ederek dudak büktü Tyler.

“Gelecek yıl reşit olacaksın. O zaman Konsey’e sinirden mosmor olana kadar istediğin sayıda öneri sunabilirsin, umrumda değil, hatta bu uğurda toplayabildiğin kadar adam da toplayabilirsin. Eğer iyi bir planla gelirsen evet oyumu kullanırım. Fakat on sekiz yaşına kadar ne yasalara aykırı bir şey yapacaksın ne de Konsey’e danışmadan aptalca bir şeye kalkışacaksın. Cadıyı işin içine katıp çeşitli saçmalıklara girişmek yok, YouTube videoları yok, çılgın fikirler yok. Anlaşıldı mı?”

Tyler bir şeyler mırıldandı.

“Dilinin altında daha başka baklalar saklamıyorsundur umarım.”

Kısa bir tereddütün ardından, “Hayır,” diye sakın bir sesle cevap verdi Tyler.

Steve, Tyler’a şüpheli bir bakış fırlattı. “Emin misin?”

“Hayır dedim ya.” Hiddetle yerinden kalktı –ikisi de yorgun ve sinirliydi. “Of, baba, neyden bu kadar çok korkuyorsun?”

Steve iç geçirdi. “En son birinin olayı yaymak istediği zaman 1932’deki Büyük Bunalım zamanına denk geliyor. Eski orman çiftliği kapatılınca bazı işçiler işlerinden olmuşlar. Başka yerde iş bulmalarının hiçbir mümkünatı olmadığını bildiklerinden, eğer işe geri alınmazlarsa ağızlarını eskisi kadar sıkı tutamayacaklarından bahsederek tehdit yoluna başvurmuşlar. Kasaba oylamaya girerek, böyle çıbanbaşı gibi çıkabilecek başka şantajcılara örnek teşkil etmesi için bir karara varmış. Şantajcılar, herkesin içinde kırbaçlanıp idam mangası tarafından kasaba meydanında öldürülmüşler.”

“Baba 2012 yılındayız.”

“Evet ve artık idam mangası diye bir şey yok, fakat Sıkıyönetim kurallarında fiziksel cezalar hâlâ geçerli kabul ediliyor ve köşeye sıkıştırlarsa neler yapabileceklerini küçümsemeye cesaret edemeyecek kadar büyüdün artık.”

Tyler, uzun bir süre sessizliğini korudu. Ardından başını ağır hareketlerle iki yana salladı. “Buna inanamıyorum. Biz bitmişiz ama bitmenin bambaşka bir boyutu bu.”

“Alıntı yapıyorum: Black Spring’e hoş geldin,” dedi Steve.

8

Griselda Gurme Lezzetler'in sahibi Griselda Holst, kasabanın lüks bölgesi olan Upper Mineral Valley'nin yağmurlu sokaklarında aceleyle ilerliyordu. Öne doğru eğilmiş, elinde tuttuğu küçük, beyaz çantayı göğsüne bastırmıştı; üzerindeki yağmurluğun naylon kapüşonundan fırlayan gri saçlarından yağmur damlaları damlıyordu. Kapüşonu kırmızı olsaydı, o eski masaldaki küçük kızla karıştırılabilirdi; kurtlu olanla, cadılıyla değil.

Dudağındaki kanı henüz fark etmemişti. Kasaba halkı onun böyle kaçır gibi etrafta dolandığını görse, kadını zar zor tanıyabilirlerdi. Griselda'nın devamlı müşterileri onun ne kadar güçlü bir kadın olduğunu bilirlerdi –hayatın darbesini yemiş, karamsar bir tip olsa bile kendisine büyük saygı duyulurdu. Birçoğu için Griselda Gurme Lezzetler, meydanın diğer köşesindeki Sessiz Adam Barı'ndan daha popüler bir yerdi. Sessiz Adam'dakiler içip zilzurna sarhoş olunca her şeyi unuturlardı. Griselda'nın yerindeyse yüzlerindeki her bir kırıksıklığa ayrı anı sığdırmış tipler olurdu. Belki de bunun sebebi Griselda'nın da tıpkı onlarınki gibi bir yüze sahip oluşuydu; etli bir yemek tabağına yatıracakları kasabanın son dedikodusu üzerine enine boyuna konuşmak için her zaman ona gelirlerdi. İnsanlar, kadının geçmişinden haberdardı. Sanki tüm o aldığı darbeler ve morluklarını kapatmak adına yaptığı makyaj göz önünde değilmiş gibi gördükleri şeylerin konusunu açmazlardı. Black Spring'e daha fazla dayanamayıp yedi yıl önce arka-

sında iz bırakmadan -Boston oluklarının birinde bulunan gazetenin tekinde yazan anonim bir haber dışında tabii: *Kimliği belirsiz bir adam kendini trenin önüne attı.* - gözden kaybolan ve gerçek bir kasap olan kocası Jim Holst'un bahsini hiç açmazlardı. Hepsi de biliyordu ama kimse sessizlik anlaşılmamasını bozmuyordu.

Griselda'ya göre sadık müşterilerinin çoğu, bu gerçeği sorguya çekilseler bile açığa vurmayacak olmalarına karşın, kadına çektiirdiği tüm ıztıraplara rağmen Jim'i gizliden gizliye özlüyorlardı. Jim Gurme Lezzetler. Jim'in kendi kendine uydurup her gün servis etmeye başladığı kaz göğsü püresiyle meşhurdur. O lezzetli şarküteri ürünüyle karşılaştırıldığı zaman Griselda'nın sirke gibi tadı olan Holst püresi daha çok ezilmiş et yığınıını andırıyordu. Buna rağmen yedi yılı aşkın süredir insanlar onu almaya, Griselda da yapmaya devam ediyordu. Black Spring'e özgü sessiz iyi niyet gösterleri: el sıkışma, yanağa dokunma ve geceleri açılmamış halde çöp kutularını boylayan Holst püresinin insanları sürüklediği şu düşünceler: *İstese ağlar mıydı? Yoksa gerçekten de görüldüğü kadar güçlü bir kadın mı?*

Ama Griselda, Upper Mineral Vadisi'ndeki lüks çiftliklerin önünden tepeyi tırmanırken, ürkek ve tıknaz görünümü kendisini hiç de güçlü bir kadın gibi göstermiyordu. Daha çok bir sürgün kurbanını andırmaktaydı. Alay edilmiş, küfür yemiş, üzerine tükürülmüş ve tacize uğramıştı.

Hey sen, pis fahişe. O bacaklarını tekrar açmaya ne dersin?

Bu sözler, Griselda Metamfetamin Kilisesi'nin altındaki yerden uzaklaşırken onun adını bilmeyen -en azından artık bilmeyen- Arthur Roth tarafından sarf edilmişti.

Defol git, seni hasta fahişe!

Bu sözlerse kendi oğluna aitti.

Ve duyduğu her acımasız kelimeden sonra, bunların artık ona ne Jim'in, mor göğüs uçlarını çekıştiren ellerini, ne adamın kendisini acıya boğan yumruklarını, ne de votka ve kaz göğsü püresi kokan nefesini hatırlattığını söylüyordu kendi kendine.

Bundan hoşlanmıyor musun, Griselda? Benimle evlenmenin nedeni bu değil mi?

Griselda yol kenarındaki meyve bahçesinde durup yamaç tarafını gözleriyle taradı. Kendisini görebilecek kimse yoktu etrafta. Herkes o sonbahar ilk kez açtıkları ısıtıcıları eşliğinde evlerinde oturmuş *Law&Order*'ı ya da yerel haberleri izliyor olmalıydı. Ormanlık alan sınırına gelene kadar iriyarı gövdesini çitlerin üzerinden hızla kaldırarak meyve bahçesiyle aşırı dik yokuşlu araziye geçerek yukarı tırmandı. Yerler sıırıslıkla olduğu için iki kez kayıp düşmesi ellerini sıırıklar içinde bırakmıştı. Diğer tarafa ulaştığında nefes nefese bir halde çevresi ağaçlarla örtülü bir morene tırmanıp, az da olsa rahatladığını hissetti. Bulunduğu bölgeden Ackerman's Corner'a kadar ne bir yol ne de tek bir kamera vardı.

Sık yaprakların aralarından damlayan yağmur suları yüzünden yoğun bir nem ve toprak kokusu hâkimdi ormanlık alanda. Belki bir başkası olsa etrafta hiçbir kuş sesine ya da böceğe rastlamadığını fark ettiğinde bunu tuhaf karşılayabilirdi ama Griselda o kişilerden biri değildi -Black Spring'deyken değil. Hafif tökezledi, hâlâ nefes nefeseydi ve göğüs kafesinin altında bir yerlerden dayanılmaz olacak ağrılar vuruyordu bedenine. Nihayet uzun yıllar boyunca önündeki siyah kayalığın içini yontarak kendine yer etmiş olan nehir yatağının olduğu bölgeye ulaşabildi. Nehir yatağı, üzerine devrilmiş ağaç yüzünden sola doğru keskin bir dönüş yapıyordu. Griselda tam orada durdu.

Devrilmiş ağaç gövdesinin altında duran kişi Katherine'di.

Üzerine vuran gölgelerle gizlenmişti ve zayıf bedenine yapışan sırlıslık, şekilsiz kıyafetinden yağmur damlaları damlıyordu. Griselda uzun bir kadın olmasa da, tuhaf bir şekilde bir çocuğunki gibi narin bir bedene sahip olan cadıdan hâlâ bir baş daha uzundu. Griselda'ya göre bunun nedeni, o zamanki insanların daha az gelişmiş olma ihtimaliydi. Cadı hareketsizliğini koruyordu. Artık daha fazla su emecek yeri kalmayan başörtüsünden buruşuk gözkapaklarında toplanan yağmur damlaları, dikişlerin arasındaki et parçalarının ucundan yanaklarına damlıyordu. Ortaya çıkan görüntü, kadına ağılıyormuş gibi bir hava veriyordu.

“Selam, Katherine,” dedi Griselda utangaç bir tavırla. Bakışlarını yere kaydırdı. “Sana şemsiye getirmek istedim ama yağmur seni rahatsız etmiyor artık, sanırım, ediyor mu yoksa?”

Gözleri dikili kadın yerinden kımıldamadı.

Griselda Katherine'in ayaklarının dibine yığılıp, sırtı ona dönük kalacak bir açıyla yere oturdu; eklemlerinin ağrısından inliyordu. Islanıp kirlenmeye pek aldırmasa da nefesini düzenlemek için az bir süreye ihtiyacı vardı. Tıpkı vahşi bir hayvanın mıntıkasına girildiğinde onunla göz göze gelinmeyeceği gibi, cadıyla konuşurken ona bakmaması gerektiğini iyi biliyordu. Cadı, Griselda'nın tepesinde bir put gibi dikiliyordu. Ağzının köşesinden yükselen fısıltılar normalden biraz daha yüksek çıkıyordu. Griselda, cadıdan yükselen o ağır, tarihi kokuyu alabilecek kadar ona yakın duruyor olmasına karşın yağmur sesi fısıltıları bastırıyordu ve hiçbir güç onu kadına olduğundan daha fazla yaklaştıramaz ya da ona dokunmasını sağlayamazdı.

Griselda çantasından çıkardığı kâğıt torbanın içinden üzerinde Holst püresi olan bir kâğıt tabak çıkardı. Elinde-

kini Katherine'in kirle kaplı kemikli ayaklarının yanındaki zemine koydu. Katherine'in elbisesinin eteğinden düşen yağmur damlalarının püreyi ıslattığını görünce eğilip tabağı az daha ileriye çekti. Tepelerindeki ağaç dallarından ara sıra düşen damlaların bazıları hâlâ tabağa düşüyor olsa da en azından elbise kadar kirli değillerdi.

Griselda çevresini kontrol etti. Yalnızlardı.

"Sana kalın bir dilim getirdim," diye başladı söze. "Jaydon'ın yaptığı şey için özür dilemek istedim, Katherine. Arkadaşlarıyla maskaralık yapıp seni utandırdılar."

Gözleri dikili kadın yerinden kımıldamadı.

Griselda bir anda içini dökmeye koyuldu. "Sana yaptıkları korkunç bir şey. Büyük kabalık! Canın yandı mı, hayatım? Ona hak ettiği fırçayı çektiğime şüphen olmasın. Bu yaptığından da öyle kolayca kurtulamaz. Günahlarının bedelini ödeteceğim, anladın mı? Ne kadar korktuğumu sana anlatamam! Bir süre göze batmamaya çalışsa da—oğlum Jaydon'dan bahsediyorum—artık her şey değişti. Onunla artık iletişim kuramıyorum. Bana artık ne fastball oyunlarından, ne çıktığı kızlardan, ne de hoşlandığı diğer şeylerden bahsediyor. O kadar güçsüz hissediyorum ki! Sinirlerime hâkim olabilirim; her zaman yaptığım şey bu zaten. Öfkeden nasibimi fazlasıyla almışlığım var, biliyorsun. Ama onun ilgisizliğine katlanamıyorum işte. Bazen bir yerde yanlış bir şey mi yapıyorum diye düşünsem de ona karşı daha mı sert, yoksa daha mı yumuşak olmam gerektiğini bilemiyorum. Neler yaşadığımızı biliyorsun. Onun için kolay şeyler değildi. Sonra bu olay yaşandı."

Cadının ayaklarının dibindeki püre tabağı gittikçe daha fazla suyla doluyordu. Griselda bunu fark etmeden sözlerine devam etti: "Tatlım, lütfen beni yanlış anlama, sana karşı saygısızlık yaptılar. Ama bana dediğine göre onun fikri değilmiş. Arkadaşlarından o kadar çok etkile-

niyor ki. Kesin o takıldığı Müslüman arkadaşı Burak'ın işidir bu. Onun olduğuna iddiaya girerim –tam da onun gibilerin yapabileceği türden bir şey değil mi sence de? Ya Jaydon? Ele avuca sığmayan biri olduğunu kabul ediyorum ama kimseye zararı dokunmaz. Dükkânda nasıl yardım ettiğini bir görsen... Derinlerde bir yerde kırılğan bir çocuk saklıyor.”

Hemen bu sözlerin ardından oğlunun kükreyen sesini zihninde duyunca olduğu yerde irkilip çevresine bakındı: *Defol git, seni hasta fahişe!*

Görünüşe bakılırsa o sabah olanları Black Spring'deki herkes duymuş olsa da, kasap dükkânına gelen boşboğaz müşterilerin içeri ilk adım atışlarına kadar Griselda'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Kasabanın yarısı, kasabın karısının yüzündeki şaşkına dönmüş ifadeden nasibini almıştı; kadının hiçbir şeyden haberi olmadığı lafı etrafa yayıldıkça bunu bizzat kendisi gelip görmek isteyen kişilerin sayısı da gittikçe artmıştı. O zengin cerrahla bariz bir sebeple evlenen Schaeffer karısı bile Holst püresini unutmaya bahanesiyle iki kez uğramıştı. Bayan Schaeffer'in o günden önce Holst püresi aldığı görülmemişti.

Bazıları kızgınlık belirtileri göstermiş olsa da gelenlerin çoğunun oraya eğlenmeye geldikleri belliydi. Griselda şok olmuştu. Aklından tam da Konsey Başkanı Colton Mathers'ı aramayı geçirirken –örnek ve önder bir vatandaş olma ve Konsey'de söz sahibi olma hakkına dayanarak– öğlen trafiğinin ortasında Griselda'dan erken davranıp arayan kişi Colton Mathers olmuştu. Griselda, dükkândaki ve tezgâh başındaki müşterilerini merak içinde bırakarak arka tarafa geçmişti.

Yaşlı Konsey üyesi, sinirden kudurur haldeydi. Konsey'i bundan uzak tutup çocuklarla uzlaşma fikrini reddetmişti. Adamın ebeveyn otoritesini devreye sokup aile

içinde daha ağır cezalandırılmasının Jaydon'ın aklını başına daha iyi getireceğini tereddüte yer bırakmaksızın vurgulamış olmasına rağmen bunun dışında büyük bir ayaklanmaya sebebiyet vermemek için çocuklara sadece resmî bir uyarı vermek dışında bir seçeneği yoktu. Colton Mathers, "İster inan ister inanma, kasaba aslında bu tür yaramazlıkları ve çocuğunun arkadaşlarıyla yaptığı o küçük numarayı destekliyor," dediği zaman Griselda şaşkınlıkla irkilmişti.

Bu olay onu korkutmuştu. Korku, hızlı tren hızında yaklaşmakta olan kaçınılmaz bir felaketi beraberinde getiriyormuşçasına tüm öğleden sonra boyunca midesine kramplar sokmuştu. Onu korkutan şey Jaydon'ı bekleyen ceza ya da dükkânın imajı değildi. Tüm kasaba halkı gibi o da Katherine van Wyler'in kötü gözünün kendisini bulmasından korkuyordu. Lanetin Griselda'nın kötü huylu kocasının üzerinde ölümcül etkiler yarattığını herkes biliyordu. Ama Griselda'nm, kocasından nihayet kurtulduğu o günden bu yana Katherine'e içten içe minnettarlık beslediğinden ve korkusunun yerini cadının kötü güçlerinden kurtulmaya yönelik kesin bir kararlılık aldığından kimsenin haberi yoktu. Ve yedi yıldır da Doodletown'dan çok daha kötü bir cezaya maruz kalma olasılığına rağmen Katherine'e gizli gizli çeşitli hediyeler ve ıvır zıvırlar götürüp, onun geçtiği kaldırımı aksatmadan her seferinde bir gün öncesinden silip duruyordu. Dükkânında kulağına çalınan dedikodulardan en iyilerini kadına anlatıyor ve Katherine'in hoşgörüsüne sığınıp başlarına gelebilecek kötü şeylerden kendilerini sıyırmaya çalışmak amacıyla anlattığı her olayda suçluları öğretmenine şikâyetle bulunan öğrenci edasıyla özellikle merccek altına alıyordu. Esen rüzgârla bozulmuşsa başörtüsünü düzeltiyor (tabii ki de bir sopa yardımıyla), zincirlerinden

rahatsız olduğunu hissederse de sağa sola iterek yerlerini değiştiriyordu. Üzerlerine yapışan o efsanelere günden güne daha az inanırken, her seferinde cadının kendisine olan inancına bir basamak daha ekleyerek kadını tapındığı bir tanrıçaya dönüştürmüştü. Griselda onun için her şeyi yapar hale gelmişti; yapamayacağı tek bir şey dışında: gözlerini çözmek.

“Ama,” demişti bir keresinde güvenle, “günün birinde o görevi de yapabilecek birisi çıkıp kendini gösterecek Bayan van Wyler,” –bu konuşma henüz senli benli olmadıkları zamana dayanıyordu– “umarım o gün geldiğinde de size karşı ne kadar iyi olduğumu hatırlarsınız.”

Tabii yedi yıldır büyük zahmetlerle örmeye çalıştığı bu güven duvarı, şimdi Jaydon’ın tek bir darbesiyle alaşağı edilmiş olabilirdi.

Kimin tarafında olduğunu açık bir şekilde ifade etmeye çalışmasının sebebi buydu. Mutfakta Jaydon’ı beklemiş, daha çocuk kapıdan girmeden elinin tersiyle yüzüne yapıştırmıştı tokadı. Jaydon bağırarak tezgâhın üzerine doğru kaçmıştı. Tokat o denli güçlü gelmişti ki, silah sesine benzer bir sesle mutfak duvarlarını doldurmuştu. O güne kadar kendi canından olan oğluna bir fiske bile vurmamıştı; Jim’in yumrukları zamanında ikisine de yetmişti. Fakat artık geriye başka bir seçeneği kalmamıştı: Bundan geri dönüş yoktu.

“Aklından ne geçiyordu?” dedi öfke yüzünden buz kesmiş sesiyle. “Ne düşünüyordun dedim sana! Beyninin yerinde bir tomar tezek mi taşıyorsun?”

“Ne oluyor anne ya!?”

Griselda’nın eli bir kez daha hızla yükseldi ve Jaydon’m yüzünden nasibini alan kısım bu sefer avuç içi oldu. Kollarını önüne siper edip kaçmaya çalışırken tekrardan tezgâha çarptı. Griselda, Jim donuk bakışlar ve ha-

vaya kaldırdığı yumruklarla üzerine yürürken hissettiği şeyin aynısını, sinirden yüzünün yandığını hissediyordu. Ama karşısındaki iriyarı genç adamın kendisinden korktuğunu anladığında onu tam da istediği gibi pusuya düşürdüğünü fark etmişti.

“Bizi nasıl böyle bir tehlikeye atarsın? Duymayacağımı mı sandın? Tüm kasaba biliyor! Nasıl bu kadar aptalca davranabilirsin?”

“Bu ne şimdi?”

“Kapa o koca çeneni!”

Jaydon ciddi anlamda afallamıştı. “Tanrım, rahatla biraz, her şeyin çaresine bakıldı. Grim bize park temizleme görevi verdi ki bence bu çok moronca çünkü bizim aramızdan bir kez daha temizlenmesi için görevlilere para ödemeye devam ediyorlar. Her neyse.”

“Grim’in sana ne yaptırdığı umurumda değil. Şu an karşında ben varım!”

“Çok da önemliydi.” Jaydon duraksadı, duygularına hâkim olmaya çalışıyordu ve yüzüne annesinin nefret ettiği o cüretkâr ifadeyi yapıştırmıştı. “Konsey’in dediği...”

“Bunun Konsey’le bir ilgisi yok!” diye tükürükler saçarak bağırdı. “İkimizle ilgili olduğunu anlatamıyor muyum?” Gerginlikle etrafı kontrol edip sesini biraz alçaltmayı denedi. “Ya bir gün gelir de gözleri açılırsa; bu dediğimi hiç düşündün mü? Onunla alay edersen seni bağışlayacağını mı sandın? Bizi neyin içine sürüklediğin konusunda bir fikrin var mı?”

Annesinin düşmüş olduğu dehşet karşısında keyifli değil daha çok hor gören bir acıma duygusuyla gülmeye başladı. “Gerçekten sorunların var senin, anne.”

Çocuk mutfaktan çıkıp gitmek üzereydi ki Griselda oğlunun tişörtünün yakasına yapışıp –bunu yapmak için elini bayağı kaldırması gerekmişti– tuttuğu gibi tezgâha doğru geri savurdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun, bayım.”

“Dokunma bana!” diye bağırdı Jaydon ve Griselda’nın ellerinden kurtulmak için kollarını hızla yukarı kaldırdı.

“Babana neler olduğunu bilmiyor musun? Sonunun onunki gibi olmasını mı istiyorsun?” Bu son sözler can alıcıydı; Griselda oğlunun yüzünün donakaldığını gördü. Babası oğlunu daha önceki izlerin geçmesini bile beklemeden sağlı sollu dövüyor olmasına rağmen çocuk babası için cehenneme kadar gidip geri gelebilirdi - ah bir de Griselda o adamın bu saygıyı nasıl kazandığını anlayabilseydi... Jaydon’ın artık on dokuz yaşında genç bir adam olmasına ve babasının da yedi yıldır ortada olmamasına rağmen ona beslediği duygular hâlâ yerli yerindeydi. “Demek istediğim şey bu işte,” dedi kadın. “İkimiz için o kadar çok çalışıyorum ki. Onu aptal yerine koyarak bana yardım mı ediyorsun sence?” Jaydon’ın gözleri iğrenme, aşağılama ve nefret duygularıyla parladı. Griselda kendisine bakan o gözlerdeki nefreti göz ardı etmek istese de oradalardı işte, tıpkı bir kap suyun üzerinde kendini gizleyemeden yüzen bir yağ birikintisi gibi. “Eğer gözlerini açarsa,” dedi Jaydon, “hepimiz öleceğiz.”

Arkasını dönüp yeniden gitmeye çalıştığında Griselda bu sefer yalvarmak için yapıştı oğlunun yakasına: “Böyle bir şeyin kesin olup olmayacağını bilemeyiz, anlasana. İkimizi de bu durumdan kurtarmak için elimden geleni yapacağım, Jaydon. Dinle bak...”

Çocuk birden arkasını döndü. “Defol git, seni hasta fahişe!”

ŞAK!

Daha kendi bile farkına varmadan eli bu sefer öncekilerden çok daha hızlı bir şekilde havaya kalkmıştı. Bir-iki saniye sonra başında patlak veren dayanılmaz bir acı, geriye doğru sendeleyip mutfak muşambasının üzerine yığılmasına sebep olmuştu. Altdudağı zonklarken kanın o

keskin metalik tadı diline değiyordu. Az önce ne yaşandığını anlaması biraz zamanını aldı.

Kapı eşiğinde kendisine tepeden bakan Jaydon'ın sol yumruğu hâlâ havada, ağzı da yarı açık vaziyetteydi. "Bana dokunmaman için seni uyarmıştım," dedi yumuşak bir sesle. Avuç içini çenesine koyup baskı uyguladı. "Ondan daha iyi biri değilsin."

Oradan ayrıldığında Griselda'nın canını gerçekten acıtmış olan şey ne oğlunun sözleri ne de attığı yumruktu; gözlerindeki o bakışın tesiri çok büyüktü. Hâlâ acı içindeyken bir oyun parkı salıncağı hayal etti Griselda: belki başka bir hayatta, belki başka bir mekânda oğlunu sallamış olabileceği bir salıncak. Belki bir yerlerde ikisi beraber neşe içinde gülüyorlardı.

Her şeye rağmen, tüm hayatı boyunca yaptığı gibi kendini bir şekilde toparlayabilmişti ve işte buradaydı, ormandaydı. Midesi bulanıyordu, güçsüz hissediyordu kendini. Dere yatağında biriken yağmurun üzerinde tanıyamadığı bir yüzün yansımaları gördü: soluk yüzünde aşağı sarkan yanakları, göz altı torbaları, kuruyup şişmiş dudakları.

Gözleri dikili kadın yerinden kımıldamadı.

Kendisine sunulan yiyecek hâlâ ayaklarının dibinde, dokunulmadan bekliyordu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Katherine. Bir şeyler söyle, bir işaret ver ki hatayı telafi edebileyim. Sana senin hakkında çok az soru soruyorum ve bugüne kadar tek bir yanlışımlı bile görmedin. Günü geldiğinde bize merhamet et, ne olursun. Canımızı bağışla. Sağlığımızı bağışla. Bizi hastalıklardan, günahlardan, şer saçacak gözünden mahrum bırak. Söyledikleri kadar kötü değil, değil mi?"

Yerdeki kâğıt tabağı kayıtsızca eğip içindeki yağmur

suyunu yere akıttı. Sonra parmağını pürenin içine daldırıp kopardığı büyük parçayı düşüncesizce ağzına attı.

“Cezamı yeteri kadar çekmedim mi? Yüzüme bir bak. Olduğumdan on yaş daha yaşlı görünüyorum. Tamam, bu senin suçun değil ama ucu sana da dokunuyor. Arteritim günden güne daha da kötüleşiyor, vücudumdaki yara izlerinden bahsetmeme gerek bile yok.”

Tanrıçası tepesinde hareketsizce dikilmeye devam ediyordu. Griselda bir parmak dolusu püre daha alıp bu seferkini yavaşça yalamaya başladı.

“Kocamı aldın, şükürler olsun. Canımı acıtmış olsa da onu benden aldığın için sana ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun. Canımı acıtan şey gitmiş olması değil, hâlâ burada olduğu zamanların anısı. Yine de senin de çok iyi bildiğin gibi hayat devam ediyor. Yeniden ayaklarının üzerinde durabiliyorsun. Katlanılır olduğu zamanlar olsa da, hep beraberimde taşımam gereken izi hiç geçmiyor. Tıpkı sana bindirdikleri o yük gibi, ben de kendimkini senin için taşıyorum. Senin nasıl hissettiğini anlayabiliyorum, Katherine. Nasıl olduğunu biliyorum. Senden istediğim tek şeyi sormamın nedeni de bu: oğlumu benden alma, benim de canımı bağışla. Lütfen benden bunu isteme.”

Ve Griselda yalvarışlarını sürdürürken koca bir tabak dolusu püreyi yiyip bitirdi. Etin tadını, kelimelerin dudaklarından dökülmesi kadar sevmemişti.

Dudaklarından dökülen duaların içinde kendini o denli kaybetmişti ki, cadının başını ona doğru çevirdiğini fark edemedi.

“Artık gitmeliyim,” dedi Griselda. “Hava kararıyor. Seninle beraber vakit geçirmeyi sevmediğimden değil ama insanların hava karardıktan sonra beni dışarıda görmemeleri lazım.” İşin aslı, her yer karardıktan sonra ca-

dıyla yalnız kalmak Griselda'nın en son isteyeceği şeydi; hele bir de ormana gece diğer bölgelerden daha hızlı iniyorken. "Metamfetamin'deki Arthur Roth hâlâ aynı. Buraya gelmeden önce kendisini görmek için yanına uğradım. Colton Mathers ona sadece yarım porsiyon yemek vermemi söylediği için artık sadece iki günde bir yiyecek götürmek için yanına gidiyorum. Adamın kemikleri sayılır halde. Ondan kurtulmak istediklerini düşünsem de bunu bu şekilde yapmanın pek insanlığa yakışır bir yanı yok. Uygar insanların başvuracağı bir yöntem değil, sence de öyle değil mi? Bir sonraki Konsey toplantısında gündeme geleceğini biliyorum ama bu sefer gerçekten işe yarar bir karar verirlerse şaşırırım açıkçası."

Arthur Roth, yıllardır Black Spring Konseyi için tam bir baş belası olmuştu: eskiden bir hırdavat dükkânı vardı; 2007 yılında evini, ondan iki ay sonra da aklını kaybetmiş olan depresif bir alkolikti. O zamandan bu yana Black Spring'de neler olduğu hakkında boş boş konuştuğu için kasabanın üzerindeki sır perdesinin varlığına büyük bir tehdit oluşturunuyordu. Doodletown'a sürüldüğü dört seferin her biri, yalnızca deliliğine biraz daha fazla katkıda bulunmaya yaramıştı. Buna rağmen olur da kendini öldürmeden önce etrafı uyandırır korkusuyla Konsey onu Black Spring dışında bir tımarhaneye göndermeye cesaret edememişti. Diken bizzat kendileri koparıp çekme konusuna gelince... o kelimeleri henüz sarf eden kimse olmamıştı. Ne de olsa, Black Spring insanları medeni insanlardı.

Griselda işaretparmağını tabakta kalan son püre kalıntılarının üzerinde gezdirip bir kez daha yaladı. "Kendisini bir ara ziyaret edemez misin?" diye sordu. "Sana böyle bir ricayla geldiğim için kusuruma bakma; kiliselerden pek hoşlanmadığını bilsem de bu seferlik bir istisna yapabilir misin? Aşağı kattaki hücre bloğunda kalıyor. Bu cid-

den durumu çok daha fazla kolaylaştıracaktır.” Utanarak başını çevirip cadıya o gece ilk kez kısa bir bakış fırlattı. “Kulağına bir şeyler falan fısıldarsın belki.”

Gözünü kırpmasıyla Katherine’i tepesinde kendine doğru eğilirken bulması bir oldu. Griselda’nın vücudu yaşadığı ani ürpertinin şoku içindeydi; aynı günün daha erken saatlerinde mutfak muşambasına düştüğü gibi çılgınlıklar içinde oturduğu yerde geriye doğru devrilerek çamurlu dere yatağının içine düştü. O sakat yüze, kör gözlerin etrafına kara bir fermuar gibi dikilmiş siyah ipliklere bakmaya mahkûm bırakılmışken içindeki korku tüm bedenini gri dalgalarla yıkayıp yağmura karıştı ve kendi ölümünün huzurunda bir yandan ayağa kalkmaya çabalarlarken diğer yandan çamurlu toprağı tırmalayarak kaçmaya çalışmaya devam etti.

Ve işte yerde hareketsizce yatıyordu.

Gözleri dikili kadın o âna kadar bir kez bile kımlıdamamıştı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulan Griselda, düzensiz kalp atışlarını şakaklarında hissediyordu. Suyun üzerinde yüzüyormuş gibi bir his vardı, sersemlemişti. Günün kasvetli son ışıklarının altında vurulduğu zincirlere sarılı karanlık, ıslak bir put gibi dere yatağının az ilerisinde dikilmeye devam ediyordu Katherine van Wyler. Griselda bir anlığına bayılacak gibi hissetse de gecenin karanlığında, tanrıçasının bölgesinde ayılma düşüncesi ona zar zor ayağa kalkıp bir hoşça kal bile demeden tabanları yağlamak için yeteri kadar güç kazandırmıştı.

Tertemiz yalanmış ve sırlıslık olmuştur hediyesi geride bıraktığı tek şey olarak dere yatağında duruyordu. Black Rock Cadısı o akşam daha geç bir vakitte hareket etmeye karar verdiği vakit yanlışlıkla tabağın üzerine bastı.

9

Sokak lambası testini takip eden üç hafta boyunca *Gözlerinizi Açın: Cadı Yuvasından Vaazlar* grubundaki çocuklar o kadar çok bilimsel kanıt toplamış ve görevlerinde o denli ilerlemişlerdi ki, Black Spring'i dışarıya açmak şöyle dursun, olayı internete virüs gibi yayabilirlerdi. O aynı üç hafta içinde Tyler Grant'le Jaydon Holt arasındaki gerilim de iyice kendini göstermişti. Aralarında her zaman bir gerginlik vardı, tabii ki Jaydon çocukluğundan beri tutarsız ve tehlikeli biriydi ama tıpkı kaderin garip rastlantılarıyla en sonunda gün yüzüne çıkabilmiş olan bir fosil gibi o zamana kadar kendini pek açığa vurmamıştı.

Bunu başlatan şey, *CYV* sitesine 15 Ekim'de atılan bir mesaj olmuştu:

Sonraki adım: #cesaret isı fıslıtı testi

Tyler Grant tarafından **01:29 P.M.**'de girildi.

Fıslıtı testi, Tyler'm Laurie konusuyla ilgili babasıyla yaşadığı fikir ayrılığından sonraki ilk test değildi. Aslında bu, onların hatırlanamayacak kadar uzun zamandır gerçekleştirdikleri en fırtınalı dalaşmaydı; o güne kadar daha şiddetli bir çarpışmaya girdiklerini hatırlamıyordu bile. Tyler ve Steve, aynı Jocelyn ve Matt gibi neredeyse hiç kavga etmezlerdi. Birbirlerini o kadar yaralamışlardı ki, bu tartışma diğer aile üyelerini de etkilemişti. Ertesi öğ-

leden sonra Tyler babasına ve Matt'e yardım etmek için ahıra uğradı ve elindeki saman balyasını Steve'e uzatırken birbirlerine bakışları, aralarındaki gerginliğin sonunun gelmiş olduğunun sinyallerini veriyordu. Bir bakışla imzaladıkları barışa rağmen Tyler'ın göğsündeki baskı onu terk etmedi. Planlarının hepsinden babasına tabii ki de bahsedememişti ama anlattığı kadarını Steve'in onaylamamış olması canını acıtıyordu.

Sonraki birkaç gün ebeveynlerinden uzak durmayı tercih etti. Kamu hizmeti bittikten sonra okul çıkışında ya Laurieler'de ya da Newburgh'deki arkadaşlarıyla birlikte yemek yiyerek eve normalden daha geç gelmeye başladı. Öğleden sonralarını artık ya şehirde aylak aylak dolanarak ya da Starbucks'ın bedava Wi-fi'ıyla *CYV* üzerinde çalışarak geçiriyordu. Önceleri bu işi ailesi uyuduktan sonra internete bağlanmadan yapıp, ertesi gün okulda HEX gözetiminden uzak bir yerde çevrimiçi olup internete koyardı fakat artık daha da dikkatli olması gerektiğini hissediyordu. Belki biraz fazla paranoyaktı ama işler kontrolünden çıkmıştı. Laurie ona neler olduğunu sorduğunda kızı dikkatsizce itmesi, aralarında gerginlik doğmasına neden olmuştu. Genelde gayet zevk alarak ve uzun sürelerle yayarak yaptıkları seksin bile artık kendisine pek fazla zevk vermediğini fark etmişti Tyler. Yalanın aralarına ördüğü duvar bir şeylerin doğru olmadığını hissettiriyordu.

Gün sonunda Diamondback Joker'iyle Cornwall'daki evlerin arasına döşenmiş yolda hızla eve giderken, ağaçlarla kaplı yolun sonunda kendisini neyin beklediğini düşündü. Hayatının sonuna dek karanlıkta, hep aynı yoldan aşağı ineceği konusu kafasına git gide daha bir dank ediyordu. Belki insanlar evlerinin penceresinden kendisini gördüklerinde, uzun bir günün ardından evinin yolunu

tutan sağlıklı, Amerikalı bir genç görüyorlardı. Bu özgür ülkenin kanatları altında kendi geleceğine özgürce koşmak için mezuniyetine gün sayan bir genç... Kimse, hiç kimse yalnızca birkaç kilometre ileride neler olup bittiği konusunda bir fikre sahip değildi. Kimse bu gencin son- suza dek karanlığa mahkûm edildiğini bilmiyordu.

Her şeyden çok bu gerçek, bir şeylerin değişmesi gerektiğinin kanıtıydı. Tyler, karanlığa mahkûm kalacak o genç olmak istemiyordu.

Tüm bilimsel problemlerin yol açtığı gibi, Ray-Ban deneyi sonuçları da akıllara yeni sorular getirmişti. Tyler, gelecekte başına gelebilecek olası aldatmaca suçlamalarından kaçınmak için ham görüntüleri *CYV*'ye yüklese de ayrı olarak TylerFlow95 tarzında kısa bir video düzenlemeyi de ihmal etmemişti.

Black Spring Market'in arkasındaki dar bir sokakta Black Rock Cadısı'm belli bir mesafeyi koruyarak çevreleyen bir grup genç görüyoruz. Tyler'in videonun ardına koyduğu Jay-Z ve Notorious B.I.G. düeti "Brooklyn's Finest", siyah beyaz kirli efektlerle düzenlediği videoya daha çok bir hip hop klipi havası vermiş. Kamu hizmetinde kullandıkları Grim'in tutucu sopalarından birinin ucuna tutturdıkları Burak'ın Ray-Ban marka gözlüğünü cadının başörtüsünün altına doğru itiyorlar. Burun kemiğinin dengede tuttuğu gözlük ilk başta biraz yamuk görünse de son bir itişle üç yüz elli yıllık Katherine van Wyler, demir zincirleriyle kombinlendiğinde üzerinde moda rüzgârları estiren pahalı bir aksesuara sahip oluyor. Burak, "İşte benim kaltağım," sözleriyle rap yapmaya başladığında di-

ğer çocuklar Jay-Z ve B.I.G.'in sözleriyle dans ediyorlar: "Take that witcha, hit ya, back split ya..."¹

Ray-Ban gözlük eriyerek kayboluyormuş gibi bir izlenim veriyor –ki bunu başka şekilde ifade edebilmek mümkün değil. Camlardan biri çatlarken diğeri aldığı ısıyla yumuşayıp şeklini kaybediyor. Buna rağmen yanmış, kabarmış ve erimiş olan plastik çerçeve, dayanamayıp kenardan çıkan antenimsi parça dışında olduğu kadar sağlam bir şekilde camları tutmaya devam ediyor. Ray-Ban logosu hâlâ okunabilir durumda. Bir şey daha var: Çerçevelerin etrafına yapışmış siyah, kabuk bağlamış katmanlı bir madde... Ve bu maddenin gözlüğün bir parçası olmadığı belli. Dokusu sıvalı duvardaki bir çatlağın arasından fırlayabilecek bir yalıtım maddesini andırıyor. "Tanrım, bu da ne böyle?" diye soruyor biri. "Ah, berbat kokuyor!" diye bağılıyor bir diğeri. Tyler'ın elini buzluk poşetinin içine sokup gözlüğü tuttuğunu görüyoruz. "Hâlâ sıcak," diyor nefes nefese. Gözlük asfalta yapışıp kırılırken ufak patlama sesleri çıkartıyor. Ardından Tyler taze kanıtı kameranın önüne tutarak, "Bu çok önemli bir an," diyerek açıklama yapıyor.

Başka bir çekimde kimya sınıfında bir dolap görüyoruz: Altyazıda *James I. O'Neill Lisesi, Highland Falls* yazıyor. Lawrence WanderMeer ve kameraman Tyler, laboratuvar asistanının ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinliyorlar. Gri saçları ve tütün izli parmaklarıyla sık giyimli, düzgün bir tip; mikroskopuyla Ray-Ban'ın kalıntılarını inceliyor. "Ne olduğunu anlayamadın mı?" diye soruyor Tyler, cevabın tam da bu olmasını umduğu

¹ Şarkıdaki önceki dizelerde bahsedilen şeyler için "Onları da seninle birlikte alacağım (...)" manasında kullanılan bir dize fakat Afroamerikanlar'ın, dili kendilerine özgü değiştirmelerinden kaynaklanarak doğan "witcha" kelimesi, "witch=cadı" sözcüğünü akıllara getiriyor.

için büyük bir heyecanla. Fakat adam hâlâ bir şeylerden ümitliymiş gibi görüldüğü için yüzündeki o hayal kırıklığı yerini koruyor. Laboratuvar asistanı ışıkları kapatıp aceleyle konuşuyor: “Şunun ne olduğunu bir anlasam. Tespit edilemeyecek derecede yanmış. Kokuya bakılırsa içinde kesinlikle sülfür barındırıyor ama yapısı daha organik bir şey gibi. Gençler bu gözlüğe ne yaptığınızı söyleyecek misiniz? Camı eritmek için yedi yüz altmış dereceye erişmeniz lazım. Buna rağmen plastik kısma hiçbir şey olmamış, görüyor musunuz? Böyle bir şeyin imkânı yok. Çünkü eğer gözlük o kadar hızlı soğuduysa diğer taraftaki camın da çatlamış olması lazım.”

Aman Tanrım! 760 derece! Black Rock Cadısı’nın bu derecelere çıkabilecek enerjiye sahip olma ihtimali var mı? Yine bilinmeyen, doğaüstü bir olaya mı denk geldik? O yapışkan maddeye ne demeli peki? O’Neill Lisesi’ndeki Bay Mason organik yapıda sülfür olduğunu söylüyor. Teorimizi ona söyleyemeceğimiz kesin ama –trampet sesi alayım, lütfen– elle tutulur ilk **EKTOPLAZMASINI** bulmuş olabilir miyiz??? Aramızdaki cahiller için açıklayayım: “Ektoplazma” ilk olarak Fransız fizyolog Charles Richet tarafından ortaya atılmış bir terimdir. Ektoplazma genellikle, beyaz, kirli beyaz, kurşuni ve bazen de kırmızı renklerde kendini gösterir. Kimi zaman buharımsı, kimi zaman macunumsu bir hal alarak yoğunlaşan süptil bir maddedir. Özel niteliklere sahip ektoplazmanın ruhsal irtibat seanslarında çeşitli organ biçimleri kazanabildiği ve hatta kimi zaman bir insan görünümünü alabildiği ileri sürülür (diyor Vikipedi). Çeşitli medyumların

patates püresi benzeri iğrenç bulutumsu bir maddeyi kusarken çekildikleri fotoğrafları hepimiz görmüşüzdür. Bu fotoğraflardaki medyumlar genelde sahte, o bulut da gerçekten patates püresi olduğu için ektoplazmanın varlığı bilim tarafından hiçbir zaman kabul görmedi. Buna rağmen ilk hayaletin görüldüğü zamandan bu yana ektoplazmanın hayaletlerle hep bir bağlantısı olmuştur. *Garez*'de boğazında sütle görülen şu kız çıktığında, onu yatak odasının üst köşesinde beliren pofuduk bir bulut olarak görüyoruz. *Blair Cadısı*'nda ise cadı tarafından ele geçirilmeden bir gece önce şu cahil hippinin sırt çantasının her yerine bulaşmış "mavi pelte" çarpıyor göze. Demem o ki, hemen bir karara varmaya çabalamasak da, Tanrım, çok heyecanlı! Kapsamlı bir bilimsel araştırmaya ihtiyacımız var. CYV olarak elimizdeki kanıtı National Geographic için güvenli bir yerde belgeleyeceğiz. NG: Kanıtı yeni bir güneş gözlüğü karşılığında Tyler'ın evinden bedavaya ulaşabilirsin. (Burak Ray-Ban olmasını istiyor; sınırlı sayıda bulunan rb8029K Aviator Ultra modeli tercihiymiş.)

Tüm beklentilerin aksine, fısıltı testini batırmalarına ramak kalmıştı. Bunun nedeni, seçenekleri tartıp durumu enine boyuna tartışmaya zamanları kalmadan, testi yapma fırsatının ellerine bir nevi kazara geçmiş olmasıydı. Tyler şimdi geriye baktığında bunun için yeteri kadar zamanları olsaydı bile, yine de alacakları riskin gereğinden fazla olduğunu görebiliyordu. Ama bazen bilim adına,

patlamakta olan bir yanardağın ağzında bile çalışmalar yapmak zorunda kalabiliyordun işte.

O pazar günü öğleden sonra Tyler, Lawrence ve Fletcher'la birlikte evlerinin arkasındaki ağaçlıkta yürüyüş yapmaya karar vermişti. Sırılsıklam ıslanmış yolların etrafında canlı renkleriyle parlayan ağaçlar, ayın sonuna doğru bürünecekleri solgun renklerini ve yapraklarına veda edecekleri zamanı beklerken sıra dışı bir parlaklıkla ışıldıyorlardı. Yolun ani bir dönüşle sola saparak tepeye doğru gittiğini gördüklerinde ikisi de içgüdüsel bir hareketle Misery Dağı yollarını HEX monitörlerine yansıtan kameraların görüş alanlarında bulunmayan Philosopher's Deresi'ni takip ettiler.

Lawrence ve Tyler fısıltı testinin uygulanabilir detaylarını konuşarak dolanırlarken Fletcher aniden kulaklarını dikip, tasmaını çeikiştirerek hırlamaya başladı.

Tyler tasmayı bileğinin etrafına iki kez dolayıp gardını aldı.

Uzakta bir yerlerden telaşlı sesler ve yaprak örtüsünün üzerinde biri ilerliyormuş gibi çıtırtılar duyuldu. Fletcher havlamaya başladı. Tyler ve Lawrence birbirlerine korku dolu bakışlar fırlattıktan sonra dere yatağının kollara ayrıldığı, çevredeki yamaçların giderek daraldığı bölgeye doğru takip ettiler köpeğı. Burak, Jaydon ve Justin derenin sol tarafında Black Rock Cadısı'nı aralarına almış vaziyette beklemekteydiler. Kadını uzun dallarla dürtüyorlardı. Burak'la Justin köpeğın sesini duyduklarında omuzlarının üstünden arkadaşlarının gelmekte olduğı tarafa bakıp yüzlerinde koca bir gülümsemeyle ellerini havaya kaldırdılar.

"Tanrım," diye söylendi Tyler. "Sakin ol Fletcher. Dur!" Tasmaya iyice asılıp Lawrence'm eline verdi.

“Bunu elinde tut ve sakın bir adım dahi yaklaşıyım deme. İyice çıldırır yoksa.”

Lawrence’ın başıyla denileni onayladığını görünce diğerlerinin yanına doğru koştu. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kesin şunu!”

“Korkusuz liderimiz gelmiş,” diyerek güldü Justin. “Bilimsel araştırma yapıyoruz burada. Katı maddeden oluştuğunu kanıtlıyoruz.”

“Cidden de öyle. Bak,” dedi Jaydon ve elindeki dalı gereksiz bir kabalıkla cadının omzuna batırdı. Katherine durduğu yerde sendeledi ve başını incinen omzunun olduğu tarafa doğru çevirdikten sonra az önceki hareketsizliğini korumaya devam etti.

Tyler sinirlenmişti. Cadıyla resmen alay ediyorlardı. Tamam, sokak lambası testinin *kendi fikri* olduğunu kabul ediyordu ama o, umulmadık bir şekilde sonuçlanmış basit bir şakaydı. Cadıyla alay etmenin bir yararı yoktu; bunu anlayabilmen için Sıkıyönetim’e ihtiyacın yoktu. Jaydon’ın yaptığı şey Tyler’ı şoka sokmuştu. Jaydon, ayağı kaydığı takdirde aşağı yuvarlanmasının kaçınılmaz olduğu kaygan yamaçlardan birine çıkmıştı.

Tyler bir kez daha arkadaşını, “Kes şunu dedim,” diye uyarıp, kendine hissettiğinden de daha fazla güvenen bir hareketle çocuğu kolundan itti.

Jaydon’ın bakışları bir anda buz kesti. Dalı aşağı indirip arkasını döndü; Tyler’dan iki yaş daha büyük, durduğu yerde de ondan bir baş daha uzundu. Yüzleşmeye hazırlanır gibi bir hali vardı. Tyler, kalp atışlarını boğazında hissediyor olmasına rağmen geri adım atmadı. “Onu bu şekilde rahatsız edecek kadar hastasın sen. Araştırmamıza artık burnunu sokmanı istemiyorum. Bizi ele vereceksin.”

“O köpeğin var ya, foyanı ortaya çıkartacak olan o,” dedi Jaydon. Tyler, onun gözlerinin içinde hiç de hoşuna gitmeyen bir şey gördü; babasının talihsiz ölümünün gerçekleştiği günden beri içini yakmakta olan bir şey. Arkalarından gelen havlama sesi yeniden yükselince Lawrence, Fletcher’ın yanında diz çöküp onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Deneylerimizi beraberce ve sadece araştırmamıza yararlı olacak şekillerde yapma konusunda anlaştık. Haf-taya Konsey toplantısı var; bu şekilde takılmaya devam edersen internette özgürce dolaşma ve kişisel gizlilik hakkı kazanma şansımızı mahvedeceksin.” Tyler gerginlikle dudaklarını yaladıktan sonra biraz daha ileri gitmeye karar verdi. “Kendini topla, aksi takdirde seni *CYV*’de istemiyorum.”

“Seni patron yapan şey ne?” diye sordu Jaydon biraz daha yaklaşarak.

Lawrence, “Immm... biz?” diyerek lafa girince, Tyler gözlerini kapatıp içinden arkadaşına içten bir teşekkür etti.

“Bu onun internet sitesi sonuçta,” dedi Justin yüzündeki aptal sırıtışla.

“Aynen. plan da onun,” dedi Burak.

Jaydon onu nefret dolu bakışlarla süzerken Tyler bir anda geçmişe gitti. Biri on, diğeri on iki yaşındaydı ve ikisi de ilkokula gidiyorlardı. Tyler beşinci, Jaydon ise o yaz uzaklaştırma cezası aldığı için altıncı sınıftaydı. Jaydon’ın babasının, arkasında iz bırakmadan ortalıktan kayboluşunun üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti fakat Tyler, o zamanlar aradaki bağı kurabilecek bir yaşta değildi. Tek bildiği şey, eğer kendi iyiliğini düşünüyorsa Jaydon’a sırtını dönmemesi gerektiği gerçeğiydi; çünkü

evde yediği tokatları okuldaki arkadaşlarına iletme konusunda pek de pinti sayılmayan bir çocuktü.

Bir gün teneffüste futbol oynarlarken okulun arkasındaki sahada, çocukların tam ortasında belirivermişti Katherine. Çocuklardan bazıları korksa da Bayan Ashton az daha sola kayıp oyunlarına devam etmelerini tembih etmişti. “Unutmayın çocuklar: Onu görürsek öğretmenin, ya da aile büyüklerinin yanma doğru koştuktan sonra gerisini kafaya takmadan o an ne yapıyorsak aynen yapmaya devam ediyoruz,” demişti. Tyler’ın bir sınıf üstü olan Andy Pynchot adında ukala bir çocuk, cadıyı kale direği olarak kullanmayı önerince ensesine sert bir şaplak yemişti. Bayan Ashton nihayet çocukları sınıflarına yollamak için ellerini çırttığında top çizgilerin dışına, cadıdan çok da uzak olmayan bölgeye yuvarlanmıştı. Tyler ve Jaydon topa en yakın kişilerdi. Tyler tam gidip topu alacakken Jaydon ona tam da yedi yıl sonra oldukları yerde attığı aynı soğuk bakışlardan fırlatmış ve Tyler’ın cadıdan daha çok kendisinden korkmasına yol açmıştı. Daha sonraları büyük resmi görebildiğinde, vahşi hayvanların orman yangınının isli kokusunu içlerine çektikleri ilk an aynı dizginlenemez korkuya kapılıyor olabileceklerini düşünmüştü. Sonra Jaydon dehşet verici bir harekete kalkışmıştı: Hızla topa koşup cadıyı hedef alarak şutunu çekmiş ve topu kadına yıkıcı bir hızla çarptırmıştı. Katherine iki büklüm olup, deri topun çıkardığı sağır edici çarpma sesi ortalıkta yankılanırken ortalıktan kaybolmuştu.

O ve Jaydon’ın ormanlık alanın orta yerinde yüz yüze durduğu birkaç saniyenin içinde hatırlamıştı bu görüntülerin hepsini Tyler. Yedi yıl uzun bir süre zarfıydı ve hatırladığı anılardan bu yana ikisi bir barışık bir küs, beraberce büyümüşlerdi. Yine de o olayın ağzında bıraktığı

kötü tat kendisini asla terk etmemişti; Tyler, o kötü bakışları hiçbir zaman unutmamıştı. Eğer on iki yaşındaki bir çocuk, içindeki o bastırılmış sonsuz öfkeyi cadıyı futbol topuyla vurmak için kullanıyorsa, aynı çocuk on dokuz yaşına geldiğinde kim bilir neler yapabilirdi...

Jaydon en sonunda omuzlarını indirip, “Kes ağlamayı nonoş,” diyerek sırttı.

Tyler biraz rahatlamış olsa da gardım indirmedim. “Dinle, anlattıklarım kimin patron olduğuyla ilgili değil. Tek istediğim, yaptığımız işi elimize yüzümüze bulaştırmamak. Risk alacak durumda değiliz. Yakında özgürlüğümüze kavuşabiliriz, o yüzden beraber hareket edelim, tamam mı?”

“Sorun değil kanki.”

Tyler gözlerini devirdi. “Cadının burada olduğundan henüz haberleri var mı?”

“Yok,” dedi Justin. “Uygulama onu Aşağı Güney’de bir yerlerde gösteriyor, daha alarına geçtiklerine dair bir belirtimiz yok. Bizse ona burada rastlamışız işte.”

“Ortalıkta dolanıyormuşuz mesela,” dedi Burak.

Tyler, Lawrence’ın yanına yürürken Burak’a donuk bir bakış fırlattı. Bakışın ne anlama geldiğini anlamamış olan Burak muhtemelen incinmişti. Fakat Tyler daha açık bir şekilde anlatamazdı: Justin ya da Jaydon’dan bu tür şeyler beklerdi ama Burak’ı cadıyla dalga geçerken bulmayı ummamıştı. Diğerlerine dönerek, “Biri artık rapor bildirebilir mi lütfen? Yoldan çok da uzak sayılmayız ve etraf yürüyüşçülerle dolu,” dedi.

“Tabii,” dedi Jaydon ve belki de niyetinin gerçekten de iyi olduğunu gösterme çabasıyla iPhone’unu cebinden çıkardı. Jaydon’dan beklenmedik bir çılgılık yükseldiğinde Tyler yere eğilmiş, Fletcher’ı sakinleştirmeye çalışıyor-

du. İstemsizce başını kaldırdı. Cadı öne doğru zinde bir adım atmış ve o sırada mesaj yazmakta olan Jaydon'a neredeyse çarpacak mesafeye gelmişti. Jaydon korku içinde birkaç adım geri attı. Cadı demin attığı adım dışında hareketsizliğini korumaya devam ediyordu; solgun suratındaki siyah dikişler, insana aceleyle yapılmış izlenimi veriyordu.

Jaydon elindeki telefonu unuttu ve hepsi birden derin bir sessizliğe büründüler. Fletcher havlamayı kesip korkutucu bir tonda hırlamaya başladı. Jaydon'ın içinde pusuya yatmış bir tehlike olabilirdi fakat Katherine, attığı o tek bir adımla Jaydon'inkinden çok daha eski, ilkel bir güce sahip olduğunu ve besin zincirinin tepesinde aslında kimin olduğunu diğerlerine hatırlatmayı başarmıştı. *Kesin bir şeyler olacak* diye düşündü Tyler. *Fazlasıyla tüyler ürpertici bir şeyler.*

"Hey," dedi Jaydon güvensizce.

Cadı, yüzü ona dönük halde kıpırdamadan duruyordu.

"Pardon? Ne? Ne dedin, Katherine?"

Başını kaldırıp dinlemeye başladı.

Tyler'ın tekrar boğazında atmaya başlayan kalbi, etraftaki her şeyi bastırarak güçteydi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Jaydon. "Şaka yapıyor olmalısın, Katherine. Göğüslerine mi dokunayım?"

Justin'le Burak aniden kahkahalara boğuldular. Tyler ve Lawrence gülmeden birbirlerine bakarlarken Tyler, *Lütfen dur artık. Haddini çoktan aştın. Şu cadıyla dalga geçmeyi bırak artık,* diye düşündü. Aradaki mesafeyi koruyarak ellerini dikkatle öne uzatan Jaydon, Katherine'in göğüslerini okşar gibi yaparken bir yandan da kalçalarını tiksindirici hareketlerle öne arkaya sallıyordu.

“Yemedi mi?” diyerek arkadaşını kışkırtmaya çalıştı Burak.

“Ha? Pekâlâ, onunla birlikte olurum,” diye cevap verdi Jaydon. Beklenmedik bir anda cadıya doğru eğilip yüzüne doğru bağırmaya başladı. “Seni aşağılık fahişe! Hoşuna giderdi, değil mi? Kevaşe! Zamanında böyle mi yapıyordun?”

Fletcher ulumaya başladı ve öne doğru öyle bir atıldı ki, Lawrence neredeyse yere düşecekti. Tyler ona yardım etmek için köpeğin boyunluğunu kavrayıp, “Jaydon! Kes artık!” diye bağırdı.

Jaydon diğerlerine aptal bir gülümsemeyle baktı. “Yirmi kâğıt,” dedi. “Göğsünün resmini çekene yirmi kâğıt vereceğim. Çıplak olacak, tabii ki. On yedinci yüzyılda göğüslerin nasıl görüldüğünü merak ediyorum.”

“Saçmalama,” dedi Tyler. “Yanlışı yapıyorsun.”

“Hadi ama,” diye güldü Jaydon. “Aldırmayacağına eminim. Sakıncası var mı, Katherine? Aldırmazsın, değil mi?” Seri hareketlerle kadının arkasına geçip cırtlak bir sesle: “Hayır Tyler, tabii ki aldırmam! Aslına bakarsan daha konuşurken biraz ıslandım! Gelip bizzat kendin görmek ister misin, Tyler? İç çamaşırlarımı görmek ister misin?” dedi.

Gülüşmeler devam ediyordu. Katherine van Wyler, bu aşağılamaya sessizlikle, olan bitenin farkında değilmiş gibi bir görüntüyle katlanmaya devam ediyordu. *Belki de o mühürlü gözlerin ardında bilince dair hiçbir şey yoktur* diye düşündü Tyler –en azından insani bir farkındalık olmayabilirdi. Yine de emin olunamazdı. Belki de Katherine, yüzyıllardır içinde bulunduğu bu yarı uyku halinde, kendi zamanının gelmesini bekliyordu. Düşüncesi bile Tyler’ın bağırsaklarını düğümlemeye yetmişti.

Jaydon’ın HEXApp’le ilgilenmek için iPhone’una ye-

niden odaklandığı bir anda Lawrence'dan değişik bir fikir geldi: "Bekle! Kayda alabiliriz!"

Herkes birbirine baktı. Olasılığı kafasında değerlendirmek Tyler'in üç saniyesini aldı: Ormanın yoğun sessizliği ve gözetleme kameralarının görüş açısının dışında olmaları, belki de bir daha asla yakalamayacakları bir fırsat sunuyordu. Duyduğu heyecan kalbinin yerinden hoplamasına neden oldu ve, "Ah, peki! Çabuk olacağız ama." diyerek bu fikri onayladı.

Fletcher'in tasmaşını kullandılar. Tyler tasmayı boyunluktan çıkarttı; Lawrence ise olası bir gelişme dahilinde kontrolü sağlıyor olmak için boyunluğu sıkıca tutup köpeğin akıntı yönünde ilerlemesine izin verdi. Tyler ne yaptığını durup düşünmeye vakit harcamadan Jaydon'un kendisine uzattığı iPhone'un etrafına tasmayı birkaç kez doladıktan sonra sıkı bir düğüm attı. Ardından telefonu Jaydon'un cadıyı dürttüğü dalın ucuna bağladılar.

Uzaktan küçük çocukların gülme sesleri geliyordu. Gençler korku dolu gözlerle etrafa bakındılar. Ses güney tarafından duyuluyordu ama ağaçların gölgelerinin altında kulağa biraz garip gelmekteydi. Muhtemelen yürüyüşçülerin sesiydi. Bir süre daha dinleseler de ses kesilmişti.

"Hadi, hızlı," dedi Burak dalı Tyler'm elinden alırken. "Sende."

Tyler, cebinden GoPro'sunu çıkartıp kayda başladı. "Pekâlâ, Pazar, 21 Ekim. Fısıltı testi. Bekleyin." Birkaç adım geri attı. "Başla."

Jaydon telefonunun ses kaydedicisini açıp, "Tamam, herkes sessiz olsun." diye fısıldadı. Burak elindeki dalı balıkçı oltası gibi havaya kaldırıncı ucundaki iPhone tasmaşının ucunda sallanmaya başladı. Telefonu dikkatle Black Rock Cadısı'nın yüzüne yaklaştırdı. Tyler, Burak'ın ellerinin titrediğini ve bunun için de telefonu sabit tutmakta

zorlandığını fark etti. Dalı sola kaydırıldığında telefon Katherine'in yanağına, tam da dudağındaki kesik dikişin olduğu köşenin üzerine tokat sesine benzer bir sesle çarptı.

Koca bir dakika boyunca kimseden ses çıkmadı. Burak dalı geri çekerken Jaydon havada sallanan telefonunu eline aldı; deneylerinin başarıyla sonuçlanmış olan bir diğer aşamasının verdiği mutlulukla herkes gülüp ellerini çırparak, yaşanan sevince ortak oldu. Tyler'ın coşkusu biraz donuk kaldığı için diğer herkes heyecanını bir diğeriyle paylaşıırken o sakince GoPro'sunu kapatmakla yetindi. En son Tyler'm Jaydon'ın yanına gitmesiyle hepsi birden telefona büyük bir saygıyla eğildiler. Ekrandaki görüntü, sahibine kaydı oynatması ya da yeni bir kayda başlaması için iki ayrı seçenek sunuyordu.

"İşte Katherine'in cansız fısıltıları," dedi Jaydon iPhone'unu şiddetle sallarken. Ses dosyasını dinlemeye cesareti olduğunu diğerlerine hava atarcasına gösterir gibi parmağını bir süre ekranın tepesinde havada tuttu. "Bu dinleyeceğimiz dünyanın en tehlikeli kaydı olabilir. Bununla birini öldürebilirsin bile."

"Pekâlâ, kim kendini kurban ediyor?" diye sordu Justin. Diğerleri gülse de seslerinde pek de inandırıcı bir ton yoktu. Bu seferki görev için hiç kimsenin istekli olmadığı aşikârdı.

"Henüz değil," dedi Tyler. "Önce dışarıdan birini bulalım. Sonra daha güvenli bir çevrede dinleriz. Jaydon, kaydı bana Bluetooth'la gönderir misin? Böylece sinyali yakalayamazlar."

"Tabii," dedi Jaydon ve demesiyle dosyayı göndermesi bir oldu. Tyler telefonuna gelen dosyayı kabul etti.

"Nete koyacak mısın?" diye sordu Burak.

"Tabii ki hayır. Ölümcül diyoruz. Hafife alacağımız bir şey değil. Göndermeyi sonlandırır sonlandırmaz dos-

yayı sil, tamam mı? Hiçbir kazaya yer bırakmak istemiyorum.”

Jaydon’a sert bir bakış atınca Jaydon cevap olarak sırtıtmayı tercih etti. Sonra telefonları dosya gönderiminin tamamlandığını belirtti. Jaydon parmağıyla birkaç kez tıkladıktan sonra, “Tamam. Silindi,” diye diğerlerine haber verdi.

Jaydon’ın bir anda yüzü aydınlandı; telefonu cebine koydu. Tyler, zihninde Jaydon’ın yüzüne dokunduğunu ve karanlıktan başka hiçbir şey hissetmediğini hayal etti.

Birkaç gün sonra *CYV*’de yeni bir klip görüyoruz. Görüntü beyzbol kasketi ve kulaklıklarıyla iriyarı, neşeli, on yedilik bir gencin üzerinde odaklanana kadar okulun gürültülü konferans salonunda ilerlemeye devam ediyoruz. “Hey, ne haber dostum?” diye soruyor genç ve Tyler da, “Selam Mike, senden bir iyilik istesem olur mu?” diye karşılık veriyor. Mike kameraya gülümseyerek, “Tabii, o küçük müzik klibini bana dinlettirmen konusunda daha yeni anlaşılmamışız ve, ‘Hey, ne haber dostum?’ demeye çoktan ikna olmamışım gibi davranacağım, değil mi?” diyor. Arkadaşları gülüşürken Tyler, “Güzel. Bir kez daha yapıyoruz,” diyor.

Mike, “Hey, ne haber dostum?” diye geliyor ve Tyler da, “Selam Mike, senden bir iyilik istesem olur mu?” diye soruyor. Mike sırtıyor. “Tabii ki. Beni hazırlıksız yakaladın.” “Evet, biraz öyle oldu,” diyor Tyler. “Hey Mike, nasıl gidiyor dostum?” “Selam Tyler, sana bir iyilik yapayım mı?”

Burada herkes yeniden kahkahalara boğulmuş durumda olsa da haydi, Mike’ın kendi kulaklıklarını çıkartıp

Tyler'ın iPhone'una bağı olanları kulağına yerleştirdiği bir sonraki sahneye atlayalım. "Highland Falls'dan Mike yanımızda," diyerek arkadaşını tanıtıyor Tyler, "ve ona dinleteceğimiz ses dosyasını açmak üzere. Hazır mısın, Mike?" Mike'tan başparmak onayını alınca OYNAT tuşuna basıyor.

En başta hiçbir şey olmuyor. Biraz sonra Mike irkilip, duymakta zorluk çekiyormuş gibi kulaklıkları kulaklarının içine doğru biraz daha itiyor. Tyler büyülenmiş gibi izliyor. "Bu ne ki şimdi?" diye soruyor Mike fakat Tyler ona susup dinlemeye devam etmesi gerektiğini işaret ediyor.

Tyler, "Eee? Ne duydun?" diye soruyor Mike hepsini dinledikten sonra kulaklıklarını çıkartırken.

"Belli belirsiz fısıltılar," diyor Mike. Biraz panikle mişe benziyor.

"İyi de, ne diyorlardı?" diye inatla soruyor Tyler.

"Nerden bileyim? İngilizce değildi ki. Bildiğim hiçbir dilde değildi. Konuşan kişi bir şeyleri ağzında yuvarlayıp duruyordu. Ne bu, şu tersten çalan ve sen bir şey anlamadığını düşünürken aslında bilinçaltına 'GEBER, OROSPU ÇOCUĞU, ŞEYTANA TAP, SENİ PİSLİK!' şeklinde sinyaller gönderen mesajlardan biri mi?" Son sözlerini arkadaşlarının kahkaha seslerini bastırmak için bağıra bağıra söylemek zorunda kalıyor. "Aynen öyle bir şey. Peki nasıl *hissettin*?" diye soruyor Tyler. Mike'ın yüz ifadesi küçümseyen türden bir hal alıyor. "Ne mi hissettim? Neyin peşindesin sen?"

Tyler kamerayı kendine çevirip şunları söylüyor: "Terrori doğrulandı. Özne zarar görmedi – görev tamamlandı."

10

Sonbahar o zamana kadar ılık geçmişti fakat Cadılar Bayramı'ndan iki gün önce hava aniden soğumaya başladı. Sessiz Adam'ın dışındaki eski moda cıvalı termometre dört dereceye kadar inmiş görünüyordu; nistepen uzun süren o geçici ılık havaların ardından insanı hazırlıksız yakalayıp iliklerine kadar işleyen o dayanılmaz sonbahar soğukları gelmişti. 31 Ekim'de Black Spring semalarında koyu gri bir hava hâkimdi ama yağmura gebe olduğu görünen bulutlardan yeryüzüne tek bir damla dahi düşmedi.

Deep Hollow Yolu'yla Lower Reservoir Yolu'nun kapatılmış kavşağındaki Temple Hill Mezarlığı'nın aşağı köşesine yerleştirilmiş Saman Kadın, o sabahın erken saatlerinde oraya yakın her yerden görünüyordu: samandan yapılmış devasa model, o geceki festivalde yakılmayı bekliyordu. İnsanlar, her seferinde uzun şişler yardımıyla küllerin arasından toplanıp gelecek yıl kullanılmak üzere yeniden depolanan, artık kararmış olan demir zincirlerle modeli süslemek için merdivenlere tırmanmak zorundaydılar. Liza Belt'in dikiş atölyesi modelin kafasına bağlamak için o boyutlarda eşarp bağışlamıştı: gözlerine ve ağzına saplanmış tonla çerçöp vardı. Bu ritüel Black Spring sakinlerinden de yaşlıydı ve modelin puta benzeyen görüntüsü her yıl Colton Mathers'ın, Küçük Metodist Kilisesi'nin ve Aziz Meryem Kilisesi heyetlerinin zorluk

çıkarmasına neden oluyordu. Ve yine her yıl Azizler Komitesi, geleneği bozamayacaklarını, Saman Kadın'ı yakmanın yıllık Cadı Kutlaması'nın en önemli bölümü olduğunu söyleyerek bütün engellere karşı göğüs geriyordu: Bu kutlama, ülkenin her yerinden kasabaya üşüşecek olan yabancılara muhtemelen zaman zaman denk gelecek Katherine için büyük bir kamuflaj avantajıydı.

Bu iddia tabii ki de düzmeceydi. Gerçek, sahtesinden çok daha basitti: Ritüel artık halkın ruhuna işlemiş olduğundan kimsenin bundan kurtulmaya niyeti yoktu. Hristiyanı, Yahudisi, Müslümanı, ateistiyse Black Spring'in tamamı, Katherine van Wyler'in işlerine burunlarını sokma yasağını yasalara karşı gelmeden yılda bir kez bile olsa alt etmeyi eşit şekilde istiyorlardı. O sabah kasabanın her köşesinden gelen kasaba insanları, her biri birbirinden büyük hediyeleri getirip modelin eteğinin altındaki delikten atmak için aynı noktada buluşuyorlardı. Birçoğu bunu yaparken modele gergince dokunuyor, kötü gözden korunmak adına bir anlığına dizlerinin üzerine çöküyor ya da uygun bulduğu bir hareket yapıyordu. Bazıları yemek getirmişti: Çocuklar, dikişleri temsil eden çöplerin arasından çeşitli şekerlemeler ve elmalar fırlatıyor, büyükler favori yemekleriyle turtalarını yarıştıırıyor, bazıları da demir zincirlere sarımsak asıyorlardı. Geriye kalanlar da alana çeşitli objelerle gelmişti: mumlar, ev yapımı sepet işleri, misafir havluları, sabunlar, saç maşaları, eski bir Bernette dikiş makinesi, kısaca Katherine van Wyler'in kötülüklerinden uzak yaşayabilecekleri bir yıl için daha ona kurban edilebilecek ne varsa. Bunların yanında şüpheli nitelikte belli başlı hediyeler de göze çarpıyordu: Ackerman's Corner'da çobanlık yapan John Blanchard ölü bir kuzuyla gelmişti; kasabanın genç annelerinden biri,

bebeğinin kirli bezleriyle dolu bir çantayı yakmayı kafasına koymuştu; Griselda Holst ise kesimevinden etkinliğe özel bir buzağı kafası hediye etmişti. Bu son bırakılan hediyeler ilk yabancılar kasabaya ayak basmaya başlamadan önce geçici olarak gizleneceklerdi.

Steve ve Jocelyn Grant, bu tür putperest işlere girmek için fazla gerçekçiydiler. Matt ve Tyler'm daha küçük olduğu zamanlar, oğullarının kazığa çizdikleri resimleri ya da evden götürdükleri havuçları asmalarına ve Saman Kadın'ın yanışını kalabalığın arasından izlemelerine izin verirlerdi. Artık ikisi de bu etkinlikten zevk almayacak yaşa gelmiş oldukları için bu ritüele katılımları da diğer birçok çocukluk oyunu gibi rafa kaldırılmıştı. Cadıyı yakma geleneğinin yansıttığı simgecilik, Steve'i hep tedirgin ederdi. Ve daha da kötüsü, ortalığa yayılan duman kokusu kıyafetlerden günlerce çıkmazdı. Saman yakma geleneğine bu yıl katılmasının sebebi, gençliğinde o erken Ocak Noel'i kutlamalarında yakılan ağacın yarattığı şenlik ateşine katılmasınıninkiyle aynıydı: her erkek, büyük alevlerden büyülenirdi ve karamsar bir sonbahar gecesinde yüze vuran o sıcaklığı kim olsa hoş karşılardı.

Fakat daha asıl kısma gelinmemiştii. Black Spring'in o gün yaptığı tek şey gerçekleştirilecek olan bu ritüel değildi.

Griselda Gurme Lezzetler o sabah arı kovanı gibi çalışıyordu. Griselda, kasaba meydanındaki yiyecek standına gidecek geleneksel yemekleri zamanında yetiştirmek için fazladan altı kişi tutmuştu: patates salatası, tapaslar, közlenmiş şiş et, gerçek bakır kazan servisinde spesiyal yeşil cadı yahnisi (köfteli bezelye çorbası) ve tabii ki de Griselda'nın meşhur ekşi Holst püresi. Griselda'nın bu organizasyondan en ufak bir kâr elde etme amacı yoktu

ama festivalin kasabaya çektiği iki bin küsur yabancı söz konusuyken kafasında bu işten para kazanma fikri olmayan bir yerel girişimci aklını yitirmiş olmalıydı.

Sonuçta bunun Katherine'in onuruna yapıldığını hatırlıyordu hep kendine.

Öğleden sonra saat üçe doğru ortalık yavaştan kalabalıklaşmaya başladığı zaman Black Spring'in anacadde-leri kapatılıp, Metamfetamin Kilisesi'nin önüne dizilen şekerleme ve ıvır zıvırlarla dolu standlar gerçek bir at nalı şeklini almışlardı. Ağaçlardan turuncu ve siyah kurdeler sarkıyor, oyulmuş balkabağı fenerleri de dalların aşağısındaki gövdelerin üzerinde parlıyorlardı. Meydan, Black Rock Cadısı kostümü giymiş kişilerle dolup taşmıştı: bazıları sivri kukuletalarını takmış, süpürgelerini sallıyor, bazıları da gözlerine dikiş dekorları yapıştırmış sağda solda dolanıyorlardı. Çocuklar yüzlerini boyamış, Sue'nun Dağ Lokantası'nın önünde duran şişme oyun parkında eğleniyorlardı. Sevinç çığlıklarını ağızlarından düşürmeden ağaca asılmış cadı şeklindeki pinataya ellerindeki sopalarla vurup şekere boğuluyorlar, ya da kilise meydanına yerleştirilmiş özel cadı tartılarıyla kilolarını ölçüyorlardı. Bir çocuk iki ördekten daha ağır değilse – ara sıra olduğu oluyordu – cadı ilan edilerek on yedinci yüzyıl paçavraları giymiş eli yabalı Black Spring aktörleri tarafından kovalanıyordu.

Robert Grim, bu popüler eğlenceyi biraz aptalca ve klişe buluyordu. Birkaç yıl önce deneysel olarak kaz çekme ve kedi yakma (çünkü herkes yakılmış kedi küllerinin şans getirdiğini bilirdi) gibi işkence oyunlarının geleneğe yeniden kazandırılmasını teklif etmişti ama hayvan suistimal yasası ve etik eksiklik nedeniyle teklifi geri çevrilmişti. Komite fikre pek sıcak bakmamıştı.

Grim'e göre 31 Ekim yılın en telaşlı ve rahatsız edici günüydü. Dışarıdan gelen sayısız yabancıyı gözetim altında tutmak empati ve sabır isteyen bir işti ki bu ikisi Grim'in pek fazla sahip olmadığı iki farklı özellikti. Grim, Hudson Vadisi sakinlerinin seviyesiz, gürültücü, karılarını döven alkolik tipler olduğunu düşünüyordu ve en kötüsü de coğrafi konumlarının kendilerine verebileceği fırsatlardan yararlanacak sağduyudan tamamıyla yoksun oluşlarıydı. Doğularında, kendilerini kitlesel bir girişimle boğabilecekleri Hudson, güncyelerinde ise içindeki kunduzlar ve beyaz kuyruklu geyiklerle yüzüsüzce çiftleşip uzun vadede kendi soylarını tüketebilecekleri Mountain State Parkı bulunmaktaydı. Tabii o zamana kadar içlerinden, bu altın fırsatlardan yararlanmayı düşünen kimse çıkmamıştı. İşte bu ve diğer sebeplerden ötürü Point görevlileriyle yaptığı zorunlu çevre teftişlerinden sonra Robert Grim günün geri kalanını kontrol merkezindeki makamında geçirip tüm günü iş arkadaşlarına zehir etmişti.

Cadı –gerçek olanı– öğle vakti on bir buçuğu biraz geçerken Belediye Dairesi'nin arkasındaki otoparkta dikilmeye karar vermiş ve oradan hiç kımıldamamıştı. Park alanı, aktivite alanına üç yüz metreden daha yakın olsa da işe yarar bir konumdu. Grim, Deep Hollow Yolu'nu çitlerle ayırma teşebbüsünde bulunmuştu. Belediye Sarayı'nın arkasına sahte bir inşaat alanı koyup, etrafını da talimatlara boğduğu işçilerle kapatmıştı. Katherine alet edevat dolabının içine kapatılmıştı. O gün festival alanına girme ihtimali göz önünde bulundurularak altı ayrı senaryo oluşturulmuştu. Bu olay en son 2003 yılında, kasaba kendine bir laterna edinmeden önce yaşanmıştı. Kızınız o yıl tüm kutlama boyunca Sue'nun yerinin önünde, ka-

saba meydanının tam ortasında durmaya karar verdiği için alevli bir tartışma sonrası cadının arkasına üzerinde GERÇEK CADIYLA FOTOĞRAF ÇEKİLME FIRSATI! yazan bir ilan koymaya karar vermişlerdi. Üzerine de BLACK SPRING'E HOŞ GELDİNİZ yazan bir rozet illeştirilince gerçek olduğuna kimse inanmamıştı. Tüm çocuklar bu komik kadınla bir fotoğrafları olsun istemişlerdi. En sonunda da bunun aslında nispeten güvenli ve oldukça da kârlı bir iş olduğunu anlamışlardı: Tüm aileler memnuniyetle, bir kare fotoğraf için beş kâğıt ödemişti.

Sadece bazı bebekler acıklı bir şekilde ağlama krizine girmişlerdi ama bebeklerin var olma amacı zaten ağlamak olduğu için pek önemseyen olmamıştı.

2003'ü geride bırakırsak, bugün festivalde işler pürüzsüz gitmekteydi. Point'ten gelen görevliler ayrılmış, Grim'in akli betonarmeye kaymış, insanlar eğlenmiş, eğlenmiş ve eğlenmişlerdi.

Dört on beşte Tyler Grant ve arkadaşları çeşmenin ve bronzdan çamaşırcı kadın heyelinin yanındaki çitlerin oraya oturdular. Bir yandan pamuk şekerlerini yerken, diğer yandan da önlerinden gelip geçen yabancılara dilsiz bir imrenme duygusuyla baktılar. Jaydon o gün annesinin standına yardım etmekle görevliydi ama molaya çıkmış olduğu için bir dakikalığına da olsa arkadaşlarının yanına gelmişti.

Lawrence elinin arasında beş kibrit çöpü tutuyordu. Herkes, aynı anda çekmiş olduğu çöpü yine aynı anda birbirine gösterdi. Yanık uçlu olanı Burak'ın elinde görünüyordu. Gerçeği sindirmesi birkaç saniyeden uzun sürdü: Fısıltı testi için seçilen kişi oydu. Elindekini görünce istemsizce küfretti. "Tabii. Dayayın pis işleri Türk'e."

Diğerleri buna gülse de kahkahalar pek içten değildi.

Tyler, gülüşmelerin arasındaki gerginliği hissedebiliyordu -test için seçilmeyenlerin rahatlamış seslerini duymuştu. Kuvvetli bir rüzgâr ayağının dibindeki yaprakları etrafta uçuştururken, kurşun gibi ağır gökyüzü sanki Black Spring'in üzerine gittikçe daha da fazla iniyormuş gibi görünüyordu. Tyler, kendisini saran ani ürperti sonucu kıyafetinin yakalarını kaldırdı.

Bütün her şey çok kısa bir süre içinde değişecek, diye düşündü.

Değişecekti elbette ama bu değişim, Tyler'ın umduğu yönde olmayacaktı.

Saat beş olmadan hemen önce, Katherine van Wyler Belediye Binası'nın arka kısmındaki alet edevat dolabından antik dillerde saydırdığı bozuk fısıltılarını sürdürürken, Fletcher ondan üç kilometre uzaktaki kulübesinin içinde sürdürdüğü uykusunda rahatsızca kıpırdanıyordu. Griselda Holst ise şenlik alanından sinsice uzaklaşıyordu. Mezarlığı geçerek Metamfetamin Kilisesi'nin arka tarafına doğru aceleyle ilerledi. Hiç kimse onun mihraba açılan büyük ahşap kapıyı elindeki maymuncukla açıp içeri girdiğini ve sonra da kapıyı geri kapatarak kutlamaların uğultulu sesini içeriden bastırıldığını fark etmedi. Buz gibi duvarlardan destek alarak indiği spiral merdivenlerde attığı her adım burnuna gelen eski taşların pis kokusunu, çürümüş tahta kokusunu, sızan su ve hastalık kokusunu daha da artırmaktaydı. Duvarlardan eklemlerine geçen tatsız bir soğukluk tüm bedenini yaladı: Kilisenin altındaki mahzenlerde her zaman kış mevsimi yaşanırdı; oranın gecesine hiç ışık vurmazdı.

Arthur Roth'un bedeniyle hücre parmaklıklarının üzerine yığılmış bir halde karşılaşan Griselda, manzarayı görür görmez adamın ölmüş olduğunu anlamıştı. Adam çıplaktı

ve duvardaki ampullerin yaydığı ışığın altındaki bedeni ölü bir balığın alabileceği donuk mor bir renge bürünmüştü. Göğüs kafesinin üzerindeki deri, zayıflıktan davul derisi gibi gerilmişti. Kendi dışkısının üzerinde yatan Roth'un bir eli gevşekçe parmaklıklara kelepçelenmişti; bileğindeki damarlar açıkta kalan elektrik kablolarını andırıyordu.

Griselda'nın kalbi deli gibi çarpıyordu ama bir yandan da önündeki manzara kendisine garip bir rahatlık kazandırmıştı. Çilesi sonlandığına göre artık o korkunç merdivenleri ne onu beslemek için, ne hortumla yıkamak için, ne de mahzen duvarlarının Arthur'un gülme seslerini alıp, etrafa sanki kilisenin altı kayıp ruhlarla dolup taşıyormuş gibi garip yankılar yayışını zoraki de olsa dinlemek için inmeyecekti. Griselda zihnini yoran o ağır, daimi çiseleme hissi dışında hiçbir utanç duymuyordu. Onu açlıktan öldüren kendisi değildi; o sadece Mathers'ın talimatlarını yerine getirmişti. Katherine'e hizmet ederek görevini tamamlamıştı.

Eşya odasından eline aldığı süpürgeyle Roth'un bedenini dürttü. Adam kıpırdamadı. Etrafına bakınan Griselda'yı ani bir panik duygusu sardı. Kilisenin altındaki koyu karanlıkta Arthur Roth'un ölüsüyle baş başa olduğunu fark edince donakaldı –ölü olduğunu *varsaydığı* bedeniyle. Mantığının kendisini emin olması gerektiği yönünde zorluyor oluşuna rağmen içindeki şüphe beynini karmakarışık bir halde bırakmış, aklını deliliğe, bilincini ise hayallere sürüklüyordu. Yıllar önce Jim'in onu dövüşünden ya da zorla sahip oluşundan sonra sessizliğin yankıları eşliğinde yalnız kaldığı zamanlarda hissettiği o mantıksız şüphenin aynısıydı bu. Anahtarlık halkasını parmaklarıyla sıkmasıyla yaptığı bu basit eylem dizginleri ele geçirmesine yardım etti.

Griselda hücre kapısını açıp dikkatli bir şekilde açlıktan ölmüş, soğuk bedeninin yanına eğilirken kokudan fazla etkilenmemek adına eşarbını ağzına doğru bastırdı. Adamın hâlâ nefes alıyor olduğunu gördüğünde hissettiği şey endişe değil, savunmasız bir merak duygusu olmuştu. *Yaşıyor*, diye geçirdi aklından. Ve Arthur Roth gözlerini açıp parmaklarını sıkıca kadının bileğine doladığında çığlık atacak vakit bile bulamadı.

Ah pekâlâ, çığlık sesleri vardı: cadılar ve ucube halk tarafından kovalanan çocukların, mekanik rodeo atının etrafa fırlattığı gençlerin, nal oyununa kendilerini kaptırmış yaşlıların çığlık sesleri, iyice bastırmış olan sisin kendilerini uyumsuz seslere çevirdiği Black Spring sokaklarından yükseliyordu. “Seni pis fahişe,” diye fısıldadı hipotermi ve açlık sınırında, fakat ölümden oldukça uzak olan Arthur Roth. “Şimdi seni bir güzel becereceğim,” diye fısıldadı ve bacaklarını Griselda’nın etrafına dolayıp boştaki eliyle kadının göğsünü sıktı. Bulundukları yerin üzerinde, insanlar keman dörtlüsünün çaldığı eski halk melodilerine dans ederek eşlik ediyorlardı –Griselda havalandırma deliğinden duyduğu boğuk sesleri dinlerken, bir yandan da düşük de olsa kurtulma şansını hesaplıyordu. Kendini zamanın ötesinde bir yerlerde buldu ve artık adamın bluzunu yırtmakta olan istekli eli onu daha fazla incitemezdi; Jim’in elleri onu daha fazla incitemezdi çünkü o ölmüştü, Griselda ise pamuk şeker, patlamış mısır, kızarmış kümes hayvanları ve sosis kokularını içine çekiyordu.

Beşi on geçte Steve Grant, küçük oğlu Matt’le birlikte fuar alanındaki insanların arasında sallanarak yürüyordu; bir yandan da yağ içinde kalmış kâğıtlarla tuttukları *churro*’larını yiyorlardı; ve Griselda Holst tüm gücüyle

sapma yapıştığı süpürgeyi Metamfetamin Kilisesi'nin altındaki mahzende Arthur Roth'un kan revan içindeki kafasına indirdiği her darbede eski kocasının adını çığlıklar içinde haykırırken olağandışı derecede büyük bir baykuş kilisenin en tepesine konuverdi. Görkemli bir kuştı ve kapana kısılmış sıçanları ararcasına insanüstü bir dikkatle incelediği insan kalabalığını muazzam boyutunun kendisine verdiği heybetle gözetliyordu. Hava yarı karanlık olduğu için kendisinin varlığını pek fazla kişi fark etmese de, fark edenler sonrasında uçarken kanat seslerini bile duyduklarını ve Tanrı'nın Çarmıhı'nın üzerine konan bu kuşun yaklaşmakta olan bir felakete delalet olduğunu iddia edeceklerdi.

Steve'le birlikte kavşağı geçtiklerinde Saman Kadın'a doğru yürüyüp, paltosunun cebinden çıkardığı flamayı diğer hediyelerle birlikte odun yığınının üzerine koyan Matt, bu hareketiyle babasını oldukça şaşırtmıştı. Steve, oğlunun bu hareketini kınamasa da gerçek anlamda şoka girmişti. Eğer Matt modelin eteğinin altından birkaç *churro* yuvarlamış olsaydı bunu dürtüsel bir ergen şakası olarak düşünebilirdi ama flamayı evden getirdiği belliydi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Steve, Matt geri döndüğünde.

"Bir nedeni yok," diye yanıtladı Matt sakince. "Sadece büyükanneye bir şey vermek istedim."

"Peki, bunu neden flamalarının arasından seçtin? Yarışmada kazandığın bir hatıraydı o sonuçta."

Matt omuz silkti. "Bu verdiğim sakatlığımın yeni geçtiği hazırlık maçlarından birine ait, hatırladın mı? Nuala'nın sakatlanmadığı zamanlardı, ben de yeni on dördüme girmiştim. Sonra yaz tatili bitince liseye başladım ve her şey daha iyiye gitmeye başladı." Biraz tereddüt edip sözlerine şöyle devam etti, "Ayrıca feragat ettiğin şeyin senin için bir önemi yoksa bunun ne anlamı kalır ki?"

Steve, oğluna aval aval baktı. Matt'i bir anda bu tür batıl inançlara iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Flamanın, Matt'in bir buçuk yıl önce yaşadığı düşüşü

sembolize ettiğini, onu yakarak da aradaki kaybettiği farkı kapatıp, gelecekte başına gelebilecek benzer şanssızlıklardan kaçınacağına inandığını bariz bir şekilde görebiliyordu. Aslına bakılırsa yaşadıkları yeri göz önünde bulundurduğu zaman bu tür batıl inançların ailesine kadar girdiğini görmek bu kadar şaşırtıcı olmamalıydı. Sadece bunu daha önce fark etmemiştir.

“Bir anlamı yok mu yani?” diye sordu Steve tek kaşını kaldırarak.

Fakat Matt cevabıyla onu bir kez daha şaşırtmıştı. “Ne fark eder?”

Fark etmez, diye düşündü Steve. Senin için bir anlam ifade etmediği sürece fark etmez. Tıpkı senin önemli bir şeyini cadiya kurban ettiğinde hissettiğin gibi, insanlar da yanlarında küçük bir haç taşıdıkları zaman ya da merdiven altından geçmeyerek huzurlarını ve güven duygularını daha rahat muhafaza edebiliyorlar. Büyü sadece ona inananların zihninde vuku bulur; gerçekte hiçbir etkisi yoktur. Black Spring'deki gerçekliğin diğer yerlerden biraz daha farklı vuku bulduğunu kabul etmesi gereken on üç yaşındaki oğlum bile bunu anlıyor gibi görünüyor. Kim kendi çocuğunu gerçekten tanıdığını iddia edebilir ki?

Saman yakma işlemi saat altıda başladı. İtfaiye teşkilatının emriyle çevredeki standlar temizlendi ve Point to Point Oteli de gölgeliklerini indirdi. İnsanlar, daha önceden Saman Kadın'ın etrafına kurulmuş geniş çemberden çitin etrafına yığıldılar. Seyirci kitlesi gösteriyi kaçırmamak için her yöne doğru ayrı ayrı en az elli metrelik mesafeye yayılmıştı. Steve ve Matt, Deep Hollow Yolu'nda oldukça iyi bir yer buldular kendilerine. Jocelyn, çok daha arkalarda olduğunu haber vermek için onlara mesaj gönderdi. Bir süre önce Mary VanderMeer ile markete gitmiş oldukları

için Steve kalabalıkta karısını bulamadı. Tyler'm nerede olduğu hakkındaysa hiçbir fikri yoktu.

Kalabalık bir süreliğine sessizliğe gömülüp dualara boğuldu. Cellat, yüzündeki deri maske ve havada tuttuğu yanan meşalesiyle öne doğru bir adım attı. Gürültülü bir şekilde kükredikten sonra *-Karakter gelişimine on puan,* diye düşündürdü bu hareket Steve'i- Saman Kadın'ın ayaklarının etrafına yığılıp dağ olmuş benzin içindeki kurbanları ateşe verdi. Alevler birkaç saniye ürkek davranmış, ardından tepelere doğru parlamaya başlamıştı ki bu ikinci eylem kalabalığı huşu içinde bırakan şey oldu. Bu eylemle aynı anda yeni bir melodiye başlayıp enstrümanlarının sesini iyice yükselten kemancılar eşliğinde çitlerin iç kısmında halk danslarına başlayan bir grup dansçı, ateşin etrafında dönen kelt rahiplerini andırıyorlardı.

Saman Kadın sekiz dakika boyunca yanmaya devam etti; yukarılarda bir yerlere erişmeye çalışan parmaklar gibi yükselen alevler en tepeye vardıklarında çevre binaların çatılarını aşıyorlardı. Sonra kadın geriye doğru eğildi, son fısıltılarını dikili dudaklarından dökercesine yüzünü gökyüzüne verip olduğu yere yığıldı. Kıvılcımlar, soğuk ekim akşamında ortalığa dağıldı. İtfaiye mensupları nihayet yerdeki közlerin yanmalarına izin versinler diye kalabalığı daha gerilere yönlendirmeye karar verdiği zaman herkesin kıyafetleri dumandan dolayı çoktan leş gibi kokmaya başlamıştı zaten.

Hoparlörler açıldığında Steve, HEX'in devamlı işbirlikçilerinden biri olan Azizler Komitesi Başkanı Lucy Everett'in sesini duydu: "Bayanlar, baylar ve çocuklar, bu fantastik gösteriyle müthiş kutlamamız sona ermiş bulunuyor! Temizliği biraz daha kolaylaştırmak için çevredeki

bar ve restoranları bir süreliğine kapalı tutacağız. İtfaiye teşkilatının talimatlarını takip ederek 293'teki park alanına geri dönebilirsiniz. Otobüsleriniz sizleri orada bekliyor olacak. Musmutlu bir Cadılar Bayramı geçirip evinize güvenle varın ve gelecek yıl bizi yeniden ziyaret etmeyi unutmayın!"

Yabancıların oluşturduğu kalabalık "şeker ya da şaka" ve Cadılar Bayramı partileri ile geçirecekleri akşamın devamı için Highland Falls, Highland Mills ve Montgomery Kalesi taraflarına doğru dağılırken, Steve yüzündeki gülümsemeyi gizledi. Ustaca yapılmış bir güzergâh yönlendirmesiydi bu fakat elbette ki kendisi satır aralarındaki imaları anlayabilmişti. İtfaiye teşkilatı bahanesi, yılın en kazançlı gününde çevredeki işletme yerlerini altı buçukta kapattırıyordu; bir başka deyişle: *Otobüslerinize binip buradan acilen defolun, aksi takdirde köpeklerimizi üstünüze salarız*, deniyordu. Fakat Lucy, yüzünden fazlasıyla coşkulu yerel toplum merkezi çalışanı maskesini düşürmediği için kalabalıktan hiç kimse onun dürüstlüğünden şüphe etmemiş ve herkes kendisine söyleneni yaparak meydandan uzaklaşmıştı. Steve bu postalama olayını koordine etme işinin HEX tarafından titizlikle hazırlanan detaylı bir süreç olduğunu biliyordu. Gözetim kameraları fazla mesai yapıyor, hiçbir şey şansa bırakılmıyordu. Pazar yeri kapanıyor, şehir merkezinde dumanı tüten yer kalmıyordu. Akşam saat sekize doğru ormanda sevişen son gençler de kovuşturulur, dokuz gibi de Black Spring yeniden eski haline geri dönerdi.

Burada şeker ya da şaka oyununa yer yoktu.

Steve ve Matt ev yolunda Jocelyn ve Mary Vander-Meer'e rastladılar. Eve gittiklerinde Tyler, Lawrence ve Burak'ı buldular. Steve'in ciddi bir şeyler olduğuna

dair dedikoduyu ilk duyduğu yer oldu burası. Tyler, Jaydon Holst'tan gelen özel mesajı sesli bir şekilde okudu: "Arthur Roth tarihe karışmış oğlum. Adam ölmüş. Aman Tanrım, kanları görmeniz lazım, mide bulandırıcı!" Tyler'ın içindeki gazeteci ruhu bu bilgiyi sünger gibi içine çekip olaya kendini kaptırmıştı bir kere. "Bu onun cesedi gördüğü anlamına geliyor, değil mi? Bunu yazdığından beri başka bir şeye cevap vermemiş ama belki de HEX mesajlarını bloke etmiştir." Steve ve Pete gizliden gizliye birbirlerine baksalar da o anlık olay üzerine teoriler yürütmekten sakındılar. Geriye kalanlar güncellemeleri takip etmek için HEXApp'te gezinirken Steve de Fletcher'ı yürüyüşe çıkardı.

Dokuzu yirmi gece HEX'in izin ışığı yandığında hepsi birden Cadılar Bayramı şenliklerinin geleneksel kapanışı için iki arabaya doluştular: Belediye Binası'nda yapılacak olan konsey toplantısı. Sert karşı çıkışlarına rağmen evde kalan tek kişi Matt olmuştu; toplantıya on altı yaş altının katılması yasaktı.

Yedi yüz veya sekiz yüz kişinin kimlik kontrolüne doğru ilerlediği o arada dedikodular dizginlenemez bir hal almıştı. Steve birkaç arkadaşıyla selamlaşmış, onlarla el sıkışmış ve kendisine herhangi bir soru yöneltildiğinde omuz silkmişti. Burt ve Bammy Delarosa'yı uzun, koyu gri paltolarının içinde gizlenir halde bulduğunda şaşır-mıştı; karı kocanın kolları birbirine sarılıydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Kendimizi bırakmıyoruz," dedi Burt. "Kutlamalardan daha yeni geldik. Unutulmaz olduğunu söylemeliyim. Her neyse, bu müthiş Black Spring deneyimini biz de tatmalıyız diye düşündük."

Steve gülümseyerek öne doğru eğilip boğuk bir ses-

le, “Gözlerinizi açık tutun,” dedi. Aklına gelebilecek en içten tavsiyeydi bu. “Bu gece fazla gergin geçebilir ama kendinizi çok bulaştırmayın. Buranın yenisi olduğunuzu biliyorlar. Daha şimdiden çok şey bekliyor sizi.”

Steve, Jocelyn ve Tyler sahneden geriye doğru altıncı sırada, ana koridorun sol tarafında kendilerine üç koltuk buldular. Pete ve Mary onların hemen yanına, Delarosalara da bir sıra arkada, biraz daha sola doğru oturdular. Steve genelde platformun hemen arkasında duran ve yerel işletmelerin reklamını yapan levhanın yerini üzerinde TANRI’YA VE BİRBİRİMİZE GÜVENELİM yazan bir pankartın almış olduğunu fark etti. Dizginlenemez bir öfkeye kapılarak Tyler’la girdiği anlaşmazlığı hatırladı aniden. *Kendini ifşa etmek mi?* diye düşündü. Paskalya ve Cadılar Bayramı aynı güne denk gelir ve Colton Mathers capcanlı geçen bir “30 Nisan Gecesi’nde” boy gösterirse belki.

Saat ondan biraz önce salondaki sakin uğultu kesildi ve belediye başkanı sahnedeki yerini aldı. Konsey üyelerini panel masasındaki yerlerini almaya davet etti –Griselda Holst, hastalığından dolayı orada olmadığı için diğer altısı gelmişti. Steve, Pete’le göz göze gelmeye çalışsa da kendisi belediye başkanının platformun arkasındaki yerine oturabilmesi için Colton Mathers’a yardım ettiği, başka bir tarafta ise Robert Grim’in kendi yerine oturmakta olduğu sahneye doğru küçümseyen gözlerle bakmaktaydı. Pete bir keresinde Steve’le beraber arka verandalarında otururlarken ona Black Spring idari emrinin, Hazreti İsa’nın hüküm giymesiyle sonuçlanan Pontius Pilatus mahkemesinden bu yana gördüğü en büyük pandomim olduğunu söyleyerek içini dökmüştü.

“Güzel,” dedi belediye başkanı. “Konferansı gelenek-

sel 91. Mezmuru okuyarak açacak Bay Mathers'la başlatıyorum.”

Konferans salonunun içi o denli sessizdi ki, yere iğne düşse sesi duyulurdu. Yaşlı meclis üyesi, halkın piri cidiyet içeren tekdüze sesiyle konuşmaya başladı. Adamda şeytan tüyü vardı; Steve bile bunun farkındaydı. Tüm salonun oksijenini içine çekiyor gibiydi sanki. Mathers yaşlı bir adam olabilirdi ama kırılgan değildi. Bir katedral kadar haşmetliydi. “Yüceler Yücesi'nin barınağında oturan,” diye başladı, “her şeye gücü yetenin gölgesinde barınır. ‘O benim sığınağım, kalemdir’ derim Rab için, ‘Tanrım’dır, O’na güvenirim.’ Çünkü O seni avcı tuzağından, ölümcül hastalıktan kurtarır. Seni kanatlarının altına alır, onların altına sığınır. O’nun sadakati senin kalkanın, siperin olur. Ne gecenin dehşetinden korkarsın, ne gündüz uçan oktan, ne karanlıkta dolaşan hastalıktan, ne de öğleyin yok eden kırımdan. Yanında bin kişi, sağında on bin kişi kırılrsa bile, sana dokunmaz. Sen yalnız kendi gözlerinle seyredecek, kötülerin cezasını göreceksin.’ Bayanlar baylar, Black Spring Sıkıyönetim Kanunu’nu sürekli olarak tehdit altında bırakan ve bu nedenle Küçük Metodist Kilisesi’nin alt kısmında tutuklu bulunan Arthur Roth, bugün erken saatlerde yaşadığı ani kalp durması nedeniyle hayata veda etmiştir. Ruhu şad olsun.”

Kısa süren sessizliği takiben kalabalıktan kulak yırtan sevinç sesleri yükseldi. İnsanlar alkışlamaya başladılar. Bazıları ise buruşturdukları yüzleri, tereddütlü gözleriyle etrafa bakınmakla yetindi. “Sonunda öldü domuz!” diye bir ses yükseldi kalabalığın içinden ve bu, insanların daha çok gülmesine neden oldu.

Pete, Steve’e doğru eğilerek, “Külliyen yalan söylüyor,” diye fısıldadı.

“Doğru,” dedi belediye başkanı. “Bunun gündemimizin ilk ögesi olmasına izin verelim. Bay Roth’un davası kasaba meselesi olduğundan ve buna her zaman bu gözle baktığımızdan dolayı, bu meseleyi bu hususta sürdürmeye devam etmemizin iyi olacağını hissediyorum. Bildiğimiz üzere Arthur Roth’un ne burada, ne de buranın dışında bir ailesi veya akrabası vardı. Black Spring’in günlük işlerinin yürütülüş sistemine çomak sokacak boyun eğmez tehditlerinden dolayı geçirdiğimiz yasayla –demokratik yolla geçti elbette– kendisini halktan tecrit etmek durumunda kalmıştık. Ne yazık ki geçirdiği düşünülen beyin hummasını yenemedi. Şu an kendisiyle ilgili gündemdeki sorumuz, bedenini nereye gömeceğimizdir.”

“Yakın o adi pislği!” diye bağırdı birisi.

“Evet, Saman Kadın’a kurban edin!”

Yeni bir kahkaha fırtınası koptu.

“Sanıyorum ki hep beraber dışarı çıkıp birini öylece yakamayız, değil mi?” dedi Belediye Başkanı, çok da başarılı olmayan bir espri yaptıktan sonra kendini beğenmiş-çesine gülen devlet yetkililerine özgü bir kahkaha atarak. Yine de salondakiler bu cümleyi pek kaale almamışlardı. Tavan ışıklarının altında hepsi de tıpkı çok eski zamanlarda yaşayan takıntılı kasaba insanları gibi hararetili ve korkutucu görünmekteydiler. Steve, Robert Grim’i dinleyicilere derin bir iğreti duygusuyla bakarken yakalayınca, kendisini de benzer bir nefretin etkisi altında hissetti.

İçinde uyanan ani dürtüyle ayağa kalkarak, “Bir doktor tarafından muayene edildi mi?” diye sordu.

Salondaki mırıltılar aniden kesildi ve Belediye Başkanı bu soruya hazırlıksız yakalandığını bariz bir şekilde yansıtan meraklı yüz ifadesiyle ona doğru döndü. Steve yüzlerce insanın, bakışlarını kendisine odakladığını hissedip boğazını temizledi. “Demek istediğim şey şu; onun

ölümünün resmî bir ölüm belgesiyle tasdiklenip tasdiklenmediğini merak ediyorum.”

“Kesinlikle öldüğüne garanti verebilirim,” diye yanıtladı belediye başkanı.

Bu aynı şey değil ki diye düşündü Steve. “Sizi anlıyorum fakat sadece bir doktor ölüm sebebinin ne olduğuna kesin bir yaklaşımla karar verebilir. Olayla direkt ilgisi olan birinden ölümün kanlı bir ölüm olduğunu duydum.” Dinleyicilerden yükselen telaşlı uğultu, sözlerine devam etmesi için cesaret veren şey oldu. “Bir doktor olarak bu tasvirin ani kalp durmasıyla nasıl bir alakası olduğunu anlayamadım. Bu bilgiyi aldığım kişi, kendisine Roth’la bizzat ilgilenme görevinin verilmiş olduğu Konsey üyesi Griselda Holst’un oğlu Jaydon Holst’dur. Ki bu üyenizin tam da bu adamın öldüğü gün hasta olası tutmuş. Bunun bir kasaba meselesi olduğu göz önünde tutulursa, bize tam olarak neler olduğunu anlatmayı sorun etmeyeceğiniz eminim?”

Bu sefer onaylandığını belli eden bir uğultu yükseltti. Tyler’m, babasına hayranlık duyduğunu belli eden bakışı, Steve’i duygulandırmamış değildi. O sırada Belediye Başkanı sahnede yardım isteyen gözlerle Colton Mathers’a bakmaktaydı.

Mathers kelimelerini özenle seçti: “Arthur Roth’u hücrelerinde ölü bulan kişi, ima ettiğiniz gibi Bayan Holst’un kendisidir. Kendisi anlatılamayacak derecede üzgün ki bu gece aramızda olmayışının sebebinin bu olduğunu söylersem kimsenin bunun için kendisini suçlayacağını zannetmiyorum. Bay Roth’un kendini soyup bedenine birden fazla yerden zarar vermiş olduğu doğrudur, fakat bunun ayrıntılarına girmeyeceğim. Bayan Holst yaşadığı panikle önce oğlunu, ardından da beni aradığını söyledi. Oraya vardığımda kan kaybı ve hipoterminin bedenine ağır

gelerek kendisini ani kalp durmasına sürüklediği, doğal olarak bunun sonucunda da hayatını kaybetmiş olduğu kanısına vardım.”

Şarlattanlığın daha açık bir örneğini göremezdim heralde, diye düşündü Steve. O da tüm parçaları birleştirdiğinde buna benzer bir senaryoya varıyordu fakat kendi senaryosunun Mathers’inkinden farklı olduğu nokta şuydu: Eğer Griselda Holst gerçekten de Arthur Roth’un yanma gittiğinde onun ölü bedenine rastlamış olsaydı, ilk yapacağı şey oğlunu aramak olmazdı; bu ona bile pek mantıklı gelmezdi. Griselda, aile içi şiddet içeren geçmiş nedeniyle şimdilerde daha sert ve daha güçlü bir kadındı; Steve onu paniğe kapılmışken hayal edemiyordu bile. Akla uygun bir şekilde hareket etmiş olsaydı oğlunu bu işe hiç karıştırmadan direkt Mathers’ı arardı. Oğlunu aradığı belgelerle kanıtlanmış olduğuna ve işin içine panik girdiğine göre orada, anlatılanlardan farklı bir şey yaşanmış olduğu kesindi.

Ve tüm bunların yanında eğer işin içinde hipotermi varsa, siz bu adamı Tanrı’nın evinin alt kısmında hangi koşullar altında hapis tutuyordunuz?

Steve’in elleri soğuk soğuk terlemeye başladı, ağzında da şüphenin o ekşi tadının gitgide keskinleştiğini fark ediyordu. Gerçek kapısını çaldığı an hâlâ ayakta dikilmekteydi. Kendisine oturdukları kotluklardan bakmakta olan geniş dinleyici kitlesi, sokaklarda kendilerini bekleyen şeyin ne olduğu konusunda yüksek baskı altında, ölçüsüz bir korku yaşıyorlardı. *Bunu daha ne kadar devam ettirebilirler ki?* diye geçirdi aklından Steve. *Bu baskı daha fazla kaldıramayacakları bir yük haline gelirse ellerinden ne gelir?* Belki de dedikodular doğrudu ve Arthur Roth’u aklıktan ölüme mahkûm etmişlerdi. Belki bu oyunu planlamalarının da öncesinde olaylar bambaşka bir yönde ge-

lişip çirkin bir vaziyet aldı. Bir önemi var mıydı? Bu hâlâ bir Black Spring meselesiydi ve sonuçları aynıydı.

Hayır, dik başlı ve idealist yanı inada devam ediyordu. İnsanlık onurumuzu yitirmedik. Çevremizdeki her şey bozalsa bile bu değer, dimdik ayakta kalan tek şey olmalı.

“Ben sadece onun da diğer herkes gibi uygun bir otopsiye alınmayı hak ettiğini düşünüyorum. Hepsi bu,” dedi Steve ve yerine oturdu. Jocelyn eşinin elini tutup narince sıktı.

“Gereğince dikkate alınmıştır,” dedi belediye başkanı. “Problem şu ki, kendisi artık kanunen var olmadığına göre biz de kendisini kanunen ölü ilan edemeyiz. Bunun tek etkisi, akıllarda tonla soru işareti bırakışı olacaktır. Mezar taşı vermeden kendisini isimsiz ve haysiyetsiz bırakarak mezarlığın dışında bir bölgeye gömme kararına Konsey’de onay verildi –altı evet bir hayır oyuyla.” Kabına sığmayan bir sevinç gösterisi dinleyiciler arasında patlak verdi. “Buna rağmen demokratik bir toplumun gerektirdiği üzere bunu oylamaya sunmak–”

“Doktor Grant haklı!” diye bağırdı Pete VanderMeer aniden koltuğundan fırlayarak. Belediye başkanı kaşlarını çatmış olsa da makam gücüne rağmen bu tür çıkışları bastırmak için otoritesini kullanamazdı. “Bize gerçekten de cesedin tekinden öylece kurtulmayı ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi masumiyetle ellerimizi yıkamamızı önererek bunu oylamaya sunacağınızı mı söylüyorsunuz? Bu dediğiniz demokrasi değil, bir çeşit halk mahkemesidir.”

“Bu ikisinin ne farkı var?” dedi koridorun diğer tarafından kendisini gösteren asık suratlı bir adam. “Kendisinden öyle ya da böyle kurtulmamız gerekiyor. Sunulan önergeden daha iyisini hak eden biri değil o.”

“Saçmalık bu yaptığınız!” diye çıkıştı Pete. “Hadi ama millet, barbar mıyız biz? Bu kadar ileri gidersek birilerini linç edenlerden ne farkımız kalır?”

“Peki senin önerin neymiş?” diye küçümseyici bir ifadeyle bağırdı koridorun diğer tarafındaki adam. “Kendisini yetkili makamlara mı teslim edelim?”

“Hayır,” dedi Pete. “Ama en azından resmî bir ölüm belgesi dolduracak gerçek bir doktorun eline teslim edebiliriz. Bahsettiğimiz kişi de bir insan, Tanrı aşkına!”

Belediye Sarayı duvarlarında gürültülü bir ses yankılandı. Herkes yaşadığı ani korkuyla başını aynı anda öne doğru çevirdi. Ses, eski moda tahta yargıç tokmağıyla platforma vurmuş olan ve şu anda gözlerinden ateşler fışkıran Colton Mathers’ın ta kendisinden gelmişti. “Bu çatının altında hiç kimse Tanrı’nın ismini boş yere ağzına alamaz,” diye konuştu Mathers, meclis başkanının beceremediği türden otoriter bir tavırla. “Sıkıyönetim’in de belirttiği gibi: Black Spring’de olan, Black Spring’de kalır.”

“Bahsettiğin şeyi Sıkıyönetim değil, Katherine söylüyor,” diye mırıldandı Pete; dediklerini sadece Steve, belki bir de eşi Mary duymuş olabilirdi.

“Yine de bu iki beyefendinin önergelerinin de oylamaya sunularak göz ardı edilmemesine özen gösterelim ve karar oluşturma sürecinde gerçekten de demokratik olduğumuzu gösterelim.”

Steve sessizce küfretti. Mathers bu bağınaz inadıyla sağduyunun üstesinden geleceğini biliyordu; bir de üstüne, konuya hakkaniyetli bir maske giydirmeyi çok iyi başarmıştı. Pete de bunun farkındaydı ve sessiz kalmayı tercih etti. Steve’in zihninde bir anda grotesk bir figür canlandı: Colton Mathers ve Griselda Holst, Arthur Roth’un cesedini beraberce Hefty marka torbalara tıkıp ağzını selo bantla kapatıyorlar ve adamı isimsiz ve onursuz uykusuna göndermek üzere süpürge saplarından oluşan ev yapımı bir sedyeyle Misery Dağı’nın tepesine doğru taşıyorlardı.

Yaşlı Konsey üyesi sözü Belediye Başkanı’na verirken

en ufak bir duygu belirtisi göstermemiştir: “Pekâlâ, Arthur Roth’un resmî ölüm belgesi doldurularak kendisine resmî tanınma hakkı verilsin mi? Destekleyenler sağ ellerini kaldırsınlar.”

Kabul etmek gerekirse birkaç el havaya kalkmıştı ama Steve’in bunların az sayıdaki birkaç marjinaline ait olduğunu anlaması için arkasını dönüp salona göz gezdirmesine ihtiyacı bile yoktu. Tüm Konsey üyelerinin içinde bir tek Robert Grim hiddetle el kaldırmıştı.

“Sonuç gayet ortada olduğuna göre önerge reddedildi. Kimsenin sonuca bir itirazı yoksa” –Başkan formalite icabı salona çabucak göz gezdirdi– “şimdi de Konsey’in önergesini oylamaya sunuyorum: Konsey, Arthur Roth’un hak etmediği haysiyeti kendisine vermeme ve kendisini mezarlık dışındaki bir bölgeye mezar taşı olmadan gömme fikrini desteklemektedir. Aynı fikirde olan herkes sağ eliyle destek versin.”

Çok sayıda el kıyafet hışırtıları ve eklem kütleleriyle havada kendini gösterdi. Birkaç kafa, kollarını birbirine bağlamış ve altıncı sıraya kümelenmiş halde oturan o birkaç kişiye bakmak için o tarafa döndü. Steve kendisine yönlendirilmiş bu bakışlara karşılık vermek yerine bir arka sırasında oturan Burt ve Bammy Delarosa’nın şok içindeki yüzlerine bakmayı tercih etti.

“Önerge geçirilmiştir,” diyerek sonucu duyururken elindeki tahta tokmağı bir kez daha vurdu platforma, Colten Mathers.

“Kasaba doktorluğu işine el sürmemiş olman güzel olmuş,” dedi Jocelyn, “yoksa hastalarının yarısını kaybederdin.” Dışarıda esen sert rüzgârı dinleyerek yatakların-

da uzanıyorlardı. Dereceler donma noktasının altını göstermekteydi.

“Bir dolu dindar Ortaçağ fanatiğinden bahsediyoruz,” dedi Steve. “Pratisyen hekime değil, berber hekime daha çok ihtiyaçları var.”

“Bu dindar fanatiklerle bir arada yaşamak zorundayız, Steve.”

Esneyerek eşinin yattığı tarafa döndü. “Birçoğu kendilerinden kan almamı kaldırabilecek seviyede. Bu iş için seve seve gönüllü olurum.”

Jocelyn kontrolsüzce gülerek eşinin dudağına bir öpücük kondurdu. “Bu gece birilerini gururlandırdın,” dedi geri çekildiğinde. Steve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırınca devam etti: “Tyler. Sana nasıl baktığını gördüm. Kendi ideallerinin arkasında duruşuna gerçekten hayran kaldı, doktor. Bence kopardığınız o Laurie yaygarasından sonra böyle bir şeye ihtiyacınız vardı.”

Umarım öyledir, diye düşündü Steve. Belki bu hareket havayı biraz yumuşatır ama endişelerini silip süpüreceğini hiç sanmıyorum. Durumun hiçbir zaman değişmeyeceği gerçeğiyle fazlasıyla yakından yüz yüze geldi. Daha bu gece şahit olduğu kukla oyunu da gerçeği onaylar nitelikte. Bu da inandığı her şeyle çelişiyor.

O gece sevişip birbirlerinin kollarında uykuya daldılar. Steve o gece rüyasında Katherine van Wyler’ı yatak odalarının içinde, gölgelerin arasında beliren karanlık bedeniyle gördü; kadının gözleri açıktı ve şeytani bir dirilikle parlıyordu. Gördüğü şeyin ne olduğunu algılayabilecek kadar kendine geldiği zaman büyük bir hızla doğrulup istemsizce battaniyeyi tekmeledi. Jocelyn, yanı başında derin uykuda görünüyordu. Steve gözlerinin şiş, gövdesinin soğuk terler içinde olduğunu hissetti.

Katherine’in odada olmadığını farkında olmasına

rağmen yataktan kalkıp ayaklarını yere bastı. Katherine, evliliklerinin Black Spring ayağında bugüne kadar yatak odalarında iki kere belirmişti. İlki Matt doğmadan önce olmuştu; cumba penceresinin orada dışarıyı izlermiş gibi dikiliyordu. Jocelyn ve Steve, tıpkı vahşi bir hayvanı vahşi yaşam gözlem kulübesinden izlercesine parmaklarını dahi kıpırdatmadan yataklarının içinden bakakalmışlardı Katherine'e. İkinci seferinde ise başuçlarında üç gün üç gece kalmıştı. Jocelyn kanepede uyumak konusunda ısrar etmişti.

Steve alt katla garaj da dahil olmak üzere tüm evi kontrol etti. Tüm ışıkları yaktı –karanlıkta ona çarptığı takdirde küçük bir çocuk gibi çılgılık atacağını bilecek kadar tanıyordu kendini. Tüm kapıları kontrol etti. Bu yaptığı anlamsız olsa da kendini daha rahat hissetmesini sağlıyordu. Ev yeterince sessiz ve tenhaydı. Gördüğü tek canlı, sepetinin içinden meraklı gözlerle kendisine bakarken hafifçe inleyen Fletcher'dı.

Tanrı aşkına, yatağına git hadi, diye telkin etti kendine. Soğuktan donmuş haldeydi ve kendi kendine konuşuyordu.

Tüm bu düşüncelere rağmen rüzgâr ağaç dallarından birini cumba pencereye savurduğu an içinden gelen çılgılgı zor bastırdı ve başka bir şey düşünmeden yatağın içine gömüldü. Bu aptallığına bir süre utandıktan sonra uykuya daldı.

12

Tyler ertesi sabah sekizi çeyrek geçe alt katta kendini gösterdi. Diğer aile üyelerinin her biri çoktan kahvaltı masasına inmişlerdi; tarih kitabı önünde açık olan Matt'ın gözleri şişti, Jocelyn ise hâlâ sabahlığının içindeydi. Fırından yeni çıkmış çöreklerin kokusu genelde ağzını sulandırır da bugün pek havasında değildi. Sakince sandalyesini çekip eline aldığı krakeri kemirmeye başladı.

“Hmm, birileri iyi bir uyku çekmiş,” diye yorum yaptı Matt.

“Kapa çeneni, mal,” diyerek ani reaksiyon gösterdi Tyler.

Jocelyn bıçağını tabağına koyup, “Çocuklar yapmayın ama,” diye araya girdi.

“Alt tarafı nasıl uyuduğunu sordum,” diye çıkıştı Matt. “Bu kadar alıngan olma sen de. Tanrım!”

“Ne kadar da mutlu bir aile,” dedi Steve. “Acele edin millet, yoksa otobüsünüzü kaçıracaksınız.”

“Bugün Personel Geliştirme Günü,” dedi Tyler. “Söylemeyi unuttum.”

“Ciddi olamazsın!” diye bağırdı Matt. “Ne ara bu kadar şanslı oldun *sen*?”

“Liseler için bu, ortaokullar için değil.” Yalan daha kafasında oturtmadan ağzından çıkıverdi. O âna kadar derisi kırmayı planlıyor olduğunu kendi bile fark etmemişti.

Babasına bu kadar kolayca yalan söyleyip bunun üzerine zerre kadar suçluluk duymuyor oluşu kendisini tedirgin etmişti. Elbette ki aileni her şeyin içine dahil edemezdin ama birkaç gün önce babasından gelen o önemli soruyu yalanla cevapladığından beri ilişkilerinde bir şeyler değişmişti: *Dilinin altında daha başka baklalar saklamıyorsundur umarım?* Bununla beraber artık içinden çıkıp kolay kolay başka yola sapamayacağı bir rotaya girmişti.

“Güzel, o zaman bugün köpeği sen çıkartırsın,” dedi Steve.

Tyler omuz silkip paketten bir kraker daha çıkardı. Matt, Jocelyn ve Steve’e sarılıp veda ettikten sonra otobüs durağına doğru yola koyuldu. Arka kapı hızla çarptığında Jocelyn bir şeyler homurdansa da oğlunun peşinden gitmeyip onun yerine kendine bir bardak daha kahve koymayı tercih etti. Her şey yolundaydı: her gün aynı terane. Tyler durup dururken bir anda kusacak gibi hissetti kendini. Elindeki krakeri masaya koydu. Sahip olduğu her gözenekten ter fişkirirken midesine krampların girdiğini hissediyordu.

Dilinin altında daha başka baklalar saklamıyorsundur umarım?

Hiçbir şey yolunda değildi. Dün yaşanan olaylar midesine oturmuş bir kaya gibi baskı yapıyordu. Toplantı başlangıç saatinde Jaydon’ın girişini yapmadığını görüp, onu göremediğinde ilk başta çok öfkelenmişti. İçlerinde reşit olan bir tek o olduğundan mahremiyet ve internet politikası hakkında şikâyetlerini bildirmesi için ona ihtiyaçları vardı. Tyler ortada hayatını kaybetmiş biri olduğu için durumun farklılaştığını anlayabiliyordu ama en azından zilyon mesajdan birine cevap vermiş olsaydı kendi aralarında bir B planı uydurabilirlerdi.

Tyler, *CYV* için bugüne kadar yaptığı her şeyin sağduyuyla yapıldığını hissederdi hep. Fakat Konsey toplantısının sıkıcı açılışıyla Arthur Roth için yapılan oylamanın ardından diğer her şeyi bastırarak kendisini ele geçiren o umutsuz, paramparça duyguların içinde sağduyuya yer var mıydı ki? Morali kaşla göz arasında dibe vurmuştu. Hakikaten, *Yakın o adi pisliği!* diye bağırarak adamı Saman Kadın'a kurban etmenin en iyisi olacağını savunan o insanların Twitter ve Facebook gibi iki aptal hakka olumlu bakacaklarını mı düşünmüştü? Komik bir düşünceydi. Tyler ilk kez kontrolün daha büyük güçlerde olduğunu fark etti.

Ne gecenin dehşetinden korkarsın ne karanlıkta dolaşan hastalıktan.

Yine de korkuyordu işte.

O güçleri zorlamanın iyi bir fikir olup olmadığını her merak edişinde aklına ormanda elindeki dalla cadıyı rahatsız eden Jaydon ve tam o sırada aniden zihnini ele geçiren o kelimeleri getiriyordu: *Kesin bir şeyler olacak. Hem de fazlasıyla tüyler ürpertici bir şeyler.*

Cadıyı işin içine katıp çeşitli saçmalıklara girişmek yok. YouTube videoları yok, çılgın fikirler yok.

Evet, artık idam mangası diye bir şey yok, fakat Sıkıyönetim kurallarında fiziksel cezalar hâlâ geçerli kabul ediliyor.

Biz bitmişiz, ama bitmenin bambaşka bir boyutu bu.

Black Spring'e hoş geldin.

"İyi misin?" diye sordu Steve ciddi bir ifadeyle. "Kötü görünüyorsun. Keyfin mi kaçık biraz?"

Tyler göz kırptı. "Ben iyiyim," dedikten sonra yüzüne zorla bir gülümseme kondurmaya çalıştı. "Daha tam uyanamadım heralde."

Masadan kalkıp banyoya doğru giderken son adımlarını koşarak tamamladıktan sonra klozetin üzerine eğilse de ağzından çıkan bir şey olmamıştı. Yüzüne biraz su çarpıp kan çanağı gözlerle aynadaki yansımasına baktı. *Vazgeç,* diye düşündü. *Bırak hepsi de cehennemi boylasın. Seni ilgilendiren bir şey değil bu.*

İlgilendiriyordu. O sesini duyurmazsa başka kim duyuracaktı?

Odasına girip radyoyu açtığında denk geldiği “Train” şarkısı, sesi sonuna kadar açmasına neden oldu. Hareketli melodi, kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Lawrence’ın otobüste olup olmadığını sormak için arkadaşına uygulama üzerinden mesaj attı; Lawrence, onu cevapladığı mesajda dün geceki toplantıdan sonra babasının kendisine iyilik yaparak onun adına bir günlük hastalık izni aldığını açıklayınca, dokuz buçukta evlerinin önündeki aşınmış büyük kayalıkların orada buluşma kararı aldılar. Fletcher kuyruğunu sallayarak Lawrence’ın üzerine atladığı için çocuğun ceketinin üzerine büyüklü küçüklü çamur izleri bulaştırdı.

“Hey, sakın ol oğlum!” diye onu yatıştırdı Lawrence. Tyler ağaçlık alana gitmelerini önerdiğinde Lawrence, “Duymadın mı? Cadı Buraklar’ın evindeymiş,” diye bilgilendirdi arkadaşını.

“Buraklar’ın mı?”

“Aynen, bu sabah HEXApp’e baktığımda öyle gördüm. Burak’tan henüz bir şey duymasam da ailesinin Konsey toplantılarının ertesi günü onu serbest bıraktığını biliyorum.”

O yöne doğru yürümeye karar verdiler. Şayer ailesi Aşağı Güney’deki Popolopen Gölü’nün yakınında, Morris Bulvarı’ndaki evlerden birinde oturuyorlardı. Bu-

rak'ın ailesi Türk'tü ve Black Spring'de İslam'a inanan sayılı kişilerin içindelerdi. Tyler, inançlarının cadıya olan tutumlarını ne yönde etkilediği konusunu her düşündüğünde kafası karışsa da Burak kendisine bu tür sorular yöneltildiğinde omuz silkmekle yetiniyordu. Burak'ın Newburgh'deki camiye gitmiyor oluşu, kendisini Jaydon'm uygunsuz şakalarına maruz kalmaktan kurtarmıyordu ne yazık ki.

Festival temizliğinin en yoğun saatlerinde kasaba meydanına vardılar. Tyler, Burak'tan aldığı şu mesajı açarken işçilerden biri kavşaktaki is lekelerinden birini elindeki yüksek basınçlı hortumla temizlemekteydi:

Jaydon yine saçmalıyor! Çabuk buraya gelin!

Son sekiz yüz metreyi Fletcher'ın öncülüğünde koşarak geçerlerken Tyler kendini yine kötü hissetmeye başladı; kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi.

“Bir gün fena patlayacak bu çocuk,” dedi Lawrence kesik nefeslerin arasından.

Evet, bırak da yapsın. Seni ilgilendirmiyor, diye düşündü Tyler tekrar. Fakat bu düşüncesi doğru değildi ve eğer işler çığrımdan çıkarsa bu herkes gibi biraz onun da suçuydu.

Şayerler'in arabasının evin önünde olmayışı Burak'ın evde yalnız olduğu anlamına geliyordu. Çimenliği geçip arka bahçeye doğru ilerlediler; Fletcher'ı oradaki kavaklardan birine bağladılar. Fletcher'ın yakınlarındaki cadıyı henüz fark etmemiş olduğu enerjik hareketlerle çitleri koklayışından belliydi. Tyler arka kapıyı ittiğinde açık olduğunu fark etti.

“Merhaba?” diye seslendi içeriye. Lawrence, Tyler'ı

mutfağa doğru takip ederken oturma odasına doğru açılan boncuk perde yüksek sesle açıldı. Burak'tı bu. Delirmiş gibi bakan gözlerinden paniğin eşiğinde olduğu çok açıktı.

“Tyler, buraya gelip...”

Tam o anda Burak'ın anlatmaya çalıştığı şeyi gören Lawrence olduğu yerde donakaldı.

“Ah, lanet olsun!”

Karşısındaki sahne gerçeküstü bir rüyayı andırıyordu. Burak'ın arkasında kalan oturma odası perdeler kapalı olduğu için yarı karanlık bir ortama bürünmüştü; ortama tam da *Binbir Gece Masalları*'nda olabilecek türden ağır baharatlı bir koku hâkimdi. Tyler'ın bu kokunun nereden geliyor olduğunu anlaması uzun sürmedi: Orta sehpanın ve şömine rafının üzerine yerleştirilmiş uzun tütsü çubuklarından. Çubukların tam yanında Katherine durmaktaydı. Burak'ın ailesi dinî sembolleri normalde öyle ortalıkta görülecek şekilde etrafa koymazlardı ama şimdi Katherine'in etrafına tavus kuşu kuyruğu gibi tavana tutturulmuş uzunlu kısıklı iplerle asılı bir sürü camdan yapılma mavili tılsım yerleştirilmişti. Önlerindeki karede Jaydon, geçen hafta ormanda olanların yeni bir canlandırmasını yapar gibi iki elinin arasında bir çubuk tutuyordu ama bu seferki durum çubuğun ucuna bantlanmış olan X-Acto bıçakla biraz daha farklı bir hal almıştı. Bıçağı, Katherine'in o sırada açıkta olan soluk mor rengindeki sağ göğsünü kapatması gereken ve şu an kesildiği yerden bir kalkma köprü misali sarmakta olan giysi parçasını kesmek için kullanmıştı.

Jaydon iPhone'uyla fotoğraf alırken flaş ışığı karanlık odada patladı. Flaş Tyler'ın görmek isteyeceğinden de fazlasını, Katherine'in göğüs bölgesindeki cansız şişkinliği, üzerindeki siyah meme ucuyla beraber gereğinden

fazla açık şekilde gözler önüne sererek bu korkunç görüntüyü onun retinalarını yakarcasına beynine kazımişti. Öyle farklı, egzotik göğüslerin girebileceği seksilik kategorisinde değildi. İğrenç, edepsiz bir manzaraydı daha çok. Daha fazlası da vardı: Jaydon kesim işlemini pek dikkatli yapmamıştı. Katherine'in etinin üzerinde çizikler vardı. İçlerinden bir tanesinden akan koyu kan damlası yavaşça aşağı kaymaya devam ediyordu.

O tek damla kan, Jaydon'ın kamera ışığıyla göze çarpan o siyah meme ucu, iplerden sarmakta olan mavi su damlası şeklindeki gözler Jaydon'ın asla unutamayacağı şeyler listesine çoktan eklenmişlerdi.

"Lawrence? Tyler?" dedi Jaydon kaldırdığı kaşlarıyla. "Umarım partimi batırmak için gelmemişsinizdir, aksi takdirde sizden buradan defolup gitmenizi istemek zorunda kalacağım."

"Ne saçmaladığını sanıyorsun?" derken kekeledi Tyler. Ayaklarından yere mihlanmış gibiydi. Ah, Tanrı aşkına. Tam da başını dimdik tutması gerektiği anda her şey kayıyordu. Bu sahne onun kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Gerçek olamazdı.

"Özel mesajımı, tüm lanet kasabayla paylaşan o yaşlı moruk babana gösterirken aklından ne bok geçiyordu?" Jaydon son sözlerini bağırarak söylediği için dudağının kenarında kalan tükürük karanlıkta parlıyordu. X-Acto bıçaklı çubuk ellerinin arasında sallandı.

"İrtibatı koparmaman gerekiyordu!" diye bağırdı Lawrence. "Tüm gece boyunca seni arayıp cevapsız kalan mesajlar atmaya devam ettik! Hangi cehennemdeydin?"

"Belki de sizin o aptal mesajlarınızdan daha önemli işlerim vardı. Mathers tüm stresini benim üzerimde attı! Her şey ağzını tutamayan o yavşak yüzünden oldu!"

“Hey, hemen şu an buradan çıkmanı istiyorum!” dedi Burak umutsuz çıkan ses tonuyla. “Ailem evimize yaptığın şeyi görürse beni öldürür.”

“Hastasın sen,” diye fısıldadı Tyler; bakışlarını cadının siyah meme ucundan hâlâ alamamıştı. “Herkesin hayatıyla oynuyorsun. Eğer Konsey bu yapıları öğrenirse Doodletown başına geleceklerin yanında tatil köyü kalır.” Jaydon, Tyler’in cebinden GoPro’sunu çıkarıyor olduğunu anlar anlamaz elindeki ucu bıçaklı sopayla saldırıya geçti. Tyler çılgılık atıp geriye doğru kaçarken Lawrence’a çarptı.

“Hayır, aklından bile geçirmiyorsun,” dedi Jaydon ve gözlerindeki bakış Tyler’in GoPro’sunu çıkardığı yere geri sokmasına yetti de arttı. Jaydon kafayı tamamen sıyırmıştı. Tamamen. “Bugün bir şeyler kaydedip fotoğraflar çekecek tek kişi benim. İnsanlık tarihinin en mükemmel fotoğraflarını. Hayaletin birinin çıplak memesinin fotoğrafları.” Büyük bir kahkaha attı. “Fotoğrafları Justin’le beraber Burak’a da göndereceğim çünkü eminim ki bu sevgili tutucu arkadaşımızın hayatında görmüş olduğu ilk kadın göğsü. Gösteri bitince odasına gidip otuz bir çekmeyi isteyeceğini düşünüyorum. İçinizden biri hele bir ağzını açsın, açığa çıkmamış ne bir internet siteniz, ne de tek bir mesajınız kalır. Düştüğüm yere sizi de çekerim.”

“Şu lanet bıçağı gözümün önünden çek!” dedi Tyler sert bir tavırla.

“Nasıl istersen, dostum,” dedi Jaydon ve kıvrak bir hareketle arkasını dönüp sopanın ucundaki bıçağı Katherine’e sapladı. X-Acto’nun bıçak kısmı yalnızca üç santim uzunluğunda olduğu için kadının sarkık göğsüne tamamı girmişti. Cadının bedeni bir yerden bir elektrik akımına kapılmış gibi irkilip titredi. Cılız elleri kasılıp parmakları avuçlarına kenetlendi. Jaydon bıçağı sapladığı yerden

geri çektiği zaman yaradan fışkıran kan halının her yerine sıçramaya başladı.

“Lanet olsun!”

“Şu yaptığına bir bak!” diye çığlık attı Burak halıyı işaret ederek. “Babam beni öldürecek!”

Lawrence yanağından süzülen yaşlarla arkasını dönerken geriye doğru tökezledi. Cadının zincirlerinin içinde öne doğru eğilmiş olması göğsünü daha açık bir şekilde sergiliyordu. Bıçağın ağır hasar verdiği göğüs ucundan dökülen kanlar kıyafetinin farklı bölgelerinde koyu lekeler bırakmaya devam ediyordu. *Hadi, kaybol buradan,* diye düşündü Tyler. *İşler daha kötüye gitmeden çık git, yok ol.*

Sesini kontrol etmeye çalışması titreyerek çıkmasına engel olamamıştı. “Bu hastalık –taciz bu yaptığın. Ona böyle davranamazsın.”

“Kime ne? Aşağılık bir hayaletten bahsediyorsun! Buradan defolup başka bir yerde belirdiğinde tekrar yeni gibi olur.”

“Yine de onu bu şekilde aşağılayamazsın, seni-”

“Bu kaltak benim babamı öldürdü!” diye kükredi Jaydon elindeki sopayı havada savurarak. Tyler bir kez daha irkilerek geri çekildi. “Annemin ırzına geçti bu orospu! Bana ne yapacağımı söyleme; hepsini hak ediyor bu!”

“Tanrım,” dedi Tyler ellerini havaya kaldırırken. “Dinle, neler olduğunu bilmiyorum. Önce bir oturup konuşsak? Birlikteyken halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok, değil mi çocuklar?”

Yardım için Burak ve Lawrence’a döndü. Burak, arkadaşının yapmaya çalıştığı şeyi anlamıştı. “Doğru söylüyor. Sakinleş önce biraz.”

“Beni yatıştırmaya uğraşmayın. Ona yeteri kadar iyi

davrandık. Planlar değişti. Bu sırrı kasaba dışında kimseye söylemiyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tyler ama Jaydon’ın neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Jaydon’ın içinde uzun zaman önce doğup dün doruk noktasına ulaşan o şey sonunda patlak vermişti. Bu şeyin kökeninde cadıdan başka bir şey yatmıyordu. Jaydon içindeki boşlukları tıkamaktan vazgeçmişti; artık anlayışlı olmak istemiyordu. İşin içine kasaba dışındaki yetkilileri sokarlarsa onun için artık... ah, Tanrım. İntikam almak imkânsız olacaktı. Kilisenin aşağısında ne olmuş olabilirdi böyle? Onu bu denli alaşağı eden şey de neydi? Ve bu cadı neden hâlâ buradaydı?

“*CYV*’nin artık var olmadığını söylüyorum,” dedi Jaydon gözlerini kısarak. “Şu andan itibaren lider benim. İşleri benim yöntemlerimle halledeceğiz. Dediğimi de yaparım. Birinin beni ispiyonladığını duyarsam tüm videoları, haberleri, mesajları, yazıları, her şeyi açığa çıkarırım. Hepiniz Doodletown’ı boylarsınız. Annemin disiplin kurulunda olduğunu sakın unutmayın ve inanın bana, ona bu aralar fazlasıyla borçlular. Size değil de bana inanmaları için elinden geleni yapar.”

Elindeki sopayı köşeye fırlattıktan sonra mutfağa doğru koşup evden çıktı. Geriye kalanlar üzerlerinden hortum geçmişçesine yoğun tütsü dumanının içinde öylece kalakaldılar. Kimse bir şey demedi. Bir süre sonra Tyler titremesine engel olamayarak cadıdan tarafa döndü.

“Nasıl?” diye sordu Burak üzüntüyle.

“Bilemiyorum dostum.” Kadın yerinden kımıldamamıştı. Zincirlerinin elverdiği kadarıyla öne doğru eğilmişti, göğsünden halıya kan damlaları düşüyordu. Mavi tılsımlardan biri başörtüsünün tam üstüne sarkıyordu.

Katherine parmaklarını acı içinde kıvırmıştı. Yoksa çaresizlik mi? Ne olursa olsun titredikleri kesindi. Yaşadığı aşağılanmanın ne derece farkındaydı? Tyler gerçekten de bilemiyordu. Tıpkı istediği an istediği yerde belirip kaybolduğu gerçeği gibi, cadının insanlığa özgü özellikleri de henüz hiç kimsenin aralayamamış olduğu gizemli bir kapının ardındaydı. Onu bu denli ürkünç yapan şey de buydu zaten.

“Katherine?” diye sordu Lawrence. Titremesine hâkim olamadığı dudaklarla, ağır hareketlerle kadına doğru yaklaştı. “Katherine, çok üzgünüm. Bunun asla yaşanmaması gerekiyordu. Sana bunu yapan kişi Jaydon. Biz hiç böyle bir şey olmasını-”

“Dostum.” Tyler elini çocuğun omzuna koydu.

Lawrence omuz silkip gözyaşlarını eliyle sildi. “Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Tüm bu tılsımların olayı ne peki?” diye sordu Tyler, Burak’a.

“Türkçe ismi *Nazar boncuğu* –kötü gözden koruduğuna inanılır. Annem bugün merdivenlerden inerken *onun* burada olduğunu görünce çabucak bu ucube gösterisini dekore etti. Sonrasında da burayı terk etsin diye dua etmek için camiye gittiler zaten. Kahretsin, gitmesi için bizzat benim şuraya seccade serip namaz falan kılmam lazım; annemler buraya geldiğinde onu bir de bu halde görürlerse...”

“Eski çarşafınız ya da ona benzer bir şeyiniz var mı? Onlara sana bu şekilde baktığı için dayanamayıp kafasına geçirdiğini söylersin.”

“Kadın kör.”

“Demek istediğimi anladın bence. Altını kontrol edeceklerini hiç sanmıyorum. Yine de şu kanı halıdan çıkar-

mamız gerekiyor. Belki de... süpürmeniz var mı? Belki de onu dikkatlice yukarı kadar itekleyebiliriz. Kanı engellemiş oluruz.”

“Ah hayır, ona dokunmayacağım.”

“İnternet sitesi ne olacak?” diye sordu Lawrence. “Jaydon ciddi anlamda dengesini kaybetmiş. Dedikini yapar gibi duruyordu.”

“Onsuz devam edeceğiz!” diye sert bir çıkış yaptı Tyler.

“Bilemiyorum,” dedi Burak.

“Ne? Seni bu şekilde tehdit etmesine öylece izin mi vereceksin?”

Burak şüpheyle başını iki yana salladı. “Daha dün fısıltı testi için ben seçildim; bugünse birdenbire evimin içinde beliriverdi. Bunun bir anlamı olmalı, öyle değil mi?”

Tyler, “Bir anlamı falan yok,” diye cevap verse de Burak’ın kaygılarını anlayabiliyordu. “Bak, eğer istemiyorsan testi yapmak zorunda değilsin. Ben yaparım. Kontrollü bir ortamda, siz yanımdayken... Ters giden bir şey olmayacağını göreceksin. Kimse öyle saniyesinde ölmeyecek. Sadece yaptığın şeyi doğru ölçüp tartman gerekiyor. Fısıltısını duyup da hikâyeyi orada burada anlatacak kadar yaşamış olan onlarca insan örneği var.”

“Bilemiyorum, Tyler,” dedi Burak bir kez daha. “Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bize durmamızı söylemek için burada. Senin deneylerin, onun varlığını herkese açıklama kararın... Bunları yapmamızı istemiyor. Üzgünüm, dostum.”

“Ama...”

Daha Tyler ne diyeceğini kafasında toparlayamadan – ne yapacağını ciddi anlamda şaşırmış durumdaydı– her şey alaşağı oldu. Boncuk perde yine yüksek sesle açıldı

ve içeri parmaklarını Fletcher'ın boyunluğuna geçirmiş olan Jaydon girdi. Dışarı çıktığında Fletcher'la karşılaşmış ve fikrini değiştirmişti. Belki Tyler'la ödeşmek istemişti; belki de cadı meselesinde kullanabileceği bir fırsat yakaladığını düşünmüştü. Nedeni her ne olursa olsun köpeği cadının üzerine salma fikriyle gelmiş olduğu ortadaydı. Tyler, köpeğinin aldığı kokunun yönlendirmesiyle mi yoksa daha ilkel bir şeyle mi cadının yerini saptadığı konusunu hiç düşünmemişti fakat hâlâ yanmakta olan tütsüler köpeğin dikkatini dağıtmışa benziyordu. Halının üzerinde duran Katherine'i nihayet gördüğündeyse Fletcher'ın hırlaması, Şayerler'in küçük oturma odasını dolduran vahşi bir ulumaya dönmüştü ve Jaydon'dan kurtulmak için patilerini havada adeta bir pitbul gibi sallıyordu.

“Jaydon! Yapma!” diye bağırdı Tyler. Tyler cadıyla köpeğinin arasına girmek istese de Jaydon onun tasma-sına öyle bir asılmıştı ki bu hareketle iyice öfkelenen köpek kendi sahibine karşı kör sağır olmuştu. Ne kadar dişi varsa hepsini göstermeye çalışır gibiydi. Öfkeden deliye dönmüş şekilde havlarken, Jaydon sonunda boyunluğuna bıraktı.

Fletcher zemin üzerinde bir süre kaydı. O sırada hayvanın tüylerine yapışan Tyler, bir anlığına onu engelleyebildiğini düşünmüş olsa da kaygan zeminden haliya ulaşan köpeğin bacakları yeniden güç kazandı. Çıkardığı o korkunç gırtlak sesiyle –havlamadan daha sesli, hırlamadan çok daha vahşi bir sest– kendini cadının üzerine atıverdi. Güçlü çenesi kadının sağ kolunun üzerine kenetlendi. Cadı önce sola, sonra sağa doğru sallanırken sağ kolun ucunda sallanmakta olan köpek kafasını öfkeyle sallıyordu; neredeyse tendonlara kadar ulaşmıştı. Fletcher bir anda tiz bir uğultuyla oda boyunca uçararak

duvara çarptı. Yaşadığı o ani şokla vücudunun *dışından* sinirlerine doğru geldiğini düşündüğü o şiddetli elektrik çarpması Tyler'ın tüm bedenini sarstı. Tüyleri diken diken olmuştu. Damarlarında tazyikle akan adrenalin derisini yırtıp dışarı çıkmak ister gibiydi. Yaşadığı korku, farkındalığını en üst seviyeye çıkarmıştı ve daha ne olduğunu anlamak için etrafına bakmaya gerek duymadan cadının yok olup gittiğini anlamıştı. Kaybolmadan önce ona o denli yakındı ki, hissettiği şey kesinlikle *onun* ta kendisi olmalıydı.

Mavi tılsımlar deliye dönmüş saat sarkaçları misali sallanmaktaydılar.

Tyler hıçkırıklarla Fletcher'ın yanına eğildi. Köpek yan yatmış halde inliyor ve çok hızlı nefes alıyordu; kendi salya birikintisini tırmalayan ön patisi, onu bilmeden bir eşekarısı kovanına sokmuş gibi görünüyordu. Tyler köpeğinin başını büyük bir dikkatle ellerinin arasına alıp okşamaya başladı. Fletcher'ın ellerini yalamasına normal aksine izin verdi.

Jaydon kapı eşiğinde tereddütle bekliyordu. "Yoksa?"

Tyler, "Siktir git!" diye gürledi çocuğa. Jaydon yerinde sıçrayıp üzerinde beyaz deri ve kıvrışıklıklar dışında hiçbir şey kalmayana dek dudaklarını büzdü. Birkaç saniye ne yapacağını bilemese de sonrasında oradan uzaklaşmaya karar verdi.

Lawrence, Burak'ın etrafı temizlemesine yardım etmek için onunla kaldı. Tyler evden çıktığında erken kasım soğuğu yüzüne daha önce hiç vurmadığı kadar sert vurdu. Soğuk, kemiklerine işleyerek Jaydon'ın zalimliğinin kendisine bıraktığı o iç ürpertisiyle karıştı. Yolda Fletcher'ın

kasaba meydanından geçen su akıntısından içmesine izin verdi. Köpek kafasını suya daldırıp kana kana içti. Tyler'ı bir endişe sardı. Ne dilinde ne damağında hiçbir yanık veya kesik izine rastlamamış olsa da hayvan ciddi anlamda sarsılmış görünüyordu. Başını öne eğmiş, kuyruğunu bacaklarının arasına almış halde Tyler'ın arkasında gergince yürüyordu. Çevresinden uçarak geçen her kuş, gözlerini kocaman açıp dikkatle bakmasına sebep oluyordu. Yanından geçen bir araba, yerinden korkuyla sıçrayıp inleyerek çitlerin ardına kaçmasına yol açtı. Tyler'm sakinleştirme çabaları işe yaramamıştı.

Eve vardığında köpeğini küvete koyup her yerini köpek şampuanı ve ılık suyla temizleyerek hayvana uzun bir banyo seansı geçirtti. Normalde sudan nefret eden ve kendisini yıkamaya her kalkışıldığında hem sahibini hem de tüm banyoyu sular içinde bırakarak misilleme yapan Fletcher, bu sefer yıkanırken gıkını bile çıkarmadan durmuştu. Tyler, kendisine bir açıklama bulmak adına ekstra süre verdiği için Steve ve Jocelyn'in hâlâ işte olmalarına minnettardı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Kısa süreli bir temastı, diye düşündü kendi kendine. Böyle üzgün olması oldukça normal ama belki düşündüğüm kadar kötü değildir. En kötü senaryoyu düşünmenin bir anlamı yok.

Fletcher sepetine doğru süründü ve Tyler ona en sevdiği köpek bisküvileriyle dolu teneke kutuyu gösterdiğinde şöyle bir koklayıp üzgün gözlerle sahibine baktı.

Tüm öğleden sonrayı, bir türlü gelmek bilmeyen migren nöbetini eli kulağında bekler gibi, sersemlemiş bir halde geçirdi. İçinden gelen bir dürtüyle HEXApp'i kontrol etme ihtiyacı hissetti. Saat ikide, Katherine'in Clough

İkinci El Kitabevi'nde görüldüğüne dair bir bilgi girilmişti fakat detaylardan bahsedilmemişti. Belli ki olayın tüm izleri silinmişti, en azından onun için. Saat dört gibi ailesinin eve geliş saatinden biraz önce, O'Neill'deki İspanyolca sınıfının tam da bitiş saatinde Fletcher'ı baştan aşağı bir titreme aldı.

"Neyin var, oğlum?" diye fısıldadı Tyler, yıllar geçtikçe iyice alıştığı o kokuyu almak için burnunu hayvanın tüylerine bastırırken. "Geçti, hepsi geçti. Sakinleş."

Fakat Fletcher onu duyuyor gibi değildi; ağlamaklı bir inilti çıkardığında Tyler kaçamayacağı bir fırtınanın eşiğinde olduğunu haber veren o yumruyu midesinin tam orta yerinde hissetti.

Fletcher, o gece hiçbir şey yemeyerek Jocelyn'in Arafı'nda sessizce uzanmayı tercih etti. Jocelyn ve Matt *American Idol* izlerken Steve eline aldığı bir dergiye dalmıştı, Tyler ise dizüstü bilgisayarında amaçsızca geziniyordu. Fletcher uyumadı. Arada bir ortalığı koklayıp boş gözlerle uzakta bir yerlere bakmayı sürdürüyor, televizyondan yükselen her ani sesle hafifçe hırlamaya devam ediyordu.

"Bu köpeğin nesi var böyle?" diye sordu Jocelyn. "Yay gibi gergin görünüyor. Sinirlerime dokunmaya başladı."

"Sakin bana büyükannenin geri geldiğini söyleme," diye şaka yaptı Matt. Tyler başını bilgisayarından kaldırmaya korkuyordu.

O gece gözüne uyku girmeden tavanı izledi. Jaydon'ın nefret dolu ölümcül bakışlarını; cadının hasar görmüş göğüs ucunu; Fletcher'm havada uçuşunu aklından bir türlü çıkaramıyordu. Cadının hiçbir şey yapmadan bir köşede dikilmek yerine kendini savunmayı tercih ettiği ilk seferdi bu. Durum ne kadar kötüydü? Kendisinin de herkes gibi sorumlu olduğu bu olaylar nasıl sonuçlanacaktı?

*Kontrol sınırlarına girmeyen daha büyük güçler var.
Biz bitmişiz ama bitmenin bambaşka bir boyutu bu.*

Sonunda yorgunluktan uykuya dalması uzun zaman aldı. Rüyasındaysa baykuşlar gördü; ipek kanatları, altın gözleriyle geceleri avlanmaya çıkan baykuşlar.

Ertesi gün cumaydı. Fletcher mutfağa mızızlanarak ve kuyruğunu sallayarak girdi. Tyler gördüğü şeye inanamıyormuş gibi dimdik baktı hayvana. O gün Jocelyn'in tatil günü olduğu için annesinin ona göz kulak olabileceğini düşünüyordu. Ama Tyler nihayet köpeğin, yemeğinden birkaç lokma almaya karar verdiğini gördüğü zaman işlerin belki de o kadar kötü gitmeyeceğine dair bir umut kırıntısı düştü içine.

O öğleden sonra saat ikide Jocelyn market alışverişine çıktı. Çıkmadan köpeği kulübesine kilitlemeye çalışırken kafasında bir şeyler belirdi –masadaki herkes büyük bir umutsuzlukla o gün ne yapacaklarını konuşurken Tyler gözle görülür bir hissizlik eşliğinde sessizliğini korumuştur. Fletcher daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmıştı: Jocelyn'e hırlamıştı. Jocelyn'den güzel bir fırça yedikten sonra suçluluk duygusuyla başını öne eğip kadının kendisini kilitlemesine izin vermişti. Ardından Jocelyn kasabaya inip köpeği aklından çıkarmıştı –en azından Tyler dört buçukta eve gelip Fletcher'm dış kafes kapısını sonuna kadar açık, kulübesini ise bomboş bir vaziyette bulana kadar.

Steve ve Tyler ellerinde fenerlerle evin arkasındaki ağaçlık alanı, Matt de altına bisikletini alıp Deep Hollow Yolu'ndan aşağı tüm mahalleyi ıslıklarla dolanmaya devam ediyorlardı. Hava iyice kararmıştı.

“Fletcher genelde kendi kafasına göre hareket eden bir köpek olsa da asla buralardan gereğinden fazla uzaklaşmaz. Ayrıca ormanlık alanı da evin arka bahçesi kadar iyi bilir,” dedi Steve kendine güvenle. “Eğer buralardaysa mutlaka buluruz.”

“Ya bulamazsak ne olacak?” diye sordu Tyler. Gitgide yoğunlaşan karanlık, solgun yüzündeki ve titreyen dudaklarındaki korkuyu saklarken kalbini bir yumru gibi sıkkan o suçluluk duygusu her saniyede daha bunaltıcı olmaya devam ediyordu. Bu son duyduğu cümle gerçekçi bir seçenek gibi görünmediğinden Steve cevap vermemeyi tercih etti. Tabii ki de Fletcher’ı bulacaklardı. Fakat onu bulamadan geçirdikleri uzun sürenin ardından, Steve de endişeye kapılmaya başladı. Aynı akşam Pete VanderMeer eşliğinde bir kez daha dışarı çıkmaları kör karanlıkta pek işlerine yaramadı.

Saat dokuz buçukta, Jocelyn elinden gelen her şeyi yapmış olduğunu düşünmesine rağmen sessizce ağlayarak Fletcher’ın bir yerlerde, bir arabanın altında kalmış olabileceğine dair tüyler ürpertici ihtimalleri kafasında umutsuzca çevirirken ve Tyler’in durumu yine histeri başlangıcıyla kıyaslanabilecek bir hal almışken, HEX, insanlara attığı toplu bir alarm mesajıyla herkese 188 Deep Hollow Yolu’nda oturan Grant ailesinin siyah beyaz Border Collie cinsi köpekleri için gözlerini açık tutmaları bilgisini yaydı. Fletcher alenen kaybolmuştu.

13

O gece sabah dörde kadar ayakta kalmalarına ve arka kapıyı açık bırakmış olmalarına rağmen Fletcher eve dönmedi. Pete ve Mary VanderMeer sabahın ilk ışıklarıyla arka kapıda bitiverdiler. Jocelyn onlara çörek yaptı —çocukların hâlâ uyuyor olmalarına ve yalnızca Steve'in aç olmasına rağmen komşularına yardımlarından dolayı bir jest yapmak istemişti. Ortalıkta sabahlığıyla dolanan Jocelyn kahve isteyip istemediklerini sorsa da kahveyi etrafa dökmeden bardaklara dolduramıyordu. Sabah mahmurluğunu üzerinden attıktan sonra bir köşede sessizce ağlamaya başladı; o dakikadan sonra da susabilecek gibi görünmüyordu.

“Endişelenme, Jocelyn,” dedi Mary, banyodan havlu getirmek için ayağa kalkarken. “Onu bulacağız. Eminim ki şu kapıdan hiçbir şey olmamış gibi kuyruğunu sallayarak girecek. Köpekleri bilirsin. Eve dönüş yolunu her zaman bulurlar.”

“Ama Fletcher evden hiç kaçmaz ki,” diyerek ağlamaya devam etti Jocelyn.

Steve, *kaçtı işte* diye düşünse de dışarıya bir şey yansıtmadı. Fletcher'ın ölmüş olma ihtimalini kaybolma ihtimalinden daha önde tutuyordu. *Evin yolunu her zaman bulanlar kedilerdir. Avare, çeteci tipler sonuçta. Eğer bir köpek evinden kaçarsa neredeyse hiçbir zaman mutlu*

sonla bitmeyen senaryoların yaşanmış olması daha olasıdır. Bir sineği dahi incitmeyecek sadık, yaşlı köpek ormanda tavşan kovalarken tuzaklardan birine yakalanıp ölür. Ailenin sevilen av köpeği bir gün sepetinden kalkıp trafiği yoğun bir caddede bir otobüsün altında kalır. Bir köpeğin kaderiyle bu şekilde yüzleşmesi korkunç bir şey. Neredeyse alnına bunun yazıldığına inanacağım.

Sekizi on gece Robert Grim kapıda belirdi. Böylesine erken bir saat için fazla telaşlı görünüyordu. "Jocelyn'in markete gittiği zamandan Tyler'in eve dönüş saatine kadar Deep Hollow Yolu'ndaki kamera görüntülerini inceledik. Köpeğinizin sokak tarafından kaçmadığından eminiz çünkü öyle olsaydı kendisini görürdük. Mülkünüzün arka kısmındaki kameralarda da bir şey görünmüyor ama onlar da arka bahçeniz yerine patikaya bakmaktalar."

"Öyleyse bu, ormanda olduğunu yüzde yüz destekliyor, değil mi?" diye sordu Jocelyn umutla.

"Benim tahminimce öyle," diye yanıtladı Grim. "Bir de size rahatlatıcı bir bilgi vereyim: Golf sahasından başlayıp Popolopen Gölü'nün güney tarafı boyunca 293 No'lu otoyolu arabayla dolandım ve o bölgede bir şey bulamadım. Uygulamada haberi alan herkes gözlerini köpeğimiz için dört açmış durumda ve hepsi de acınızı paylaşıyorlar. Eğer kasabadan çıkmadıysa kameralara yakalanmama ihtimali yok. Köpeğiniz yakında eve dönecektir."

Düşündükleriyle söylediklerin örtüşmüyor, diye geçirdi aklından Steve.

Pete ve Grim'i arka bahçeye götürdü. "Şuna bir bakın." Fletcher'm kulübe sürgüsünü çekip parmaklarını dış kafesin demir parmaklıklarına dayadı. "Jocelyn sürgüyü çektiğine emin olduğunu söylüyor. Ona inanıyorum. Sonuçta köpeğinizi kilitlemeden kulübeye koymazsınız;

bir anlamı olmaz. Bakın şimdi.” Kapıyı kilide rağmen itti. Kapı sonuna kadar açıldı. Hareketi her yapışında kapı ilk seferinde olduğu gibi sonuna kadar açıldı. “Sürgüyü kaydırmanız gerekiyor, aksi takdirde kapı kapanmaz.”

Pete sürgüye bakıp başıyla onay verdi. “Yani kulübenin dışarıdan açıldığını söylüyorsun.”

“Kesinlikle öyle.”

“Kim yapabilir ki bunu?”

Grim elini adamın omzuna koydu. “Çarşamba gecesi yapılan Konsey toplantısında pek fazla arkadaş kazandığın söylenemez. Beni yanlış anlama: fikrin gerçekten dokunaklıydı; yaptığın şey ise biraz fazla korkusuzcaydı.”

Steve söze, “Sence de—” diye girmiş olsa da cümleyi yarıda kesti. Aniden şiddetlenen rüzgâr çatı saçaklarının arasından geçerken içinin zamansız ürperdiğini hissetti.

“Bilemiyorum,” dedi Grim. “Birileri intikam almak istemiş ve gelip köpeğini zehirlemiş diyelim. Hiçbir yola sapmadan ormanlık alandan gelmiş olmaları lazım çünkü dediğim gibi kameralarda hiçbir belirti yok.”

“Bu dediğin kulağa pek olası gelmiyor,” dedi Pete.

“Evet ama imkânsız da değil,” diye mırıldandı Steve. “Cidden bu kadar zahmetin altından kalkmış olabilirler mi sence?”

“Bahsettiğim türden bir entrikayla birlikte mi? Kesinlikle,” diye cevapladı adamı Grim, en ufak bir şüphe kıvrıntısına yer vermeden. “Yine de strateji fazla karmaşık. Yani eğer bir köpeği böyle harcamak istiyorsan gizlice bahçeye girip o işlemi orada gerçekleştirirsin. Köpeklerle birlikte oradan ayrılmak fazla dikkat çeker. Özellikle böyle bir çevrede yaşıyorsan.”

Neden korktuğun şeyi söylemiyorsun artık? diye düşündü Steve: *Hepimizin korkup kimsenin söylemeye ce-*

saret edemediği o şeyi: kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin bu işte o kadının parmağı olduğu ihtimalini. Pek akla yatkın olmasa da aklından geçmiş işte. Yoksa burada olmazdın. Bahsettiğimiz canlı bir köpek, Tanrı aşkına.

Steve, Grim'in zihnini okumuş olabileceğini fark etti çünkü sevgili emniyet amirleri başını kenarları kürklü kapüşonunun içine iyice çekmişti. Bir anlığına sessizliğe büründükten sonra bir karara varmış gibi söze devam etti. "Ormanda kısa bir yürüyüşe çıksak mı? Vakit erken, yürüyüşçüler daha evlerinden çıkmamışlardır. Bir çukura düşmüş ya da dikenli tellerden birine takılmışsa hayatta olma ihtimali çok yüksek."

"Güzel," dedi Pete, sanki bu türde bir emir almayı hazırda bekliyormuş gibi. "Gidip botlarımı giyeyim. Patikalar yağmurdan bataklığa dönmüştür."

Tabiat koruma alanıyla mülklerin arasından akarak Deep Hollow Yolu'nun altındaki lağımla buluşan Philosopher's Deresi'nin hemen yanından, yukarı doğru tempolu adımlarla tırmandılar. Dere yatağının daralmaya başladığı yerden sola doğru kıvrılan patikayı izleyerek tepeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Tepe zirvesinden güney ve batı yönlerine ayrılmaya karar verdiler: Misery Dağı'nın Black Spring'e ait olan kısımlarına. Neredeyse içgüdüsel ve bilinçsiz bir kesinlikle hepsi de Fletcher'ın Black Spring'de olması gerektiğini biliyormuşçasına kimse bundan bir ihtimal olarak bahsetmiyordu bile.

Patika gerçekten de Pete'in belirttiği gibi çamurluydu ve spor ayakkabılarını giydiğine daha şimdiden pişman olan Steve kısa süre içinde çoraplarına kadar ıslanacaktı. Bundan yarım saat önce çoraplarını ayağına geçirirken

çocuklar uyanmıştı. Tyler'ın yüzündeki tüm kan çekilmişti ve ağzını bıçak açmıyordu. Jocelyn ve Matt'in öğleden sonra işleri vardı ama Jocelyn eğer bir haber çıkmazsa işlerini iptal edeceğini söylemişti. Fletcher olur da eve dönerse diye orada kalmak istiyordu.

Dağın tepesini oluşturan iki kademeli kayalıklara ulaştılar. Solda bulunan en yüksek olanını aştıktan sonra güneydeki gözetleme noktasına doğru giden taşlıklı yolu tırmandılar. Gözetleme noktasına ulaştıklarında Pete başını arkaya atıp güzel bir gerindi.

“İyi misin?” diye sordu Steve.

“İyiyim, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.” Bir kayanın üzerinde oturup sigarasını yaktı.

Tepenin doruğunda bir tarih yatıyordu. Yerleşim alanlarını daha aşağı yamaçlara kurmuş olan Munsee kabilesi için ölülerini gömdükleri kutsal bir bölgeydi burası. On yedinci yüzyılda Hollandalı avcılarının inşa ettiği gözlem kulübesindense eser kalmamıştı. Arazinin bu kısmından Buzul Çağı'nda kıta buzulunun ucunun dokunduğu ve daha sonraki dönemlerde Hudson'ın kendi yolunu çizdiği vadiye doğru sarp bir eğimle inmekteydi. Bu işlenmiş araziye, nehre, tarlalara, Montgomery Kalesi ve Highland Falls'taki binalara, Bear Dağı Köprüsü'ne ve uzakta bulunan Peekskill'e uzun uzun baktı Steve. Bu geniş kırlığın ve üzerine çöken sessizliğin altında yatan Ortaçağ'a özgü bir şeyler vardı; uğursuz bir şeyler. Her yönden gelen fakat tepenin ardından güneye ilerleyen tarafta olan Black Spring tarafında yoğunlaşan inkâr edilemez bir yükü bu. Zulüm ve hastalıkla dolu, korkuyla yönetilen geçmişin kötü kokularını yayıyordu. İşte burada göstermişlerdi yerleşimciler iğrenç gaddarlıklarını; işte burada asmışlardı cadılarını. Eski Dünya'da aldıkları yaraları tenlerinden daha geçme-

den Yeni Dünya'ya göçmüş; günahkâr törenler eşliğinde odunda yakılacak ölülerini omuzlarında taşıırken veba havasından kurtulmak amacıyla fiçılar dolusu zift ve şifalı ot yakmış, tüm eylem boyunca iltihaplı yaralarından hastalık saçmaya devam etmişlerdi. Şimdilerdeyse Hudson'a birer birer adım atıp orada kuyrukları kısıtılan torunlarıyla doluydu buralar.

Bu kapsamda ve bu uğursuz havada her şey mümkündü. Birisi gelip Fletcher'ı zehirlemiş, ya da eline aldığı bir taşla beynini dağıtmış olabilirdi. *Ne farkı var*, diye düşündü Steve. *Üç yüz elli koca yılın ardından kendisine medeniyet demeyi tercih ettiğimiz bu şeye ulaşmışız.*

"Hadi dostum," dedi Grim elini cana yakın bir hareketle Steve'in omzuna koyarak. "Orada burada durarak köpeğini bulamayız."

Steve başını sallayıp yan tarafa döndü. Gözkapaklarını zorlayan yaşlar gözlerine acı veriyordu ve Fletcher'ın yokluğunun kendisini nasıl derinden etkilediğini ilk kez bu kadar güçlü hissediyordu. İçinde bu ihtimale dair çok az inancı kalmış olsa bile, köpeği hâlâ canlı bulma ihtimalleri vardı. Kahretsin... O köpeği gerçekten de seviyordu.

Ağaçların gölgeliğine indiler. Biraz daha aşağıda, arazinin düzlüğe çıktığı bölgede durdu Pete. Önünden geçen patikada karşısına çıkmış olan yeşilimsi renkteki zehirli mantarlar o denli kusursuz bir çember oluşturmuşlardı ki, doğal olduklarına inanmak zordu.

"Peri çemberi," dedi Pete. "Annem eğer bir çemberde on üçten fazla zehirli mantar sayarsan bunun orada daha önce cadıların dans ettiğine dair bir işaret olduğunu söylerdi. Kötülüklerden kaçınmak için yanlarından gözlerini kapatıp geçmeliymişsin. Sonra cadılara inanmayı bırakıp bunu bir denge egzersizine çevirdim."

Belli belirsiz bir hızla göz kırptı. Pete, Steve'in mantarları elleriyle incelemek için yere çöktüğünü gördüğünde arkadaşını durdurdu. "Dikkat et, bunlar zehirli mantarlar. Köygöçüren adıyla da bilinirler."

Steve mantara dokunmak üzereyken elini geri çekip, "Sanki *kasıtlı* olarak buraya konmuş gibiler," dedi.

"Onlara bu yüzden peri çemberi diyorlar zaten. Mantarlar ot gibi çabucak biterler; mesela bunun gibi bir çember bir gece hiç yoktan belirebilir. Zamanında insanları korkudan altına ettiren bir gerçek olsa da aslında oldukça doğal bir süreç. Mantarlar önce yeraltına doğru büyüme-ye başlarlar ve besin öğeleri bu işlemde yoruldukları vakit meyve yukarı doğru büyüme sürecine geçer. Doğa büyük bir gizem altında var olmaya devam etse de birçok gizemin mutlaka mantıklı bir açıklaması oluyor."

Steve üçünün de mantarların yanından ilk geçen kişi olma yönündeki gönülsüzlüklerini bir nevi eğlendirici bulmuştu. Nihayet Robert Grim'in yaptığı girişimi Pete devam ettirebildi. İkisi de yürürken gözlerini kapatmadılar. Steve, eğer yalnız olsalardı gözlerini kapatmayı düşünürler miydi diye merakla geçirdi aklından. Kararlılığını baltalamış olan o aptal hurafeye kısa bir süreliğine de olsa inanmış olmaktan duyduğu utanç, mantarlardan birini gayriihtiyari tekmeleyip çemberi bozmasına neden olmuştu. Ötekiler bu hareketi görmediler, Steve de onlara çabucak yetişti zaten.

Patikayı takip etmediler ama ağaçlıklı kayalıklarla ve isimsiz derelerle dolu olan bölgeyi fazla oyalanmadan geçtiler. Yamaçlar sık eğreltiotları ve bir çeşit hayvan tarafından merakla deşilmiş olduğu belli olan meşe palamudu kapçıklarıyla doluydu. Bir süre belirli aralıklarla ısıklık çalılıp Fletcher'a seslenmeyi sürdürmüş olsalar da sesleri artık

kesilmişti. Eğer Fletcher yakınlarda bir yerlerdeyse zaten çalılıkların arasında kendisini ararken çıkardıkları ayak seslerini fark etmemesi imkânsızdı.

Konuya giren Steve oldu. “En son ne zaman elle tutulur bir sıkıntı yaratmıştı?” diye sordu ses tonunu renksiz tutmaya özen göstererek. “1967 yılı dışında yani.”

“Yaptığına emin olduklarımızı mı soruyorsun?” dedi Pete. “Vay canına, bu çok, çok uzun zaman önceye dayanıyor. Şahit olanların arasında günümüzde hâlâ yaşayanların olduğundan şüpheliyim. 1932 yılında işçilerin o bahsi geçen orman çiftliğinden uzaklaştırıldıkları o pis olayın olduğu zaman daha hiçbirimiz doğmamıştık bile. Ama Katherine’in o işte parmağı yoktu tabii. İnsanlar zaman zaman üzerlerine dalga dalga gelecek olan belalara bir şekilde bulaşmışlar –bu tür durumları hepimiz biliyoruzdur. Altı Point subayının 1945’te Berlin’den geri döndükten sonra buradaki ormanlıkta, cadı havuzunun yanındaki ağacın tekine asılı olarak bulunduklarına dair şu hikâye var ama o da gerçekten uzun hikâye. Bu aralar Roseburgh’da ölümü bekleyen yaşlı bunak William Rothfuss’un eskiden iddia ettiğine göre bilinen hikâye –çatışmada öldüklerine dair– tamamen örtbas amaçlı uydurulmuş, çünkü adamları asıldıkları yerden indirenlerin arasında bizzat kendisi de varmış. Fakat bunu ancak Sessiz Adam’da kafa diktığı birkaç kadeh içkiden sonra anlatırdı; üstüne bir de cadı havuzunun hâlâ orada bulunduğu hikâyesi saçmalıktan başka bir şey değil. Sana kadının cesedini attıkları bölgeyi gösterebilirim ama on dokuzuncu yüzyılda tomrukçuluk endüstrisinin Black Rock Ormanı’nı rezil ettiği dönemlerde alanı yeniden ağaçlandırmışlar. Havuzun yerinde yeller esiyor anlayacağın.”

“Eğer sana bunun için bir şey ödemiorsa,” dedi Grim, “bir alkoliğe asla inanma.”

“Bu bölgedeki intihar oranının alışılmışın dışında yüksek olduğunu inkâr edemem tabii. Bu hep böyleymiş. Büyükleme çoğunlukla sosyal izolasyon, depresyon ve devamlı baskı gibi nedenler yüzünden denilebilir. Biliyorsun ya, Japonya’da da insanlar o kadar yoğun çalışıyorlar ki bir süre sonra içlerinde bir şeyler bu şekilde patlak veriyor. Aynı şey. Bence buradaki durumu yaşanılabilir kılan tek neden Katherine’in her gün rotasını bozmadan takip ettiği yol. Olaylar çığrından çikalı o kadar uzun zaman oldu ki... 1967 yılında ben daha yirmi yaşındaydım; ya sen Robert, sen kaçındaydın?”

“17 Ağustos 1955, Diane Kasırgası’nın Hudson Vadisi’ni vurup sele yol açtığı zaman,” dedi Grim. “Nehrin beni kusup attığını söylerler.”

“Buna hiç şaşırmadım, seni yaşlı gemi enkazı. Ama bak, sen bile o zaman çocukmuştun. Kadın o kadar istikrarlı ki Steve –bizi kurtuluşa çeken şey de bu oldu. Tanrı bilir bunu nasıl becerdiler ama gözlerini diken şu kişiler, bize ölçülemez büyüklükte bir iyilik yapmışlar.”

Pete, bir süreliğine eli belinde, olduğu yerde dikilip etrafı gözlemledi. Bitki örtüsü daha da sıklaşmıştı; ağaçlar gün ışığını bloke ederken, ağaç köklerinin ve çürüyen gövdelerinin arasından geçerek tırmanışa devam etmek artık iyice yorucu bir hal almıştı.

Grim sözü devralıp şunları söyledi: “Yılmadan takip ettiği o yol dışında başka bir yöne ilerlemeyi tercih ettiği tek zaman –ya da bu sadece bizim kuruntumuz, bilemiyorum– Eliza Hoffman’ın ormanda kaybolduğu 1887 senesiymiş. Kimse onu neyin buna ittiğini bilmesede de vatandaşın feryadı Point’i, HEX’i kurmaya itmiş.”

“Tam olarak neler olmuş?” diye sordu Steve, kabataslak bildiği hikâyenin ayrıntılarını öğrenmek için.

“Eliza Hoffman, Black Spring’e daha yeni taşınmış, New York’un önde gelen ailelerinden birinin kızıymış,” dedi Pete. “Ben hikâyeyi kendi babasından öğrenen büyükbabamdan dinlemiştim. Kendisi, Black Spring tepelerinden gelen temiz kaynak suyu sağolsun, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllar boyu başarısı devam eden eski bir kastar atölyesinin sahibiymiş. Fakat 1887 yılında kastarlama işi önemini kaybetmeye başlamış: katı çevre kuralları yasalaştırıldığında ve kuru temizlemecilerle çamaşırhaneler şehirlerde boy göstermeye başladığında bu gelişmelerle beraber geleneksel kastarcılar bölge dışına itilmeye zorlanmış. İşler, yaşlı VanderMeer için pek yolunda gitmemeye başlamış, öyle söyleyeyim. Her neyse, bir gün Hoffman ailesi, ormanda küçük kızlarının izini kaybetmiş. Kızı bir daha gören olmamış. Zavallı çocuk daha sekiz yaşında bile değilmiş. İz süren köpekler eşliğinde çalışan araştırmacılara başvurmuşlar, Popolopen Gölü’nü ağılı kepçelerle aramışlar ama nafiye.”

“Bu yüzden kızın kaçırıldığı ihtimali üzerinde durmuşlar,” diye tahmin yürüttü Steve.

“Aynen öyle. Fakat işin aslını Black Spring insanları daha iyi biliyormuş. Üç gün boyunca Philosopher’s Dere-si’nin suları kan kırmızıya boyanmış ve nedeni anlaşılmayan sebeplerden ötürü toplu intiharlara girişen erminlerin cesetleri su yüzüne çıkmış. Sudan günler boyunca hiç kimse içememiş. Bu şartlar altında çalışmanın pek yararı olmayacağı için büyükbabam kastar atölyesini bir hafta boyunca kapalı tutmuş. İşin garip yanı, erminlerin ölüm nedeni boğulma olduğu için kan onlardan gelmiyormuş. Büyükbabam, manzarayı anlatırken, ‘Sanki dünya-

nın o kısmında büyük bir yara açılmış gibi görünüyordu,’ derdi.”

Steve anlatılanlara inandığına emin değildi. Bu ilk değildi ama bir doğaüstü gerçeği kabul etmiş olması bunu ikincisinin de kolayca takip edebileceği anlamına gelmiyordu; çünkü inanma isteği en başında yoktu. “Kulağa pek Katherine’in işi gibi gelmiyor,” diyebilirdi sonunda.

“İşin tuhaf yanı da bu zaten. Kimse bu olayın neden olduğunu anlayamamış. Küçük kızın nereye kaybolduğunu anlayamadıkları gibi.”

“Ama ya erminler?”

“Birkaçını hâlâ formaldehit içinde tutuyoruz,” dedi Robert Grim. “Kadavraları yakarken birkaçını elde tutmaya karar vermişler. Pek özel bir şey olmasa da istediğin zaman gelip görebilirsin. Eski, ölü hayvanlar işte.”

“Böyle bir şey bir daha asla yaşanmamış mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Pete. “Ve eğer Hoffman New York’ta yaşadığı dönemler oranın başarılı yargıçlarından biri olduğu için olay bu kadar fazla ilgiye maruz kalmasaydı da muhtemelen örtbas edilirdi. O dönem *New York Times*’da çıkan haberlerden birinin başlığı şu şekildeymiş: ‘Misery Dağı Lanetli mi?’ Bildiğim kadarıyla o büyük medyanın burada olan bitenlerden bahsetmeye yeltendiği tek sefermiş. Olayı şöyle bir şeye bağlamaya bile çalışmışlar, hepsini alıntı yaparak söylüyorum, ‘1713 ve 1665’teki kaybolma vakalarını göz önünde bulundurarak anlatılan bir halk hikâyesinde bunların bir cadıyla bağlantılı olduğunun altı çiziliyor.’ Tabii Point’in harekete geçme kararını tetikleyen son olay olmuş bu.”

“Sonra da HEX doğmuş,” dedi Steve.

“Kesinlikle. Black Spring 1871’den bu yana kendi kendini yöneten bir bölge olduğu için de bu kolay olmuş.

Bu tarihin öncesinde Highland Mills Belediyesi'nin bir parçası olduğu için belediye meclisi Black Spring'de toplanırmış. Bu iş o dönem iki ayrı gündemle ilgilenmesi gereken Konsey başkanını fazlasıyla zorluyormuş. Her hafta Highland Mills, Central Vadisi ve Harriman'den durumdan habersiz şekilde gelen meclis üyelerine ev sahipliği yapılmıyordu. Katherine bu idari karmaşaya uyum sağlamak zorunda değil tabii. Lanet bir bizim üstümüzde. Point, Black Spring'e özerlik getirerek kendi başımızın çaresine bakabilelim diye gizlilik şartları altında HEX'i kurmuş. Buraya giren çıkanları ve ekonomiyi denetliyorlar tabii ama bunun dışında olaya daha fazla karışıp başlarını yakmak istemiyorlar. Onları kim suçlayabilir ki? Hâlâ korkudan altlarına yapacak haldeler.”

Steve düşen yaprakların arasında zorlukla ilerliyordu. “Bu, olanlar yayılacak anlamına mı geliyor?”

“Bu tür bir şeyin olması imkân dahilinde ama bununla ilgilenmesi için işin içine orduyu sokamazlar.”

“Aman Tanrım,” dedi Pete. O kadar ani durmuştu ki, Steve az kalsın ona çarpacaktı.

Burada biraz daha fazla ışık vardı. İlerlemekte oldukları av yolunun sağında, gittikçe seyrekleşen kasım gölgeğinin arasından yükselen üç adet zayıf, ölü ağaç vardı. Kayın ağacı olmaları muhtemeldi ama gövdeleri öylesine yaşlı ve parçalanmış görünüyordu ki karar vermek zordu. Ağaçta sallanan bedenleri rüzgârın etkisiyle hafifçe hışırıyordu; simsiyah gövdeleri çelik grisi gökyüzünde çakmaya başlayan şimşeklerle aydınlanmaktaydı. Pete'in başını kaldırdığı yere bakan Steve de artık komşusunun neye baktığını görebiliyordu: En az on beş metre yukarıda, neredeyse zirvede asılı duran şey, Fletcher'dan başkası değildi.

Border Collie cinsi köpekleri, ön ayakları oradan çıkan bir dalın üzerinde, başından asılı halde sallanmaktaydı; bedeninin üst kısmındaki tüyler ağırlık yüzünden demetlenmişlerdi. Ne yaralanmış ne de bir yerinin kırılmıştı ama böyle olması ona o denli şeytani bir nitelik kazandırmıştı ki, her an gözlerini açıp havlamaya başlayabilir gibi görünüyordu. Tabii böyle bir şeyin olmayacağını anlamak için daha yakından bakmayı gerektirecek bir şey yoktu. Fletcher'ın gözleri yarı açık ve donuktu, diliyse ağzının dışında kurumuş ve solgun bir halde duruyordu. Mevsime rağmen onu ilk bulanlar karıncalardı.

“Fletcher mı o?” diye sordu Grim, cevabı çoktan anlamış olmasına rağmen.

“Evet, o olduğu şüphesiz,” diyerek iç çekti Steve. Bu olayı evde nasıl açıklayacaktı? Fletcher ailenin bir parçasıydı. Bu köpek için kafayı yiyorlardı –sadece Jocelyn'le kendisi değil, çocuklar da ona resmen âşıktı. Bu o kadar anlamsız bir kareydi ki... Pete'in bu duygusal çöküş ânında onu rahatlatmak için omzuna elini atması, Steve'i uygulandırdığı kadar ona cesaret de vermişti.

“Bunun bir hayvanın işi olmadığı çok açık,” dedi Grim. “Hiç kimse bir köpeği asmak için oralara kadar tırmanıp kendi hayatını riske atmaz.”

Kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmadı. Patikadan sadece beş dakikalık mesafe uzaklığında olmalarına karşın ormanın heybetli sessizliği herkesi sarmıştı.

“Köpeğinin oraya tek başına tırmanıp ayağının kaymış olma ihtimali var mı?”

Steve suratını ekşitti. “Kesinlikle yok. Köpekler iyi tırmanamazlar. Şu ağaca, şuna bir baksana. Burada fazlasıyla yanlış giden bir şeyler var. Göremiyor musun?”

Dediklerinin doğru olduğunu üçü de biliyordu. Gör-

dükleri şeyde, içinde bulundukları atmosferin kendisinde çok yanlış bir şeyler vardı. Her şey *ölüydü* –yanlış olan şey buydu. Bir doktor olarak bu olaya bilimsel açıdan yaklaşması gerektiğinin farkında olsa da elinden bir şey gelmiyordu. Esen rüzgâr dışında hiçbir hareketin olmadığı bu ıssız yerde karşılarına aniden çıkan bu üç cansız ağacın varlığının tesadüfi olmadığı gibi, üçünün bir grup oluşu ve Fletcher'ın ölmek için özellikle burayı seçmiş olması da doğaçlama yaşanan bir gelişme olamazdı. Çevrede göze çarpan küçük üver ağaçlarının varlığı göz ardı edilecek gibi olmasa dahi varlıkları ölü ağaçları kuşatan o gizli karanlığı ve dün gece burada yaşanmış olan şeyin üzerlerinde bıraktığı etkiyi savuşturacak güçte değildi. Buranın havası bile durağan, soğuk ve istikrarlıydı. Steve'in kafasına birdenbire Fletcher'ın *kötü* bir sona maruz bırakıldığı ve ölümünde iyi ya da huzurlu hiçbir şeyin olamayacağı gerçeği dank etti.

Belki de o peri çemberinden gözlerimizi kapatıp geçmemiz gerekirdi, diye düşündü. *Belki o zaman Fletcher'ın ölüsünü bulmazdık.* Saçmalıktı bu, aptalca bir düşünceydi, boyun eğmek istemediği batıl inanca dayalı bir çılgınlıktı ama tüm bunlara rağmen doğruydu da.

Sonra cadılara inanmayı bırakıp bunu bir denge egzersizine çevirdim.

“Bu hiç hoşuma gitmedi, Robert,” dedi Peter.

“Bana deli diyebilirsiniz,” dedi Grim, “ama size de sanki köpek oradan kendi iradesiyle atlamış gibi görünmüyor mu? Bedenini bir şekilde yukarı çektikten sonra kendisini asmış olamaz mı?”

Steve'in bedenini bir soğukluk sardı; öyle yalın bir gerginliğin ürpertisini yaşıyordu ki göğsünün üzerine nefes almasına izin vermeyecek bir yük binmişti. Zihninde

bir anda Fletcher'ın eğri büğrü, fısıldayan bir kadın formu tarafından kandırılıp bu cansız ağaç gövdesine sarılarak tırmanmaya ikna edildiği ve o an etrafa o koca, korku dolu gözleriyle baktığı bir görüntü canlandı. Görüntüde diğer iki ağaca müthiş bir simetri eşliğinde halatlarla asılmış Matt ve Tyler'ı da gördü. Hayalinde bile olsa kendisine asıldıkları yerden suçlayarak bakan bulutlu, fildişi rengi korneaları Steve'i tekmeleyerek çemberini bozduğu mantarları tekrar tekrar düşünmeye itiyordu.

Bir hışımla arkasını döndü. Elleri dizlerindeydi. Başının döndüğünü hissedene kadar gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini yeniden açtığı anda görüş alanında uçuşan noktalar vardı ama en azından zihninde canlanan o grotesk görüntüyü silmeyi başarmışlardı.

"İyi misin?" diye sordu Pete. Grim eline çoktan telefonunu almıştı. Steve, adamın suratındaki ifadeden hoşlanmadı. O klasik öfkeli halinden eser yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse iyi değilim," diye cevapladı kendisine sorulan soruyu. "Buradan defolup gitmek istiyorum."

"Hadi inmeye başlayalım o zaman," dedi Pete. "Rey Darrel Hızlı Boyama'nın onu oradan indirecek uzunlukta bir merdiveni olması lazım. O zavallı yaratık herkes gibi gömülmeyi hak ediyor."

Steve elindeki battaniyeye sarılı köpek cesediyle (onu çöp torbasına koymaya gönlü el vermemişti) ormandan ikinci kez çıkarken biraz kendine gelebilmiş olduğu için durumu daha sakin bir kafayla değerlendirebilmeye başlamıştı. Oradaki o dumanlı atmosfer, hissettiği o tuhaf yaşsızlık hissi şimdi kendisine daha önce görmüş olduğu bir rüya-

dan miras gibi geliyordu. Bunların yerini daha dünyevi bir düşünce almıştı: hayatın boyunca seni bırakmayacak olan bazı anlar vardır ve bu anların neredeyse hepsi de ölüm ya da yaşamla ilgilidir. Bu da o anlardan biriydi: Steve, taşıdığı kundaktaki ölü ağırlığın verdiği ağrılarla evin arka bahçesinden tökezleyerek girerken, tüm aile bireylerinin gözlerinde yaşlarla onları karşılıyor oluşu... Bu, her birinin hayatlarının geri kalanında içlerinde açtığı yarayla kendilerinde derin iz bırakacak bir andı ve asla unutulmayacaktı. Aslında değerli bir andı bu, yüzleşmenin yarattığı kabullenişin ardından kendini hatırlatacak sıcak anıların başlayıp, bilinmezliğin verdiği acıların bittiği anlamına geliyordu. Ertesi gün hanımelerinin açtığı çiçek tarhının yanında, Philosopher's Deep ile mülklerinin arasına sınır koyan at çitlerinin arkasında eğreti bir cenaze töreni düzenlediler. Jocelyn, Fletcher'm orayı çok sevdiğini söyledi. Veteriner günün erken saatlerinde eve bir uğradı. Grim hayvanın bir otopside geçmesini istese de Steve aile üyeleriyle kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Grim de bu isteğe boyun eğdi. Veterinere göre olanlar çok açıktı, tüylerinin çeşitli yerlerindeki yıpranmışlık hikâyeyi anlatıyordu zaten: Fletcher'ın vücut ağırlığı soluk borusuna baskı uygulayarak hayvanın boğularak ölmesine neden olmuştu. Başka bir neden aramaya gerek yoktu. Fakat Jocelyn, veteriner ellerini yıkamak için mutfığa girdiğinde onu eliyle şeytan boynuzu işaretini yaparken yakaladığını söylemişti daha sonra Steve'e; kötü gözden sakınmak için yapılan bir hareketti bu.

Aile nihayet yalnız kalabildiğinde beraberce yas tuttular. Fletcher'ı sarılı olduğu battaniyeyle yeni kazdıkları çukura gömdüler. Anılardan bahsettiler. Matt ve Jocelyn kendilerini tutamayarak birbirlerine sarılıp ağladılar. Ty-

ler şok içindeki düşünceli yüz ifadesiyle hiçbir şey demeden put gibi dikildi. Köpeğin hâlâ oralarda bir yerlerde olduğuna kendini inandırmak istercesine etrafına boş gözlerle bakınıp durdu. Steve oğlu için endişeleniyordu. Tyler, yoluna çıkan aksiliklere genelde içine kapanarak tepki veriyor olsa da en azından şu an bir gramına dahi sahip olmadığı bir kendindeliği olurdu.

Mezarın içine çiçek ve birer avuç toprak atıldılar. Steve, 1654 yılı suçiçeği salgını zamanında çocukların cenazecilik oynadığından Delarosalar'a nasıl bahsettiğini hatırladı: *Çocuklar yerleşim bölgesinin duvarlarının dışındaki alanlara çukurlar kazıp, tabut olarak gömmek için sırtlarında taşıdıkları meyve kasalarıyla geçit töreni düzenliyorlarmış. Aileler çocuklarının ruhlarının kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş olabileceği ihtimali üzerinde durarak bu oyunu kötü bir alamet olarak değerlendirmişler.*

Bu düşünceden uzaklaşmaya çalıştı. Jocelyn çocukları içeri alırken Steve de küreği kapmak için ahıra doğru yöneldi. İçeri girdiği zaman Paladin ve Nuala huzursuzca homurdandılar –atların genelde çıkardığı bu kısık ve rahatlatıcı sesteki nostaljik havayı yakaladı. Onlara sarılıp, mezarı doldurmaya koyulmak için ahırdan çıktı.

Robert Grim, antik Yunan trajedilerindeki felaket tellalları misali kötü haberlerle geri döndüğünde saat dördü biraz geçiyordu. Kötü haberin video halinde geliyor oluşu, antik Yunan benzetmesinden gerçekleri ayıran en bariz şey tabii. “Tüm Misery Dağı’na yerleştirilmiş güvenlik kameralarından bulabildiğimiz tek görüntü bu,” dedi Grim, “ama her şeyi açıklıyor. Görmeniz gerektiğini düşündüm.”

Orta sehpanın üzerine konulan MacBook'un başına toplandıklarında Grim, OYNAT tuşuna basıyor. İlk başlarda gördüğümüz şeyin ne olduğunu anlamak biraz zor geliyor; puslu bir karenin negatifine bakıyor gibi hissediyoruz. Sonra Steve, bunların kızılötesi görüntüler olduğunu anlıyor. Lensin nemlenmesi görüntüyü biraz bozuyor olsa da, o koyu renk tonlamalarının ardında ağaçlar ve patika olduğu aşikâr olan o şeyi ayırt edebiliyor. Görüntünün alt kısmında şu rakamlar var: 02/11/2012, 08:57 p.m. *Dün*, diyor Steve kendi kendine.

Bir sonraki karenin sergilediği görüntüler o denli korkunç ki, tüm vücudunun buz kestiğini hissediyor. En çok Tyler olmak üzere herkes dehşete düşmüş durumda: İrkilmenin etkisiyle avucunu tüm gücüyle ağzına bastırırken gözyaşlarına hâkim olamıyor. Gece karanlığında solgun beyaz halleriyle ışık saçan iki figür belirliyor: maskeli baloda süzülen bir hayalet gibi ilerleyen cadının yanındaki Fletcher'ı tanımak zor olmuyor. Köpek gezdiği yerleri merakla koklarken kuyruğunu bile sallıyor. Steve, bu masum görüntünün neden göze bu denli korkunç geldiğini fark ediyor: İçlerinden hiçbiri o güne kadar Katherine'i bu denli *kararlı* hareket ederken görmemişler. Ta ki ikisini Fletcher'ın ölümüne doğru yan yana yürürken gördükleri bu görüntülerin ortaya çıkışına kadar.

"Bunun gereğinden fazla endişe verici bir olay olduğunu görüyorsunuz," diyor Grim. "Konsey'e danıştım; insanları kargaşaya sürüklememesi adına bu görüntüleri gizli tutuyor olsak da afallamış durumdayız. Bu çok alışılmadık bir gelişme. Fletcher'ın başına bu olayı tetikleyebilecek nitelikte bir şey geldi mi? Eğer geldiyse bilmem gerekiyor millet."

Jocelyn'le Steve başlarını yavaşça hayır anlamında

sallıyorlar. “Onu her gördüğünde ödü patlardı,” diyor Jocelyn yaşadığı derin şokun etkisiyle. “Bir de burada yanında nasıl büyük bir rahatlıkla yürüdüğüne bak.”

“Hepsi senin suçun!” diye bağırarak ani bir patlama yaşıyor Matt. “Ona hiçbir şey sunmayın!” Steve ona hayretler içinde bakarken ekliyor, “Saman Kadın’ı yakarken! Sen ona sunacak hiçbir şeyin olmadığını düşünürken Fletcher’ı aldı bizden!”

“Bu tamamen alakasız,” diyor Steve. “Böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini anlayabilmiş değilim.”

“Ne anlarsın *sen*?” diye haykırıp kendini annesinin kollarının arasından çekiyor. Steve, Grim’in sıkıntılı yüz ifadesini gördüğünde, *Bu daha başlangıç. Daha önümüzdeki günlerde bu tür muhakemelerden çok duyacağız. Birilerini suçlu bulmaya, günah keçisi ilan etmeye insanı iten bu dürtüler... Eğer bu etrafa yayılırsa bittiğimiz resmidir. Sen de biliyorsun bunu,* diye geçiriyor aklından.

“Tyler? Sen bir şeyler biliyor musun peki?”

Tyler titremesine hâkim olamadığı dudaklarıyla başını telaşla iki yana sallıyor.

“Fletcher’ı gezdirirken *ona* rastladığınız oldu mu?”

“Hayır.”

Steve ona dikkatle baktıktan sonra, “Eğer kötü bir şeyler yaşandıysa lütfen söyle. Güvenliğimiz söz konusu,” diye lafa giriyor.

“Haklı,” diyerek araya giriyor Grim. “Endişelenme. O videoda yaptığınız gibi bir işe girdiyseniz Konsey’in bundan haberi olmayacak. Olayın böyle sonuçlanacağını istememiş olduğundan eminim. Olan biteni bilmem gerekiyor. Çok ciddi şeyler dönüyor, anlıyor musun beni?”

Tyler’in gözlerindeki yaşlar şiddetleniyor, dudaklarını daha da güçlü bir titreme sarıyor ve belki, kesin değil de belki, üzerine bu şekilde gelmelerinin sonucunda bir

şey söyleyecek gibi oluyor –fakat aniden o kadar hızlı bir çarpma sesi geliyor ki dışarıdan, diğer tüm her şeyi unutturacak o olaydan önce yaşanan bu âna geri dönmeleri çok uzun zaman alacak gibi görünüyor. Steve, gürültünün nereden geldiğini görmek için başını çevirecek zamanı bulduğunda –ağır bir ağacın yere çarpma sesi– Fransız yemek odası kapılarının, arka bahçeye açılan pencerele-
rin ardından gördüğü şeyi beyninin tam anlamıyla kavrayamadığını hissediyor. Üzerine doğru, bir izdihamdan kaçarcasına koşan bir at bu gördüğü. Kasılan adaleler görüyor. Siyah tüylerin üzerinde köpükler görüyor, deliye dönmüş gözler, yerde dövünen toynaklar görüyor. Patlayan bir kristal gibi pencere tuzla buz oluyor ve perdelerin ardından kendini gösteren Paladin sekerek yemek salonuna giriyor. At, ayakları bu darbeye dayanamayacak olan yemek masasının üzerine doğru kayarak masayı yere savuruyor. Masanmkiler gibi aynı şekilde bacakları bu çarpışmaya dayanamayan Paladin bir anda kendini yerde buluyor. Korkudan delirmiş halde gövdesinin üzerinde yuvarlanıyor. Toynaklarında kırılan cam parçaları var.

Robert Grim, tüm Grant ailesi üyeleri gibi tepesine düşen bombalardan kaçarcasına siper almış durumda. Kimse çılgılık atmıyor; atın bu ani ziyaretinin yarattığı şiddet odadaki tüm oksijeni çekmişe benziyor. Hayvan daha kimse ne olduğunu anlayamadan ağırbaşlı, gerçeküstü bir manzaranın oluşmasına yol açarak bu sefer de şaha kalkıp yemek salonu lambasını yere indiriyor; bu son hareketle öne doğru atılan Jocelyn ve Matt atın dizginlerine asılıp onu sakinleştirmeye çalışıyorlar. Fakat görünüşe bakılırsa ahırdan kaçan tek at Paladin değil; tam da o anda yaşanan paniğin ortasında kendine yer açmaya çalışırcasına arka bahçe kapısından dörtlüye koşar vaziyette geçmekte olan Nuala evin etrafından dolanarak Deep Hollow Yolu'nun

bulunduğu batı istikametine doğru hızla ilerliyor. O sırada yolda trafik olmaması büyük şans –hem Nuala hem de trafikteki için. Etrafta, hareketlerini kaydetmekte olan birkaç gözetim kamerası mevcut: önce Philosopher’s Deresi’nin bittiğini işaret eden patika başlangıcındaki park alanına yerleştirilmiş olanın, sonra da Patton Sokağı’nın köşesinde bulunanın görüş alanında beliriyor. Jocelyn ve Matt, kafası karışmışa benzeyen atlardan evin içindekini kontrol altına alıyorlar. Hayvan en son bir-iki sandalye deviriyor fakat Jocelyn’in sinirli sesi onu kendine getiriyor. Steve, Robert’ın ayağa kalkmasına yardım ederken, kalbinin bundan daha hızlı atması ihtimalinde göğüs kafesinin ortadan ikiye ayrılabilceğini geçiriyor aklından.

Çevredeki tüm komşular ne olduğunu anlamak için evlerinden çıkıyorlar. VanderMeer’larm yaptığı gibi –Peter, Mary ve Lawrence– yolun karşısındaki Wilson’lar da hızla Grant ailesinin evine doğru koşuyorlar. HEX kameraları bu ailelerin müknatısa tutulan demirler misali önce eve, sonra da arka bahçeye nasıl çekildiklerini kaydediyor. Kontrol merkezinde ise Warron Castillo ve Claire Hammer ağızları bir karış açık halde önlerindeki ekrana bakıyorlar. Atları bu denli ürküten şeyin ne olduğunu anlamak için diğerlerinin koştuğu tarafa koşan Steve, Grim ve Tyler da görünüyor ekranda. Tek bir tuşla başka bir kameraya geçen Claire kendini kötü hissetmeye başlıyor.

Bu seferki kamera, Philosopher’s Deresi’nin oradaki kumlu dere yatağının etrafına toplanmış olan bir grup insana odaklanmış durumda.

Suyun içinde şüpheye yer bırakmayacak renkte akan şeyin kan olduğu anlaşılıyor.

14

O pazar Griselda Gurme Lezzetler'in kapısının üzerindeki gümüş rengi zil hiç susmadı. Griselda Gurme Lezzetler normalde pazar günleri kapalı olurdu fakat kilise ayinlerine deliler gibi akın ettikten sonra toplanıp olaylar hakkında konuşma ihtiyacı hisseden endişeli kasaba sakinleri için bu pazar lokantayı açık tutarak cemiyetteki görevini yerine getirmek istemişti.

İnsanı kendine getiren tazeleyici soğuk ve sokaklardaki su birikintilerine vuran soluk renkli fakat yoğun güneş ışığı eşliğinde açık havalı bir sonbahar günüydü. Fakat insanların yüzlerine vuran sıkıntı güneş ışınlarının gidebileceği türden bir şey değildi. Dere ve ormanın havada asılı kalan o pis kokusuyla çevrenmiş tepelerden o sabah herkes uzak durmayı tercih etmişti. Griselda'nın gözüne, bir şeyden kaçıyor gibi görünüyorlardı: çan seslerine doğru koşarak Metamfetamin ve Aziz Meryem kileselerine akın ediyor, bir yandan da birbirlerinden uzaklaşmadan korkularını ve inançlarını birbirleriyle paylaşma mecburiyeti hissediyorlardı. Pederlere, dualarına Katherine'in adını karıştırmak yasaklanmış olmasına rağmen –etrafta yabancılar olması ihtimaline karşın– halkı “gece- nin dehşetine” teslim olmamaları ve “Tanrı'ya güvenmeleri” konusunda telkin ederek rahatlatmaya çalışmışlardı. En azından Griselda'nın erkenci müşterilerinden biri olan

Bayan Talbot'un anlattıkları bu şekildeydi çünkü Griselda ve Tanrı aynı frekansta değillerdi ve o tüm sabahını, yoğun geçecek öğle vakti için mutfakta hazırlık yaparak geçirmişti. Bayan Talbot'un dediğine göre Muhterem Newman, bereket duasını yaparken kilise korosundan biri ayağa fırlayıp, "Saçmalık bu! Neden olanlar hakkında konuşup ne yapmamız gerektiği konusunda öğüt vermiyorsun?" diye bağırmıştı. Ses cümleinin sonuna doğru hıçkırıklarla kesilince insanlar birbirlerine kaygılı bakışlar fırlatıp düşüncelerini kendilerine saklamaya devam etmişlerdi.

Fakat Griselda'nın yerinde, düşündüklerini dosdoğru söylemek konusunda bir kaygıları yoktu. O günün gündemi kanlı dere ve köpeğin ölümü olmasına karşın insanlar eski kasabın zavallı karısının son zamanlarda nelerle katlanmak zorunda kaldığı gerçeğini unutmamışlardı. Alıp, bir de üstüne yemişlerdi. Sanki şunu demek istiyorlar gibiydi: *Etinden ver bize Griselda ve bırak da yiyelim; etinden ver bize ki yükünü paylaşabilelim.*

"Katherine'in sinirlerini bu kadar oynatan bu kişi de kim?" diye yüksek sesle sordu Bayan Strauss koyun eti sandviçini şapur şupur yerken.

Müşterilerden bazıları şaşkın yüzlerle aralarında belli başlı isimler fısıldadılar. Yaşlı Bay Pierson, Griselda'yı çelimsiz ama güçlü eliyle yanından geçerken durdurdu. "O lanet olasıca internet yüzünden," dedi çatalındaki köfteleri çiğneyerek püre haline getirirken. "Sana hep söylemişimdir: ondan başımıza yararlı bir şey geleceği yok. Bir sonraki kurban bir köpek yerine aramızdan biri olduğunda ne yapacağız?"

İçlerinden bazıları bu sözleri başlarıyla onayladı. Lo-

kantanın belli başlı kısımlarından gülme sesleri de yükseldi. Griselda, yaşlı adamın çenesinden damlamakta olan salçayı görünce elindeki mendili ona uzattı (farkında olmadan kendi alnındaki teri sildikten sonra).

Cerrah karısı Schaeffer tezgâh başındaki yerini çoktan almıştı. “Ah, tatlım,” dedi, “sineye çekecek çok şeyin var. Ne cesur bir ruhsun sen. Bana şu güzel Holst püren-den bir dilim ver ve bugünkünün şöyle güzel, kalın bir dilim olduğundan emin ol.” Griselda genel olarak Bayan Schaeffer’dan pek hazzetmezdi, fakat kadının cüzdanına yapışmaktan bembeyaz kesilen ellerinin parayı kendisine uzatırken tir tir titrediğini fark etti. Zavallı yaratık ölümüne korkmuştu.

Etinden ver bize Griselda ve bırak da yiyelim; etinden ver bize ki yükünü paylaşabilelim.

Diğer herkes gibi Griselda’nın da huzurunun pek yerinde olduğu söylenemezdi ve lokantayı dolduran tüm bu müşteriler sinirlerini daha da fazla geriye veriyordu. Arthur Roth kargaşasının üzerinden daha dört gün geçmiş olduğu için onun şokunu bile doğru düzgün atlatamamıştı. Şimdiyse yeni olaylar ortalığı velveleye vermişti.

Konsey’de kriz toplantısı düzenlemişlerdi. Colton Mathers’ı son gördüğünde adam ellerini ellerinin arasına alıp kulaklarına hızlıca şunları fısıldamıştı: “Sakinleş Griselda. Durumu iyi kotardın. Doğal bir ölümdü bu. Kimsenin bilmesine gerek yok.” Bu seferki toplantıda HEX çalışanlarının bir kısmıyla beraber Philosopher’s Deresi’ndeki dere kıyısında toplanmış olan üyeler, lanetli dereye gereğinden tek bir adım bile daha fazla yaklaşmak istememişlerdi. Dereye çeşitli bölgelerden akmaya devam eden kan, suya yayılan kırmızı mürekkep gibi daireler çiziyordu. Dereyi doldurup taşırmaya yetecek kadar

olmasa da dere kenarlarında pıhtıya benzer tortular oluşmaya başlamıştı. Hiç de doğal olmayan uğursuz olayın garip bir cazibesi vardı ve bu gerçek Griselda'nın içini ürpertmişti.

Katherine'i tatminsizliğini böylesine güçlü şekilde ifade etmeye iten ne yaşamış olabilirdi? Kasaba halkının büyük bir çoğunluğu gibi Griselda da olayın köküne kafasında şüpheli bir yaklaşımla kendisini oturtuyordu. Griselda'ya göre diğerleriyle arasındaki fark, kendi teorisinin doğru olmasıydı. Dün geceyi uyanık kalıp yatağında dönerek geçirmişti. Çarşaf kalçalarının arasına büyük bir rahatsızlık vererek sürtünüyor, kendi terinin kokusu tüm odayı kaplıyordu. Kendini bir yerde büyük bir hata yaptığına ve Katherine'in her an odasında belirip açılmış gözleriyle onu suçlayabileceğine anbean daha çok inanıyordu.

Şimdi lokantada berrak gün ışığı altında kahve makinesini temizlerken bile daldığı bu düşünceler midelerini bulandırmıştı.

Sokaktan gelen karmaşa sesleri lokantadaki fısıltıları aniden dindirdi. Griselda başını çevirip seslerin geldiği yöne doğru döndü. Mezarlığın önünde olduğu görülen çoban John Blanchard, çevresini saran küçük bir grup eşliğinde bir eliyle çeşitli hareketler yapıyor, diğerindeyse o küçük, düz, bilgisayar şeylerinden birini tutuyordu —şu tablet dedikleri şeyden. Griselda, elindeki bulaşık bezini omzuna atıp kapı eşiğine dikildi. Kapıdaki küçük zil başının üzerinde çingırdadı.

İster inanın ister inanmayın, çoban açıkça çevresindekilere vaaz vermekteydi. “Lanet olsun! Lanet olsun! Ben sizi bu ayın başında gökyüzünde gördüğüm ışıklardan bahsederek uyarmamış mıydım? Doktorun köpeğinin

başına gelenleri duymadınız mı? Size anlatmaya çalıştım ama dinlemediniz. Bir süredir gün ışığında uçan baykuşları hepimiz görüyoruz ve şimdi kendisi dünyayı kanatıp doktorun atlarına dehşet saçıyor!”

“Doğru,” diye araya girdi dinleyicilerden biri. “Sizce de hepsi Doktor Grant ve o dalkavuğun başının altından çıkmadı mı?”

“Hayır,” dedi John Blanchard, “bu gazabın tek sorumlusu o değil. Koyunlarım, içlerinden biri o iki başlı kuzuyu doğurduğundan bu yana rahatsız. Hiçbir şey yemiyorlar. Tanrı Yeremya’ya, ataları O’ndan vazgeçmiş olduğu için insanların cezalandırılacağından bahsetmemiş miydi? Cezanın dört aşamasının veba, kılıç, kıtlık ve... ımm...” Çoban tabletinin ekranına dokundu. Tabletinin ışığı yanmayınca birkaç kez daha tıklattı. “Sürgün! Sürgün olduğunu söylememiş miydi?”

Terzi Liza Belt, Griselda’nın yanına gelip, “Eski Ahit’i de e-kitap haline getirdilerse, ailemden kalan İncil’i ısıra ısıra yiyeceğim. Yok canım! John Blanchard mı o?” dedi.

“Ta kendisi,” dedi Griselda, “destekçileriyle beraber.”

Blanchard’ın sesinin enerjik ve gür olduğu gerçeği ve yaptığı felaket tellallığını yerel, güvenilir Highland aksanıyla sürdürmesi olaya klişe bir hava vermek yerine esrarengiz bir hava katıyordu. “Günah çıkartın ve O’nu yüceltin –Kötü Göz’den kaçınmanın tek yolu budur, iyi insanlar. Zina yapanlar, çıkın ortaya! Homoseksüeller, çıkın ortaya! Çocuk tacizcileri, yabancılar, kardeş katilleri, ortaya çıkıp günahlarınızı bağışlatın ki şarkılarımızı hep bir ağızdan söyleyebilelim!” Ekranı birkaç kez daha dokununca sinirleri bozuldu. “Bu rezil şeyin nasıl çalıştığını bilen yok mu?”

“İndirimli yerlerden çerçöpe bakacağına doğru düzgün bir şey satın alman gerekiyor,” dedi kalabalıktan bir ses.

“Yok ya, bu *Autoweek* üyeliğiyle geldi,” diye dalgın bir sesle cevap verdi Blanchard. “İşte oldu, tamam.” Ekranı destekçilerine döndürdü. Ekranda görülen YouTube kare-oke videosundan etrafa tiz sesli bir org ilahisi yayılmaya başladı. Fakat kendisi Wi-Fi noktalarına pek de yakın bir bölgede duruyor olmadığı için, görüntüyle ses arasındaki senkronizasyon bozukluğu altta yazan kelimelerin geç çıkmasına neden oluyor, insanlar da bu yüzden –ki müziğe eşlik edenlerin sayısı bir hayli fazlaydı– melodiyi bir türlü tutturamıyorlardı.

O Tanrınız bunu duysaydı, diye düşündü Griselda, *sizi yaratma aşamasına hiç başlamazdı.*

Kısa bir süre sonra Blanchard ve ahalisi HEX çalışanları tarafından kovuşturuldu. Gerginlik tüm öğleden sonra sürdü ve beş otuzda dükkânı son terk edenlerin ardından kapıdaki işareti KAPALI’ya çeviren Griselda, o an hem bitkin hem de rahatlamış hissetti kendini.

Griselda o akşam, kasabın arkasındaki küçük evinin rahatlatıcı loş ışığı altında yirmi yıldır yapmıyor olduğu bir şey yaptı: kendini alkolle rahatlattı. Bira değil; Jim eskiden hep bira içtiği için o içkinin kokusu Griselda’ya arpa, ter ve Jim’in rahat durmayan ellerini hatırlatırdı. İçtiği şey şaraptı. Kaliteliydi de. Olur da misafirleri gelir diye bir yıl önce Black Spring Market’ten almış olduğu şarabı, Jaydon silip süpürmesin diye et soğutucunun altında saklıyordu fakat bir yıldır gelen giden yoktu. Griselda prensip olarak alkole pek dokunmazdı ama rejimini bozacağı iyi bir zaman varsa o da bu geceydi. Çünkü yemek öncesi koca bir tava dolusu et pişirirken zihninde zorlamadan

beliren düşünce o denli habersiz gelmişti ki, tüm öğleden sonra oralarda bir yerlerde gizleniyor olmalıydı: *Ne zaman ona adak adayacaksın? Ne zaman onun için kan dökeceksin!*

Kafasındaki düşüncede inkâr edilemez nitelikte mantıklı bir denge vardı. Griselda cadıya püre götürdü. Ona buzağı kafası götürdü. Cadı ise canlı bir köpeğe kıydı. Kendi hediyelerinin yetersiz olduğu oldukça açıktı işte. Katherine'in istediği şey ölü değil, canlı bir kurbandı.

Yerinde başkası olsa, büyük ihtimalle Arthur Roth'u bir adak olarak görüp görevden kaçınırdı ama tuhaf bir şekilde Griselda, böyle bir şey için fazla pragmatik bir insandı. İşte burada da inkâr edilemez bir denge yatıyordu: Griselda, cadıya Roth'u ziyaret edip işini bitirmesi için yalvarmıştı; bu işi kendisi yapmak zorunda kalmış olsa dahi adamı süpürgeyle öldürmesinin altında ilahî bir adalet yatmıyor muydu? Yine de onun bir adak olmadığıнын farkındaydı Griselda. Tamamıyla kendi yararına yapılan bir eylemdi. Adamın o sefil, tanınmaz hale gelmiş kafasına indirdiği her darbeye Jim'den, hatta geçmişinden daha da uzaklaşmıştı. Bugün bile hamlıktan dolayı kollarını omuz seviyesinden yukarı kaldıramayışına neden olan o ağır kas hareketleri başlı başına bir azaptı.

Griselda cam kenarındaki sandalyesine oturup önündeki su bardağına boşalttı şarabı. Acımsı tadı ilk başta biraz yadırgasa da alışınca o kadar da kötü gelmedi. Dirençli bir kadın olmasına rağmen alkole karşı olan yabancılığı daha ikinci bardakta sersemleyip düşüncelerin arasında kaybolmasına neden oldu.

Jim, genelde kendisine her sene bir buzağı ve birkaç kuzuyla gelen Highland'lı küçük çiftçiler için bir büyükbaş keserdi. Dükkânının arka kısmında bir adet et asma

kancası, kuzu sosisi yapmaya yarayan boru kılıflı manuel öğütücü, eti dinlendirmeye yarayan soğuk oda, tütsüleme dolabı ve bir adet et kürleme aleti vardı. Kocasının ölümünden sonra Griselda bunların hepsini satmıştı –bugünlerde her şeyi toptancılardan sipariş ediyordu. Bahsi geçen eski et atölyesi hâlâ kan gibi kokuyor olsa da o koku metalin ve Jaydon'ın bisikletinden dökülen yağların karışımından oluşan bir kokuydu. Holst kasabı eskisi gibi üstün nitelikli bir tesisata sahip değildi ama en azından işler hâlâ yolunda gidiyordu.

Ve yine Griselda'da kocasının o uzman kesimcilik bilgisi olmamasına rağmen işin nasıl yapıldığı konusunda bilgisi vardı.

Kendini neye bulaştırıyorsun, Griselda? Onun için gerçekten bir inek mi kurban edeceksin? Jim'in bu konu üzerindeki sayısız yasadan nasıl yakındığını hatırlıyorsun. Bir kere o sığırı kendi başına taşıyamazsın. Daha sen bıçağını bilemeden kesim işlemini kontrol etmek için oraya damlayacak olan denetçiye düşün. Bunun daha kontrol aşaması var. O aptal formlarındaki kutucuğa "kurban" işlemini onaylayacak o çentiği atacaklarını mı sanıyorsun? Bu işi yasal yöntemlerle yapmazsan belgeni elinden alırlar; eğer Katherine'i memnun edemezsen de çok daha fazlasını kaybedersin.

Tüm bu düşüncelerin bir önemi var mıydı, yoksa içinden gelen o çekingen sesleri mi dinliyordu? Aynı sesler zamanında Jim'i terk etmemesini de fısıldamışlardı. İşe yaramışlar mıydı peki? Ayrıca aklından geçenleri et atölyesinde gerçekleştiremezdi de.

Ormanda bir bölge seçmeliydi kendine.

Sistemli olarak tüm olanakları hızla geçirdi aklından. Kendisine el altından sığır satabilecek birkaç yerel çiftçi

biliyordu; içlerinden bazıları kendi kesimlerini bile yapıyorlardı fakat Griselda onları her zaman rakibi olarak görmüştü. O yola girmek istemiyordu. Birdenbire aklına geçen hafta televizyonda, şehirdeki Müslümanların kurban bayramlarıyla ilgili gördüğü o haber geldi. Ramazan, ya da camilerde boğazlarını keserek akıttıkları o keçi kanlarını kutladıkları şeyin adı her neyse onu daha yeni geçirmişlerdi. O insanların kendisine mutlaka keçilerinden birini vereceklerini düşündü küçümseyerek. Gerçi *onlarla* yüz göz olacağına kendi kanını verirdi daha iyi; ayrıca zaten tüm o kargaşa geçen hafta bitmişti.

En önemli şeyi unutuyorsun. İnsanlar seni keçinin birinin boynuna halatını geçirmiş halde kasabada yürürken gördüklerinde ne düşünecekler? "Kaçık Griselda geçiyor. Şimdi neyin peşinde Tanrı bilir?" Sana acımalarını hep kendi yararına kullandın ama cadiya bulaştığından azıcık bile şüphelenecek olurlarsa günah keçileri sen olursun.

Benim için ne çok şey yaptınız tabii, diye düşündü ki-birle kasaba halkıyla dalga geçerek. Şimdi iyilik yapma sırası bende!

Peki ya tüm o kahrolası kameraları ne yapacağım?

Griselda ayağa kalkıp sandalyesinin arkasına tutundu. Tüm oturma odası etrafında mide bulandırıcı hareketlerle dönmekteydi. Sendeleyerek mutfağa zar zor ulaşmış başını musluğa eğdi.

Bu fikirden kurtulması gerekiyordu. Mantıksız olduğu kadar tehlikeliydi de.

Arka kapıdaki tıklamayı duydu.

Bir anlığına olduğu yerde donakalıp tüm beyin kıvrımlarını kelepçeleyen o düşünceyle karşı karşıya geldi: gelen Katherine miydi? Belki de biri onun gözlerini açmıştı ve o da adağını almaya gelmişti. Dikiş izlerinden yıpran-

mış gözkapaklarıyla kapısında dikilip görevini tamamlamayı için Griselda'ya tüm içindekileri fısıldayacaktı.

Musluğu kapatıp arka kapıya doğru sendeledi bu sefer. Kanı çekilmiş parmaklarıyla eski püskü perdeyi aralayıp dışarı baktı. Dış lambanın soluk ışığı altında Katherine'i değil de, elleri ceplerinde sabırsızlıkla kapının açılmasını bekleyen Jaydon'ı görüyordu. Griselda gülmek için kendini kasarak titrek elleriyle sürgüyü çektikten sonra kapıyı açtı.

"Pardon, anahtarımı yanıma almamışım," diye mırıldandı Jaydon.

"Berbat görünüyorsun! Ne oldu?" Griselda gölgele-
rin altında saklanan Jaydon'ın yüzüne dik dik baktı. Sağ
gözü şişip morun çirkin bir tonuna dönüşmüştü.

"Kavgaya karıştım," dedi çocuk.

"Kavgaya mı karıştın? Kiminle?"

"Konuşmak istemiyorum."

Zaman yeniden tersine dönmüş gibiydi. Jaydon'ın mor
gözü. Arthur Roth. Griselda'nın oğluyla bu mutfakta yap-
tığı şiddetli kavga. Jim'in dokuz yaşındaki çocuğu öldü-
resiye döven yumrukları. Jaydon, gereğinden fazla aile
içi şiddete maruz kalmış bir çocuktü; oğluna attığı bir
bakışla burnuna dolan o ekşi, kokuşmuş alkol kokusunu
fazlasıyla hissetti.

"Tatlım, ne yaptıklarına bakmama izin-"

Jaydon annesinin ona dokunmasına izin vermedi.
"Anne, hepsi benim hatamdı, tamam mı?" Sesi çatladı.
"Aptalca şeyler söyledim."

"Yine de bu onlara sana saldırma hakkı tanımaz, öyle
değil mi?"

Jaydon bir şeyler homurdandıktan sonra spor kıyafet-
lerinin olduğu büyük, mavi Black Spring Market alışve-

riş poşetini köşeye fırlatıp merdivenleri koşarak çıktı ve kapıyı ardından hızlıca çarparak kapattı. Griselda ne yapacağını bilemeden sindiği köşede kalakalmıştı. Birkaç dakika geçtikten sonra şarap şişesinin kalanını lavaboya döktü ve kendine bir bardak süt doldurdu. İkinci bardağın ortalarına doğru Jaydon'dan birkaç dakika önce almış olduğu izlenimi beyin kıvrımlarından daha sağlıklı bir şekilde geçirebiliyordu: çocuğun ölümüne korktuğu izlenimini.

Black Spring Market poşetine bir süre baktıktan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu.

Olayın kırk dakika sonrasında kolunun altına sıkıştırdığı alışveriş poşeti ve altına gizlendiği yağmurluğuyla çimenliği geçip evle cadde arasındaki yola doğru yürüyordu. Rüzgârın sert estiği bir akşamdı. Şevk içinde –en kibar tabirle– arabasına binip çıkış yoluna doğru döndü ve fren yaparak Deep Hollow Yolu'na doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşık bir buçuk saat sonra eski Dodge'unun fren lambalarını kendi evinin yolunda yaktığı zaman dengesiz sürüş tarzı biraz düzelmiş görünüyordu. Karanlıktaki bu yolculuğun bir yerlerinde Griselda tamamen ayılmıştı.

Elindeki poşeti göğsüne bastırır halde atölyeye girdi. Yine ortalama bir buçuk saat sonra oradan çıktığındaysa –saat gece bire yaklaşıyordu– elindeki alışveriş torbasının, köşesinden fişkıran tavus kuşu tüylerinin olduğu o bölge hariç tüm ağzı dikilmiş görünüyordu. Elindekileri paltosunun altına gizledi.

Griselda, Katherine'e elinden gelebilecek en prestijli hediyeyi sunacaktı ve o da Black Spring Market poşetinin içinde gizli kalmak zorundaydı.

Kendinden emin bir şekilde Popolopen Caddesi'ni takip ederek Monroe'daki Presbiteryan Kilisesi'nin yanında bulunan evcil hayvan çiftliğine gitmişti. Birkaç keçi, birkaç ördek ve bir tavus kuşu olan mütevazı bir parktı burası. Dodge marka arabasını iki sokak lambasının arasındaki karanlık noktaya park edip yolun karşısına geçmişti. Sonra zincirlerle kilitlenmiş olan çitten içeriyi gözetlemişti. Tavus kuşu görünürlerde değildi. Bir araba yaklaşınca Griselda ağaçlardan birinin arkasına atladı. Bir süre telaş içinde ne yapacağını düşündü. Kolunun altına sıkıştırdığı aptal bir ördekle ne yapabilirdi ki? Düşünerek yirmi dakikasını boşa harcamıştı –zaman değerliydi sonuçta. Sonra, evde Google arama motoruna “tavus kuşu nasıl yakalanır” yazdığı zaman karşısına çıkan sonucu hatırladı: tavus kuşlarının genelde ağaçlarda uyuduğuna dair bir bilgiydi bu.

Yukarı baktığında, havuzcuğun yanındaki meşe ağacından sarkan kuyruk tüylerini gördü.

Aptal! dedi kendi kendine. *Oyalanma da göster şu kahramanlığını hadi!*

Gözetlenmediğinden emin olmak için etrafı kontrol etti ve elindeki poşeti çitlerin üzerinden fırlattıktan sonra kendi de içeri girmek için tırmanmaya başladı. Hamlaşmış iriyarı kollarının aleyhine çalıştığı Griselda, cahilliğinin kendisine verdiği güçle, gürültüyle de olsa bir şekilde kuş pisliklerinin üzerine inmeyi başarmıştı. Zayıf, titrek bacaklarının üzerine dikilip çizik içinde kalan ellerindeki pisliği temizledikten sonra işe koyuldu.

İlk önce büyük bir taşla ağaçtaki tavus kuşunu aşağı indirdi.

Kuş sağır edici çığlıklarla ortalıkta koşmaya başladı. Monroe kasabasının yarısının muhtemelen ayağa kalkmış

olacağını aklından geçiren Griselda, kalbi ağzında ağaç gövdelerinden birine dayandı. Kuşun kopardığı yaygara işkence boyutlarındaydı; o şaşaalı mavi tüylerine pek de yakışmayan bir manzara olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Griselda, Katherine'in bunu rahatsız edici bulmamasını diledi.

On dakika sonra, gölgelerin arasında gizlendiği yerde poşetten çıkarttığı battaniyesini ellerinin arasında açık vaziyette tutarak beklerken hazır olduğunu hissetti. Kuş, tel örgülerin orada kendisini şüpheli gözlerle izliyordu. Griselda ona doğru hareket ettiğinde o bölgeden aceleyle uzaklaşıp kuyruk tüylerini gelinlik kuyruğu misali açtı. Griselda tavus kuşunu hayvanat bahçesinin köşesine kadar kovaladı. Birinin gelmesi durumunda fena halde köşeye sıkışmış olacaktı: Kendini bahçenin sahibi olarak yutturmasının hiçbir olanağı yoktu; üstüne bir de polise götürülürse tüm durumu açıklamak zorunda kalırdı. Fakat Griselda, Katherine'e öylesine körü körüne bağlanmıştı ki etrafına bakınma ihtiyacı bile hissetmedi. Elindeki battaniyeyi kuşun üzerine attıktan sonra tüm ağırlığıyla kuşun olduğu yere kapandı.

Black Spring'e döndüğünde, Bog Meadow Tepesi'nin eteklerinde eski Hopewell Konağı'nın arkasında kalan patika başlangıcının yanından aceleyle geçti. Zifirî karanlığın ağaçlık yerlere çökmüş olduğu şu saatlerde onunla yalnız kalacağı ormana girmek zorunda olduğu varsayımı tüylerinin ürpermesine yetmişti. Griselda zihnine bir şimşek gibi inen bu düşünceden kurtulmaya çalışarak yoluna devam etti. Alışveriş poşetindeki tavus kuşu sessizleşmişti. Griselda, saldırırken hayvanın kanatlarından birini kırmış olabileceğinden korktu; bir kutu yumurtanın üzerine basıyormuş gibi bir ses duymuştu. Kuş, uğursuz

iniltilerini bir süre sürdürmüştü fakat ev yolunun yarısına doğru uykuya dalmıştı. Griselda, kuşun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için arada bir elini poşetin içine sokup hayvanın narin bedenindeki seyrek hareketleri kontrol etme ihtiyacı duyuyordu.

Mürekkep karası gecede kafasındaki düşünceyle yol bulmaya çalışmak delilik olsa da, tam da HEXApp'in yazdığı yerde buldu Katherine'i: Ackerman's Corner tarlalarının arkasında kalan ağaçlık bölgede. Haritayı inceleyen Katherine'in durduğu noktaya yakın patika yollarının belli belirsiz bir görüntüsünü oluşturmuştu kafasında ama gecenin bu saatinde bile işbaşında olan gözetleme kameralarına yakalanma riskini almamak için patikalarından uzak durmuştu. Çalılıklar o kadar sıkı ki, birkaç kez nerede olduğunu kestirebilmek için bir önceki noktaya geri dönmesi gerekmişti. Kollarında taşıdığı adak, her adımda daha da ağırlaşmıştı. Çamur, küf ve çürük ağaç kokularının birbirine karıştığı koku dayanılacak gibi değildi. Griselda'nın etli vücudu ağırlar içinde, kendisiyse nefes nefese kalmıştı. Katherine'in mat karanlığın kalbinde zor seçilen silueti nihayet karşısında belirdiğinde yaptığı şeyden vazgeçmesine ramak kalmıştı.

Griselda o an kanının donduğunu hissetti.

"Korkuttun beni, Katherine," dedi kuruyan ağzını zorlayarak. "Benim, Griselda." Karanlıkta yankılanan kendi sesi bile tüylerini diken diken ediyordu; içinden gelen o ilkel dürtüyü dinleyip tabanları yağlamamak için kendisiyle adeta savaşıyordu. Çevresindeki her şeyi ölüm cansızlığına boğan cadı kıpırdamadan karşısında dikilmekteydi.

Griselda çevresine baktığında, bir grup uzun, yaşlı çam ağacının ortasında kaldığını fark etti. Kendi kendine, bu-

radaki nehirlerin büyülenmiş olmalarının diğer yerlerden daha uğursuz sonuçlar yaratmadığını, etrafta dolanan bu kötü, kâfir havadan uzaklaşıp kasabanın bilinen sokaklarına geri dönebilmek için tek yapması gerekenin tepeden dümdüz aşağı inmek olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissetti. Cadıya iyi davrandığı sürece kendisine bir kötülüğü dokunmazdı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde sol diz kapağının sümüksü bir maddeye battığını hissetti. Elektriğe kapılmış gibi irkilip geriye doğru sıçradı. O nemli, soğuk ve elastik maddeyi bulana kadar elleriyle tedbirli bir biçimde karanlık orman zeminini aradı. Griselda'nın tecrübeli kasap elleri, bulduğu bu şeyin ne olduğunu kısa sürede anlamasına büyük yardımda bulunmuşlardı: domuz kalbi. Aniden öfkelenmiş, hatta hakarete uğramış hissetmesi korkusunu bir miktar gidermişti. Birisi buraya ondan önce gelmişti. Korkak pislik! Bu gelen her kimse Katherine'in iyi tarafını bulmaya çalışıyordu. Eliyle bulduğu bu pis şeyi umursamadan çalıların arasına fırlatıp, ellerini pantolonuna siliverdi.

Artık mihrap boşaldığına göre, tanrıçasının önünde herhangi bir engele takılmadan diz çökebilirdi.

“Ah, şu haline bir bak. Çok üzgünüm, Katherine. Colton, John Blanchard ya da diğerleri gibi iyi bir konuşmacı olmasam da kalbimin doğru yerde atıyor olduğunu lütfen unutma. Kurban etme görevlerimi yerine getiremedim ve şimdi tam burada, önünde eğilip sana teşekkür etmek istiyorum. Ne yapmam gerektiğini nasıl da bilemedim. Sana sunduğum bu kurbanı kabul etmen için yalvarıyorum; aklıma gelenlerin arasından en güzeliydi bu.” Çekingen bir gururla şunu da ekledi, “Bir tavus kuşu.”

Katherine karanlıkta kımıldamadan dikilmeye devam etti. Griselda ayağa kalkıp paltosunun cebinden çıkardığı kenevir halatı rulosunu gösterdi. Tavus kuşu poşetin içindeki gergin hareketlerine, bu sefer çıkardığı hafif cıvıltı eşliğinde yeniden başladı.

“Senden çok fazla bir şey istemiyorum ama her şeyi eski haline çevirebilme ihtimalin yok mu acaba? Dereden bahsediyorum, bir de tüm o... amacının zarar vermek olmadığını bilsem de kasaba halkının canını birazcık sıkmış olabilirsin –dürüst olmak gerekirse ben de dahil. Sana tam da istediğin gibi canlı bir adak getirdim. O deminki pis organla ilgilenmeyeceğinden eminim. Kim getirmiş ki onu buraya? Kendisini bir elime geçirirsem o kaltağa gününü göstereceğimden şüphen olmasın!”

Griselda göreve koyuldu. Kasap bıçaklarını evde unuttuğunu evcil hayvan çiftliğinin dönüş yolunda hatırladığı için, yapbozun son parçalarının eksik olduğunu biraz geç anlamış oldu. Ya Katherine ayaklarının dibine yayılacak ılık kan havuzundan hoşnut kalmazsa ne olacaktı? Adağın amacı yolundan tamamen sapardı o zaman. Bu kesim temiz ve asil bir yöntemle yapılmak zorundaydı ve çözüm, Griselda’nın aklına çok geçmeden geldi.

İki metrelik ölçüsünü alıp kemirerek diğer ucundan ayırdığı halatı, bitiş noktasından alışveriş poşetinin tutulacak yerlerine bağladı. Sonra cebinden kulak tıkaçlarını çıkartırken –eskiden Jim’in horlamasını duymamak için taktığı bu tıkaçlar alışkanlık haline gelmiş olduğu için hâlâ her uykusunda ona eşlik etmekteydiler– yaptığı işi aniden durdurmasına neden olacak bir şey fark etti.

Cadı fısıldamıyordu.

Griselda, ormanın neden bu denli sessiz olduğunu yeni anlayabilmişti.

Tüm dikkatiyle Katherine'e kulak verip altmışa kadar saydı. Sessizlik.

Tüm hayatı boyunca bildiği arkadaşlık kavramına belki de en yakın hareketti bu ve duyduğu minnettarlıkla yaşadığı bu duygusal an, kendi ellerini öpüp, öpücüğü saygıyla karşısında duran cadıya üflemesine neden oldu. "Sağ ol, canım," dedi titrek sesiyle. "Beni iyi karşıladığın için teşekkür ederim."

Korkusu geçmiş olsa da her şeye rağmen Katherine'e el sürmemeye gayret ederek başka bir halatı kadının etrafındaki zincirlerden birinin halkasını düğümledi. Poşete bağlı halatın diğer ucunu ise uzun, kalın bir dala bağladı. Cadının arkasına geçip dala bağladığı halatın gergin olduğunu hissedene kadar dalın etrafında çevirmeye devam etti; dalı bir nevi balıkçı oltasına çevirdikten sonra elleriyle kaldırarak yerdeki poşeti havalandırdı. Dal aracılığıyla cadının bedenine bağlanmış olan tavus kuşu hareket ettiğini hissettiğinde bir süreliğine ara vermiş olduğu kan donduran çığlıklarını yeniden atmaya başladı. Griselda, gözlerini kuzguni gecenin içinde sonuna kadar açtı. Burada, ormanda duyulan kuş cırlamalarının pek de yersiz olmayışına rağmen kulağa ölü bir adamın çığlığı gibi korkunç ve kasvetli geliyorlardı. Griselda sızlansa da işe devam etti. Tüm gücüyle torbayı kaldırdıktan sonra dalın Katherine'den taraf olan ucunda sarılı halatı ip bitene kadar onun etrafına doladı ve bu sefer halattan ayırıp cadının bedenine doladığı ipin diğer ucunu alışveriş poşetinin saplarına sıkıca bağladı.

Yaşadığı büyük rahatlamayla nefes almaya ara verdi. Bu sıkı çalışmasının sonucunu karanlıktan dolayı göremeyecek olması çok yazıktı. Yine de Katherine'i memnun etmiş olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu. Cadı,

gecenin ilerleyen saatlerinde bulunduğu yerden kaybolmaya karar verdiğinde poşetteki tavus kuşu da anka kuşu misali alevler içinde havalanacaktı.

Griselda son kez torbaya yaklaştı.

Bu sefer kuşun tüylerini düzeltmek için.

15

Pazartesi günü saat yedi buçuk olmadan hemen önce Marty Keller, Robert Grim'i kısa sürede yanında olsa iyi olacağını söylemek için telefonla aradığında, Robert daha konuşma bitmeden Colton Mathers'ın testis torbasını dişleriyle parçalayıp tükürmeye ve hayalarını annesinin eski ahşap tezgâhına serip, eline geçirdiği bir kroket tokmağıyla ezmeye dair aklını kurcalayan cezbedici fantezilerine başlamıştı bile. Bunların sakinleştirici düşünceler olmadıklarını biliyor olsa da kendisine kederle karışık bir tatminkârlık verdiğini inkâr edemezdi.

Konuşma bittikten sonra Grim ve Warren Castillo, yağmurluklarını giyip Old Miners Yolu'na doğru aceleyle yola çıktılar. Bulutlu bir sabahtı ve rüzgârın şiddeti artmaktaydı. Sokaklar gereğinden fazla ıssızdı. O sabah işe gitmek zorunda olmayanlar dışarıdaki fırtınaya kapılarını kilitleyip perdelerini çekmişlerdi. O gün hastalık izni alan büyük bir çoğunluk da durumlarını Lucy Everett'a bildirmişlerdi –telefon hatları o kadar meşguldü ki kadın rastgele seçimlerle raporları kontrol ediyordu. Grim, insanların asıl korktukları fırtınanın dışarıda değil, kendi içlerinde yaşandığının çok iyi farkındaydı. Kasaba halkının gerginliğini hissetmeye başladığından beri bu kaygı yavaşça kendisini de sarmaya başlamıştı.

Katherine, neyin peşindesin kızım? Seni kim bu hale getirdi?

Grim'den yaklaşık on yaş daha genç olan Warren, ıslak sokaklarda Grim'in yürüyüş temposunu yakalamakta zorlanıyordu. "Sence bu daha ne kadar kötüye gidebilir?" diye sordu kesik nefeslerle.

"Üstesinden gelemeyeceğimiz kadar kötüye gidemez," dedi Grim ama sesindeki garip boşluk kolay seziliyordu. Cumartesi günü öğleden sonra Grantler'in evinde yaşanan at faciasından sonra durumu az çok kontrol altına almış olduğunu düşünüyordu. Olay ânında neredeyse kalp krizi geçirme noktasına geldiği doğru olsa da, hayvan herhangi bir haylazlık peşinde değildi ve kısa sürede de sakinleştirilmişti. Muhtemelen kanlı suda kendi yansımasını görünce heyecanlanıp kör bir panikle bilinçsizce içeriye dalmıştı. Bu doğaüstü olayın kaynağı ahırın hemen arkasında, Grantler'in arazisine açılan Philosopher's Deresi'nde patlak verdiği için Grim, atları bir süreliğine kasabanın diğer ucunda bulunan Saul Humfries'in otağına aldırılmıştı.

Derede meydana gelen olayı gördüğünde durumun hiç de kontrol altında olmadığını anlamıştı. Aslında bu denli dibe vurduklarını o güne kadar bir kere bile görmemişti.

Mathers, durumun gizlilik içinde ele alınması gerektiğini söylediğinde Grim neredeyse patlama seviyesine ulaşmıştı.

"Dinle," dedi, "uğraşmam gereken şeyler arasında kafayı sıyıran hayvanlar, intihar eden bir köpek ve Misery Dağı'nın kendi vücut sıvılarını dereler yoluyla salgılama olayı var. Sen gidip büyülü ormanına ekmek kırıntıları serpiştirebilirsin. Ben durumu Point'e bildireceğim."

Yaşlı Konsey üyesi, "Böyle bir şey yapmayacaksın, Robert," dedi, küçük çocuklarda ya da gözü kararmış din fanatiklerinde görülebilecek bir dikkafahlıkla. Buna rağ-

men Grim, adamın sesindeki şüpheyi, yaşlılığın verdiği bitkinlikle karışık duyabiliyordu.

“Başka seçeneğimiz yok. Katherine evcil hayvanlara hiç bulaşmazdı. Yüz yirmi yıldır yol haritasını ilk kez değiştirdi ve kimse bunun sonunun nereye gideceğini kestiremiyor.”

“Kesinlikle. İşte tam da bu yüzden aceleci kararlar vermeden önce neler olduğunu anlamamız gerekiyor. Bu bir kasaba meselesi. Black Spring bugüne kadar hep kendi başının çaresine bakmıştır; bu olayda izleyeceğimiz yol da bundan farklı olmayacak.”

“Ama ne olduğunu *anlayamıyoruz* işte –olay bu zaten!” diye bağırdı Grim. “Bu diğerlerinden farklı, istikrarsız ve tehlikeli bir durum. İnsanlar korkudan altlarına yapacak haldeler. Onları bu yüzden kim suçlayabilir ki? Olayların daha da kontrol edilemez bir noktaya ulaşma ihtimalini göz önünde bulundurarak otoriteleri hazır durumda bekletmemiz gerekiyor.”

“Bay Mathers haklı, Robert,” dedi bir diğer Konsey üyesi Adrian Chass. “West Point’tekiler burada olan bite-ni kendi kurşungeçirmez pencerelerinin ardından izlemek dışında bir şey yaparlar mı sence?”

Griselda Holst hararetle başını sallayıp söylenene onay verdikten sonra, “Tanrı’ya inan,” diyerek lafa girdi.

“Kahrolası bir fiyaskonun içindeyim,” dedi Grim başını iki yana sallarken. “Üzgünüm fakat bu dediklerinize razı olamam. Bir yükümlülüğüm var.”

Mathers’ın kemikli parmakları Grim’in bileğine zehirli bir yılan misali dolandı. “Konsey kararı elini kolunu bağlıyor, Robert. Bize işbirlikçi yanını göstermezsen seni görevden almak zorunda kalacağım.”

Grim, Colton Mathers’ı doğurtan ebeye varana kadar

küfretti. Point konusunda bu kadar ısrar edişi, oradakileri çok da önemsemediği için değildi: Her yıl raporları görev bilinciyle dosyalıyor olmasına rağmen onları para akışını sağlamak adına ilişkilerini sürdürmek zorunda olduğu bürokratik bir baş ağrısı olarak görmekteydi. Ama olaylar şu an farklı bir yöne doğru ilerlemekteydi. Grim, onlara dere suyundan bir miktar örnek gönderip laboratuvarlarında mümkün olduğunca çabuk bir şekilde incelemelerini istiyordu. Onları istiyordu pekâlâ, onların bir şeyleri *bilmelerini* istiyordu. Belki sağladıkları güvenlik yalnızca *görünürde* olacaktı ama yine de yapılacak doğru şeyin bu olduğunu hissediyordu. O kanlı dere Grim'e uykusuz geceler hediye etmişti ve tutunabileceği her mantıklı açıklama kabulüydü.

Fakat Mathers korkuyordu ve yaşadığı bu korku, adamın mantıklı düşünmesini engelliyor; onu ne yapacağı belli olmayan bir Konsey üyesine çevirip köşeye sıkıştırıyordu. Tıpkı Steve Grant gibi Grim de olası tehlikelerin yaratacağı sonuçları görebiliyordu: ilkel dürtülerin yönlendirdiği korku, yerini yavaş yavaş öfkeye bırakacak ve eninde sonunda ortaya bir günah keçisi çıkaracaktı. Yobazlık sınırlarını belirleyen bu teslimiyet tüm kasabayı çevrelemiş durumdaydı. Cadıyla alay eden kişi kimdi? Ona fikrini değiştirtip, onu kasaba halkını cezalandırmaya iten şey neydi? Herkes bir şeyler bulmak amacıyla gözlerini yakınarda yaşanmış olan garip olaylara çeviriyordu. Saman Yakma. Festival zamanı kasabaya akın eden yabancılar. Çitlerini o çirkin çömlek rengine boyayan yan kapı komşusu. Doktor Grant —çünkü sonuçta kurban *onun* köpeğiydi.

Colton Mathers, bir önceki çarşamba günü saat beşten bu yana dikkatleri Roth davasında kasabın karısının ellerine bulaşan kana çekmeye çalışıyordu. Grim, ne yaşan-

miş olduğu konusunda sadece tahmin yürütebilirdi ama o ellerle her ne yapıldıysa Mathers'ın iddiasının doğru olmadığını biliyordu. Griselda Holst, Roth olayının şokunu daha atlatamamıştı –ve şimdi de Katherine'in memnuniyetsiz tavırları patlak vermişti. Mathers'a göre olay çocuk oyuncağıydı.

Hem Tanrı'yla arana çektiğin özel hatta hem de cadının üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmak senin gibi bir şeytan için fazla büyük bir onur, diye düşündü Grim.

Her ne olursa olsun Mathers, Roth'un cesedini ağzı bantla mühürlenmiş bir halde koca bir çöp torbasının içine tıkıp, ormanda bir yere gömmüş, ölümünü de Point'e bildirmemişti. Şimdi, bir kenara çekilip üzerlerine düşecek yıldırım beklemeye vaktiydi. Colton Mathers istihbarat servislerini kapı dışında tutmayı kafasına takmıştı. Konsey oylamasının sonucunda –beşe iki– Grim'in kuyruğu kapana kısılmıştı.

Cumartesi günü yaşanan kanlı dere olayından beri HEX çalışanları yüksek aların durumunda her şeyi kontrol altında tutmaya uğraşıyorlardı. Aynı olayın Spy Rock Deresi'nde de yaşandığına dair haberler vardı ki bu gelişme, Belediye Meclisi'nin karşısındaki tarihî su çarkının çevresine kadar batı bölgesinin büyük bir çoğunluğunun boşalmasına neden olmuştu. Pazar sabahı doğudan yükselen güneş, terk edilmiş manzarayı gözler önüne seriyordu: 1984'teki tamirinden bu yana su çarkı ilk kez dönmüyordu. Patika yollarını kapatmak için çitler kurulmuştu. Dereler kanamaya devam ediyordu. Yürüyüş yapanlara büyük ihtimalle kaynaklara pas sızdığı yalanı uydurulmuştu fakat Grim riske girmek istemiyordu. Hiç kimse bu kirliliğin zararlı olduğuna veya durumun ne yönde gelişeceğine dair bir bilgiye sahip değildi. Bu olay çev-

redeki hayvanları ölümüne korkutmuştu ve Grim onların güçlü içgüdülerine güveniyordu.

Tüm bu olanlar yetmezmiş gibi yürüyüş için mükemmel bir gün olan o pazar günü, yürüyüşe çıkanlar için nöbet tutulması gerekmekteydi. Grim, gönüllülerden oluşan büyük bir gruba Eyalet Polisi üniformaları giydirip hepsini bariyerlerin olduğu bölgelere dağıtmış ve onlara yürüyüşçüleri gördükleri takdirde Askerî Akademi'nin, silah ateşinin de dahil olacağı geniş çaplı bir tatbikat yaptığı yalanını uydurmalarını tembihlemişti. Silah ateşi *gerçekten de* vardı: kütüphane binasındaki HEX'ten ses efektleri yükseliyordu.

İlk yirmi dört saat Katherine'i gölgesi gibi takip edecek üç adam görevlendirdi. İlk olarak Sutherland Caddesi'ndeki bir süpürge dolabında belirmişti (bu ilk keşif, evin sosis cinsi köpeğinin büyük bir öfkeyle dolaba saldırmasıyla ortaya çıkan tesadüfî bir keşifti). Ardından yokuşun orada rastgele noktalara yürümüş, Ackerman's Corner tarlalarını dolanmış, aynı pazar gününün gecesinde de ormana girmişti. Davranışsal değişimini saymazsak eski klasik yolunu izlemişti. Hava soğuyup cadının eskortları sıkılmaya başladıklarında Grim onları evlerine göndermişti.

Pazar günü espresso kahvesi bittiği için Red Bull içmeye karar vermenin çok büyük bir hata olduğunu geceye doğru anlamaya başladı. Robert Grim, kafein krizine girip damarlarından birini çatlatmış gibi hissediyordu.

Yağmurlu ormanda Warren ve kendisine yol göstermesi için Marty'yi aradı. Çocuk, geçen gecenin yüzüne kazıdığı ifade ve sıırıslıkam spor ayakkabılarıyla telaşlı bir şekilde ikisinin yanına koştu. "Az ileride," dedi nefes nefese. "Robert, rezaleti görmem lazım."

Lanet olsun, diye düşündü Grim olan biteni gördüğünde. Ağzı açık kaldığından, çenesi nemli orman zeminine düşecek gibi görünüyordu.

Eğrelti otlarının arasında duran cadı sırlıslıklam bir haldeydi; ufak bedeninin her bir köşesinden yağmur suları damlıyordu. Kolunun altında taşıdığı tavus kuşunun verdiği yanılısamayla bir anda bir kümes hayvanları pazarında dikiliyormuş izlenimi verdi karşısındakilere. *Bu gördüğüm gerçek mi?* diye kuşkulu bir düşünceye kapıldı Grim –fakat hemen sonra, birinin kadının bel çevresine içinden tavus kuşu tüyleri fışkıran ağzı dikili mavi bir market poşeti bağlamış olduğunu fark etti. Katherine’in etrafında salman mavi yeşil renkteki sayısız göz, sanki kadının gözleri açılmış da onlara dik dik bakıyormuş izlenimi veriyordu.

Bu düşünce, Grim’in yüzüne bir tokat gibi çarptı. Eğer Robert Grim, cadıyı birkaç gün önce Şayer ailesinin evinde *nazar boncuklarının* –kötü gözden sakınmak için kullanılan bir tılsım– arasında görmüş olsaydı, aradaki tüyler ürpertici benzerliği fark etmemesi imkânsız olurdu. Fakat görmemişti ve Robert Grim, hayatında ilk kez böylesine güçlü bir önsezinin etkisi altındaydı, *kötü* bir önsezinin.

“Kuş hâlâ hayatta,” dedi Marty.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye cevapladı onu Warren.

“Ciddiyim. Daha demin çıkardığı sesleri duydum. Tavus kuşu böyle ses çıkarıyormuş demek.”

“Bana bir saniye izin ver,” dedi Grim.

“Daha bitmedi,” dedi Marty. “Çalıların orada bir organ vardı –bir hayvan organı olduğunu düşünsem de anatomist olmadığım için pek emin olamadım. Bir de şurada bir dal bebeğimiz var” –çok da uzaklarında kalmayan bir daldan sarmakta olan söğüt dallarından yapılmış bon-

cuklu çarmıhı gösterdi- “ki bence tamamen *Blair Cadı-sı*’ndan alınmış gibi görünüyor. Tam olarak anlayamadım çünkü filmde cadının kendisine ait şeytani bir şeydi; yani neden biri ona böyle bir şey vermek istesin ki? Ha evet, bir de market indirim kuponları buldum.”

Grim ve Warren dik dik ona baktılar.

“Arkasında bir şeyler yazıyor. Yağmurdan sıırıslıklam olmuşlar ama anladığım kadarıyla İncil’den alınmış sözler bunlar.”

Alışveriş torbasındaki tavus kuşundan acıklı bir çığlık geldi.

“Pislikler,” diye tısladı Grim. “Marty, sen Claire’i ara. Durumun kontrol altında olduğunu ve cadıyla iletişim kurmanın hâlâ yasak olduğuna dair uyarı göndermesini söyle. Sıkıyönetim kanunlarının üstünden bir kez daha geçsin; ardından da insanlara, bunları çiğnedikleri takdirde başlarına neler geleceğini hatırlatan bir not düşsün. Konuyla ilgili tüm güvenlik kamerası görüntülerini incelesin. Bunu yapan piç kurularını bulup kafa derilerini duvara asacağım.”

Cebinden bir maket bıçağı çıkartıp öne doğru yürüdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Warren.

“Şu ipi kesiyorum! Şakacılarımız burunlarını neye soktuklarına dair bir fikre sahip değiller anlaşılan. Zaten pek sağlıklı bir durum da değil; insanlar üzerine böyle çerçöp bağlayarak Tanrı bilir başka ne tür bir felaketin kapısını aralıyorlar. 1967’de yaşananlarda olduğu gibi ya birisine bir gün yolun ortasında inme inerse ne olacak, ha? Akıllarından ne geçiyormuş böyle?”

“Dikkatli ol, tamam mı?”

Grim, cadının, üzerinden yağmur damlaları kayan di-kişli ağzının hafifçe hareket ediyor olduğunu, bu hare-

ketin de ağzının kenarındaki ıslanmış dikişleri gerdiğini gördü. Dikkatini, şu an Claire ile telefonla konuşan Marty Keller'a ve toprağa düşen yağmur damlalarının sesine vermeyi denedi. Fısıltılara kulaklarına kapatmaya çalışarak zihninde Katrina & The Waves parçalarından birini oynatıyordu.

Boğazını temizleyip bir adım daha attı. Mavi torbanın içindeki tavus kuşu hafifçe kıpırdadı. Tüyleri biraz sallandı. Katherine'in elleri iki yana düşmüş vaziyetteydi. Grim, elindeki maket bıçağını iplere doğru uzattı ve cadı o anda tavus kuşunu tüylerinden yakalayiverdi.

Grim geriye kaçarken ayağı tökezleyince Warren Castillo'nun kollarına düştü. Atmak üzere olduğu çığlığını zar zor bastırdı. Kasıtlı yapılan bir hareketti bu. Cadının zayıf, ölü eline benzeyen parmakları zavallı kuşun tüylelerinin etrafında kurt kapanı gibi kapanmıştı. Kuşun yaşam enerjisi üçünün gözleri önünde azalarak bitti. Göz desenlerinin içine özenle boyanmış o nefis mavi yeşil renkler canlılıklarını kasvetli bir gri tonuna akıttı. Cılız tüyler içeri doğru katlanırken toza dönüşüp rüzgâra karıştılar.

Kuş, bir anka kuşu gibi yükselmek yerine daha çok bir tavuk gibi kızarmıştı. Torbanın içinden yükselen dumanlar pek de burun direği dostu olmayan berbat bir koku yayıyordu. Nemli havaya yanık kokusundan daha çok çevredekilere *kömür* kokusunu hatırlatan dumanların verdiği etki, boğazına kaçıp soluk borusunda tükenmeye başlayan kömürün tüm iç organlarını küle bulaması gibi bir duyguyu tetikliyordu. Grim, Pompei'deki eski mezarlardan biri açılırsa tıpkı böyle bir kokunun çıkabileceğini düşündü.

Marty, "Seni... seni birazdan ararım," diye kekeleyip Claire'le olan konuşmasını yarıda kesti. "Tanrım, gördünüz değil mi? Yani... *gördünüz* değil mi?"

Kimse cevap vermeye yeltenmedi. Katherine karşılarda kıpırdamadan duruyordu. Şüpheyeye yer bırakmadan üçünün önünde yaşamını yitiren kuşunu tutuş şekli, bir şekilde onlarla alay ediyormuş hissi uyandırmaktaydı. Sanki yaptığı bu tek hamlelik hareketle Black Spring sınırları içinde asıl patronun kim olduğunu hatırlatmaya çalışır gibi bir hali vardı. Grim mantıklı bir cevap ararken dünya yörüngesinden çıkıp yerle bir oluyormuş gibi hissetti. Aldığı nefese göz koymuş gibi kalbini çarptıran bu paniğin etkisiyle hayatında ilk kez Black Spring’de doğmamış olmayı ve Katherine’in başka birinin laneti olmasını istedi.

Katherine tavus kuşunu bırakmıyordu.

Her yedi saatte bir yaptığı gibi kaybolup başka bir yerde belirmeyi bırakıp bu geleneğini bozmuştu. O andan itibaren, beline bağlı torbayla ve elindeki bir demet ölü tavus kuşu tüyüyle birlikte kasabanın etrafında gezinmeye başladı.

“Adağıyla mutlu gibi görünüyor,” diyerek bir sonuca vardığını belirtti Warren Castillo, ama kimse bu yorumun doğru olup olmadığından emin olamıyordu.

Pazartesi akşamı, Amerika’nın tüm sosyal ağları ertesi gün yapılacak başkanlık seçiminin koşuşturmasını yansıtırken, Philosopher’s Deresi sanki içinde yaşamakta olan bir beyaz köpekbalığı varmış ve yürüyüşçülerden birkaçını diyet listesine katmış gibi bulanık bir kırmızıya boyandı.

Katherine, yanındaki tavus kuşunun eşliğinde yönünü Belediye Meclisi’ne çevirdi.

16

Tyler, Fletcher'm ölümünden sonra içine düştüğü uyuşukluğun etkisi altında –pazartesi gecesi saat bir buçukta– üzerindeki tek giysi olan iç çamaşırıyla yatağında uzanırken tüm vücudundaki tüyler diken diken, göğüs uçlarıysa koyu, sert yumrular halindeydi. MacBook'un ekran koruyucusunun solgun ışığı altında parlayan ve genelde narin fakat gayet şekilli olan kaburgaları solgun ve eskisinden daha belirgin görünüyordu. Kulaklarım ısıtma borularından gelen tıkırtılara dikmiş, gözleri tavanda, geçen saniyeleri sayıyordu. İşçiler, ertesi güne kadar pencere tamirine gelmeyecekleri için ev gereğinden fazla soğuktu; radyatörler son birkaç gündür fazla mesai yapıyorlardı.

Tyler son derece yorgun olsa da uykusu kaçmıştı. Bir sağa, bir sola dönmüş, huzursuzca titremiş, battaniyesini beline kadar çekmişti. Son kırk sekiz saati nasıl bu kadar az uyuyarak geçirdiğine bir anlam veremese de uykusuzluk, pençelerini üzerinden hâlâ çekmemişti. Bu uykusuzluk ümitsizliğini, gerginliğini, yılmışlığını her saniye daha fazla artırıyordu. Bir geceyi daha bu şekilde geçirmek istemiyordu.

Gece yarısından hemen önce Laurie'nin mesajını aldı:

th

Tyler, naslsn? Özledim seni, ara sıra yaz tmm?
Seni seviyorum,

Laurie

Tyler önce mesajı, ardından telefonu kapattı. Ona cevap verecek bir durumda değildi. Laurie, sanki başka bir boyuttaymış, zihninde birbiriyle yarışa giren görüntülerin –Katherine’in meme ucu, Fletcher, atlar– olmadığı bir yerdeymiş gibi hissediyordu. Kendini biraz olsun avutmak için kameralı sohbet sitelerinden birine girse bile bu eylem şu durumda onu pek de eğlendirmeye yetmedi.

En sonunda bloğunun içerik yöneticisinde bir şeyler üzerinde çalışmaya karar verdi. Yazdıklarını tabii ki nete koymadı:

Büyük hüsrân. Sanırım beyin ölümüm gerçekleşti. Doğru düzgün düşünemiyorum. Paladin sanki oturma odamız yerine benim kafamın üzerinden geçmiş gibi tüm beynim ezilmiş halde. Keşke biraz otum ya da beni oyalayacak o tür bir şeylerim olsaydı. Aşağıdan aldığım bir şişe tekilayla odamda biraz partiledim –tek kişilik *fiesta a la TylerFlow95*, millet. Sanırım kusacağım. Eğer kusmazsam bir daha ağzıma tek bir damla dahi alkol sürmeyeceğim. Bir sonraki adımın nasıl olacağı konusunda hiçbir şey düşünemiyorum. İşler nerelere geldi. Aşırı kibir, İkarus falan, şu saçmalıklar var ya? Aynen, hepsi benim hatam. CYV benim projemdi. Gerekli hazırlıklar, tamam. Tölerans, tamam, önseziler, tamam. Fakat Jaydon’ın deliliğiyle başa çıkabilecek ne bir önsezi ne de tölerans dünya üzerinde bulunmuyor. O bıçağı göğsüne nasıl saplar. REZALET. Düşünmek bile istemesem de olanları

aklımdan atamıyorum. Meme ucunu nasıl da meyvenin çürük kısmı, ya da ne bileyim, bir çeşit pinata gibi kesip attı. Norman Bates'in işin içine dahil olmasına nasıl oldu da izin verdim? O TEHLİKELİ biri. Nokta. Bir daha yoluna çıkma. Bir daha asla dün olduğu gibi bir şeylerin aklını çelmesine izin verme. Gerçek bir erkek gibi kendi haklarını kendin koru. Umursamadı bile ya. Ağzına yediği o yumruğu hak ettiğini anlamış gibi bir hali vardı. Tuhaf, değil mi? Sana nasıl baktığını gördün. Tıpkı ders bitimi cezası gibi başına gelecekleri biliyor ve bekliyor gibi bir hali vardı. Bugün dereye gittim. Babam tehlikeli olup olmadığını bilmediğimiz için oranın yakınlarında hiçbir yere gitmememiz gerektiğini söylüyor –atlara ne olduğuna baksanıza. Yine de atların hisleri bizimkilerden farklı; olayların bizim üzerimizde aynı etkiyi yaratacağını sanmıyorum. Bana kalırsa evet, tehlikeli ama tamamen başka bir şekilde. Beynini ele geçiriyor. Şu kendi içinde kıvrılan parti süsleri gibi. Seni hipnotize ediyor. Birkaç şey çekmiş olsam da pek düzenleme havamda hissetmiyorum. Niye düzenleyeyim ki? CVV, tıpkı arka bahçede cansız yatan Fletcher gibi öldü.

Ah, Fletcher. Baba, çok üzgünüm. Anne, çok üzgünüm. Matt, çok üzgünüm. Ben olmasaydım Fletcher hâlâ yaşıyor olurdu. Babam anlattıklarımın fazlasını bildiğimin farkında. Bana attığı bakışlardan anlayabiliyorum. Sorduğunda hiçbir şey söylemedim. Kendi kendime itiraf etmemi falan mı bekliyor? Yapamam, nasıl yapabilirim ki. Ayrıca Katherine'in yaptığı şey tepki göstermekti –ilk Fletcher'a saldırdı. Katherine'i bizden öç almak istediği için suçlayabilir miyiz? Çocuklarını öldürdük, onu astık, gözlerini

dikerek mühürledik. Kim olsa sinirlenirdi. Ayrıca Tanrım, neden *biz* kelimesini kullanıyorum ki? Paranoya. Belki sonunda kafayı sıyrıyorumdur. Her şey dağılıyor. Hakikat kontrolü yapalım: GÖZLERİNİN ASLA AÇILMAMASI GEREKİYOR. 300 yıllık şişelenmiş güçlerinin bir süpernova gibi patlayacağını tahmin etmek zor değil. Korkudan geberiyorum. Hayatım boyunca başka hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım. Projemin adını neden *Açın Gözlerinizi* koydum ki? Olayların ilk başta mantıklı gelip sonra elime yüzüme bulaşması çok garip. Bu bir Black Spring feryadı olarak planlanmıştı. Şimdi neden cadiya apaçık seslendiğimiz bir feryat gibi geliyor peki?

Alt kattaki döşeme tahtalarından biri gıcırdadı.

Tyler, bir semender misali tek bir saç telini bile oynatmadan kulaklarını sesin geldiği yöne diktiğinde, o hareketsizlikte aynı anda hem sıcak hem de soğuk terler döktüğünü hissetti. Gıcırdama merdiven basamaklarına doğru yaklaştı –ses çıkarmamaya çalışan birinin dikkatli adımlarından geldiği aşikârdı. Beraber yaşadığınız insanların ayak seslerine kadar her şeylerine alışıyor olduğunuz gibi, Tyler da bunun Matt olduğunu bir şekilde fark edebildi. Burada, ikinci katta da banyo olduğu için Tyler, Matt'in aşağıda ne işi olduğunu merak etti. Belki de canı yiyecek bir şeyler istemişti. Tyler bir anda kendisinin de oldukça aç olduğunu hissetti; sabahtan beri ağzına tek bir lokma koymamıştı. Belki bir şeyler yese tekilanın bıraktığı mide ekşimesini bastırabilirdi; ah şu histen bir kurtulabilseydi.

Bir süre daha yatakta kalıp dinlemeye devam etti. Sessizlik. Gözlerinin önünde yıldızlar belirene kadar avuç

içleriyle gözyuvalarına bastırırken aniden olduğu yerde doğrulup gözlerini kocaman açma ihtiyacı hissetti. Merdivenlerden bu sefer de aceleci ayak sesleri geliyordu. Patırtılar, ufak bir çarpma sesi, sessiz bir küfür: Matt tökezlemişti. Hızlı yürüyüş anne babalarının yatak odalarına doğru devam etti. Tyler, gözlerini karanlığa dikmiş, uykulu oldukları kadar telaşlı oldukları da seslerinden belli olan kişilerin fısıldaşmalarını dinliyordu. Dediklerini tam olarak kestiremiyordu.

Yemekler gitti, diye aptalca bir düşünceye kapıldı. Cadı hepsini yedi. Yarın Matt'le seni ormana götürüp vahşi hayvanlar için orada bırakacaklar.

Fletcher'm adını duyduğu zaman battaniyeyi üzerinden fırlatıp koridora doğru çıplak ayaklarının üzerinde sessizce süzüldü. Tyler annesiyle babasının odasından sı-zan ışığa bakarken, Matt omzunun üzerinden Tyler'a kısa bir bakış fırlattı.

Jocelyn'in yastığının altından, "Uyu artık, saat gecenin bir buçuğu," dediğini duydu. Steve bir şeyler homurdanınca Matt gergin bir şekilde ağırlığını diğer bacağına vererek pozisyon değiştirdi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Tyler.

Matt ağabeyine döndü. "Rüyamda Fletcher'ın arka kapıyı tırmaladığını gördüm. Sanki bu soğukta onu istemedi dışarıda unutmuşuz gibiydi. Ona bakmaya iniyordum; öldüğünü ancak yarı yolda hatırlayabildim. Fakat arka kapıdan gelen tırmalama sesi devam ediyordu. Dış kapı lambasının ışığında gölgesini gördüm."

Tyler iç çekti. Matt'in göz altı torbalarını gördü. Giydiği büyük beden tişörtü üzerindeyken, hâlâ içinde taşımakta olduğu, on üç yaşında bile zaman zaman kendini açığa vurma hakkına sonuna kadar sahip olan o küçük

çocuk gibi görünüyordu -kâbus gördüğü zamanlarda mesela. “Dostum, rüya görüyorsun,” dedi Tyler. “Hadi yatağına git.”

“Ama dış kapı ışığı *yandı* Tyler ve bu demek oluyor ki—”

O sırada ikisi de aynı şeyi duydular: evin arkasındaki ormanlık alandan geliyor gibi görünen kısık havlama seslerini. Bir an için Tyler sesleri kafasının içinde duyduğunu, bunun son günlerde yaşadığı olaylara yorgun zihninin vermiş olduğu psikolojik bir tepki olduğunu düşündü. Çünkü evet, gerçekten de sesler Fletcher’inkilere *benziyorlardı*; bu inkâr edilemezdi. Sonra sanki köpek arka bahçedeki at ağılının oraya yaklaşmış gibi o bölgede bir yerlerden birkaç kez daha havladığında artık şüphesi kalmamıştı: bu Fletcher’ın havlamasıydı.

Harekete geçme anları ortaya gerçekten de gülünç bir manzara çıkarmıştı: Tyler, hemen arkasındaki Matt’in eşliğinde merdivenleri şimşek hızında inerken, yataktan aniden fırlayan Steve ve Jocelyn de onların peşine takıldı. Tyler arka kapıya doğru koşarken döşemelerin üzerine düşen dikdörtgen şeklindeki donuk ay ışığının üzerine bastı. Dış kapı ışığının sönük olduğunu gördü. Lambanın zaman ve hareket sensörleri olduğu için, birileri buradan geçtiyse bile artık uzaklaşmış olmalıydılar. İçeriye alışılmadık bir karanlık hâkimdi; çünkü yemek salonundaki pencerelerin üzerine çekilmiş olan sunta tüm ışığı engelliyordu. Yemek salonu masalarını henüz yenilememişlerdi ve tahtalarla sağlanmış boş karanlık, tıpkı bir fabrikanın eski kazan dairesi gibi kasvetliydi.

Tyler arka kapının sürgüsünü açıp anahtarı çevirdi. Kapıyı açtığı an dışarının soğuğu çıplak tenini ürpertti. Matt, Tyler’la kapının arasındaki boşluktan süzülerek başını dışarı uzattı.

Jocelyn, “Çocuklar soğuktan donacaksınız,” derken Matt işaret parmağını havaya kaldırıp, “Şşşt,” diyerek susturdu annesini.

Çenesini havaya kaldırıp pür dikkat dışarıyı dinledi.
Sessizlik.

Ardından araya giren duvarlar olmadan kulağa daha *gerçekçi* gelen o havlama sesi bir kez daha duyuldu. Sol taraftan, Misery Dağı’nın olduğu heybetli karanlığın içinden duyuluyordu. Tyler heyecandan nefes almayı unutmuştu; Matt kocaman gözlerle diğerlerine delirmiş gibi baktı. “Bu Fletcher!”

“Komik olma, Matt,” dedi Steve sakince. Kapı eşiğinin orada duran oğullarının yanına yaklaştı. Havlama sesi bu sefer sağ taraftan geldi. Sesin pek de neşeli olmadığı anlaşıyordu; Fletcher’ın dalların arasında koşarken çıkardığı o hayat dolu havlama sesleriyle pek alakası yoktu. Kulağa kızgın da gelmiyordu; *avlanmış* kelimesi sesleri anlatmak için en uygun kelimeydi galiba ve hüznün, bir yerlerden kendini gösteriyordu. Her şeye rağmen tıpkı insanların seslerini ayırt edebildiğiniz gibi bir köpeği de havlamasından tanımanız mümkün müydü –hem de bir yandan karanlığın içinde dikilirken kalbiniz ağzınızda atıyorsa? Çünkü bunun Fletcher olmasının mümkünatı yoktu. Cumartesi günü öğleden sonra, köpeği hep beraber gömmüşlerdi ve kendisi şimdi arka bahçenin uzak köşesindeki ağılın ardında yer alan sığ çukurda, sarılı olduğu yün battaniyenin içinde yatıyor olmalıydı. Sarılı olduğu battaniyenin artık küf bağlamaya başlamış olması gerekiyordu; diş etlerinin şimdiye dağılması, tüylerinin beyaz kısımlarının da artık berraklığını kaybetmiş olması lazımdı.

Uzaktan gelen havlama sesi yüksekten atılan ruhani bir ulumaya dönüşünce Tyler iliklerine kadar ürperdiğini hissetti.

“Dinleyin işte –Fletcher *bu*,” diye fısıldadı Matt artık kontrolünü iyice yitirmiş bir edayla.

“Fletcher *öldü*, Matt,” dedi Tyler. “Ayrıca, her neyse, onun sesi böyle değildi. Fletcher’ın bu şekilde uluduğunu ne zaman duydun?”

“Duymadım ama o zaman ölü değildi.”

Bir aptalın mantığıyla yarışmanın hiçbir yararı yoktu ve bu son cevaptan sonra Tyler, ağzının köşelerinden yayılan paslı bir demir tadı hissetti. Matt dışarı doğru eğilerek sesini alçatmaya çalışmadan ölü köpeğine adıyla seslenmeye başladı. Bunun kendisini neden bu denli büyük bir korkuya sürüklediğini açıklamak, Tyler için imkânsız olsa da ciddi anlamda korkmuş olduğu için titreyen bedenini kapıdan başka yöne çevirme ihtiyacı duydu. Bu garip duygu Steve’i bile etkisi altına almıştı; Matt’in bileğinden tutup oğlunu içeri doğru çekti.

“Kes artık şunu,” diye azarladı Matt’i. “Komşular senin böyle bağırdiğini duysa ne düşünürler? Evet, dışarıda bir yerlerde bir köpek dolanıyor ama o Fletcher değil. Fletcher öldü!”

“Peki ya *oysa*?” diye ısrar etti Matt. “Eğer koca dereye büyü yapabiliyorsa, her şeyi yapabilir. Onu öldüren *o cadıydı* sonuçta!”

Steve’in sinirleri iyice bozulmuştu. Jocelyn kollarını bedenine sarıp –üzerinde gecelikte duruyordu– “Dürüst olmak gerekirse ben Fletcher’ın sesine pek benzetemedim,” dedi.

“Burada kalın,” dedi Steve ve radyatörün altında, Fletcher’ın sepetinin yanında duran plastik terlikleri ayağına geçirdi. Sepet, kimse onu alıp kulübeye koymaya kıyamadığı için hâlâ oradaydı. Yasın insani bir aşamasıydı bu ama sanki kendilerinin bile tam olarak anlayamadıkları ve

üzerlerinde bugüne kadar kontrol sağlayamamış olma ihtimallerinin olduğu nedenleri bilinçsizce beklemişler gibi hissettirdiği için sepet, göze olduğundan daha bir uğursuz gelmişti. Steve dışarı çıkınca Tyler da babasının arkasından gitti. Jocelyn oğluna seslenince Tyler kapıyı ardından kapatıp koşmaya başladı. Rutubetli hava tüm bedenine yıkıcı bir etkiyle çarptı. Dışarısı dört derece bile yoktu; çıplak ayaklarıyla bastığı üzeri ıslak yapraklarla kaplı taş döşemeler, soğuğu ayak bileklerinden alıp vücudunun her bir milimetrekaresine işliyordu. Tyler'ın titremesi kontrol edilemez hale geldi. Elleriyle kendi karnını ovuşturup ısınmaya çalıştı. Bir yardımı olmadı. Steve seslere doğru ilerlerken bir şey diyecek gibi olsa da sonra vazgeçti. Tyler babasının gözlerinde bir parça rahatlama gördüğünü düşündü.

Havlama durmuştu. Etrafta yalnızca rüzgârın hışırtısıyla derenin sesi duyulmaktaydı; kanın artık kırmızıdan siyaha döndüğü derenin... O gece dolunay vardı, verdikleri nefes buz gibi havada beyaz dumanlar halinde görölüyordu.

Sonra havlama bu sefer ormanın daha uzak bir bölgesinden bir kez daha duyuldu ve Tyler bu sefer mantıksız bir kesinlikle bunun Fletcher olduğuna kanaat getirdi. Hem imkânsız hem de doğruydı. Bunun gibi masalsı, soğuk bir gecede bu tür düşüncelerin doğruluğuna kolaylıkla inanılabilirdi.

“Matt'in neden bunun Fletcher olduğunu düşündüğünü anladım,” dedi Steve tuhaf şekilde duygusuz çıkan bir sesle. “Onun gibi *havlıyor*. Ama tüm orta boy köpeklerin sesi ortalama aynı çıkar. Bu kasabada düzinelerce köpek var, hayatta olanların bile arasından hangisi olduğunu kestiremezsin.”

Tyler, bu karanlıkta babasının sakın tavrının içten olup olmadığını ya da sadece kendini mi ikna etmeye çalışıyor olduğunu kestiremedi.

Sessizlik bir kez daha hâkimiyeti eline aldı.

Birkaç dakika daha dinlediler ama başka havlama sesi gelmedi. Steve, Tyler'a dönerek karar aşamasında olduğunu şu sözlerle açıkladı: "Eğer bu köpek etrafta sahibi olmadan dolanıyorsa, daha kötü şeyler yaşanmadan onu bulmalıyız. Robert Grim'e bir mesaj göndereceğim. Benimle gelecek misin?"

Tyler, bir süre önce kapı eşiğinde hep beraber duydukları ulumayı geçirdi aklından. Zihninde kanat çırpın rahatsız edici düşüncelerden kurtulmak için başını geriye atıp yıldızlara baktı. Ardından ağılın çitlerini zihnindeki haritayı çizmek için kullanarak arka bahçeyi, Fletcher'ın mezarının olduğu tümseği, o sırada karanlık ve boş olan ahırı didik didik aradı. Orada kıpırdayan bir şeyler görüyordu. Çatının kenarında kar beyaz bir kedi olduğu yerde çöktü: avına odaklanmış gibi görünüyordu.

Steve, oğlunun koluna dokunup, "Hadi gel, donuyorsun," dedi.

Tyler başını tekrar o yöne çevirdiğinde kedi kaybolmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Steve.

"Beyaz bir kedi gördüm sanki. Ahırın çatısındaydı."

"Ay ışığı olmalı."

Tyler bir anlığına sessizleşip arkasını döndü.

Yürüyüş yolunun üzerindeki çakıltaşları, onlara evin yolunu göstermeye çalışırcasına dolunay ışığında parlıyorlardı.

Kasabada ne kayıp olduğu duyurulan bir köpek ne de dün gece havlama seslerini duyan birileri vardı. Tyler okuldan döndüğünde Steve ona deredeki kan akışının durduğunu haber verdi; o günün ortalarına doğru dere suyu eski kristal berraklığına dönmüştü. HEX görev gereği ağaçlık arazi-yi tarasa da ellerine geçen bir şey olmamıştı. Dürüst bir iyimserliğin etkisi altındalardı. Firardaki köpek muhtemelen ya Mountainville'den ya da rezervin diğer tarafındaki Central Vadisi'nden gelmişti ve şimdiye şüphesiz sahibine geri dönmüş olmalıydı. Pencere tamirine gelen adamlar ayrıldıktan sonra Steve ve Jocelyn yeni yemek masalarını seçmek için Antrepo Mobilya Merkezi'ne gittiler. Sevkiyatı beklerken tavan arasındaki eski çam ağacından masayı aşağı indirdiler. Tüm bu "taze başlangıç" enerjisi Tyler'ı şüpheyi boğdu. Şimdiye kadar artık kasaba halkının her şeyin eskiye döndüğü gerçeğiyle rahatlamış olması gerekiyordu ki bu onlar için iyi bir şeydi.

Tyler'ın içini kemiren kötü duygular onu terk etmemişti. Bu genel rahatlamanın eşiğinde kendini her zamankinden çok daha bitkin hissediyordu ve içine düştüğü umutsuzluk yakasını bırakmamaya niyetli gibiydi. Çevresindeki her şey yanlış, her şey bozuk görünüyordu gözüne.

O gece uykuya dalması uzun sürdü. Battaniyesini omzuna almış, oda penceresinde oturup gözbebeklerine yansıyan ay ışığını izlerken küçük kardeşinin sesi kulaklarında çınladı: *Ama o zaman ölü değildi.* O gün coğrafya dersinde Lawrence'dan aldığı mesaja bakarken aynı kelimeleri bir kez daha duyar gibi olmuştu:

Dün geceki köpeği sen de duydun mu?? Önce sana bunu söylemek istemedim ama korkudan altımı doldurdum, Fletcher olduğuna neredeyse eminim.

O akşam, “Tyler, bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye beklenmedik bir anda sordu Steve, Tyler odasına çıkmaya hazırlanırken. Saat on biri biraz geçerken, tüm kanallar Ohio’dan seçimlerde Obama’nın çıktığını bildirerek, önceki Birleşik Devletler başkanının bir kez daha kazanmış olduğunu herkese bildiriyordu.

“Yoo, neden?” Dışarıdan babasına içten, dürüst gözlerle bakarken içten içe kendine küfrediyordu. Cidden bu kadar belli ediyor muydu?

“Bilemiyorum. Son zamanlarda iyice içine kapandın.”

Omuz silkti. “Yaşananları görüyoruz işte, değil mi?”

“Öyle zannediyorum.” Steve, karşısındaki gözlerin arkasında neler gizlendiğini anlamaya çalışır gibi baktı oğluna. Tyler’ın görünürde boş boş dikilen reklam panolarından bir farkı yoktu. “İyi olacak mısın?”

“Elbette.”

Steve gülümseyerek, “Kendini ne zaman hazır hissedersen benimle o zaman konuşabilirsin,” dedi. Tyler, gülümsemeye kendini biraz zorladıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Babasının iç dünyasını bu kadar kolay görebilmesi, o an ondan nefret etmesine neden olmuştu; yediği bu darbenin etkisinin bu denli güçlü oluşu canını biraz yakmıştı hatta. Bu konuşma Tyler’ı belli şeylerin değiştiğine ve bunun hiç de iyi yönde olmadığına inandırmaya zorlayan şey oldu. Konuya direkt girilmesi pek de yararına olmamıştı.

Alt kattaki saat gece biri vurduğunda altına kot pantolonunu geçirip, üzerine giydiği iki kat kazaktan sonra Adidas marka spor çantasına eşyalarını tıkmaya başladı: el feneri, GoPro kamerası, iPhone’u ve o akşamın erken saatlerinde kilerden alıp üst kata taşıdığı içi yarısına kadar dolu köpek maması paketi. Fletcher bir daha asla

onu yemek için orada olmayacak olsa bile atmadıklarını eşyalardan biri de buydu. Alt katı bir süre dinledikten sonra merdiven basamaklarını gıcırdatma riskini almayacağına karar verdi. Herkesin uyuduğuna kendini ikna ettikten sonra odasının penceresini açtı, ellerini pervaza sabitledikten sonra ayakları mutfak penceresinin harçlı üst kısmını bulana kadar kendini aşağı sarkıttı. Pencereyi dikkatlice ayaklarının yardımıyla araladı. Menteşelerden çıkan gıcırtilar planının daha başlangıcında berbat olduğunu düşünmesine neden oldu. Ailesi şimdiye çoktan ayağa kalkmış olmalıydı. Onu fildişi rengi pencere çitinden sarkarken görüp, doğrudan yatağına göndereceklerdi.

Öyle bir şey olmayınca Tyler aşağıya atladıktan sonra yerde yuvarlanarak düşüşünü yavaşlattı.

VanderMeer'lerin arka bahçesine ses çıkarmadan girmeyi başardıktan sonra Lawrence'ı aramaya başladı. Pencerede nihayet uyku sersemi bir kafa belirdiğinde aradan on dakika geçmişti; aralıksız çağrı bırakmaktan bıkan Tyler artık arkadaşının penceresine yerde bulunduğu çakıltaşlarını sinirle fırlatmaya başlamıştı. "Pardon, uyuyakalmışım," diye fısıldadı Lawrence. Beş dakika sonra dışarı çıkabildi ve pencerenin hemen altındaki cam güneşlikten bahçeye atladı.

"Sana alarmını kurmanı söylemedim mi?"

"Geri uyumuşum." Ellerini ceplerine sokup ısınmak için bacaklarına sürttü. "Tanrım, hava çok soğuk. Neyse, ne yapıyoruz şimdi?"

"Ormana gidiyoruz."

Lawrence, önceden verdiği sözü yeniden gözden geçiriyormuş gibi, sanki Tyler'ın bu fikri tüm mantığını yitirip, gökyüzündeki fırtına bulutlarının ardında parıldayan yıldızlar kadar akıl yolundan uzaklaşmış gibi kısa bir te-

reddüte düştü. “Bilemiyorum kanka. Ben bu gece bir şey duymadım.”

“Emin olmak istiyorum.”

Yamacın kenarından, dimdik akan derenin diğeri yanındaki Highland Patikası’ndan yürürken ikisi de tek kelime etmedi. Yolda zaman zaman ağaç tepelerinden kendilerine göz kırpan güvenlik kamerası ışıklarına denk gelseler de uygulama cadının ormanlık alanda değıl, kasabanın içinde olduğunu işaret ediyordu. Tyler, HEX kameralarına yakalanma ihtimalini kafasına takmayacak kadar mutluydu çünkü üzerinde yürüdüğü patika, aynı eski denizcilerin fırtınalı havalarda gördükleri deniz fenerinin ışığıyla rahatlamaları gibi içini rahatlatmıştı. Karanlık çok güçlüydü. Çıkan her ses –çıtırdayan bir dal, rüzgârın hışırtısı, bir gece kuşunun gergin seslenişi– sanki gecenin kendisi doğal hoparlör olma görevini üstlenmiş ve ağaçlar gizli yaşamlarla dolup taşmış gibi akıl almaz desibelere yükselerek geçiyordu kulak zarlarından. Burada, karanlığın içinde yürüyen on yedi yaşındaki genç, uzun zaman önce ardında bıraktığını düşündüğü o küçük çocukla yeniden buluşmuş, o zamanlar neler yaptığını, nasıl biri olduğunu tüm kırılganlığını kalbinde hissederek yeniden hatırlamıştı –iki küçük çocuk yalnız başlarına ormanın derin karanlığında geziniyorlardı.

Bir süre sonra cebinden çıkardığı köpek mamalarını yürüdükçe yola serpiştirmeye başladı.

“Saçmalama dostum.” Lawrence arkadaşına rahatsız bir bakış attı. “İşte bu bildiğimiz masallardan birini fena halde hatırlattı bana. En sonunda büyük kötü kurt tarafından mideye indirildiğin, şu kötü sonla biteni.”

Tyler gülümsedi. “Sanırım birkaç masalı harmanladın.” Kamp ateşinin etrafında oturan küçük çocuklar gibi

konusuyorlardı: sessizce, fısıldayarak. Tyler bir parça daha mama fırlatıp hafif bir ıslık çaldı.

“Bunun yardımı olacağını ciddi düşünüyor musun?” diye sordu Lawrence. Tyler omuz silkerek cevap verdi; bir süre sonra ona Lawrence da katıldı. Aynı anda çaldıkları ıslıklar, yavan ve donuk bir ölüm senfonisi misali tiz çıkan kuş seslerini andırıyordu. Tyler’ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Aynı anda durup omuz omuza verdiler. El fenerinin oval ışığı bir ağaç gövdesinden diğerine atlayarak bir süre etrafı gezindi.

“Şu an tam bir moron gibi hissettiğimi söylemeliyim,” dedi Lawrence ahmakça gülerek. “Dün geceki köpek Fletcher falan değildi. Sesini benzettiğini söylesem de Fletcher’ın öldüğünü belirtmeme gerek yok, değil mi? Jaydon’ın onu cadıya karşı nasıl kıskırttığını ikimiz de gördük. O da hayvandan öcünü aldı. Burada ne halt yiyoruz biz, Tyler?”

“Sence Jaydon korkuyor mudur?” diye sordu Tyler. “Cadının onu da yakalayacağından yani?”

“Hayır sanmıyorum. İlk başta biraz korktu –sen yüzünü yumrukladığında karşılık vermeyişi ondandı. Ama Katherine’in onun peşinde olduğunu zannetmiyorum. Fletcher kadını kendi dişleriyle parçaladı. Jaydon’ın bıçağı ise bir sopaya bağlanmıştı. Tenleri birbirine bir kere bile değmedi.”

“Bence eğer bu gerçeği bilirse çok daha telikeli bir hale gelir,” dedi Tyler.

“Niye?”

Tyler omuz silkti. İçgüdüsel bir sezgiydi bu; bir çeşit malum olmaydı –bunun ne anlamda doğru olduğunu açıklayabileceği bir şey değildi. Jaydon’ın o X-Acto bıçağı Katherine’in meme ucuna saplamadan önce attığı

bakış aklıma gelip durmaya devam ediyordu ve Tyler bu hareketin umursamaz bir meydan okumadan, bir gençlik hatasından, hatta delilikten çok daha fazla ileriye gitmiş olduğu sonucuna vardı.

Bu, bitmişliğin bambaşka bir boyutuydu.

Tyler durmaya karar verene kadar bir on beş dakika daha yürüdüler. Fazlaca sarp bir bayırın tepesine çıkmışlardı ve solda bir yerlerde, Aleck Çayır Rezervi'yle Gözlem Noktası'nın önünde uzanan tepe bayırının zirvesini oluşturan kayalık çıkıntılar görünüyordu. El fenerinden yayılan ışık yamaçtaki ağaç gövdeleriyle onların aşağısındaki yere düşmüş dalların üzerinde parlıyor, fakat on metreden ilerisine ışık yetmediği için o bölgenin gizemine erişemiyordu. Arkasını dönüp feneri çıktıkları tepenin aşağısına doğru tuttuğundaysa ağaçlardan oluşan tüyler ürpertici tünelin, etrafa serpiştirdiği köpek maması kırıntılarını yok ettiğini gördü. Tyler, aşağıda bir yerlerde karanlığın içinde hareket eden şeyi görünce, masalların hepsinde dümdüz bir yol takip ettiğini, sonra da eve dönüş yolunu aynı düz yolda attığın adımları geriye doğru takip ederek bulabildiğini hatırlayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Donuk ışık huzmesini hareket ettirmeyi aniden bırakıp kulaklarını dikti. Bir anlığına sesi hâlâ duyuyor olduğundan şüphe etti. Ardından: çıtırdayan çalılık, hışırdayan yapraklar, bir çeşit hayvanın attığı sinsi adımlar. Lawrence sımsıkı kapattığı çenesini havaya kaldırdı.

Tyler'ın sağ eli refleks olarak sırt çantasına gidip GoPro'yu çıkardı. Kamerayı açıp KAYIT tuşuna bastı. LCD ekran karanlıkta yeşil-siyah bir lekeyi andırıyordu.

Patikanın aşağı tarafından gelen sesi bir kez daha duyular. Gittikçe yaklaşıyordu. Tyler vücudundaki tüm

kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Avuç içleri iyice nemlendiği için feneri elinden düşürmekten son anda kurtuldu; ağzıysa ellerinin tersine kupkuru kalmıştı.

“Fletcher?” diye fısıldadı.

“Ah, Tanrım, kapı çeneni,” diye inledi Lawrence.

“Duymuyor musun?”

“O aşağıdaki şey Fletcher olamaz. Geyik, tilki ya da kahrolası bir rakun bence. Buradan defolup gitmek istiyorum ben artık!”

Kulaklarına gelen ses patikanın sağ tarafına geçtiğinde yamacın daha uzağında bir yerlerden gelse de, kısa sürede yeniden yakınlarda bir yerlerde duyulmaya başladı. *Hızlı* bir sestti bu; aceleciydi ve Tyler bunun bir geyik ya da bir rakun olmadığını, kötü bir gücün etkisi altında, hışırdayan çalılıkaların arasında hızlı adımlar atarak yolunu bulan ve avlanma içgüdüleriyle hareket eden bir şey olduğunu neredeyse adı gibi biliyordu. Gece nefes alıyor, gittikçe kabarıyor, patlama ânını bekliyodu. Tyler, bacaklarının kauçuktan yapıldığını hisseder gibiydi. Gece karanlığında etraflarında pati atan o şey köpekten başka bir canlı olamazdı.

“Ah, Tanrı aşkına, bu o,” dedi Lawrence boğuk bir sesle.

“Fletcher!”

Kontrol edilemez bir içgüdüyle patikadan çıkıp ağaçların arasına fırlayan Tyler’ı son anda yakasından tutabilmişti Lawrence. “Yo hayır. Sen burada kalıyorsun!”

“Fletcher,” diye fısıldadı Tyler yeniden ve bir ıslık daha çaldı. Lawrence da tekrardan ona katıldı. Bir anlığına hayvanın nefes alış verişlerini duyduğunu sandı Tyler ve kısa süre sonra bunu kafasının içinde değil, gerçekten de ormanda bir yerlerde duyduğuna ikna oldu. Ses bir kez daha yer değiştirdi. Fletcher’ın, işitme menzilinde oldu-

ğuna şüphe yoktu –bu kesinlikle oydu ama neden başka biri gibi davranıyordu ki? Sesler, geceleri garip yollar izliyor olsalar da Fletcher’ın elli metre yukarıdan daha uzakta olmasına imkân yoktu. Neden gelmiyordu bu hayvan? Fletcher’ı oralarda bir yerlerde, kör ve sağır halde gece karanlığını koklarken, dilini ağzından sarkıtarak dolanırken hayal etti. Evin yolunu bulamaz bir haldeyken...

Ne gecenin dehşetinden korkarsın ne karanlıkta dolaşan hastalıktan.

Colton Mathers’m sesiydi bu ve beyninin içinde çınılıyordu, fakat kafatasının duvarlarında yankılanan başka bir ses ona eşlik ettiği için Mathers’in bu kelimelerine ne kadar itibar etmesi gerektiğine emin olamıyordu –diğer ses Katherine’in fısıltılarına aitti: *Uç uç böceğim, yarın herkes ölecek.*

Tyler birdenbire kendisini bir avuç dolusu buzun soğuşuna maruz kalmış kadar dayanılmaz bir hisse boğan bir çeşit beyin akımına kapıldı. Elindeki fener önleyemeyeceği şekilde sallanmaya başlayınca Lawrence’a tutunarak ondan destek aldı. “Katherine’in oğlunu dirilttiğine dair hikâyeler anlatırlardı, değil mi? Onu asmalarının nedeni de bu değil miydi zaten? Sen inanıyor musun? Ölülerini gerçekten dirilttiğine inanıyor musun?”

“Defol git.” Bu iki kelime daha çok bir hıçkırık gibi çıkmıştı.

“Ya eğer-”

“Bilmiyorum. Yine de bence oradaki şey Fletcher olmaz, dostum. Eğer oysa neden yanımıza gelmiyor?”

“Fletcher!”

“Yeter artık!”

Havayı dolduran kanat seslerinin üzerinden çok geçmeden tuttukları fener ışığına doğru uçan kar beyaz bir

baykuş görüş alanlarına girdi. Gençler çılgık atıp birbirlerinin kollarına atladılar. Baykuş acı acı bağırdıktan sonra güçlü kanatlarını Tyler ve arkadaşlarının çocukluklarında sayısız yaz akşamlarını geçirdikleri Gözlem Noktası'ndaki bakımsız ahşap kulübenin olduğu yöne doğru çırparak oradan uzaklaştı, fakat kuşu takip ettikleri takdirde kulübenin keke, kiremitlerin zencefile, pencere pervazlarının da beyaz şekere dönüşeceği açıktı. Tyler, tam da o anda etraflarında sinsi adımlar atan o şey Fletcher olsa bile onu artık görmek istemediğini anladı çünkü Fletcher ölmüştü ve onunla karşılaşma ihtimali kişinin akıl sağlığını bir muz kabuğu misali saniyesinde soyup götürebilecek bir güçteydi.

Sonraki olaylar iki gencin koşmaya başlayışını, o şeyin ise aradaki mesafeyi gülünç bir kolaylıkla her saniyede kapatışını izleyerek devam etti. Deli gibi titreyen fener ışığı önlerinde uzanan yokuşu anormal bir ışık gösterisi fonuna dönüştürmüştü. Kâh Tyler Lawrence'm önüne, kâh Lawrence Tyler'in önüne geçiyor ve birbirlerine aralıksız *yavaşla biraz, beni bekle* türünden emir kipleriyle bağırıyorlardı ama hiçbirisi bir diğerini beklemiyordu. Bir ara Tyler'in kulağına gelen tasma şangırdaması ona kaçış yolunda bile Fletcher'in tasmaşının metal parçasını hatırlattı.

Köpek maması yolunun az ileride bitiyor olduğu görülmekteydi. Küçük çocuklara orman çıkışını göstermeleri gereken bu tür yolların, planla işbirliği içinde oldukları yerde onları beklemek yerine gözden nasıl da kaybolduklarını masallardan bilirsiniz. İşin tuhafı şu ki, bu durum Tyler'in paniğini yatıştıran şey oldu çünkü tam olarak nerede olduklarını biliyordu: dağ başında bir yerlerde, masallardan firar etmiş bir kâbus tarafından kovalanırlarken bile yolun sonunda Black Spring vardı. Kimsenin

isimlerini ya da nasıl yaşadıklarını bilmediği soğuk dış dünyadan dönüş yolunda her zaman Black Spring olurdu.

Bu olaylardan sonra hafızası zayıflamaya başladı; kendini koruma amaçlı vücudun harekete geçirdiği içgüdüsel bir bilinç kapanması yaşıyor olmalıydı. Yolun sonuna vardıkları, Tyler'in ayak başparmağını bir yere takıp baş üstü Philosopher's Deresi'ne uçmasıyla kesinleşti. Buz gibi su suratına çarpmış, yanaklarını kaskatı hale getirmiş ve giysilerini sıırılsıklam ettikten sonra çıplak bedeninin her bir yanma sızmıştı. Çığlık atmak amacıyla açılan ağzına bir avuç ıslak kum dolmuştu. Aldığı bu ıslak darbeye ayağa kalkıp öğürüp suratındaki suyu elleriyle silmeye çalıştı. Sonraları aslında o noktada bir süre delirmenin eşiğinde yalpalamış olduğunu fark edecekti; *o derenin* suyunu ve dip tortusunu mideye indirme fikri bile akli başında bir insanın dayanabileceği bir şey değildi. Kafasında demirden devasa bir bent kapağının açılış sesini bile duydu ve en nihayetinde içine düştüğü bu fiziksel ve manevi girdaptan Lawrence'ın onu dışarı çekmesiyle kurtulup dere kıyısına yapıştı.

Tellerin üzerinden atlayıp, arka bahçeye giden yolu sendeleyerek inip son derece tükenmiş bir halde at ahırının önündeki çim alana yığılıverdiler.

Ve yaşadıkları deliliği o an ellerinden gelebilecek tek tepkiyle, kahkahalara boğularak dışarı atıldılar.

Tyler'm, "Bu kısım tam da altın ve değerli taşlarla dolu bir kap bulduğumuz ve herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığı kısım olmalıydı," demesi daha da fazla gülmelelerine sebep oldu.

"Al, kameran," dedi Lawrence konuşabilecek duruma geldiği zaman. GoPro'yu Tyler'm avuç içine bıraktı; ayağı takılıp dereye doğru uçarken elinden düşmüş olmalıydı

ama su geçirmez kabı sayesinde hâlâ iyi durumdaydı. El feneri maalesef ki kamera kadar şanslı değildi.

Tyler üzerlerinden hâlâ dere suyu damlamakta olan ağırlaşmış kıyafetleri ve alnına tutam tutam yapışmış saç telleriyle ayağa kalkmaya çabaladı. Dişleri titremeye başlamıştı ve durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok gibi hissediyordu. “B-bu da n-n-neydi böy-y-yle?” diye kekeledi.

Lawrence başını iki yana salladı. “Hiçbir şey göremedim.”

Birbirlerine bakıp boş bir kahkaha daha attıktan sonra hemen sustular. Tereddütler içinde gitgeller yaşarken kontrol edilemez bir titremeye kapılan Tyler, çimenlerin üzerinde öylece dikiliyordu. GoPro’nun kırmızı ışığının hâlâ yanıyor olduğunu görünce şaşırdı. Bu minik fındık kurdu olan biten her şeyi kaydetmişti.

İçine düştüğü hayreti yenme fırsatı bulamadan önce KAPAT tuşuna bastı.

Tyler olayın iki gün sonrasına kadar görüntülere bakma cesaretini kendinde bulamıyor.

GoPro hafıza kartını MacBook’una yerleştirip şaşkın ama donuk gözlerle ekrana bakıyor. Birkaç şey değişmiş durumda: çamurlu giysileri dere suyunun pis kokusundan arınmış, çamaşır deterjanı kokularıyla dolabında katlanmış halde duruyorlar. Katherine de değişmiş. Her yere yanında taşıdığı torbanın içindeki ölü tavus kuşuyla gittiğinden o eski kaybolma numaralarını yapmamayı tercih ediyor (içinde bulunduğu duruma rağmen Tyler’in gözünden kaçmayan şeylerden biri bu) ve grotesk evcil hayvanına son derece bağlanmış gibi görünüyor. O sırada evin arka tarafındaki ormanın içinde, kısa mesafe uzaklıkta bir

yerlerde görünse de Tyler kendisine bakmaya gitmemiş. Cadıdan da görsel belgelerden de bıkmış durumda. Ayrıca ormanlık arazi hâlâ yürüyüşçülere kapalı; etrafı tel örgüler ve çitlerle çevrili durumda ve bunun üstüne bir de bazı HEX çalışanları patika başlangıçlarında doğa görevlisi kıyafetleri içinde görevdeler.

Klip on iki dakika kırk dört saniye sürüyor. Tyler boyutu yüzünden dosyayı harici belleğe koyuyor.

Ardından görüntülere baktığında tüyler ürpertici bir şeye denk geliyor.

DURDUR tuşuna basıp önündeki kareye bakarken düşünceler içinde kayboluyor.

Alt katın arka kapısından birdenbire çılgınca vurma sesleri yükseliyor. Bir transtan çıkar gibi yavaşça gözlerini yukarı çeviriyor. Evde tek başına olduğunu hatırlıyor. Bir vlogcu olmanın verdiği alışılmış refleksle hafıza kartını USB sürücüden çekip hızlı hareketlerle GoPro'sunun içine, onu da cebine yerleştiriyor. Merdivenlerden aşağı, gazetecilik kariyerinde karşısına çıkacak en son ve en şaşırtıcı habere doğru koşuyor.

Kapıyı delicesine yumruklayan kişi Lawrence. Tyler kapıyı açar açmaz onu kolundan tutup dışarı çekiyor. “Benimle gel, *hemen*,” diyor. “Onları durdurmamız lazım!”

“Ne?” Tyler’ın aklına hemen *Jaydon* geliyor. Nasıl bildiğini bilmesede biliyor işte. Arka bahçe kapısına, oradan da dereye inen yola doğru koşarlarken her şey geriye sarıran bir video gibi: birkaç gece önce Tyler’ın içine düştüğü derenin oradalar. Üç saniyelik durum değerlendirmelerini bitirdiklerinde durumun ne kadar ciddi ve ne denli rezil bir hal aldığını inkâr edilemez bir kesinlikle görüyorlar. İçgüdüsel bir hareketle cebinden çıkardığı GoPro’sunu çekime ayarlıyor.

Görüntüler titrek oldukları kadar gerçekler. Sol tarafta, yüz metre ileride gönüllülerin başıboş bırakmış oldukları çitler duruyor. Kamera diğer tarafa kaydığında gönüllüler kareye giriyor: Jaydon, Justin ve Burak, ayaklarında botları, üzerlerinde park bekçisi üniformalarıyla oradalar. *Bu orospu çocukları Grim'i yardımseverlik maskesi altında düpedüz kandırmışlar*, diye düşünüyor Tyler. Ortalarında, durduğu yerde sendeleyerek kişi Katherine'in ta kendisi. Sanki omurga kemiği kırılmış gibi doğal olmayan bir pozisyonda öne doğru eğilmiş, diğerlerinin tuttukları süpürge sopalarıyla bir sığır gibi yürütülüyor. Cadının hareket edişine bakılırsa panik içinde gibi bir hali var. Dikişlerle mühürlü ağzı korku içinde büzülmüş ve Black Spring Market poşetinden sarkan yanık tavus kuşu tüylerine —*bu gerçek olamaz* diye düşünüyor Tyler— tüm gücüyle umutsuzca tutunuyor. Arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya her çalıştığında onu bir kez daha itiyorlar. Jaydon elindeki sopayı adeta bir kırbaç gibi kullanarak kadının ikiye katlanmış vücudunu diğer tarafa gitmeye zorluyor. O aptal tavus kuşuna neden bu denli körü körüne bağlandığını Tyler'in aklı almasa da her şey ortada; alışveriş torbasını bırakıp tavus kuşunu kaybedeceğine yaşadığı bu tacize ümitsizce katlanıyor.

Sonra görüntüler bulanıklaşıyor; kamerayı görüş alanından uzaklaştıran Tyler'in pembe parmak uçlarını, durmaksızın sarsılan orman zeminini görüyor, son hız koşan ayak sesleri duyuyoruz. Ağacın birinden indirilip yere düşürülmüş güvenlik kameraları da arada bir yerde çarpıyor gözümüze: bu seferki planda kurnazlığa pek yer verilmemiş.

“Ah, Tanrım durun!” diyor Tyler bir nefeste. “Rahat bırakın onu!”

“Kendi işinle ilgilen. Ya kalıp izle ya da defol git buradan!”

“Durumu artık olduğundan daha fazla kötüleştirme. Hâlâ bırakma şansın var!”

“Senin köpeğini öldürdü. Bana teşekkür etmen gerekiyor. Herkes öylece durup izlerken en azından bizim yaptığımız bir şeyler var. Yürü, seni fahişe!” Aldığı yeni darbenin etkisiyle cadı bir kez daha sarsılıp dengesini sağlamaya çalışıyor.

Tökezleme. Bir anda fazla yakına gelen haki yeşili üniformalar. Dönen gökyüzü. Dikili gözler ve zincir sesleri eşliğinde atılan süratli, çaresiz adımlar. Omuzları yakalayan eller. Havada kamçı gibi sallanan süpürge sapı; boyunu aşan işler peşinde olan Jaydon. Tyler geri çekildiğinde çimenleri, dere yatağını ve yukarıdan bakmakta olan çaresiz yüzleri görüyoruz. Lawrence ve Tyler bir kez daha öne atılıyor ve kavga gürültü sesleri arasında küfürler yükseliyor. Lawrence aldığı ağır süpürge sapı darbesiyle düşüp deredeki kayalıklardan birine başını vuruyor. Nefes nefese kalan Tyler ona döndüğünde solgun tende açılan derin yaranın koyu renk saçlarını kana buladığını görüyoruz.

“Lawrence, iyi misin?”

“Değilim. Durdur şunları!”

Burak elindeki sopayla onların olduğu tarafa doğru te reddütle bakıyor. “Seni piç!” diye son tüm gücüyle bağı rıyor Tyler, Lawrence’ın ayağa kalkmasına yardım ederken Burak diğerlerinin yanma doğru koşuyor.

Tam da Tyler’ın diğerlerinin ne yaptığını fark ettiği sırada objektif yeniden o yöne doğru sağlam bir odak sağlayarak bizim de görmemize yardım ediyor. Tyler’ın boğazını dolduran insandan daha çok hayvani bir tınıya

sahip. Az ileride bir zamanlar Deep Hollow Yolu'nun altından geçen kanaldan dere suyunu toplayan fakat artık çalışmayan delik su tankını görüyoruz. Deliğin boyutu bir metre kareden küçük; onu kapatıyor olması gereken küflü metal levhaysa dere kenarında yerde duruyor.

Tyler son kez az önce dediklerini tekrarlayıp hâlâ durma şansları olduğunu bağırarak onlara doğru depar atıyor fakat artık çok geç. Delicesine titreyen görüntü, bu sefer hırçın bir darbeye cadıyı su tankının içine düşüren Jaydon'ı gösteriyor. Çok derin değil; o düşme ânında kenara kafasını vururken saldırganlar kükrüyor, saldırganlar ellerinde taş topluyor, saldırganlar cadıyı taşıyor. Tyler'ın kaçırdığı tek bir an yok; iki adet taşın yüzüne nasıl sertçe çarptığını, başörtüsünün düşerek kafasında açılan yaraları nasıl sergilediğini, kan ve taş sayısının ne denli hızlı arttığını görüyor. Katherine pes ettiğinde o da dayanamayıp kusuyor. Cadı ortalıktan kaybolurken yanan plastik poşetin kokusu çevreye yayılıyor. Havada uçuşmaya devam eden taşlar artık boş tankın kenarlarına ve zeminine çarpıyorlar.

“Kahrolası kamerasını da yanında getirmiş!” diye feryat ediyor biri. Tyler, olduğu tarafa doğru havada uçan taştan son anda eğilip kurtuluyor. Yıldırım hızıyla objektife doğru koşan Jaydon'ın öfke dolu yüzünü görüyoruz; yüzündeki psikopatik ifade tam da eğer hikâyeni anlatmaya niyetliysen kaçıp canını kurtarman gerektiğini anlatır gibi bir ifade ki Tyler ve Lawrence da onu yapıyorlar. Ormanın eve yakın bölgesinde bulunmaları kurtuluşları oluyor; eğer daha derinlere ilerlemiş olsalardı yakalanmalarını engelleyecek hiçbir şey kalmazdı. Fakat bu alanda daha fazla kamera olduğu gibi, burada olmak yerine evlerinde olmaları gereken insanlar da olduğu için ko-

valamaca sonlanıyor. Bunlardan gerçekten habersiz olan Tyler kapıyı ardından öylesine sert çarpıyor ki kapı camı kırılacak gibi titriyor; iki sürgüyü birden çektikten sonra Lawrence'la beraber mutfak zeminine yığılıp gözyaşlarına boğuluyorlar.

Fakat bu gözyaşları iki gece önce o iki küçük erkek çocuğunun yanaklarından süzülenler değil, çığrından çıkan olayları tek başlarına nasıl göğüsleyeceklerini bilemeyen iki yetişkininkiler. Onlar ağlarken görüntü kararıyor.

17

Aynı öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Steve atları ahıra geri getirme fikrini ortaya attığında Jocelyn'in yüzü gölgelendi.

"Bilemiyorum, Steve. Dereye, ormana o kadar yakınız ki bu düşünceye pek iyi hislerle yaklaşamıyorum. Güvenli olduğunu nasıl bileceğiz?" Yeni pencereden dışarı baktı. Yeni yapılmış pencere pervazlarından gelen boya kokusu etkisini hâlâ yitirmemiş olsa da Jocelyn'in fırına koyduğu vejetaryen kişinin kokusu, boya kokusunu yavaş yavaş bastırmaya başlamıştı.

Steve omuz silkti. "Biz de burada *kaldık*, öyle değil mi? Bize bir şey oldu mu?"

"Tamam ama insanlarla hayvanlar farklı canlılar," dedi Matt mümkün olduğunca sade bir açıklamayla. Elindeki kalemi defterinin üzerine bıraktı. "Nuala'nın da başka bir ağaca asılı halde bulunmasını istemiyorum baba."

"Dere günlerdir normal durumda," dedi Steve. "Ayrıca o kan selinden bu yana eskisinden daha farklı bir durum yaşanmadı; atların herhangi bir tehlike altında olduğunu gösteren başka bir şey de yok ortada."

"Tabii eğer birileri ahır kapısını kilitlemeyi unutmazsa," diye belirtti Matt. Kendi yorumuna şaşırmış gibi görünüyor olsa da artık çok geçti. Jocelyn'in bir anda kedere bürünen yüz ifadesinden darıldığı anlaşılabilirdi.

Steve de şaşırılmıştı. “Nasıl bir küstahlık bu!” diye bağırdı.

“Yanlış bir şey mi söyledim? Büyükanne ellerini kullanamayacağına ve Fletcher da kulübesinin kilidini kendisi açamayacağıma göre?”

“Fletcher’ın dışarı nasıl çıktığını bilmiyoruz. Ama eğer annen kilitlediğini söylüyorsa bundan şüphe duymaya hakkın yok. Hemen şimdi özür dilemeni istiyorum.”

“Böyle bir şey için özür falan–”

“Özür dile!”

Matt önündeki defteri yere fırlatıp bir hışımla masadan kalktı. “Özür dilerim, oldu mu? Birileri bir kez olsun gerçekleri söylediğinde bunu kaldıramadığınız için özür dilerim!”

“Matt!”

Matt çoktan merdivenleri çıkıp odasının kapısını tüm gücüyle çarparak kapatmıştı bile. Steve şaşkınlıktan donakaldı. Akşamüstü dördün solgun ışığının altında baktığı Jocelyn başını öne eğmeyi tercih etti. “Aferin sana,” diyerek iç çekti.

Steve, “O zaman kendin bir şeyler söyleseydin,” diyerek, niyet ettiğinden biraz daha sert bir tavırla aniden parladı. Matt’in bu mantıksız patlayışının, yaşadığı üzüntünün etkisiyle yapılmış bir hareket olduğunun bilincinde olsa bile bu davranış Steve’i sinirlendirmişti. Özellikle belden aşağı vurduğu zamanlarda oğlunun bu mod değişiklikleriyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Jocelyn bu gibi durumlarda daha iyiydi. Bu Black Spring kasırgasının içinde evliliklerini beraberce ayakta tutabilmelerinin bir başka sebebi de çok az saptırdıkları, aile içi rol dağılımlarıydı. Söz konusu roller, kargaşanın oldukça normal olduğu böyle bir çevrede düzen sağlamaktaydı. Konu gö-

nül işlerine geldiğindeyse mantık başlı başına bir erdemdi. Bu rol dağılımının bir başka yönü de Matt'ın sorunlarıyla Jocelyn ilgilenirken Steve'in Tyler'dan sorumlu olmasıydı. Çizgiler siyahla beyaz ayrımındaki kadar net değildi tabii ki ama ikisinin –hatta dördünün– arasında sessiz bir kural gibiydi bu.

“Ben sadece Matt’ten bahsetmiyorum,” dedi Jocelyn. “Bu olaylar ikisini de etkiliyor. Tyler günlerdir odasından dışarı adımını atmıyor. Bu olay derin yaralar açacak, Steve.” Sinirli bir şekilde başıyla gittikçe azalan gün ışığının geldiği dışarıyı gösterdi. “Orada bir yerlerde köpeğimizi öldüren bir şey var ve bu konuda elimizden gelen hiçbir şey yok.”

“Dürüst olmak gerekirse Matt’ın sözleri bana tuttuğu yasın doğal bir dışavurumu gibi geldi. Kaba, mantıksız ama normal. Acısı dışarı çıkmak için yollar arıyor ve o da buna engel olmadan izin veriyor. Birilerini suçlamaya ihtiyacı var. Geri gelip bu hareketi için özür dileyeceğine eminim.”

“Olay bu değil ki. Olan biten şeylerin önemini azaltıyorsun. Fletcher şu an toprağın altında. Peki. Yeni bir masa aldık, her şeyi boyattık ve şu an hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz. Ama oldu işte ve izleri de gözlerinin önünde.”

Paladin’in toynaklarıyla yamulttuğu koyu renk döşemeleri gösterdi. Steve karısına bakıp durumu kurtarma çabasıyla iç çekti. “*Beni* asıl şaşırtan şey, Matt’ın festivalde adak adamadığımız için verdiği bu büyük tepki. Cumartesi günü dediklerini hatırlıyor musun? Biz bir şey sunmadığımız için Fletcher’ın ölümü bizim suçumuzmuş. Umarım Tyler ve Matt’i büyütürken onları bundan biraz daha fazla mantıkla tanıştılabilmeyi başarmışsızdır. Neredeyse kasabadaki diğer insanlar gibi konuşuyordu.”

“Ne umuyorsun ki?” diye bağırdı Jocelyn. “Bildği ne var? Belki gerçekten bunu körükleyen şey *oydu*, belki bu *bizim* hatamız. Bunun doğal bir tepki olmadığını mı anlatmaya çalışıyorsun şimdi de?”

“Jocelyn,” dedi Steve, “saçmalıyorsun.”

“Hiç de bile. Tamam, son birkaç gündür yaşadıklarımızın o mevzu yüzünden olduğunu söylemiyorum ama Fletcher’ın ölümünün sır perdesinin arkasındaki şeyi bilmiyoruz diyorum. Ve asla da bilemeyeceğiz. Matt’in korku içinde oluşunun *nedeni bu*, Steve. Tyler’a gelince, son birkaç gündür hiç Tyler’la oturup şöyle bir konuştun mu? Çevresindeki her şeyle arasına *mesafe koyması* seni hiç endişelendirmiyor mu?”

“Nedenini sordum.”

“Konuşmakla aynı şey değil.”

“Hayatım, problemleriyle kendi başına ilgilenmek istediği bir aşamada. Bu da onun yaşında tamamen normal bir tepki.”

“Burada normal olan hiçbir şey yok. Kasaba lanetlenmiş, Steve. Yalnızca Katherine’den bahsetmiyorum. Geceleri duyduğumuz o sesler, evimizin arkasında üç gün boyunca kan akıtan dere –*kan* diyorum bak, bilmem farkında mısınız? Ve insanlar. Bunun çocuklarımızın üstünde kalıcı etkilere yol açmayacağını düşünüyor musun gerçekten? Ya da bizim?”

Steve karısına baktı tekrar. Ağzı açık kalmıştı. “Jocelyn, ben hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmıyorum. Yapmaya çalıştığım şey huzuru korumaya çalışmak. Bununla başa çıkabilmenin tek mantıklı yolu bu. Her zaman yaptığımız gibi.”

Jocelyn, Steve’in tam karşısına geçti; sinirden küplere binmişti. “Artık olayların her zamanki gibi seyretmedi-

ğini göremiyor musun? On sekiz yıldır burada nispeten huzur içinde yaşıyor oluşumuzun nedeni, bugüne kadar gerçek bir tehlikeye maruz kalmayışımızdı. Fletcher daha yeni öldürülmüşken güvende olduğumuzu ima etmeye kalkayım deme, Steve! Sakın!”

“En azından sonrasında her şey yeniden normale–”

“Normale dönen bir şey yok ve senin de o yönde davranmanı istemiyorum! Burada yaşamamız da–”

Jocelyn cümlesini tamamlamamış olsa da buna gerek kalmamıştı. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü Steve. O ince ima, diğer argümanların yıldıramadığı Steve’i tam kalbinden vuran ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin hep de vuracak olan o son konu yine ortalığa saçılmıştı. Jocelyn’in ne demek istediğini çok iyi biliyordu: *Burada yaşamamız da senin suçun; bu yüzden bir şeyler yapsan iyi edersin*. Steve, görünmez bir cama çarpmışçasına sarılmıştı. Konu hâlâ buralara gelebiliyor muydu? Yıllardır kusursuz bir uyum içinde hep beraber yaşarken hiç yoktan çıkan bu olayın, tangır tungur gelip herkesin bir diğelerini ötekileştirdiği bir zemin yaratabilmiş olması muhtemel miydi? İri kayalıklar olsa da olmasa da, Jocelyn’in kendi kariyerini bırakıp Black Spring’e gelmesinin asıl nedeni Steve’in kariyer planlarının ışığında olmuştu. Bu eski yara on beş yılı aşkın süredir derinlerde bir yerlerde saklanıyordu –*tıpkı arka bahçede gömülü olan Fletcher gibi*, diye düşündü kayıtsızca.

Yüzündeki içermeyi görünce kocasının koluna dokundu, fakat o kendini geri çekip Jocelyn’i bileklerinden yakaladı. “İkinci bebeği,” dedi, “asıl istemeyen kişi *benim*. Yetiştiriliş tarzlarından memnun olmadığın zamanlarda bu yükün en azından yarısını önleyebilme şansın olduğu zamanları hatırla.”

Tabii ki bu cümle hiç adil değildi; tabii ki söylememesi gerekiyordu. Jocelyn'in dudakları titremeye başladı ve Steve'in elinden kurtularak tek kelime söylemeden mutfağın yolunu tuttu. Steve, yaşadığı bu büyük terk ediliş duygusuyla baş başa yemek salonunda kaldı.

Tanrım, her şeyin yolunda gittiğini nasıl düşünebildim, dedi kendi kendine. Aileme neler yaptın böyle, Katherine?

Mutfaktan önce bastırılmış bir çığlık, ardından fırın tepsisinin yere düşüş sesi yükseldi. Yanmış hamurun ağır kokusu odayı kısa sürede doldurdu. Steve gözlerini kapatırken Jocelyn, başarısız sonuçlanan kişni çöp kovasına büyük bir gürültüyle boşalttıktan sonra elindeki boş turta kabını lavabonun içine fırlattı. Gözyaşları içinde Steve'in yanından bir hışımla geçip yukarı çıktı. Steve mutfığa girip çöp kutusunun içine baktı. Kenarlarda pek bir şey kalmamış olsa da kişin ortası oldukça iyi görünüyordu. İyi kısmı özenle yeni çıkardığı tabağın üzerine koyup alüminyum folyoya sardıktan sonra tezgâha bıraktı. Sonra da dışarı çıktı. Alışkanlığın getirdiği bir hareketle Fletcher'in tasmaını almak için elini askılığa attığını fark etti ama sonrasında dün sepetiyle birlikte onu da kulübenin içine taşımış olduğunu hatırladı.

Ellerini cebine koyup uğuldayan rüzgârı elmacık kemiklerinde hissederek tempoyla yürümeye koyuldu. Golf sahasını geçip Black Spring'in uzağında kalan West Point'i sınırlayan uzun çitlerin birkaç kilometre uzağına kadar yürümeye devam etti. Lanet olsun, belki de Jocelyn haklıydı –belki de her şeyi kafasında bu kadar çabuk bitirmek için biraz fazla acele etmişti. İki gece önce Fletcher'ı duyduklarını sandıklarında içlerini saran o duyguyu hatırlamaya çalıştı –bir-iki dakika sürmüş olsa bile. Saçmalıktı elbette; böyle bir şeye inanmayı reddediyordu.

Aynı Fletcher'ı ağaca asılı halde bulduğu zaman veya o peri çemberini bozduğunda hissettiği ürperti şimdi bulanık, uzak bir anı gibi geliyordu. Bu anlar, kendi gibi davranmasını engelleyen, kafasını bulandıran akıldışı anlardı. Düşündüğü şeyleri hatırladıkça bir aptal gibi hissedip utanıyordu. *Gömdüysek, orada gömülü yatıyor demektir, diye düşündü. O kadar.*

Ama demek ki ailenin geri kalanı için o kadar da aptalca bir düşünce değildi. Ayrıca Steve'in canını kabul etmek istediğinden de fazla acıtıyor olsa bile, bunun sorumlusu kendisi değil miydi?

Sonra cadılara inanmayı bırakıp bunu bir denge egzersizine çevirdim.

Steve, yakaladığı ilk fırsatta Tyler ile bir konuşma yapmaya karar verdi.

Evdeki gerginlik tüm akşam boyunca sürmüştü olsa da en azından Jocelyn ve Matt midelerine biraz kiş indirebilmişlerdi. Tyler aşağı adımını bile atmadı; sınava çalışması gerektiği ve yalnız kalmak istediğiyle ilgili yukarıdan bir şeyler homurdandı. O gece Steve ve Jocelyn yatağın iki ucunda, yüzleri duvara dönük yatarken kafalarında uçuşan kelimeler söylenmeden, aralarındaki boşlukta sallanıyordu. Steve uzun süre uykusuz kaldıktan sonra en sonunda yorgunluktan uyuyakaldı.

Ertesi sabah Jocelyn kahvaltıda, "Bugün onlarla vakit geçirdikten sonra atları buraya geri getirsem iyi olur. Sınırım haklısın. Canlarının yanacağını sanmıyorum," dedi.

Steve başıyla onaylayıp içinde bir yerlerde yayılan bir rahatlık hissetti. "Römorkla gelmemi ister misin?"

Jocelyn başını iki yana salladı. “Matt’le beraber hal-
lederiz.”

Dile getirilen ekstra bir şey olmasa da en azından bu-
nun bir başlangıç olduğunu biliyor ve bir şeyleri zorla-
mak istemiyordu. Bugüne kadar hiç gerginlik yaşamamış
değiller tabii ki; fakat son durum öncekilerden daha farklı
ve daha hassas bir temelin üzerinde sallanmakta olduğu
için daha dikkatli bir yaklaşım gerektirmekteydi. Üni-
versitedeki tüm gününü bunları düşünerek geçirdi ve o
öğleden sonra evinin arka bahçesindeki yaprakları temiz-
lerken çok da kötü bir başlangıç yapmadıkları sonucuna
vardı. Jocelyn ve Matt o sırada arabanın arkasına römor-
ku bağlıyorlardı. Steve soğuk sonbahar havasını ciğer-
lerine çekerek –yaklaşmakta olan kışın ilk belirtilerini
içinde barındıran bir kasım günüydü– kasabadaki diğer
insanların çok daha kötü evrelerden geçmiş olabilecekle-
rini düşünüp kendini rahatlatmıştı.

Jocelyn sürüş takımlarının içinde dışarı çıkıp, “Steve!”
diye bağırana kadar arka bahçeyle ilgilenmeyi sürdürdü.
Sesi gergin geliyordu. “Steve, acele et!”

Tırnığı önündeki yaprak kümesinin üzerine fırlatıp
mutfak kapısına doğru koştu. “Tyler’a bir şeyler oluyor,”
dedi. “Tepki vermiyor ona ulaşamıyorum.”

Kocasını oturma odasına götürdü. Tyler oturma oda-
sının loş ışığında dizlerini kendine çekmiş halde oturu-
yordu. Steve’in duruma bir teşhis koyması üç saniyeden
kısa sürdü: çocuk psikotik epizodun eşiğindeydi veya o
aşamaya çoktan girmişti. Ayak parmakları kramp geçi-
riyormuş gibi bükülmüşlerdi; saçları darmadağınık, par-
mak boğumları bembeyaz haldeydi. Kocaman, görmeyen
gözlerle öylece tam karşısına bakıyordu. Steve, bu ifa-
deyi kendini gerçeklikten uzaklaştırmaya oldukça istekli
olan psikiyatrik hastalardan biliyordu. Aydınlıktan karan-

lığa geçen birinin sahip olabileceği bir yüz ifadesiydi bu ve Steve kendini sersemletecek derecede derinden vuran o ani korkuyu bastırmaya çalıştı.

Steve, dizlerinin üzerine eğilip elini oğlunun omzuna attı. “Hey, Tyler, bana bak!” Çocuğu dalgınlığından uyardırmak amacıyla hafifçe salladı. Tyler’ın bedeninin cansızmış gibi sallanması Steve’in paniğini daha da artırdı. Tıpkı ayak ve el parmakları gibi vücudunun da kaskatı kesilmiş olduğunu umuyordu. Gösterdiği direnç, şuurunun yerinde olduğunun bir tür işareti olurdu çünkü. Fakat Tyler, dışarıdan gelen hareketlere içi samanla doldurulmuş bir bebek gibi tepki veriyordu. Steve elini çocuğun boynunun arkasına götürüp işaret ve başparmaklarıyla omurgasını sıktı.

“Neyi var?” diye sordu Jocelyn şok içinde. O da Steve gibi yere çökmüştü. Matt, açık Fransız kapıların yanında durmuş, ailesinin diğer bireylerini dehşet içinde izliyordu.

“Şokta,” dedi Steve. “Bana biraz su getir, Jocelyn.”

Jocelyn denileni yapmak için mutfığa giderken Steve koltuğa, oğlunun yanına oturdu. Onu kollarının arasına alıp nazikçe ileri geri sallamaya başladı. Tyler’ın vücudu soğuk ve terliydi. “Her şey güzel olacak oğlum, her şey düzelecek,” diye söze başlayarak aynı kelimeleri mantra gibi tekrar etmeye koyuldu. İçindense kendine küfrediyordu: Robert Grim’in atlardan dolayı Tyler’ı sorguya çekmeye koyulduğu an hiçbir şeyin iyi *olmadığını* biliyordu. Gözlerinin içinde görmüştü. İçindekileri bulup çıkarmak için neden daha fazla çaba sarf etmemişti ki? *Aptal*. “Ne yapıyorsun, oğlum? Ödümüzü patlatıyorsun.” Tyler’ı daha da sıkı kavradı. “Seninleyim, Tyler. Her ne yaşanırsa yaşansın ben hep senin yanıdayım. Her şey iyi olacak.”

Sonunda ısrarları sonuç verdi ve Tyler babasının kolları arasında titremeye başladı. Yüzüne yapışan o kör,

donuk ifade yumuşadı. Dudaklarını hafifçe kıpırdatarak sessiz, boğuk bir inilti çıkardı. Gözleri daha da açılıp sulandı. Ellerini havaya kaldırırken titremelerini durdurmadığı için iki yanına geri düşürdü.

Jocelyn, bir elinde bir bardak su, diğer elinde havluyla gelip, elindekileri ikisinin önünde duran taburenin üzerine bıraktı. Steve karısının geri geldiğini zar zor fark edebilmişti çünkü oğlu kendine gelirken öylesine ıztırap ve çaresizlik dolu gözlerle, öylesine kırılğan bir yüzle kendisine bakıyordu ki, bu gelişme Steve'in kalbini aynı anda sonsuz bir sevgi ve iç kemiren bir pişmanlıkla doldurmuştu.

"Jocelyn, neden Matt'le beraber at binmeye gitmiyorsunuz?"

"Onu böyle bırakamam ki... İyileşecek mi?"

"İyi olacak. Sanırım ikimizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Jocelyn, kocasının cümlesinin sonuna eklediği manidar bakışı anladı. "Hadi Matt, çıkalım artık," diyerek diğer oğlunu hafifçe oturma odasının dışına doğru itekledi. Matt'in güçlü karşı çıkışlarına rağmen dışarı çıkarlarken oturma odasının kapısını arkalarından kapattı. Mutfak kapısından çıkarken arkalarında koca bir sessizlik bıraktılar.

Pekâlâ ufaklık, işte baş başayız, diye düşündü Steve. Özel bir ânın içindeydiler ve denge bir şekilde sağlanmış gibi hissediyordu. Nihayet odada yalnızca ikisi kalmıştı: o ve büyük oğlu, o ve evladı. İkisi de uzun zamandır bu ânı bekliyorlarmış gibiydi –sadece Tyler'ın çıplak ayaklarla babasının peşine düştüğü o birkaç gece önceki olaydan itibaren değil, ekim ayında Laurie ile ilgili tartışlıkları zamandan bile değil; böyle bir ânın ihtiyacı çok daha öncelere dayanıyordu. Steve az önce oğlunu uzak karanlıkların içinden kurtarmıştı ve aydınlığa çekilmeyi

bekleyen şeyin iyi bir şey olmadığını farkındaydı fakat buna rağmen o an için üstün gelen şey derin, ezici bir sevgiydi.

Tyler'a suyunu içirdi. Çocuk içerken suyun birazını gri eşofman altına döktü, elleriyle sildi, sonra uzun süre sessizce ağladı. Steve, Tyler sakinleşene kadar onu sıkıca göğsüne bastırdı. Ardından birkaç yudum daha içirerek dikkatlice, "Çok kötü bir şey, değil mi?" diye sordu.

Tyler solgun, ıslak yanaklarıyla başını öne doğru salladı. Konuşmaya başlayana kadar aradan birkaç dakika daha geçti. Hazır olduğunda, zayıf sesiyle ve yalvaran bakışları eşliğinde dudaklarından üç kelime döküldü: "Yardım et, baba."

Steve, oğluna yardım etmek için elinden gelen her şeyi, ne olursa olsun her şeyi yapacağına yemin etti.

Bir saat sonra, Jocelyn ve Matt atlarla ve kafalarındaki sayısız soruyla beraber eve dönmek üzereyken Steve ve Tyler Toyota'yı alıp önce 293 No'lu otoyola, ardından Black Rock Ormanı'na giden 9W'ya doğru ilerlerken kasabadan çıktılar. Geçitten geçip vadiye doğru inerlerken Steve'in içinden bir ses, yasak bölgede olduklarını fısıldadığı için takip edilip edilmediklerini anlamak adına sürekli dikiz aynasını kontrol etme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Saçmaydı ama kafasından da atamıyordu bu düşünceyi.

Bütün yolculuk boyunca tek kelime konuşmadılar.

Hudson'dan Newburgh'e devam ettiler; Washington'un Genel Merkezi'nin olduğu tarihî bölgenin yanına park ettiler ve kasaba merkezinde, içinde birkaç insan ve birçok karanlık köşe bulunan bir bar buldular. Steve iki alkolsüz bira söyledikten sonra Wi-Fi şifresini sor-

du. Her saniyede artan şaşkınlıkla Tyler'ın internet sitesindeki belli başlı videoları izleyip yazıları okuması tam yirmi dakikasını aldı –ve kabul etmesi gerekirdi ki, şaşkınlığının yanında sessiz bir takdir de yatıyordu. Gördüğü şeylerden hiçbirisi evdeki görüntüler kadar kadar şok edici olmasa da –Tanrı'ya şükür onlar internette değildi– her biri en hafif deyiimiyle görülmeye değer olduğu kadar itham altında bırakıcı materyaller içermekteydi. Her şeyi inceledikten sonra Tyler'a hepsini sildirip arkada kanıt bırakmamasını sağladı. Çocuk kendisine söyleneni minnetle yaptı.

Oğlunu izleyip alkolsüz birasını yudumlarken Steve, büyük bir sarsıntıyla kendine geldi. *Oynadığın oyunun ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor musun? Delil karartıyorsun. Daha da önemlisi Jocelyn'le birlikte o çok önem verdiğiniz etik kurallarını çiğniyorsun. Umarım Tyler'a onu başrol oynadığı o aşağılık oyundan kurtarma teklifi sunduğunun tamamen farkındasındır.*

Ama sonuçta Tyler cezasını o sözde arkadaşlarının çevirdiği onca gaddarlığa şahit olmaya zorlanarak yeterince çekmemiş miydi? Yaptığı aptallığın sonuçlarını birebir yaşadı. Son yirmi dört saatte cehenneme kadar gidip geldi. O geçirdiği nöbeti durup dururken yaşamadı. Kasabada çıkması olası Armageddon savaşından korktuğu için HEXApp'ten Katherine'in bulunduğu yeri kontrol edecek cesareti bile bulamamıştı kendinde. Steve ona alışılmışın dışında bir haber olmadığını ve cadının o taşlama olayından sonra klasik yolunu takip etmeye devam ettiğini söylediğinde Tyler'm yüzündeki rahatlama çok büyüktü.

Steve, “Bunu haber vermem lazım. Anlıyorsun, değil mi?” diye sordu Tyler'ın kendisine anlattığı hikâyenin ardından gelen uzun sessizliği bozarak.

Tyler korkulu gözlerle de olsa başıyla hafifçe onay verdi.

“Olaylar gittikçe daha da kötüye gidiyor. Arkadaşların girdikleri bu yolda devam ederlerse insanların da canlarına kıyılacak. Bu sorumluluğa katlanamam.”

Tyler anlayışla başını salladı.

“Bu senin suçun değil, tamam mı? O Jaydon kafayı sıyırmış –yardım alması gerekiyor. Birinin bu işe bir son vermesi lazım.” Bunları söylerken kafasına dank eden planı haklı çıkarmaya çalıştığını ve aslında oğlu yerine daha çok kendiyile konuştuğunu fark etti. Şüpheli bir kesinlikle başını iki yana salladı. “Değil. Senin hatan değil.”

“Anlayamıyorum,” dedi Tyler. “Yani, Burak’ın da bu işin içinde olmasını... Yani Jaydon’ın aklı başında değil, Justin desen tam bir pislik ama Burak, Burak iyi çocuktur.”

“Demek ki sonunda patlamış,” dedi Steve. Umduğundan daha güç bir şekilde dile getirebilmişti bu son cümlesini. “Black Spring’in bazı insanların üzerindeki etkisinin bu şekilde olduğunu biliyorsun.”

Tyler’ın kafası kendisine söylenenleri almamış gibiydi. Başını kaldırıp babasına baktı. “Ona olacaklardan korkuyorum.”

İşin gerçeği, Steve bu çocuklardan her birinin başına geleceklerden ayrı ayrı korkuyordu. Bir şeyler yaşanması gerektiği açıktı. Sıkıyönetim kurallarının içinde çiğnemedikleri kalmamıştı; Fletcher’ın ölümüne neden olmuş ve Black Spring’deki herkesin hayatını tehlikeye atmışlardı. Belki de Doodletown yaptıklarının gerçekten farkına varmaları için ihtiyaçları olan türden iyi bir şok terapiydi her ne kadar Steve kalbinin derinliklerinde Doodletown’ın tek son olmayacağından korkuyor olsa da. Eğer

bu taşlama görüntüleri azami özenle ele alınmazsa büyük bir halk ayaklanması bile başlatabilirdi.

Birdenbire tüm bedeni ürperdi. *O kahrolası aptallar embesilliklerinin tüm sorumluluğunu üstlenmeyi sonuna kadar hak ediyorlar. Tyler'in idealizmi bunlardan başka bir yönde uygulanıyormuş. Bunun için bir cezaya çarptırılması gerekli mi?* Jocelyn'in ilk hamileliği sırasında Thai Plajı'nda düşündüğü intihar planlarını hatırlayınca Steve'in ağız kupkuru oldu. Hemen ardından Tyler'in o son derece kırılgan, yalvaran gözlerini hatırladı: *Yardım et, baba.*

Steve kararını vermişti. Ve şimdi, oğlunun, üzerinde aylardır emek harcadığı şeyin sonuçlarını yok ederken Steve aslında kat edebilecekleri önemli bir aşamanın eşsiz fırsatını yerle bir ediyorlarmış gibi hissetmekten kendini alıkoyamıyor – yaptıkları şey Black Spring'i on yedinci yüzyıla geri sürüklemek gibi bir şeydi– ve yaptığı şeyin doğru olup olmadığı şüphesi içini kemiriyordu.

“Tamamdır, bitti,” dedi Tyler.

“Hepsi silindi mi?”

“Evet.”

“Her şey mi?” Steve daha büyük bir onay istiyordu.

“Aynen. Tüm içerik silindi. URL'yi de iptal ettim.”

“Hiç geri döndürülemez mi?”

“Tam olarak değil. Adres otuz gün boyunca karantina altında kalacak. Eski haline getirmek isterim belki falan diye. Ama isim tescili anonim olduğu için teferruatı kimse göremez. Kanuna başvurmazlarsa tabii.” Tyler duraksadı. “O kadar ileri gitmezler, değil mi?”

Çok emin olma, diye düşündü Steve. *Ya işin içine West Point'i de dahil ederlerse? O zaman bile Tyler'in işin içinden sıyrılma şansı var* diye düşündü. Jaydon'ın, tu-

tuklandığı takdirde Tyler'ı ele vereceğinden emindi. Diğer ikisinin, isimlerinin duyulması durumunda düşecekleri çukurdan korkarak Tyler'm projesinin kendileriyle ilgili olan kısmında sessiz kalmaları daha büyük bir ihtimal olsa bile, Jaydon'ın hikâyesini desteklemeleri de bir diğer seçenektir. Yani her şey köşeye sıkışmış dengesiz bir suçlunun suçlamalarına bakardı ve Black Spring'de bile çaresiz ihtiyaçlar insanı çaresiz eylemlere sürükleyebilirdi.

Sonuçların ne olacağını kestiremediğin tuzaklarla dolu bir yol inşa ettin, Steve. Bu tür bir çözümün Tyler'a en ufak bir yardımı olmayabilir –sana hiç olur gibi geliyor mu?

Ah, kapa çeneni. Oğlumu kendi ellerimle Doodletown'a yollamam söz konusu bile olamaz. Cesedimi çiğnemeleri gerekir.

“Geçmişe başka bir yolla ulaşmalarının ihtimali yok mu diyorsun?” diye sordu. “Otomatik yedekleme gibi şeyler işe yaramaz mı?”

“Ancak Mike yoluyla olur o.”

“Mike kim?”

“Sınıf arkadaşım. Highland Falls'tan. Çeşitli siteler kuruyor ve kendine ait bir sunucusu var. Bir kasa bira karşılığında benim sitemi kendi sunucusuna koymama izin vermişti.”

“Yani dışarıdan birini işin içine karıştırdın?”

Tyler omuz silkti. “Umursamaz bile. Onların YouTube vloglarımdan oluşan özel bir koleksiyon olduğunu düşünüyor. Mike'ı sıkıp benim işlerimden uzak kalmasını sağlamak adına ilk başta bu şekilde başlamıştım zaten.”

Steve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini geri açtığında Tyler telefonunu eline almış, başparmaklarıyla ekranda bir şeyler yapıyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Mesaj yazıyorum. Onu tanıyorsam başka bir kasa dolusu biraya tüm yedeklerden kurtulur.”

Bunun ardından Steve, Tyler’a dizüstü bilgisayarı ve iPhone’undaki tüm geçmişi, projesiyle ilgili olabilecek Word dosyalarıyla tüm konuşma kayıtlarını sildirdi. Geriye bir tek GoPro hafıza kartı kalmıştı. Masaüstünde kalan tek şey taşıma gününden kalan kayıtlardı.

Steve yanaklarını sıvazlarken içi içine sığmıyor gibi sesler çıkardı. Bir anda telaşlanmıştı. “Diğer çocukların da telefon ve bilgisayarlarında çeşitli kayıtlar mevcut mu?”

Tyler başını iki yana salladı. “Anlaşmamız, sadece kasaba dışından sistemde oturum açmamızı da kapsıyordu. Muhtemelen herkes ya okuldan ya da kütüphaneden girmiştir. HEX’in geçen sene dağıttığı iPhone’larda tuş kaydedici olduğunu düşündüğümüz için telefonları projeden uzak tuttuk.”

Steve şaşkınlıkla oğluna bakınca Tyler da belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Tuş kaydediciler bir bilgisayarda veya telefonda neler yapıldığını uzaktan görmeye yarar. Tüm tuş darbelerini kaydettiği için hangi sitelere girdiğinden tut, daha birçok şeye kadar bilgi sahibi olabilir karşıdaki. Birinin seni aldatıp aldatmadığını öğrenmek için de acayip kullanışlı bir yöntem.”

“Doğru. Geriye hiçbir şey kalmadığından eminsin demek. Her şeye burunlarını sokup her yeri arayacakları gerçeğini unutmamayı tavsiye ederim.”

“Jaydon şeyin resmini...” Yüzüne tuhaf bir mimik kondurarak utançla gözünü başka yere kaydırdı. “Biliyorsun işte, sana dediğim şeyin. Onlara bunu da söylemelisin, baba. Eğer onu tutuklamak istiyorlarsa telefonuna zaman kaybetmeden el koymaları gerekiyor. Başka bir şey var mı diye sorarsan da, tek bildiğim bu.”

Haklı olduğunu ummaktan başka bir çaremiz yok.
 “Başka bir şey kalmadı yani?”

Tyler bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Ah, bir dakika!” Suratı kıpkırmızı olmuş halde telefonunu karıştırmaya başladı. Steve dikkatle oğlunun ne yaptığına göz gezdirirken, Tyler’ın ses dosyalarını karıştırdığını gördü. Sonra birine tıkladı.

“Bilmem gereken bir şey mi?” diye sordu Steve.

Tyler başını iki yana sallarken önündeki dosyaya pişmanlık ve iğrenmeyle karışık bir bakış attı. Parmağıyla yaptığı iki tıkla dosya yok oldu.

Steve hesabı ödedikten kısa süre sonra kafalarını soğuktan yakalarının içine çekmiş, elleri ceplerinde Hudson’da yürüyorlardı. Marina’dan Hamilton Fish Köprüsü’nün bir kısmı olan devasa sütuna kadar aylak aylak dolandılar. Köprü’nün altında durup kara suların üzerine düşen güneşin turuncu yansımalarını izlediler. Saçlarıyla giysilerini uçuşturan kuzeydoğu rüzgârının onları Black Spring’e geri itmeye çalışır gibi bir hali vardı. Nehirse yaşamlarını çevreleyen o karanlık yerden çok daha uzak yerlere akıyordu. Şehri geçip New York Körfezi’ne, oradan da Atlantik Okyanusu’na, ait oldukları tepelerden her zaman daha erken yükselen ışıkların ilk karşılaştıkları doğuya doğru ilerliyordu.

“Yarın Lawrence’la konuşuyorsun,” dedi Steve. Bu, bulmacanın son parçasıydı ve bunu da tamamlarlarsa yürümeye çalıştıkları yolda küçük bir şans geçebilirdi ellerine. “Lawrence’a güveniyorsun, değil mi? Ona yaptıklarımızı anlatıp, ne yaşanırsa yaşansın çenesini kapatıp hikâyemize sadık kalması gerektiğini söyleyeceksin. Canı yanmadan olaydan kurtulması için bunun tek çaresi olduğunu anlamasını sağla. Jaydon öterse ikinizi de sor-

guya çekecekler. Lawrence'ın bunun altından kalkabileceğini düşünüyor musun?"

Tyler yine omuz silkerek cevap verdi.

"Ya sen? Sen kalkabilir misin?"

Yavaşça başını salladı. Daracağına doğru son adımlarını atıp atamayacağı sorulmuş olan bir ölüm mahkûmuna benziyordu. Steve kollarını oğluna sardığında Tyler'ın vücudundaki titremeyi hissetti.

"Kimse bilmeyecek," dedi. "Sadece sen ve ben."

Çocuk o an yumuşak motor sesiyle nehirden geçmekte olan yük dubasına karamsar gözlerle daldı. Steve, tek korkan kişinin sadece Tyler olmadığını, kendinin de suçluluk duygusuna delicesine kapıldığını biliyordu. Sağlam karakterli bir oğlu vardı. Birçok kişinin Tyler'ınki gibi bir adalet anlayışına sahip olmadığını farkındaydı. Azizler Konseyi toplantısında ayağa kalkıp kendi görüşlerini savunduğunda kendisine nasıl hayran hayran baktığını çok iyi hatırlıyordu. Birdenbire oğlunu, sonuçlarını asla kabullenemeyeceği bir yükün altına sokmuş olabileceğini fark etti.

Yapmak zorunda, diye düşündü Steve. Başka bir alternatif yok. Belki bir süre etkisinden kurtulamayabilir ama her şeyin geçtiği gibi bu da geçecek.

Yük dubasının yarattığı dalga köprünün ayaklarına ulaşip beyaz köpüklerle kayalıkların orada patladı. Steve böyle kuruntulara düştüğü için kendine sinirlendi. Tyler'ı koruyordu, çünkü onu seviyordu. Aileler çocuklarını her ne pahasına olursa olsun korurlardı. Daha geçenlerde Tyler ona internet günlüğü için benzer bir soru sormamış mıydı: Steve kimi kurtarırdı? Kendi çocuğunu mu yoksa Sudan'daki bir köyü mü?

Elbette kendi çocuğunu kurtaracaktı. Sevgi bu demekti.

“Peki,” dedi Tyler. Hafif titreyince Steve onu kendine doğru çekerek sırtını sıvazladı.

“Güzel. Güçlü ol oğlum; her şey güzel olacak. Sen bu yaşadıklarını hak etmedin.”

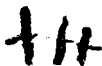
“Anneme söyleyecek misin?”

“Hayır.” Bu konu o âna kadar aklına gelmemiştir bile ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu hissediyordu. “İkimizin arasında.”

Tyler başını salladı. “Peki.” Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Sağ ol, baba,” diyerek teşekkür etti.

Bir süre orada öylece dikilip önlerinden akıp giden soğuk, kara akıntıyı izlediler. Büyük oğluyla yaşadığı bu an asla unutmayacağını bildiği o anlardan biriydi. Bir anda Tyler’la beraber yük dubasına atlayıp Black Spring’i geride bırakabilmeyi, akıntının onlara New York limanlarını gezdirerek her ikisini de yeni doğan şafağa doğru götürebilmesini diledi. Orası her şeyin gerçek şeklini takındığı yerd. Yaşadığı deja vu ile Matt’in o kinayeli kahkahası çınladı kulaklarında, *Evet baba, kimi kurtarırdın? Tyler’ı mı beni mi?* Tyler o gün Steve’in verdiği cevabı politik bulmuştu. İşin aslı, çocuklarından birini gerçekten seçmenin insana kendini rahatsız hissettireceğiydi. Steve’in New York Tıp Okulu’nda bunun tamamen doğal bir şey olduğunu bilecek kadar çok ebeveyn hastası olmuştu ama o aynada kendine bakmaya zorlandığında apaçık utanıyordu insan.

Bu gece iskelede kollarını büyük oğluna sarmış haldeyken bunu kabullenmekten utanmamıştı; çünkü bu gerçektir. Steve, Jocelyn ve Matt’i tüm kalbiyle seviyor olsa ve ikisinden birinin başına herhangi kötü bir şey gelmesi halinde aklını yitirecek olsa da, Tyler her zaman onun bir numarası olarak kalacaktı.

Evet, o gece yatağında yatarken bile o şüphe içini kemirmeye devam etti; tıpkı yayına yollanmayı reddederek kafasının içinde durmadan dönen bir pilot bölüm gibi.

Jocelyn yaşadığı patlama için Steve'den, Steve ise o çirkin yorum için karısından özür dilemişti. Hepsi de muazzam bir baskı altındaydılar. Su yüzüne çıkmamış olan o suçlama derinlere gömüldü ki sağlıklı bir uzlaşma için öyle de olması gerekliydi. Karanlığın içinde yan yana uzanırlarken Steve ona Tyler'a olanları anlattı –en azından hikâyenin HEX'e anlatacağı versiyonunu. Karısına o güne kadar ne yalan söylemişti ne de böyle bir şeye gerek duymuştu fakat yarı gerçekler ağzından dökülürken kendinden biraz bile utanmıyor olduğunu keşfetmesi sıkıntılı bir durumdu. Jocelyn olanları ağzı açık dinledikten sonra Steve'i, Tyler'ı tatlı dille ikna edebildiği için tebrik etti. Onu durumu kötü idare etmekle suçlamış olduğu için bir kez daha özür diledi ama Steve işaret parmağını karısının dudaklarına götürüp onu öptü. *Kostümlü prova için hiç de fena bir sonuç olmadı, diye düşündü, ama benden bir kez daha özür dilerse kafayı sıyracağım.* Seviştiler. Sevişmeleri şüphesiz samimiyet yüklüydü: en azından o açıdan kendine aynadan bakabiliyordu.

Uzun bir süre uyanık kalıp beyninin içinde yanan ateşin hafif çıtırtılarına kulak verdi. *Tanrım, ne olur doğru şeyi yapıyor olayım. Kalbimin doğru yerde olduğuna inanıyorum.* Fakat sevgi gizemli ve aldatıcı bir güç olduğu kadar, Steve'in bu konudaki temyiz gücüne yüzde yüz güvenmediği alanlardan da biriydi.

18

Dere kanamayı bıraksa da kasaba lanetlenmişti bir kere. Ortalıkta curcuna kopuyor, ayaklanmalar kol geziyordu –Robert Grim’in güvenlik görevlileri aracılığıyla en başından zorla bastırıldığı ayaklanmalar. Tüm hafta boyunca kilise ayinleri fazla mesaiyle devam etti. Eski şeytan çıkarma ayinlerini takiben insanlar ellerinde mumlarla Temple Hill Mezarlığı’nı ziyaret edip ölülerin ebedî istirahatı için dualar ettiler. Bu süre zarfında HEX’deki bilgi teknolojileri uzmanları sayısız e-posta selini, konuşmaları, kehanetlerle ilgili haber akışının kontrolünü sağlayarak fazladan çalışıyorlardı. Tanrı’ya şükür ki hâlâ kasaba sınırlarını aşan bir şey olmamıştı ama bu aptalların başlarını hangi belaya ne zaman bulaştıracağını tahmin etmek zordu. Süpermarket tezgâhtarı Eve Modjeski, “Gördün mü, Mayalılar haklıymış!” şeklinde bir e-posta göndermişti bakımevindeki arkadaşı Betty Chu’ya. Eve Modjeski’nin o kuş beynine ve açık alnına rağmen hoş göğüsleri vardı ve Grim onun yaratılışı için kaburgalarının birinden memnuniyetle feragat ederdi –gerçi bu Mayalılar yorumundan sonra muhtemelen ucunda Eve (Havva) olsa da olmasa da kaburgasını verdiği gibi geri çekip kendi vücuduna geri oturturdu.

Fi tarihinden bu yana ilk kez HEX personelinin yedisi birden halkın çalkantılı hallerini kontrol altında tutmak

ve Katherine'in bu gerginliğinin asıl nedenini ortaya çıkarmak adına yedi yirmi dört işbaşındalardı. Tek başına susmadan çalan telefonlar bile tam mesai gerektiriyordu.

Warren Castillo, "Felaket tellalı yine aradı," dedi salı günü öğleden sonra dere suyu denetlemesinden dönen Grim'e.

"John Blanchard mı? İki günde bu yedinci oldu."

"Biliyorum. Ona telefonu kapatacağımı söylediğinde manyak herif kuzusunu geri istediğini söyledi. Hangi kuzu diye sorduğumda iki başlı kuzudan bahsetti."

Grim yüzünü ekşitti. "Arşive koyduğumuz o ucubeyi mi?"

"Kendini günahlardan arındırmak için onu yiyecekmiş. Tanrı'nın ona verdiği bu görevi yerine getirip kefareтини ödeyecekmiş. Ona midesi yüksek dozda formaldehid kaldırılabilecekse gelip istediğini alabileceğini söyledim. Ciddi olduğumu düşünüp randevu ayarlamaya çalıştı."

"Ah. Primatlar bile bu seviyeden aşağısına düşemez."

HEX personelinin herkesin gözü önünde almış olduğu sıkı tedbirlere ve bu olayda bizzat gönüllü olmak isteyen halktan insanların sempatisine karşın kasabada her şeyi eleştiren bir tabaka da mevcuttu ve bunlardan biri de tabii ki Colton Mathers'dı. "Bu tür karışıklıklara engel olmak için görevlendirildiniz ama görünüşe bakılırsa sorumluluklarınızdan apaçık kaçıyorsunuz!" diye gürledi telefonda Konsey üyesi. "Huzur ve sessizliğin sağlandığından emin olana kadar durmamanızı ve bu olayın sorumlularının paçalarını bu işten kurtaramamalarını emrediyorum." O sırada bir yandan Mathers'ı pankreasının üzerinde koca bir tümörle hayal ederken, Point'in yardımı *olmadan* ellerinden gelen her şeyi yapacaklarının garantisini verip

Mathers'ın cevabını dinlemeden telefonu adamın suratına kapattı.

Eleştirel yaklaşımlar sadece yukarıdan gelmemiştir: aynı akşam eski Popolopen Danışma Bürosu'nun pencereleri de tuğlalarla indirildi. Failler –birkaç sarhoş ve memnuniyetsiz inşaat işçisi– suçüstü yakalanınca geceyi Metamfetamin Kilisesi'nin altındaki hücrelerde geçirdiler.

Marty Keller o zamana kadar tavus kuşu şakasının arkasında kimin gizlendiğini çoktan keşfetmişti: Konsey üyelerinden kasap karısı Griselda Holst.

“O mu?” diye bağırdı Grim şok içinde. “Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim,” dedi Marty. Güvenlik kameraları görüntüleri arasından derlediklerini gösterdi. Holst, önceki pazar gecesi saat on elli sekizde koltuğunun altına sıkıştırdığı belli olan mavi alışveriş poşetiyle birlikte kasap dükkânından ayrılıyordu. Old Miners Yolu'ndaki kameralar Dodge marka eski otomobili kasabayı terk edip Highland Mills'e doğru giderken kaydetmişlerdi. On iki yirmi üçte geri dönüp arabasını garaj girişine park etmiş ve kendi evine gizlice girmişti. Elindeki poşetten dışarı aşırı miktarda tavus kuşu tüyünün fışkırdığı göze çarpıyordu. Her şeyin göz göre göre yapılmış olması Grim'i çileden çıkarttı: bu yaşlı inek sistemle bile bile dalga geçiyor gibiydi. Aradan çok zaman geçmeden kameralar Griselda Holst'u bu sefer de ormanlık alana doğru yürürken kaydetmişlerdi.

Grim, “Bu kadının beyin hücreleri neresinde!” diye öylesine hiddetli bağırdı ki ciğerlerinden yükselen ses boğazına takıldı.

Marty omuz silkti. “Katherine'in şafak yükselmeden

kaybolacağını, bu nedenle kuşun da kimsenin gözüne çarpmadan tost olacağını hesaplamıştır.”

Warren sıırttı. “Tabii bunun yerine Katherine, minnettarlığını gösterircesine tüm hafta boyunca elinde kuşla kasaba meydanında caka satıyor. Curcunaya bak!”

“Peki ama neden? Neden bir tavus kuşu?”

Claire, gizli kütüphanelerinden getirdiği Harvard University Press referans çalışmasından bir bölümü şu şekilde yorumladı: “Persler için tavus kuşu ölümsüzlüğün sembolüymüş çünkü tavus kuşu etinin çürümeye dayanıklı olduğuna inanırlarmış. Ki bu doğru değil; etin oldukça kuru ve zor yenilen bir et olduğu biliniyor. Bir bakalım... Ortaçağda tavus kuşunun çığlıklarının yağmur habercisi olduğu düşünülürmüş –pekâlâ, o gürültü konusunda yanıldıklarını söyleyemeyeceğim– ve Alman astrolog ve okültist Paracelsus’a göre bir tavus kuşunun umulmadık zamanlarda çığlık atması, onun ait olduğu ailenin üyelerinden birinin ölümünün habercisiymiş. Ah, evet, tavus kuşu tüyü bulmak şans, onu evde saklamak ise şanssızlık getirirmiş. Bu bilgilerden herhangi birinin yardımı dokundu mu?”

Grim burnunu çekti. “O kasap karısı, bana pek de adağının sembolik anlamlarıyla ilgilenebilecek bir tip gibi gelmiyor.”

“Haklısın,” dedi Warren kıkırdarak. “Daha kendi kışının neresinde olduğunu bile bilmiyordur bence o. O püresinden deneyeniniz oldu mu hiç? Sanki kendi şişko göbeğinden yağlarını çekip direkt o yahnisinin içine enjekte etmiş gibi bir tadı var.”

“Warren, iğrençsin!” dedi Claire. “Biraz saygı lütfen. O, eski kocasıyla çok trajik zamanlar atlattı.”

“O dediğin doğru olsa da,” dedi Grim, “bu ona bu tür bir eşek şakası yapma hakkını tanımaz.”

Fakat bu daha başlangıçtı. Marty ve Warren birlikte daldıkları video arşivinin yardımıyla çarşamba akşamı, Griselda Holst'un aslında bir süredir kameralara yakalanmadan cadıya periyodik ziyaretler yapıyor olduğunu keşfettiler. İzlediği yol hep aynıydı. Havanın iyi ya da kötü olmasına aldırmadan her perşembe Katherine'i ormanda bulmak için ya park halindeki arabaların arkasından ya da çitlerle kendini kapatarak elindeki beyaz poşetle çalılarının ardına doğru gizlice sığılıyordu. Yaklaşık bir saat sonra elinde poşet olmadan geri dönüyordu. Grim şaşkına döndü. Bunu nasıl kaçırmış olabilirlerdi ki? Ayrıca bu kadın Katherine'le ne yapıyordu?

Ertesi sabah Marty'nin üzerine mikrofon yerleştirip onu Griselda Gurme Lezzetler'e yolladılar; o sırada Grim, Claire ve Warren da dükkânın önündeki kameranın büyük ekrana yansıttığı görüntülere dikkat kesilmişlerdi.

"Ne vardı?" diye sordu Griselda hoparlörlere yansıyan saygısız sesiyle.

"Yarım kilo tavus kuşu püresi alayım, lütfen," diye karşılık verdi Marty. Warren kahkahalara boğulunca Grim susması için eliyle işaret yaptı.

Griselda bir anda gerginlikten kaskatı kesilip duraksadı. "Holst püresi mi demek istedin?"

"Yoo, tavus kuşu püresi," diye yineledi Marty dümdüz sesiyle.

"Ben... bende ondan yok."

"Tavus kuşu turtan var mı?"

"Tavus kuşu eti satmıyorum."

"Ahh, yapma," dedi Marty. "Tavus kuşu fileton da yoktur senin şimdi?" Griselda'nın durumu kotarmakta güçlük çektiği ekrana apaçık yansıyor. "Katherine'in bu büyük hayranlığını görünce ben de bir denemek istemişim."

Griselda biraz rahatlayıp gülümsedi. “Değil mi ya?” diye karşılık verdi. O sesinde hissedilen şey gurur değil de neydi? “Bence de hoşuna gitti. Yoksa neden o kadar uzun süre bırakmadan yanında gezdirsin, değil mi?”

“Bence de. Kim ne derse desin, o kuşu ona veren kişi kriz yönetmeyi çok iyi biliyor. Hatta bizim de bir adet tavus kuşuna ihtiyacımız var.” Griselda kızarınca Marty fırsatı kaçırmak istemedi. “Eşimle ben zaman zaman cadının yaptıklarını taklit etmek için Katherine temalı geceler düzenliyoruz. Daha bu hafta sonu Şivava’mızı bulduğumuz ağaç dallarından birine bağladık. O kadar güldük ki az kalsın altımıza yapacaktık! Ah bekle, bak çektiğimiz selfie’yi göstereyim.”

Griselda’nın yüzündeki gülümseme ve yaşadığı o gururlu utanç bir anda buharlaşıp uçtu. Gözlerinde taşlaşmış öfkesi görülebiliyordu. “Seni kendini beğenmiş pislik,” diye kükredi. “Katherine’imle dalga geçersin, ha! Çık dışarı buradan!” Tezgâhın üzerinde duran koca salamı eline alıp tezgâhın etrafını dolanarak o sırada korkudan çoktan dışarı kaçmış olan Marty’nin üzerine doğru yürüdü. Dükkân kapısının zili çıldırmış gibi çalıyordu. Griselda, adamın arkasından, “Sizin yeriniz Doodletown, bayım!” diye cırladı. “Yaptıklarına dikkat etmezsen seni Konsey’e rapor ederim! Sen şu Grim’in adamısın değil mi? Adın her neyse bulacağım!”

Bir Ukrayna savaş gemisi nezaketiyle dükkânına geri dönüp kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kontrol merkezinde tüm olayı izlemiş olan Warren bir kurt gibi uluyarak, “Biri bu kadına Oscar’ını versin!” diye bağırdı.

Grim hâlâ köpek ve kanayan dere olaylarıyla Griselda’nın yaptıkları arasında pürüzsüz bir bağ kuramasa da cadıya öyle ya da böyle salça olmanın sonuçları öngörüle-

mez olduğu için bu eylemin yasak olduğu belliydi. Colton Mathers'ı bu konuda bilgilendirmekten başka bir çaresi kalmamıştı. Konsey üyesi Grim'le onun Çam Tepesi'nde bulunan, dışarıdan bakıldığında Frankenstein'ın bizzat kendi malikânesiymiş izlenimi veren paslı çitlerle çevrili kır evinde buluştu. Koca fosil gittikçe daha çok çattığı kaşlarıyla her şeyi dinledikten sonra Grim'i şu sözlerle şaşırttı: "Bırak, uğraşma Robert. Bayan Holst namuslu bir kadındır; ayrıca son zamanlarda altında olduğu baskıyı biliyorsun. Bunun yanında eylemlerinin ne tür sonuçlar doğuracağını bekleyip görmemiz gerekiyor. Belki hiç de fena şeyler olmaz."

Grim kulaklarına inanamadı. "Ama—"

"Bunu anlattığına sevindim," diye devam etti Mathers, sanki Grim o odada bile değilmişçesine. "Ve Bayan Holst'u dikkatle izleyeceğimize de şüphen olmasın. Ama yine de benim önerim, uyuyan yılanın kuyruğuna basmaman yönünde."

O yılanların çoktandır uyanık olduğunu ve dışarıya çıkarmaya çekinmedikleri dilleriyle kasaba sokaklarında cirit attıklarını karşısında oturan dinazorun yüzüne bağırarak isteyen Robert Grim, tabiri caizse yine eve eli boş döndü. *Roth davasından dolayı onu koruyor. Bu kirli oyunu daha ne kadar sürdüreceksin?* diye düşündü.

Cevabı gecikmeden geldi: *Sen biraz erkek olup onun karşısında dimdik durmayı öğrenene kadar.*

Fakat Grim işine âşık biriydi ve çenesini kapalı tuttu. Hatta o geceki fırtına yatıştıktan ve Katherine şu tavus kuşuna olan tuhaf bağlılığını geride bıraktıktan sonra belki böylesinin daha iyi olacağını bile düşündü. Protokole aykırı, hatta riyakâr bir hareketti bu ama varsın olsun. Her şey normale dönmüş görünüyordu. Artık hiç kimse

bir süredir her sohbette ağızlarına pelesenk olan o konuyu konuşmayı tercih etmiyordu; insanlar yaşadıkları endişeyi unutup, ona dair hafızalarındaki her şeyi silme taraftarıydı. Robert Grim de öyleydi. Ufak bir mucizenin yaşanmış olabileceğine inanmaya başladı: Black Spring, Katherine'in hınzırlıklarından bir bakıma burnu bile kanamadan kurtulmuştu.

Kötü haberlerin kapıyı çaldığı pazar akşamına kadar da aynı olumlu düşünceleri zihninde canlandırmaya devam etmişti.

Steve Grant ve Pete VanderMeer'in hikâyelerini dinleyen HEX personellerinin –Claire, Warren ve Grim– kanları çekilmişti. Konuşmayı sürdüren genelde Steve'di. Tam da şurayı dinliyorlardı: Jaydon Holst –kasap karısının gözü kara oğlu– maket bıçağıyla Katherine'i yaralamak ve Grantler'in köpeğini onun üzerine salmak türünden sistematik olarak gerçekleştirdiği daha birçok eyleme cadıya dehşet vermişti. Sonrasında Jaydon, Justin Walker ve Burak Şayer, Fletcher'm ölümünün intikamını almak ve cadıya daha rahat yaklaşabilmek için gönüllü olduklarını HEX'e bildirip Grim'i kandırmışlardı. Yaptıkları bu büyük hatanın şok edici, korkunç görüntüleri Grant'in oğlunun kamerasıyla kayda alınmıştı.

Oynatılan klip tamamlandığında bir süre kimse sesini çıkaramadı. O sırada içinde bulundukları sıkışık bekleme odası sanki oksijenden mahrum kalmıştı. İçerdekiler boğuluyormuş gibi hissediyordu. Grim, kalbinin normal ritmini yakalayana kadar defalarca teklediğini hissetti.

Taşlama. Ah, Tanrı aşkına, taşların yüzüne çarptığını gösteren o birkaç kare yok muydu...

Beynini yanan fosfor hızında ele geçiren o düşünceyi göz ardı edemedi. *Gözündeki dikişleri patlatmaları çok büyük bir ihtimaldi.*

Bir karış açık kalan ağzını zor toparlayabilen Claire, ilk konuşan kişi oldu. “Ne zaman olmuş bu? Perşembe öğleden sonra mı demiştin?”

Steve başıyla onayladı. “Dörtten önce olmuş olmalı çünkü Matt’le eve o sıralarda vardık.”

Claire’in gözleri gittikçe daha da büyürken Grim o gözlerin yansıttığı ifadeden hiç memnun değildi. “Daha kesin bir saat veremez misin?”

Steve MacBook’taki video dosyasına iki kez tıklayarak özellikler menüsünü açtı. “İşte burada. İçerik oluşumu: Perşembe, 8 Kasım, 2012, 15:37.”

“Aman Tanrım.” Claire elleriyle ağzını kapattı. “Tam da o yaşlı kadının öldüğü saat.”

Grim onun ne dediğini anlayamamıştı. “Kimin?”

“Rita Marmell. Roseburgh’deki hastalardan biriydi. Perşembe günü öğleden sonra kâğıt oyunu oynarken kalp krizi geçirmiş. Doktoru, kadının sağlığının diğerlerine nazaran oldukça iyi olduğunu belirterek bunun beklenmedik bir ölüm olduğunu söylese de, onun yaşında başına gelen şeyin olağan olduğunu düşünerek üzerinde pek fazla düşünmemiştim. Ölüm belgesinde kalp masajına cevap vermeyince dörde çeyrek kala ölümünün kesinleştiği yazıyor.”

Peter VanderMeer ve Steve şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. “1967 yılında yaptığı şey tam da bu değil miydi?” diye sordu Pete. “O doktorlar cadının ağzını açmaya uğraşırlarken. Kasabadaki üç yaşlı kalp krizinden oldukları yere yığılmışlardı.”

Warren onun ne demek istediğini anlıyordu. “Yıllar boyu kış uykusuna yatan zincirlenmiş bir ayı gibi orada

burada öylece dikilmiş. Ama birileri ona yaklaştırmaya karar verince...” Ellerini çırpıp herkesin oda duvarlarında yankılanan alkış sesiyle yerlerinde sıçramasına neden oldu.

Kış uykusuna yatan zincirlenmiş bir ayı gibi, diye düşünürken ürperdi Grim. Beklediği şey ne?

“Bu tuhaf enerjiyi yoğun fiziksel veya duygusal bir baskıya maruz kaldığında gönderdiği çok açık,” dedi Warren. “Ve bu enerjinin aramızdaki en zayıfları mortlattığı...”

“Eğer tüm bu konuşulanlar doğruysa o zaman yaşlı kadını o çocuklar öldürdü,” dedi Grim tonlamasız bir sesle. Acımasız ışıklarıyla üzerlerine yansıyan floresan lambalarının altında hepsi de bıkkın, solgun, fakat buna rağmen soğukkanlı görünüyorlardı. Tanrı korusun ama bu olanlar kasabaya yayılsa neler olurdu? *Soğukkanlılığın nasıl göründüğünü sorana şu ânı göstermek lazım, diye düşündü, çünkü bundan sonra uzun bir süre kimse buna benzer bir manzara göremeyecek.*

“Güzel.” Grim gözlüklerini çıkartıp camlarını temizlemeye koyuldu. “Bu pislikleri elimizden geldiğince kimseye belli etmeden yakalamamız gerekiyor. Eğer içlerinden birini dahi içeri almadan olay bir şekilde yayılırsa bu, cehennemi buraya getirdiğimizin resmi olur.”

“Olay onlar tutuklandıktan sonra ortalığa yayılırsa o dediğinin olmayacağını düşünüyorsun, öyle mi?” diyerek kendi görüşünü belirtti Pete.

“Büyük ihtimalle olacaktır ama en azından çocuklar linçten kurtulmuş olacak.”

“Umarım kurtulabilirler.”

Grim ona dik dik baktı. “Umarım düşündüğün şey...”

“Bu çocukların yalnızca geçen hafta yaşanan panik-

le Steve'in köpeğinin ölümünden değil bir de bunların üstüne o yaşlı kadının ölümünden de sorumlu oldukları duyulursa Konsey'in nasıl bir karara varacağını sanıyorsunuz? Colton Mathers bunun tüm kasabayı ilgilendirdiğini söyleyerek demokrasi kisvesi altında kararı oylamaya sunacaktır. Konu duyarlılıkla ele alınmazsa ortalık karışır. Dışarıda insanların nasıl korktuklarını fark etmedin mi? Bu olanların sorumlularını bir bulurlarsa ellerinden geleni ardlarına koymazlar."

Warren canlandı. "İşte tam da bu yüzden onların bir adım ilerisindeyiz. Sessizce içeri alıp Sıkıyönetim yasalarına göre hareket edeceğiz."

"Doğru, peki bu yasalar, taşlamanın da içinde olduğuna kalıbımı basacağım 'kamu düzenine kasten büyük tehdit oluşturma' hakkında ne söylüyorlar?"

"Hadi ama Pete, o dediğin on sekizinci yüzyıldan kalma saçma sapan, eski bir yasa," diye çıkıştı Grim.

"Biz *hâlâ* Sıkıyönetim yasalarına göre yönetiliyoruz. O yüzden o kadar da emin olma."

"Dinle, saçmalıyorsun. *Hâlâ* Amerika'da yaşıyoruz. Bahsettiğin davayı kapsayacak türden bir olayın en son ne zaman yaşandığını bilmediğimden dolayı bunun henüz modern ceza yasasına göre uyarlandığını da düşünmüyorum. Bu konuya Konsey'de değiniriz."

Diğerleri bu sözlere birbirlerine bakışlar atıp dertli gözlerle başlarını yere eğerek cevap verdiler. Ağzını açmaya cesaret eden tek kişi Warren olmuştu. "Kimler kimler çok daha düşük dereceli suçlar için Doodletown'a gönderildi."

Grim, "Millet, yapmayın ama!" diye kuşkuyla bağırdı. Kendini köşeye sıkışmış hissediyordu, ki bu da öfkesini körüklemişti. "Böyle bir şeye ciddi olarak inanmıyorusu-

nuz değil mi? Bu konu tüm Konsey'i ilgilendiren bir konu olduğu için ceza konusunda tek başıma aceleci bir karar alamam ama günümüze uygun bir ceza yönteminde karar kılacağımızdan şüpheniz olmasın. Üzgünüm ama böyle bir şeyin üzerini örtemem. Yaptıklarının ceza gerektiren bir şey olduğuna şüphe yok. Bu yumurcakların bir sonraki sefer önümüze ne pişirip koyacakları belli mi? Ya yakmaya kalkarlarsa? Aramızda cadıların yakıldığını bilmeyen var mı? Böyle bir şeyin mi olmasını istiyorsunuz? Olaylar biraz daha farklı yönde gerçekleşmiş olsaydı şu an belki de hepimiz ölmüş olacaktık."

"Onun farkındayım," dedi Pete sakince.

Ardından Steve fikrini söyledi. "Tyler ve Lawrence'ın bu çocuklardan, özellikle de Jaydon'dan ödleri kopuyor. Onlar salındıktan sonra başlarına neler geleceğinden de emin değiller."

"O köprüyü konu oraya gelince geçelim," dedi Grim. "Bir süre gün yüzü göremeyeceklerini farz ediyorum."

"İyi bir fikir olduğunu düşünürsen Point'i arama yetkin olduğunu söylüyorsun, doğru mu?" diye sordu Pete umutla. "Şu an onun için iyi bir zaman olabilir. Eğer Mathers bunu da Roth olayında olduğu gibi gizliden yürütmeyi seçerse kasaba daha büyük bir baskı altına girer. Dışarıdan alınacak ufak bir denetimle bu baskının birazından kurtulmak hiç de kötü bir fikir olmaz."

Grim acı acı güldü. "Dinle bak, sevgili dostum, o dediğin mümkün olsaydı şu an telefon kulağımda olurdu. Konsey, geçen hafta olanlar hakkında onları alarına geçirmemi yasakladı."

"Ne?"

"Roth yüzünden. Emre uymazsam işimden olacağım."

Dediği doğrudu ama bu yeni gelişme kendi inisiyati-

fını kullanarak hareket edişini haklı çıkaracak kadar şok ediciydi. Robert Grim nedenini tam çıkaramasa da VanderMeers'in sözleri onu tarifsiz şekilde üzmüştü. İnsanlar her saniye akıl sağlıklarını daha çok yitiriyorlardı ve olaylar bu şekilde devam ederse hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Durumu etkisiz hale getirip Mathers'ın bir adım daha ilerisinde olmak yapılacak en akla yatkın şey olsa da Mathers bunu sineye çekmezdi. Grim, adı geçen Konsey üyesinin onu kovacak kadar ileri gitmeyeceğini tahmin ediyordu –sonuçta onun yerine kim geçebilirdi ki?– ama bundan yüzde yüz emin de olamıyordu. Colton Mathers, bataklıklarla büyük ortak noktalara sahip olan bir yaşam formuydu: evrime duyarsız, her aksiliği asla unutmayaacağı pis kokulu derinliklerine çekip yutan bir tipti.

“O kadar ileri gidemezsin bence,” dedi Steve aniden. Pete buna şaşırmış olsa da Steve omuz silkti. “Bu dediğimi kesinleştirecek bir kanıtım olmasa da Point'e gidersen Konsey'in yakana yapışacağından eminim. Benim önerim, herkesin sakinliğini koruyup Konsey'i bir karara varmaya zorlaman yönünde.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Grim tüm şüphelerini bir kenara bırakarak. Bununla beraber korkunç bir hesap hatası da yapmıştı. “Konsey'e bu gece haber verip sokaklarımızı bu pislikten beraberce temizlemeye koyulacağım. Black Spring'de yaşıyor olabiliriz fakat hayvan değiliz.”

19

Griselda Holst, adağının azami başarıya ulaştığı kanısına varmıştı. Oğlunun doğumundan bu yana ilk kez hem tüylerini ürperten hem de kendisini mutluluğa boğan bir olayla karşılaşmıştı: başka insanların tatlı yaz meltemini hissederek veya yazlık evlerinden gelen leylak kokularını içlerine çekerek yaşadığı bastırılmaz, eşsiz bir sevinçti bu. Maalesef ki Griselda'nın bu sevinci, oğlunun tutuklandığı cumartesi akşamına kadar sadece dört gün sürebildi.

İlk başta gücenmişti –güç durumunda bırakıldığım hissetmişti hatta. O böyle mükemmel bir kurbanla Katherine'e adak adarken kadın ortalıktan kaybolmayı reddettiği için Griselda'nın amacı tam olarak yerine gelememişti. Sadece bu da değil, bununla beraber Griselda'nın maskesinin düşmesine artık ramak kalmıştı. Pazartesi günü dükânı kapattıktan sonra gidip olayın ne olduğunu sormayı planlamış olsa da dikkatli adım atması gerektiğinin son derece farkında olduğu için planını uygulamaya cesaret edememişti. Ertesi gün işin içinden sıvışmış olabileceğini hissetmeye başladığındaysa, çevresinde olan bitenlere daha farklı bir açıdan bakmaya başladı. Katherine'in o tavus kuşuna sıkı sıkı yapışmasının nedeni, herkese arkadaşısı Griselda'ya ne kadar minnettar olduğunu göstermek istemiş olmasıydı! Şu işe bak ki derede kanamayı

tam da o zaman bırakmıştı. Bu yaptığıının kahramanlıktan daha aşağı kalır yanı olmadığı Griselda'nın kafasına yavaş yavaş dank etmeye başladı. Aniden bu başarısının hissettirdiği yoğun zevke kendini kaptırarak ciddiyetsiz hayaller kurmaya başladı. İnsanlar bunu öğrenirlerse onu omuzlarında taşırlardı. Adına verilen şaşaalı kutlamada herkes Holst püresinden yerdi. Bu hayaller bir yana, Griselda'nın özlemini çektiği şey fark edilmek ya da üne kavuşmak değildi. Tek istediği şey sevgili Katherine'inden iyi muamele görebilmektir.

Cumartesi geldiğinde iyi bir modla tezgâhının başına geçti. Günün anlam ve önemi adına "soslu ılık köftele-rinden" hazırlamıştı. İnsanlar sanki gizliden gizliye onun kendilerinin kurtarıcısı olduğunu biliyorlarmışçasına dükkâna doluştular. Bayan Schaeffer bile ona içten bir selam verdikten sonra bir kilo sığır bifteği aldı.

O akşam, Griselda kucığında bir tepsi dolusu ciğer salamı eşliğinde *Saturday Night Live*'i izlerken aşağı kapının kırılacak gibi çaldığını duyunca keyiflendi. Çünkü hiç kimsenin ziyaretine gelmiyor oluşuna ve Jaydon'ın akşam yemeğinden sonra kendini odasına kapatmasına şaşırılmıştı.

"Jaydon, kapı!" diye bağırdı. Tavan arasından müzik sesi dışında başka bir ses gelmiyordu. "*Jaydon!*"

Sinirle ayağına terliklerini geçirip, pijamalarıyla koridora doğru yürüdü. Yukarı çıkıp oğlunu azarlaması gerekiyordu —ona daha kaç defa arkadaşlarıyla *kendisinin* ilgilenmesi gerektiğini söyleyecekti? Yarı yoldayken aşağıdaki kapı daha bir şiddetle çalınmaya başlayınca, yön değiştirip homurdanarak aşağı inmeye koyuldu. Dükkânın ışığını açtığında artık zil dur durak bilmeden çalıyor-

du. “Tamam, tamam, tamam, geldim,” diye söylendi tezgâhın etrafını dolanırken. “Artık on altımda olmadığımı biliyorsunuz!”

Boncuklu mutfak perdesinin ardında iriyarı üç siluet duruyordu. İşte, tam da düşündüğü gibi Jaydon’m arkadaşları gelmişlerdi. Kapı kilidini açıp onları, *Oğluma o kahrolasınca telefonundan ulaşamadınız mı acaba?* diyerek karşılayacaktı ki, kelimeler boğazına dizildi. Gelenler, Hızlı Boyama’dan Rey Darrel, Joe Ramsey ve onlara eşlik eden, Jaydon’m geçen yaz söylene söylene yanında çalıştığı Deep Hollow Yolu’ndaki tamirhanenin sahibi Theo Stackhouse’dı. Testosterondan her an patlayacakmış gibi duran üç iri kıyım adam. Paltosuna sinmiş haldeyken arkalarında kısacık kalan Colton Mathers’ı daha yeni fark edebilmişti. Rey Darrel’in Chevrolet’si ileride ışıkları açık halde, boş viteste bekliyordu.

Griselda bir yüzden diğerine endişeyle baktı. “Size nasıl yardım edebilirim, beyler?”

“Jaydon evde mi?” diye sordu Darrel birdenbire.

“Yine başını nasıl bir belaya bulaştırdı?” Diken üstünde sorusunun cevabını beklerken adamlar yanından geçerek dükkâna girdiler. “Hey, ne yaptığınızı zannediyorsunuz! Colton, durup dururken ne oluyor böyle?”

Meclis üyesi ona buruşuk yüzüyle sinirli bir bakış fırlattı. Griselda’nın tüm bedeni aniden içini yakan büyük bir korkuyla doldu. “Kanun görevlisi olan bu beyler Jaydon’ı tutuklamak için buradalar, Griselda. Onlara direnmeden işlerini yapmalarına izin vermen, senin lehine olur.”

“Tutuklama mı? Ne için?”

Diğer üç adam onu kale almadan tezgâhın arkasına ge-

çerek kadının mahremine doğru ilerlemeye devam ettiler. “Buraya gelin! Benim evime girdiğinizi hatırlatırım! Jaydon!”

Colton Mathers elini Griselda’nın omzuna bastırarak kadının adının her bir hecesini ayrı bir vurguyla çıkarmıştı ağzından ama Griselda fevri bir hareketle, utanmadan yukarı kata çıkan davetsiz misafirlerinin arkasından gitmeyi tercih etti. İçeri böyle babalarının çiftliğine girer gibi giremezlerdi, değil mi? Birdenbire kendisini vuran o büyük şokla aslında durum bunu gerektiriyorsa gayet de *girebileceklerini* anladı. Black Spring’in polis kuvveti, HEX tarafından denetlenen ve iç meseleler için çağrılan bir avuç iri kıyım gönüllü memurdan oluşuyordu. Konu tutuklamalara gelince kişi haklarını koruyan pek sıkı kurallar yoktu ve benzer konulardaki tutuklamalar genellikle doğaçlama geliştirdi; fakat arama izinleri olmadan kapısız köye girer gibi içeri dalışlarını hangi yetkili merciye şikâyet edebilirdin ki?

Ramsey, Stackhouse ve Darrel, müziği takip ederek çatı katma ulaştılar. Üçünden ilki, Jaydon’ın yatak odasının kapısını evi inleyen bir gürültüyle duvara çarptırarak açtı. Bu üç adamın tam arkalarında bulunan Griselda nefesini düzenlemeye çalışırken o sırada yatağında oturup dizüstü bilgisayarında oyun oynamakta olan Jaydon’ın korkuyla kapı tarafına döndüğünü gördü.

“Jaydon Holst, Sıkıyönetim’deki her bir kahrolası kuralı çiğneme suçundan tutuklusun,” dedi Ray Darrel. Bunu neredeyse avazı çıktığı kadar bağırarak söylediği için Griselda bu adamların yalnızca kendilerine verilen görevi yerine getiriyor olduklarını değil, aynı zamanda öfkeden deliye dönmüş olduklarını da fark etti. “Sessizli-

ğini koruma hakkına sahipsin ama yerinde olsam avukatlara pek güvenmezdim seni gerizekalı küçük piç!” Sağır edici bir gürültüyle Jaydon’ın çalışma masasını yere indirdi.

“Aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Griselda. Adamı gömleğinin kolundan yakalamasıyla Darrel’in tek bir zahmetsiz hareketle kendini kurtarması bir oldu.

“Ne oluyor?” diye kekeledi Jaydon. Yardım için Griselda’ya döndü. “Anne...”

Theo Stackhouse, “Ne tür bir psikopatsın ulan sen?” diye sorarken sinirden dudakları bembeyaz kesilmişti. Jaydon’a doğru yürüyüp kolunu tüm gücüyle sıktı. “Ben seni işe bunlar için mi aldım? Her gün benim evimde, benim karım ve çocuklarımla öğle yemeğimize ortak oldun!”

“Theo, kendine gel hadi. Tüm bu yaygaranın nedeni ne?”

“Kendine gelmesi gereken kişi *sensin!*” diye öyle bir kükredi ki, Jaydon geri çekilmek zorunda hissetti. “Elinde o taşlar olmadan çok da sert biri değilsin, ha?”

Jaydon iki elini birden havaya kaldırdı. “Dinle, o dediğin küçük bir şakadan fazlası değildi.”

“Şakayı göstereceğim ben sana!” Hızlı bir hamleyle Jaydon’ın bileğini büküp kolunu sırtına kadar çekti. Jaydon öne doğru eğilip çılgılık attı.

Griselda, “Durun!” diye bağırdıktan sonra Darrel çelik kablolar gibi hissettiren parmaklarıyla onu sırtından yakaladı. “Ray, eğer *hemen* şimdi bana burada neler olduğunu açıklamazsan sana bir daha o çok sevdiğin dana kıymasından satmayacağım!”

“Üzgünüm Bayan Holst. Emir demiri keser.”

“Neden bana her zaman yaptığın gibi adımla seslenmiyorsun?”

Darrel bu sorunun üzerine onu elinin tersiyle iterek Jaydon'ın boşta kalan koluna yapıştı. "Benimle geliyorsun," diye emretti. Çocuğu Griselda'nın yanından çekerek odanın dışına sürüklediler. Ramsey, Jaydon'ın dizüstü bilgisayarını yataktan, şarj aletini de bir hışım duvardan çekerek ikisini birden koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Bekle!" diye haykırdı Griselda. Dengesini sağlamak adına merdiven korkuluklarından destek alarak öndeki gruba güçlkle yetiştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu; nefes alış verışleri bir atletinkiler kadar düzensiz geliyordu ama onu hâlâ ayakta tutan şey oğlundan gelen çaresiz yardım çığlıklarıydı. Darrel oğlunu arkadan öyle sert iteledi ki, Griselda alt katı görebileceğı basamaklara vardığında oğlunun aldığı darbeyle son birkaç basamağı havada uçarak atlayıp dükkân kapısının önüne yüzüstü düştüğünü son anda görebildi. Burnu kan çeşmesine dönmüştü. Kôr bir öfkeyle Griselda adamın üzerine çullanmaya kalksa da Joe Ramsey korkuluktan destek alıp onun geçişini öyle bir engelledi ki, kadın tüm o kilosuna rağmen duvara çarpmış gibi oldu.

"Oğlumun canını yakmayın, sizi ruhsuz canavarlar!" diye ağladı. "O pis ellerinizi oğlumun üzerinden çekin!"

Theo Stackhouse, yüzüstü yatar vaziyetteyken cebindeki iPhone'una ulaşmaya çalışan Jaydon'ın bileğine deri botlarıyla bastırınca çocuk bir kez daha çığlık attı. Tamirhane sahibi telefonu alıp kendi paltosunun iç cebine yerleştirdi.

"Hayvan herifler!" diye acı acı bağırdı Jaydon. "Benim de haklarım olduğunu çok iyi biliyorsunuz!"

"Artık yok," dedi Stackhouse.

Jaydon'm beline attığı ağır tekmeyle onun önce ikiye katlanırcasına öne eğilmesine, hemen ardından da ağzın-

dan çıkan salyalarla öğürmesine neden olan Stackhouse, Griselda için artık Jim'di; o an Griselda'nın tek görebildiği, oğlunu tekmeleyen rahmetli kocasıydı ve yaşadığı cinnetin kızıllığı gözlerini kararttı.

“Yeter!” diye gürledi Konsey üyesi. “Ayağa kalk, çocuk!”

Çektiği acıdan buruşan suratıyla yanındaki kapıdan destek alarak güçlkle doğrulmuş olsa da tutuklama takımının yardımı olmadan ayaklarının üzerinde durabilmeyi başardı Jaydon. İncinen bileğiyle göğsüne bastırınca üst dudağından kan damlamaya başladı. Anlamsız nefretinin perde çektiği sulu gözleriyle Colton Mathers'in çelik gibi hareketsiz duran yüzüne baktı.

“Jaydon Holst, Tanrı'nın adıyla başlayarak, Sıkıyönetim yasalarının orantısız ihlalini tekrarladığın ve Katherine van Wyler'ı taşıyarak Black Spring'in üç bine yakın sakininin hayatını tehlikeye sokmuş olduğun gerekçelerine dayanıyor ve seni bu bahsi geçen ihlallerden dolayı gözaltına alıyorum. Tanrı'nın merhameti seninle olsun.”

Darrel ve Stackhouse, Jaydon'ı kollarından tutup tezgâhın etrafından sürüklediler. “Bana ne yaptıklarını görmüyor musun anne!” diye bağırdı Jaydon. “Herkes anlat! Bana nasıl vurduğunu gördüm seni itoğlu it. Bu işten kurtulamayacaksın!”

Griselda onu zor duyuyordu. Artık sağlıklı düşünebildiği bir evrede değildi. Tüm görüntüler bulanıklaşmıştı. Duyabildiği tek şey şuydu: *Katherine van Wyler'ı taşıyarak*. İşte tam da bu kelimelerle beyni, kafatasının içinde işitebildiği bir klik sesiyle kendini kapatmıştı. *Katherine van Wyler'ı taşıyarak. Taşıyarak...*

“Ona zarar vermeyin,” dese de kelimeler daha çok bir soru niteliğindeymiş gibi tereddütle çıkmıştı ağzından.

Ah, yüce Tanrım. TAŞLAMA mı dediler?

“Tanrı aşkına, Colton, ne yaptığını söyle lütfen!”

Diğerleri çocuğu dışarı çıkartırlarken Mathers da Griselda’ya suçlamaların oldukça kısaltılmış bir versiyonuyla brifing verdi, ki bu da kadına fazlasıyla yetti zaten. Griselda’nın düşünceleri kıvrılıyor, bükülüyor, delicesine bir hızla beyninin derinliklerine düşmeye devam ediyorlardı. “Annesi olduğun için bunları sana anlatmak görevim olmasına rağmen şu an burada resmî hüviyetimle bulunmuyorum, Griselda. Karar verdiğimiz şey, senin...”

Fakat Griselda kendisine anlatılanları dinlemiyordu; aldığı hızlı nefeslerin ardında, düşüncelerin benliklerini bozarak kontrolsüzce uçtuğu beyninde kendini Katherine’le hayal ediyordu. Hayalinde onun yanma, uzlaşmak değil de –böyle bir olaydan sonra uzlaşma mümkün olabilir miydi?– ayaklarını kendi gözyaşlarıyla yıkamak için gidiyordu. Şapka askısının olduğu tarafa doğru sakarca bir adım attı.

Colton Mathers, “Griselda, ne yapıyorsun?” diye sessizce sordu.

“Onu–” *görmem lazım*; ağzından kaçırmasına ramak kalmıştı. “Onu, oğlumu yalnız bırakmamam lazım, tabii ki de.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Ama ben...”

Mathers iki eliyle Griselda’nın kollarına yapışıp, onu sert bir şekilde tezgâhın arkasındaki duvara doğru itti. Adamın sağ elinin çarpık çurpuk, şişkin parmaklarının göğsüne düştüğünü hissetti. İnsanın içine nüfuz eden ağır, hayvansı nefesini hissedince ağzını ıslak, sesli bir şaplatmayla kapatıverdi.

“Biraz sessiz ol. Ben senin tarafındayım, Griselda. Bunu bilmiyor musun?”

“Biliyorum.”

“Güzel. Bana güven.”

“Ama ya—”

“Hayır, Griselda. Güven bana. Bunu yapabilir misin?”

“Evet.”

“Dediklerimi tekrar et, Griselda. Ben, Griselda Holst.”

“Ben, Griselda Holst.”

“Kendi irademle Konsey’deki görevimden istifa ediyorum.”

Adama şok içinde baktı. “Ne?”

“Kendi irademle Konsey’deki görevimden istifa ediyorum.” Elini kadının göğsüne kenetleyip acımasızca sık-tı. “Söyle, Griselda. Dediklerimi tekrar ederken seni duy-mak istiyorum. Kendi irademle Konsey’deki görevimden istifa ediyorum.”

Artık kendini köşeye kısıtıran bu adamdan iyice kork-maya başlamıştı; kurtulmaya çalışmak için çaba gösterse de nafileydi. “Ama neden?”

“Çünkü biliyorum, Griselda,” dedi Konsey üyesi içten bir üzüntüyle. “Bir süredir cadıyı ziyaret ediyor olduğunu ve o tavus kuşunu ona senin verdiğini biliyorum. Onun yanma düzenli olarak gittiğini, her şeyi biliyorum ve seni resmen yargılamak istemesem de, Tanrı’ya yemin ederim ki gönüllü olarak istifanı vermezsen bunu yaparım. De-diklerimi tekrar et, Griselda: Kendi irademle Konsey’de-ki görevimden istifa ettiğimi bildiriyorum.”

Kıpkırmızı kesilen suratının üzerinde kocaman açıl-mış, suçluluk dolu gözlerle ona baktı. “Colton, ben...”

“Tekrar et!” Yaşlı Konsey üyesi saklamaya zahmet et-mediği bir aşırılıkla öylesine yüksek bir sesle gürlemişti ki, Griselda’nın tüm bedeni baş döndürücü bir sarsıntıyla

olduğu yerde hopladı. *“Tekrarla, Griselda Tekrar et! Ben, Griselda Holst, kendi irademle Konsey’deki görevimden istifa ettiğimi bildiriyorum!”*

“Konsey’deki görevimden istifa ettiğimi bildiriyorum,” diye sızlandı Griselda, sindiği köşesinden. Kontrol maskesi yüzünden düştüğünde iğrenç kırışıklıklar ve damarlarla dolan yüzü, tehlikeli ama bunaklıktan fazlasıyla uzak bir sığa bürünmüştü.

“Ve ne bu soruşturmaya engel olacak bir harekette bulunacağım...”

“Ne bu soruşturmaya engel olacak- ah, Colton, canımı acıtıyorsun.”

“Ne de cadının yakınlarına yaklaşacağım.”

“Anlamıyorsun...”

“Söyle!” Tuttuğu yeri daha da fazla sıkıttığında göğüs ucundaki yanma katlanılmaz seviyeye ulaştı.

“Katherine’in yanma yaklaşmayacağım!”

Yaşlı Konsey üyesi rahatlayınca sanki derisinin altındaki fırtına bulutları dağılıyormuş gibi eski sakinliğine saniyesinde geri kavuştu. “Aferin, Griselda. Tanrı senin de ruhuna merhamet etsin.”

Pardösüsünü düzeltip tek bir kelime daha etmeden kapıdan dışarı yürüdü. Kapıya bağlı küçük zil her zaman olduğu gibi çınladı. Griselda kendini yere bırakıp ağlamaya başladı.

Jaydon’m gölgeler içindeki tutuklanma süresi boyunca Griselda vücudu ve ruhundaki tüm o kirden arınmaya duyduğu neredeyse anlamsız bir ihtiyaçla önce kendini, ardından tüm dükkânı tekrar tekrar yıkama evresine girdi.

Bu eylemi adeta kendi ruhu vücudunun sınırlarını aşmış, kendini tepeden izliyormuşçasına bir hisle sersem sepelek sürdürürken, kafasının içi ateşli hastalıkla gelen rüyalarda birbirini kovalayan görüntülerin havada uçuştığı bir balon gibiydi: Colton Mathers, Jaydon'ın cansız bedenini tekmeliyor, Griselda'nın yaptığı şeyden haberi olan halk ifadesiz yüzlerle ellerine aldıkları taşları (hak ettiği madalyalar yerine) ona fırlatıyorlardı; Mathers'ın elleri göğsünde, şehvetli nefesi boynunda geziniyordu.

Ah, Katherine, bana neler oluyor böyle? Kafayı yiyeceğim.

Bir şekilde Mathers'ın, Arthur Roth'unkinden daha da korkunç hissettirmiş olan ellerinin üzerinde yarattığı hissi hatırlayınca ürperdi. Roth'un ki düpedüz arzuydu ve kendini ondan kurtarmak zor olmamıştı. Colton göğüs ucunu sıktağında gördüğü şey ise bir engizitörün işine odaklanmış yüz ifadesiydi ve o yüze bakmak, artık tarih olmuş geçmişine derin bir yarıktan bakmak gibi bir şeydi.

Ben senin tarafındayım, Griselda.

Fakat Griselda kimsenin kendi tarafını tutmadığını bilecek kadar uzun yaşamıştı; ne Colton Mathers, ne Jaydon, ne de püresini yiyen kasaba insanları. Bugüne kadar onun tarafında olan tek kişi Katherine olsa da artık kozlar değişmişti. Her gece uykuya daldığında gözünün önünde hep aynı görüntü belirliyordu: Katherine Deep Hollow Yolu'nu oradan oraya dolanıp yırtıcı bir hayvan gibi havayı koklayarak kendisini taşılayıp tavus kuşunu ondan zorla alan Jaydon'ın kanından, canından olan Griselda'yı kör gözleriyle arıyordu. Her seferinde de Griselda bir zıpkın gibi yatağında hızla doğrularak ter içinde uyanıyordu. O geceyi de bir sağa bir sola dönerek geçirdi: Katherine'e

olan borcunu ödemek istiyorsa ona sadık kalmalıydı, Jaydon'ın canının yanmasını önlemek istiyorsa da onun tarafını seçmeliydi.

Pazar gününün ilk ışıklarıyla Meclis'e ettiği telefona bir cevap alamadı. Hemen ardından Mathers'ı aradığında da tıpkı tahmin ettiği gibi bir öncekiyle aynı muameleyi gördü. HEX ile olan bağlantıda telefonun diğer ucuna çıkan Robert Grim ise Jaydon'ın, diğer arkadaşları gibi sorguya alındıktan sonra mahkemesini beklemek üzere Doodletown'a gönderildiğini gönülsüzce açıkladı. Açıklamasının sonuna Jaydon'ın diğer arkadaşlarının aksine reşit olduğunu ve bu nedenden dolayı da onunla ilgili bilgileri Griselda'ya aktarma gibi bir zorunluluğu olmadığını ekledi.

"Ne olursun onun canını yakmayın, Robert," diye yalvardı Griselda. "Ne yapmış olursa olsun veya benim hakkımda ne düşünüyorsanız düşünün lütfen en azından canını yakacak bir şey yapmayın."

"Tabii ki ona zarar vermeyeceğiz," diye cevap verdi Grim kısaca. "Diğer herkese nasıl davranılıyorsa bu çocuklara da öyle davranılacak."

"Jaydon tutuklanırken onu merdivenlerden aşağı itip ölesiye tekmelediler."

Kısa bir sessizlik oldu; Grim ses tonunu normal seviyede tutmak için çaba harcıyordu. "Onlar adına ben özür dilerim. Bu anlattıklarının olmaması gerekiyordu."

Fakat *olmuştu* ve bu daha başlangıçtı. Taşlama haberleri Black Spring'e bir virüs gibi yayılmaya devam ederken artık kulaktan kulağa fısıltılarla değil, korkunç çığlıklarla aktarılıyordu. O bastırılan korkular ışık hızıyla geri dönerken beraberinde paniği, öfkeyi, kinaye-

leri de getirmeyi ihmal etmemişlerdi. Saatler bir hafta geriye alınmış gibiydi. Son olan olayları geride bırakmış oldukları düşüncesinin arkasından bu olanlar, tekrar su yüzüne çıkan öfkenin daha acı verici, korkunsa daha da felç edici hissedilmesine yol açmıştı.

Yatak odası penceresinden gizlice dışarıya bakan Griselda sayamayacağı kadar çok insanın Metamfetamin Kilisesi'yle Sessiz Adam Bar'ın önünde toplandığını gördü. Alevleri körüklemek adına ara sıra çeşitli sloganlar atıyorlardı. Lokantanın pencerelerine saldırmaları uzun sürmemişti. Küplere binmiş olan insanların attığı çığlıkların arasından kendisine her zaman oldukça kibar davranmış olan kasaba sakinlerinin seslerini ayırt etmeye çalıştı Griselda. Perdelerin arkasına sinip çaresizce önünde yaşanan histerinin dinmesini bekledi ama alacakaranlık çökmeye başlar başlamaz batıdan yükselen kara dumanlar arkalarından siren seslerinin yükselmesine neden olarak yeni bir olaya merdiven dayadılar. Birileri boş bira şişesi kasalarını benzinle yakıp Jaydon'ın o Türk arkadaşının –şu Burak denen çocuk– evinin penceresinden içeri fırlatmıştı. Aile o sırada sorguda olduğu için yara almaktan kurtulmuştu ama alt kat tamamen kül olup yaşanmaz hale gelmişti.

Şayerler günah keçisi ilan edilmek için kolay bir hedefti elbette. Griselda yıllar boyunca onlardan daha büyük bir saygınlığa ulaşmıştı tabii ama bir günde kendisini yüzüstü bırakan müşterileri ve o öğleden sonra ellerinde beyzbol sopalarıyla tüm vitrinini tuzla buz eden iki adamla birlikte, söz konusu saygınlığı yerle bir olmuşa benziyordu.

Yerinden kıpırdamaya imkân bulduğu an dükkânı kapatıp, tedbir için kepengini indirmeyi de ihmal etmedi.

Dana kıymadan ümitsiz hareketlerle cam kırıklarını ayıklamaya çalışırken kelimelere dökemese de içinde çalkalanan o ürpertici gerçekle titredi: Kendini kolektif histeriye kaptırmış olan her bir bireyle Black Spring, cinnetin eşğine daha fazla yaklaşıyordu.

Geriye kalan şey korkutucuydu: geri döndürülemez şekilde lanetlenen kasaba ruhu.

20

Duruşma salı akşamı Anma Salonu'nda gerçekleştiğinde tüm kasaba oradaydı. Steve, Jocelyn ve Tyler'la birlikte oraya varır varmaz girişi mahşer yerine çeviren insanlarla karşılaşınca, bu mütevazı yapının böylesine büyük bir kalabalık düşünülerek yapılmadığını anladı. Azizler Günü Toplantısı'na sekiz yüz kişi katılmışken burada nereden bakılsa iki bin kişi boy gösteriyordu.

Tyler o akşam evde kalmak için ailesine yalvarmış olmasına rağmen Konsey'den biri Steve'i arayarak oğlunun katılımının zorunlu olduğunu haber vermişti. Steve'in kalbi aldığı haberle göğsünün içinde deli gibi atmaya başlamıştı. Diğerlerine belli etmemeye çalışsa da o akşam yemeğinde ağzına tek bir lokma dahi sokmayınca Jocelyn hasta olup olmadığını sorma zorunluluğu hissetmişti.

"Gerginliktendir," diye cevap vermişti eşine —keşke *hangi konuda* gergin olduğunu söyleyebilseydi Steve.

Tyler pazar ve pazartesi günlerini Belediye Meclisi'nde sorgulanarak geçirmişti. Steve, oğlu reşit olmadığından kendisi de orada bulunabilmek için kıyameti koparmış olsa da oğlunun sorgusunu Peter VanderMeer ve onun, kafasındaki çirkin yarasına dikişler atılmış olan oğlu Lawrence'la bekleme salonunda geçirmişti. Tyler dışarı çıktıktan sonra sırada Lawrence vardı. Steve nasıl gittiğini sorduğunda Tyler fena olmadığını söyledi. Jay-

don'ın yaptığı boşboğazlık yüzünden pazar sabahı dizüstü bilgisayarlarına, telefonlarına ve Lawrence'ın iPad'ine incelenmek üzere el konmuştu. Steve oğlunun ve arkadaşının hata yapmamış olmasına dua ediyordu ama Pete'in, Jaydon'ın düştüğü çukura arkadaşlarını da çekmeye çalışması üzerine yaşadığı sinir krizi işlerine yarayacak gibi görünüyordu. Bir süre sonra Pete ve Lawrence'ı arkalarında bırakarak eve doğru yürürlerken Tyler babasına, Burak ve Justin'in *ötmediği* izlenimini aldığını söyledi. Oğlunun anlattıkları soruşturmada pek konuşkan olmadığı izlenimini uyandırmış olsa bile anlaşıldığı üzere sessiz kalıp soruşturmaya çomak sokmak yerine işbirlikçi davranmış ve kendisine sözde internet sitesiyle ilgili sorular yöneltildiğinde tamamen bilmezden gelmişti. Artık Steve'in dileyeyeceği tek şey, Lawrence'ın da aynı aşamaları geçebilmesiydi.

Kısmen iyimserliğini korumuştı; bu öğleden sonra Konsey'den gelen telefona kadar.

Kalabalık, Anma Salonu'na kadar giden tüm koridorları tıkadığı için girişte bekleyenler içeri giremiyorlardı. Steve, Jocelyn ve Tyler katlanır koltukların yanına dikilen kalabalığın arasına karışmaya yeltenmişlerdi fakat salonda cirit atan denetleyiciler onları görür görmez ikinci sırada VanderMeers ailesine ayrılan koltukların hemen yanında yerleştirdiler. Kasaba sakinlerinin oluşturduğu insan düğümünün içinde ilerlemeye uğraşırlarken Steve herkesin gözünün onların üzerinde olduğu hissine kapıldı. Her bir merhametsiz surat, korku veya öfkeyle bezenmişti.

Pete, "Ne kadar içler acısı bir manzara, öyle değil mi?" diyerek gülümsedi yerlerine oturduktan sonra.

Steve şok içindeydi. "Gereksiz kalabalık var. Paniğin ortalığa yayılması durumunda herkes ezilerek ölür."

“Korkarım ki bu kargaşayı kasten körüklüyorlar. Şurayı gördün mü?” Eliyle sahneyi işaret etti. Platformla TANRI’YA VE BİRBİRİMİZE GÜVENELİM yazılı levhanın arkasında asılı duran düz bir ekran vardı. Steve kendi kanının yüzünden çekilişini hissetti. Bu ahmaklar ayaklanma başlatmak için video görüntülerini kullanacaklardı.

“Umarım o çocukları işin içine karıştırmazlar. Öyle bir şey olursa onları kuzu sürüsü gibi kıyıma sürüklerler.”

“Öyle bir şey olursa burnumuza kadar pisliğe battık demektir,” dedi Pete. “Olmazsa da değişen bir şey yok gerçi.”

Salonun arka taraflarında bir telaş başladı. Son sıranın arkasında ayakta durmaya çalışanlar geridekiler tarafından itilmeye devam edilince bağırmaya başlamışlardı. Korumalar biraz daha yer açabilmek için koşup en arka sıradaki sandalyelerin yaklaşık dörtte birini temizlediler. Steve, önüne geçemediği gittikçe daha da artan bir kaygıyla acil çıkış kapılarının çoktan bloke edilmiş olduğunu gördü. Balkon tarafına bile bir karınca kolonisi gibi insan yığılmıştı.

“Yaşlılara yer verin, millet!” diye bağırdı biri. “Hadi kalkın ayağa, iyi birer Amerikalı gibi davranın!”

Konsey üyeleri sırayla sahneye çıkıp yerlerine oturduktan sonra –Steve altı tanesini sayabildi; kasap dükkânındaki kadın yoktu– uğultu dindi. Ortalık aniden öyle bir sessizleşmişti ki, en ufak bir ayak sesi, öksürük sesi, basit bir hışırtı bile salonda büyük bir etki yaratabilirdi. Sanki herkes olacakları beklerken nefeslerini tutmuş gibiydi.

Colton Mathers, belediye başkanını söze karıştırmadan konuşmaya başladı. Sesi tok, ortama hâkim ve eşsiz bir sakinlikteydi. Ağzından çıkan her kelime derin sularda ilerleyen dalgalar gibi sessizliğin içine yayılıyordu. “Ey

Tanrım, bana adaletinden ver ki, senin halkını doğrulukla, mazlum kullarını adilce yargılayabileyim! Mazlumlara hakkını verip, zalimleri ezebileyim.”² Sevgili kasaba halkı, bu akşam burada hepimizi etkilemiş olan korkunç bir suça, dine sığmayan bir eğlenme anlayışına karşı yargıda bulunmak için toplandık. Geçtiğimiz Perşembe günü, 8 Kasım’da genç kasaba sakinlerimizden Jaydon Holst, Justin Walker ve Burak Şayer, Katherine van Wyler’ı taşıyarak bu olayla kıymetlimiz Rita Marmell’in ölümüne sebebiyet vermişlerdir. Ruhü şad olsun.”

Olaylar tabii ki de bu toplantının daha öncesinde herkesin kulağına çalınmıştı fakat şimdi açıkça ilan edilmesiyle kalabalık dinleyici kitlesinin arasında hissedilir bir öfke ve nefret dalgası şaha kalkmış, bir anlığına herkesi aynı dehşete sürüklemişti: inananı, inanmayanı, kadını, erkeği, genci, yaşlısıyla herkesi.

Kıyafet zevki eksikliğini ancak omurga eksikliğinin aşabileceği Konsey üyesi Adrian Chass, boğazını temizledikten sonra önündeki kâğıtta yazanları Mathers’ın karizmasının yarısından da azının eşliğinde okumaya koyuldu. “Bayanlar baylar, Bayan Marmell, 1967 olayında Katherine’in tek bir dikişi attıktan sonra birkaç kasaba sakinine yaşatmış olduğu aynı ölümle, beyinde yaşanan intraserebral hematoma yüzünden hayata gözlerini yummuştur.” Öksürdü. “Bu genç adamların işledikleri sorumsuz ve iğrenç eylemlerin sonuçları içimizden başka birini de etkileyebilirdi. Şüphelilerden değil de suçlulardan bahsettiğimi fark etmişsinizdir. Bu suçun zalimliğine sizi ikna edebilmek adına göstermek üzere olduğumuz kanıt niteliğindeki görüntüler bu toplantının nedenini içinde barındırmaktadır.”

² 72. Mezrur.

Steve, o sırada sahnede bulunan Robert Grim'in gözlerini kapattığını görünce bu güvenlik görevlisine olan hayranlığı bir kat daha arttı. Grim buna karşıydı –büyük ihtimalle bu kahrolası prosedürün her bir aşamasına karşıydı.

Ekranla aniden evinin arkasındaki o tanıdık ormanlık alan, birkaç gün önce yaşanan olaylarla birlikte belirdi. Steve'in yanında oturmakta olan Tyler, ağzı bir karış açık izlediği yayının verdiği etkiyle kasılarak titremeye başladı. Steve oğlunun bu âna bir kez daha şahit olmasını istemese de maalesef ki her şeyi en başından izlemeye Konsey tarafından zorlanmıştı: cadıya vurulan sopalar, Lawrence'ın yaralandığı kapışma, çaresizlik feryatları ve lanetli tende seken ıslak taşların çıkardıkları sesler. Steve, Tyler'in elini sıktı ama gözyaşları çoktan dökülmeye başlamıştı. Bu zamana kadar görüntüleri izlemeyi reddetmiş olan Jocelyn ise elleriyle ağzını sımsıkı kapatmıştı.

Ekran karardığında kasaba halkının şalterleri atmıştı. Duydukları suçlamalar bile yeterince kötüyken her şeyi kendi gözleriyle izlemeleri alev alan bir benzin gibi öfkeden kıpkırmızı olmalarını sağlamıştı. Herkesin ağzı açık kalmıştı. Şiddetli çığlıkların önü alınacak gibi değildi. İnsanlar gözyaşlarına boğulmuşlardı. “Nerede o katiller?” diye bağırdı biri. “Hepimiz birden ölebilirdik!” diye ona katıldı bir diğeri. “Verin şunları bize!” diye uludu başka biri. Son bağırان kişi ağzından çıkan şeyin ciddiyetine bizzat kendi inanamıyormuşçasına kişner gibi çılgın bir kahkaha attı; kahkahanın hemen ardından öfke dolu, intikam güden başka bir haykırış yükseldi: “Yakalayın şunları!” İnsanlar sanki sahnedekileri suçlular olarak gördükleri bir illüzyona maruz kalmışlar gibi arka sıralardan birbirlerini ite kaka öne doğru akın etmeye başladılar. Steve'in bu varsayımın gerçek olduğu takdirde bulunduk-

ları noktada çoktan linçe uğramış olacaklarından şüphesi yoktu. Sandalyeler düşüyor, elbiseler yırtılıyor, insanlar yerlere serilirken el ve ayak bilekleri burkuluyordu. Korumalar kontrol sağlamada büyük güçlük çekiyorlardı.

Belediye başkanının, “Sakinleşin!” diye gürleyen sesi hoparlörlerden yayıldı. “Lütfen, kendinize gelin!”

“Steve sence şu an güvende miyiz?” diye sordu Jocelyn, sımsıkı kapattığı yumruklarıyla arkasındaki kalabalığı izlerken.

“En azından şimdilik öyle olduğumuzu tahmin ediyorum.” Çıkan curcuna henüz çok arkalardaydı ve hücumu engellemek için canla başla çalışan yeterli sayıda insan mevcuttu. Belediye başkanı insanları sakinleştirmeye uğraşırken Colton Mathers kalabalığa *—kendi halkına,* diye düşündü Steve— gözlerinde yanan zafer ışıklarıyla bakıyordu. Tabii ki de yaşlı Konsey üyesi bu olayın buralara varacağını en başından biliyordu.

En sonunda ortalık sakinleşince sıhhiyeciler yaralıları dışarı çıkartma fırsatını yakalayabildi. Sesi kalabalığın çıkardığı uğultu tarafından bastırılıyor olsa da sözü Adrian Chass aldı. “Bu hareketiniz anlaşılır bir düzeyde fakat lütfen metanetinizi koruyun. Bay Grim ve görev arkadaşları bu olayın Katherine’in diğer alışkanlıklarını değiştirmedeği bilgisini bize verdiler. Yok yere bir davranış bozukluğuna girmedeğini—”

“O dereye ne demeli peki?” diye bağırdı biri salonun ortalarından. Bu söz bayağı alkışlandı.

“O olayın açıklamasını da bulduk,” dedi Chass. “Maaless ef ki o taşlama Bay Holst’un işlediği ilk suç değil. Bu olayın bir hafta öncesinde kendisinin Katherine’in kıyafetini yırtarak tek göğsünü gözler önüne serdiğini, onu bıçakladıktan sonra da köpeği üzerine saldırdığını tasdikle-

yecek yeterli sayıda şahidimiz bulunmakta. Sözü geçen köpek Grant ailesinin köpeğiydi ve hepinizin bildiği gibi direkt temas zavallı hayvancağızın ölümüne sebep oldu.”

Yeni bir dalga halinde gelen son öfke patlamasıyla birlikte Steve Anma Salonu’nda daha da yoğunlaşan tehlikeli ve bunaltıcı atmosferin gitgide ilkel halk mahkemelerine biraz daha benzediğinin farkına vardı. Bir kişiden yükselen bir çığlık, onu takip eden yüzlercesinin kükremesine kapı açıyordu: “Gelsinler! Gelsinler! Gelsinler!” Steve artık sınıra dayandıklarının bilincindeydi; gerginlikten beslenen eli kulağında halk ayaklanmasının etkisiyle hayatında ilk kez Peter VanderMeer’in gözlerinde bariz bir şekilde kendini gösteren o korkuyu görmüştü.

Chass, hâlâ sesini gürültünün arasından duyurmaya çalışıyor olsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. “Failler tutuklanıp gözaltına alındılar, bayanlar ve baylar. Bizim yapmamız gereken şey, bayanlar ve baylar lütfen sakinliğimizi koruyalım. Bizim yapmamız gereken şey Tyler Grant ve Lawrence VanderMeer adındaki bu iki cesur gence haklarını vermek adına bir dakikamızı ayırmak olmalıdır. Hepimizin gözlemleyebildiği üzere akranlarının bu acımasız davranışlarını engellemek adına ellerinden geleni ardına koymamış ve kendilerine yönlendirilebilecek suçlamaların riskini alarak ailelerine durumu bildirmişlerdir. Sizden istediğimiz şey bu tür ihlallerle karşı karşıya kaldığınızda bu iki takdire şayan genci örnek alarak bizden hiçbir şey saklamamanız. Tyler ve Lawrence, lütfen ayağa kalkın.”

Tyler çekingen gözlerle Steve’e baktı. Steve’in tek yapabildiği şey ona cesaretlendirici bir bakış atıp başını sallamaktı. *Sularına git evlat; en azından şimdilik*, diye geçirdi içinden. Ne büyük bir rahatlama yaşadığını anla-

tamazdı. Çocukların oraya çağrılış nedeni törenseldi. Bu sonuç onlar için tam bir baş ağrısı olsa bile akıbetleri kötü yönde olmamıştı.

Salonda kopan alkış ve tezahürat fırtınasıyla beraber gönülsüzce ayağa kalkıp mutsuz gözlerle etraflarına baktılar. Tyler özenmeden etraftakileri başıyla selamlar selamlamaz tekrar yerine oturdu.

Steve, "Aferin," diye fısıldadığında Tyler gözlerini ondan başka tarafa kaçırdı.

"Pekâlâ," dedi Colton Mathers. "Suçlarını itiraf ettiklerinden dolayı şüphe duyulacak bir platformda olmadığı-mıza göre, savcı sıfatımı kullanarak direkt ceza işlemine geçmeyi uygun görmekteyim—"

Kalabalığın içinden biri, "Geberene kadar taşlayalım!" diye bağırdığında yine tezahüratlarla onay aldı —tabii ki de böyle bir şeye *gerçekte* kalkışmazlardı; sonuçta onlar uygar insanlardı.

"—ve söz konusu cezayı atalarımız tarafından 1848 yılında oluşturulan Sıkıyönetim yasalarına bağlı kalarak verme yanlısıyım. Bayanlar ve baylar, toplumumuzun değersiz üyeleri Holst, Walker ve Şayer, bu eyleme kalkışarak her birimizin hayatını tehlikeye sokmuşlardır. Black Spring'de doğup büyümüş oldukları için cadiya bulaşmanın yaratacağı tehlikelerden son derece haberdarlardı. Soruşturmada, henüz gayri reşit konumda olan Walker ve Şayer de dahil hepsinin akli dengelerinin yerinde olduğu açıkça gözlemlendi. Bu fevkalade zararlı davranışın toplumumuzda tahammül görmeyeceği ve olağandışı bir yaklaşımla ele alınması gerektiğinin herkes farkındadır. Fakat sevgili kasaba halkı, geçtiğimiz birkaç haftada Sıkıyönetim yasalarına karşı gelen tek bireyler, sadece burada bahsi geçen bu üç genç değildir." Şaşkınlık içindeki

gözler salondaki sessizliğin içine işledi. “Aranızda cadıyla bağ kuranlarınız da var. Aranızda cadıyı arayıp bulanlarınız var. Aranızda ona ahlaksız hediyeler sunanlarınız, gidip bizzat kendisiyle konuşanlarınız var. Tüm ilgililere diyecek tek bir şeyim var: *Bizi tehlikeye sokuyorsunuz!* Cadıyla herhangi bir ilişki *kurmamanız* gerekmektedir! Biz lanetle birlikte yaşayan bir toplumuz! Sıkıyönetim’den haberiniz var ve Katherine’in gözlerinin açıldığı takdirde bizi nelerin beklediğini çok iyi biliyorsunuz! Lanet bekliyor! Lanet!”

Steve, yaşlı Konsey üyesinin öğütlerini hipnoza yakın bir modda dinleyip adamın yaydığı enerjiye bir kez daha miknatis gibi çekildiğini hissetti. Mathers, kürsüsünden belalara lanet yağdıran, cemaatini korkuyla besleyen bir hatip gibiydi ve kelimelerinin etkisi büyüktü: Steve kendinin dahi anlamsızca korktuğunu hissetti.

Mathers devam etti: “Bu tür eylemler, olağandışı tedbirlere layıktırlar. Caydırıcı bir silaha ihtiyacımız var. İşlediğiniz veya işleyeceğiniz başka hiçbir suç; bu çocukların cadıya uyguladığı yüz kızartıcı eylemle boy ölçüşecek, tüm kasabayı bu denli tehlikeye sokabilecek bir güce sahip olamaz. Sıkıyönetim yasalarına göre bu tür bir davranışın hak ettiği ceza, tüm kasaba halkının şahitliğinde uygulanacak kırbaç cezasıdır.” Beklenildiği üzere atılan şaşkınlık nidalarına, içgüdüsel, vahşi, heyecan dolu çığlıklar da eşlik etmişti. Robert Grim, Mathers’ın söylediklerine inanamayarak bakıyordu. Bayan Şayer’den yükselen yürek parçalayıcı çığlığın içinden geçen ses, yine Mathers’inkiydi: “Benim ceza önerim şu: Bay Justin Walker ve Bay Burak Şayer geleneğin buyurduğu üzere kırk sekiz saat içinde kasaba meydanına getirilip çıplak tenlerine onar adet dokuz kamçılı kırbaç yiyeceklerdir.

Bay Jaydon Holst, işlediği iki misli suçtan ve reşit oluşundan dolayı geleneğin buyurduğu üzere, kırk sekiz saat içinde kasaba meydanına getirilip, çıplak tenine yirmi adet dokuz kamçılı kırbaç yiyecektir. İhmalkârlar, yakın gözetim ve uygun bir psikolojik yaklaşım altında toplum içine yeniden girene kadar Doodletown'da kaldıkları üç hafta boyunca, aynı kırbaç cezasına sistematik olarak maruz kalmaya devam edeceklerdir.”

Eğer Robert Grim tam da o an yerinden kalkıp ayağa fırlamamış olsaydı, yaşadığı bastırılmış gerginlik ve çaresiz öfkenin yaratabileceği kaos, hesaplanamayacak oranlara ulaşabilirdi. Fakat kendisinin yaptığı şey tam da o oldu; iki yanında kaskatı kesilmiş duran elleriyle sahnenin ortasına kadar yürüdü. “Yo yo yo! Bu yaptığın yanlış –böyle anlaşılmamıştık, böyle anlaşılmamıştık Colton. Bizi nasıl bir cehennemin içerisine sürüklemeye çalışıyorsun?”

“Ben yasalarla konuşuyorum, Grim!” Konsey üyesi elindeki Sıkıyönetim yasalarından oluşan rulo kâğıdı sopa gibi ileri geri salladı. “Tamam, belki günümüz koşullarında bize tuhaf geliyor olabilir ama ne yapabiliriz ki? Bu çocukların, arkalarından gelen kuşaklara kötü örnek olmamaları gerekiyor.”

“Bu şekilde mi?” diye bağırdıktan sonra izleyicilere döndü Grim. “Bizler barbar bir toplum değiliz! Sağduyumuzla hareket etmemiz lazım, millet. Şeriat kurallarıyla yönetilmiyoruz. Bu durumu edepi bir yolla ele almamız mümkün. Point’in yardımına başvurarak daha uygun bir alternatifle hareket edebiliriz.”

Mathers, kalabalıktan yükselen alaycı kahkahaları lehine çevirme niyetindeydi. “West Point bir cadının lanetiyle bir arada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor mu? O bölgenin kötülüğün gölgesi altında hiçbir yetkisi

yok. Cam bir fanusun içinde yaşayanlar ve sırtını yalnızca Tanrı'ya ve birbirlerine dayaması gerekenler onlar değil, bizleriz." İsa bizzat kendisiymiş gibi kollarını iki yana genişçe açtı. "Burada, Black Spring'de Yüce Tanrı'nın koruması altında kendi başımızın çaresine bakarız."

"Tanrı bizden kendi çocuklarımızı dövmemizi mi istiyor?"

Mathers'ın âdemelması kasılarak kedinin gösterdiği. "Kızını dövmeyen, dizini döver!"

"Bu mahkeme resmen düzmece!"

"Bu bir kasaba meselesidir. Tüm kasaba meselelerimize dahil ettiğimiz demokrasi, burada da sesini duyuracaktır."

Kasabanın zengin bölgesinde oturan Wdiw Talbot ayağa kalkıp müthiş bir irade gücüyle şunları söyledi: "Bay Mathers'la aynı fikirdeyim. Onları üç-beş kez art arda Doodletown'a yollayıp psikolojik bir harabe olarak yaşamalarını sürdürmelerine izin veremeyiz. Arthur Roth'a olan şey bu değil miydi? Adam akıl sağlığını tamamen kaybetmişti. Bence beş dakikalık kırbaç cezası böylesine acınası bir manzaradan kesinlikle daha insani görünüyor."

Steve gözleri önündeki tartışmayı izlerken ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. İşler büyük bir hızla müstehcenleşiyordu. Eğer bu saygınlıktaki bir kadının ağzından aleni işkenceyi, aleni aşağılamayı bu denli destekleyen sözler böylesine sağlam bir soğukkanlılıkla çıkabiliyorsa, bent kapakları çoktan açılmış demektir.

"Ayrıca," diye devam etti Bayan Talbot parmağını kaldırarak, "eğer insanlar gerçekten de cadıyla iletişim kurmaya çalışacak kadar büyük bir sorumsuzluğun eşiğine geldiyse, bu tür bir ceza herkes için fevkalade bir örnek teşkil eder. Benim onayım var."

Söylenenleri hoş karşıladığı belli olan uğultunun gergin bir tonu da vardı.

“Basit bir hapis cezasının nesi yanlış peki?” diyerek inatla devam etti Grim. “Kilisenin altında bulunan bir hücremiz var. Psikolojik olarak onları yıpratarak durumun ciddiyetini anlamalarını sağlayabiliriz. Hem—”

“Dediğini anladık, Grim,” diye seslendi birisi. “Neden yerine oturmuyorsun?”

Kimliğini anlayamadığı ses büyük bir destek görünce çaresizce etrafına bakındı. Steve bu maskaralık karşısında daha fazla dayanamayıp ayağa kalkmak üzereyken Jocelyn kocasının elini tutup sıkıca kendi midesine bastırdı. “Senin bu konuda söz sahibi olmanı istemiyorum, Steve. Tyler’la Matt’i düşün.”

Steve karısına şaşkınlıkla bakıp korku dolu gözleriyle karşı karşıya gelince bu engellemenin nedenini anladı. En son Arthur Roth davasında kendi ideallerinin arkasında durduktan sonra kasaba halkı onu affetmişti. Fakat bu sefer sonuçlar daha farklı olabilirdi. Bu toplu çılgınlık amacını yeteri kadar aşmışken her an doğabilecek bir öfke patlamasının önüne geçilemeyebilirdi. Şu durumda cadıyı taşıyan parazitlerin yuvasını bulup onları deliklerinden zehirle çıkartmış oldukları için kahraman ilan edilmişlerdi ve kahraman kalmak şimdilik en iyisiydi.

“Oylamaya sunacaklar,” diye fısıldadı Jocelyn. “Sağduyularına biraz inancın olsun.”

“Üzgünüm ama yok.” Destek almak için Pete’e baktığında, en kötü kâbusu gerçekleşmiş olan bu adamın yüzündeki boş ifadeyle sahneye kilitlendiğini gördü. Parmakları Mary’nin parmaklarına kenetlenmiş haldeydi ve ayağa kalkmaya hiç niyeti yoktu.

Tyler’ı düşün. Bunun olacağını biliyordun.

Ama bu kadarının değil!

Hadi ama dalga mı geçiyorsun? Tabii ki biliyordun. Ağzını kapalı tut yoksa bedelini ödersin.

Tyler endişeyle, "Ben eve gitmek istiyorum baba," diye fısıldadı.

Steve oğluna bakıp elini tuttu. Duruşmaya çıkan kişilerin arasında Tyler da olabilirdi. Oğluyla birlikte Hudson'dan aşağı doğru yüzme hayalleriyle kendini rahatlatılabildi ama şu an önüne sunulan servisi kabul etmezse elindeki şansları kaybetme olasılığı bayağı yüksekti. Bu yüzden Steve arkasına yaslanıp ağzını bile açmadı.

Duruşmanın geri kalanı bulanık geçti. Bay Şayer duygusal bir konuşma yaptı. Oturduğu ev harabeye dönmüştü zaten; en azından kendi oğluna biraz merhamet gösteremezler miydi? Köprüler kurmaktan, etnik farklılıklara al-dırış etmemekten bahsetti. İnsanlık ve ahlak adına konuştu. Fazladan bir yaygara daha koptu; Bay Walker kabuğundan çıkarak eğer bu cezada karar kılarlarsa medyaya haber vereceğini söyleyip yetkilileri tehdit etme yoluna girdi. Fakat ne kasaba halkının tehditkâr bakışlarının ne de elinde Doodletown kozunu tutan Konsey üyesinin gerçeği açığa çıkarmaya ihtiyaçları yoktu: kalbi kırık Bay Walker, duruma öyle ya da böyle boyun eğecekti. Yüzünde daha şimdiden fark edilir bir kabulleniş yok muydu zaten? Eğer söz konusu kişi başka birinin oğlu olsaydı aynı ceza için evet oyu bile kullanırdı.

Griselda Holst da gözyaşları içinde karara karşı çıktı. Kasaba insanı onu daha çok sevdiği için konuşma süresi biraz daha uzun olmuştu. Steve tüm bu alınan sözlerin formalite icabı olduğunun ve değişen bir şey olmayacağını farkındaydı. Kan kokusuyla kızışmış insanlar, oylamaya geçmek için can atıyorlardı. Eski kasabın eşi, kalabalığa Jaydon'ın çocukken gördüğü aile içi şiddeti hatırlatarak

bu gaddarca davranışını yaşadığı trajik anların tetiklediğinden bahsettikten sonra konuşmasını oğlunun fiziksel bir cezadansa kâğıt üstünde işlem görmesi üzerine yaptığı ricasıyla bitirdi. “Lütfen, sevgili dostlar. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz, öyle değil mi? Her biriniz her hafta et almak için bana gelmiyor musunuz? Hamburgerlerinizi, dana kotletlerinizi, tavuk kanatlarınızı, pürenizi benden almıyor musunuz?”

“Biri şu kadını tüm et bölümünü saymadan önce buradan çıkarsın!” diye bağırdı çokbilmişlerden bir tanesi. Tatsız bir şaka olsa da komedyenimiz istediğini almıştı: Griselda hâkim olamadığı gözyaşları eşliğinde dışarı çıkartıldı.

Sonunda oylama zamanı gelmişti. Konsey üyesi, ceza yanlısı olanların sağ ellerini havaya kaldırmalarını istedi. Üç Konsey üyesinin de içlerinde olduğu büyük çoğunluğun sağ elleri aynı anda şaha kalktı. Bunun ardından Mathers, bu sefer de karara karşı gelenlerin sağ ellerini havada görmek istedi. Steve elini kaldırdı ve kendisinin-kiyle beraber daha birçok eli havada görünce büyük bir rahatlama yaşadı. İkincilerin arasında da elbette Robert Grim’inkiyle beraber kalan üç Konsey üyesinin eli vardı. Steve içinde yanan umut kıvılcımını hissetti. Oylama sonucu tereddütlüydü. Çoğunluğu hangi tarafın sağladığını kesin bir dille söylemek imkânsızdı. Tanrı’ya şükür bu zalim eğlenceye yüz çevirecek olanların sayısının pek de az olmadığı anlamına geliyordu bu.

Kâğıt üzerinde oylama için hazırlıklar yapılırken, Grim bir kez daha söz aldı: “Aptal olmayın millet. Bu kararın bir Sıkıyönetim kanunu olduğunun farkında olsam da bu düpedüz kocaman bir şaka. Şunu aklınızdan çıkar- mayın: olur da bir gün Katherine’in lanetinden bir şekilde kurtulursak birbirinizin yüzüne nasıl vicdanınız rahat ba-

kacaksınız? Kilisenin çevresinde elinize bulaşan bu kanla ‘Ding Dong! Cadı Öldü’ şarkısını nasıl beraberce söyleyeceksiniz? Ne olur biraz akla uygun hareket edin!”

Dört paket yazıcı kâğıdı açılma aşamasındayken platformun olduğu bölgeden gürültüler yükseldi ve o klasik “evet” ve “hayır” kelimelerinden birini yazmaları için keçeli kalemler eşliğinde kâğıtlar insanlara dağıtıldı. Steve, Tyler ve Jocelyn ön sıralarda oturdukları için ilk oy verenlerden oldular. Steve eğreti oy pusulasını oylama kutusuna attı –henüz bir hafta önce başkanlık seçimleri için kullanılan kutunun aynısıydı bu. Geçen hafta bu kutunun başına önlerindeki dört yıl Beyaz Saray’da Barack Obama’nın mı yoksa Mitt Romney’in mi görev alacağını belirlemek için toplanmışlardı. Bu uygulama, Black Spring’in bütünüyle gözden uzak kalmış olduğu gerçeğine absürd bir bağlantıydı.

Yürüme zorluğu çekenler, tekerlekli sandalyedekiler, hâlâ salon girişinde ve balkonda olanlarla beraber oylama toplamda bir saatten az sürmedi. Konsey üyelerinin oy sıralamasını ve sayımını bitirmesi de bir yirmi dakika aldı. Etrafı kendisini dürtükleyip oylamanın nasıl ilerlediği konusunda fikir sahibi olmak isteyen hatırı sayılır bir kalabalıkla çevrili olmasına rağmen o sırada Jocelyn, Tyler ve VanderMeerlar’ı kaybeden Steve, kendini daha önce hiç bu kadar acınası ve yalnız hissetmemişti. Bir ara, karşısında aniden beliren hipergerçek bir görüntünün verdiği etkiyle sarsıldı: Bu insanlar sadece eskinin o cahil kasaba halkına benzemiyorlardı; çamurlu, hastalık saçan kıyafetleriyle aslında o dönem insanının *ta kendilerisiydi*. Steve, o saniye dışarı adım atsa muhtemelen 1664 yılının Deep Hollow Yolu’nda ilerleyen faytonları, tarihî kilise kulesinde çalan çanı görürdü.

Colton Mathers'ın salondaki düzenin yeniden sağlanması için çağrıda bulunmasıyla Steve yorgun bedeninin biraz olsun rahatladığını hissetti. "Bayanlar ve baylar, öncelikle ilginiz için teşekkür ediyorum. Sabrınızı daha fazla sınamayacağım. Kararın lehine verilen bin üç yüz otuz iki oy ve aleyhine verilen altı yüz on yedi oyla sunulan karar kabul edilmiştir."

İnsanlar, anonimlik maskesi altına gizlenen komşu ve arkadaşlarının arasında heyecan ve merak duygusuyla ayatılmış olanların sayısının bolluğunu gördüğünde salonu hissedilir bir korku dalgası ele geçirdi. Kutlamalar, öfke patlamaları, ağlayanların ve isyan naraları atanların sesleri birbirine karışmıştı ama çoğunluk, adaletin yerini bulduğuna memnundu.

Yaşlı Konsey üyesi söze devam etti: "Ceza, bu perşembe günü Deep Hollow Yolu'yla Lower Reservoir Yolu'nun kesişiminde bulunan geleneksel Azizler Yakma Meydanı'nda uygulanacak. Bu hükme şahit olmak hepimizin görevi. Bu nedenle, iş programınızda bir sekmeye uğramamanız adına buluşma saatini şafağın ilk ışıkları olarak ayarlama yanlısıyım. Bu olaydan ders çıkarma şansı yakaladığımız için dua edip, çıkarmak istediğimiz isyanı ilk ve son kez geçmişimize gömelim. Tanrım, Yüce..."

Mathers duasıyla yüzlerce insana öncülük ederken içlerinden birçoğu ona katılmayı tercih etti. Bu insanlar birbirlerini tüm hayatları boyunca tanıyan, her küçük taşra kasabasında olduğu gibi birbirlerine saygı duyup kendi mizaçlarının yön verdiğince seven kişilerdi. Steve, bahsi geçen kişilerin radikal bir değişim köprüsünden geçiyor olduklarını fark etmişti. Bir süre sonra karşı karşıya geldiği çoğu kişinin gözlerini kaçırdıklarını görünce bu değişimin etkilerini daha çok hissetti. Tüm halkı saran

bu kendini her şeyin akışına bırakmışlık Steve'e salonda yaşanan gerginlikten de tekinsiz geliyordu.

Dehşet verici, geri döndürülemez bir şey yaptıklarını bilir gibi görünmekteydiler ve bu onların katlanabileceği bir yükmüş gibi hareket ediyorlardı.

21

Black Spring ceza gününe geleneksel bir tatile hazırlanır gibi hazırlandı. Orijinal dokuz kamçılı, Meclis Salonu'ndaki vitrinlerinden çıkartılmıştı. Türünün iyi bir örneği idi: üzerinde hoş süslemeler bulunan sırtığın ucundan sarkan dokuz ayrı deri şeridin her birinin ortasına atılan birer düğüm, uçlarına bağlanmış olan boncuklar bulunuyordu. Alet 1932'den bu yana hiç kullanılmamıştı. Colton Mathers kamçıyı götürdüğü Dinnie'nin Ayakkabı Tamir Dükkânı'nda kadına deriyi yağlı cılayla silmesini, şeritlerin güçlü darbelere dayanmaları gerektiğini sözlerine ekleyerek tembih etmişti.

O zamana kadar hayatını sahip olduğu tamirhanesinin yardımıyla sürdüren oto tamircisi Theo Stackhouse, infaz memuru olma teklifini seve seve kabul edince çarşamba gecesi Konsey üyesinin ahırına çağrıldı. Kamçılama sanatında ne kadar iyi olduğunu görmek için antrenmanına deri eyerle başladıktan bir süre sonra, kendini refleksleri olan canlı bir tenin karşısında test etmek adına o sırada ahırda bulunan inekle aynı işleme devam etti. Aynı gece omzundaki hamlık ağrılarını dindirmek için yatağa girmeden önce Advil alıp tüm ağrısına rağmen bebekler gibi uyudu.

Griselda Holst, gözüne uyku girmeyenlerdendi. İlgi odağında olan kişi kendi kanından, kendi canından biri

olsa bile yaşadığı teslimiyet duygusuna söz geçiremiyor-
du. Bu konuda yalnız da değildi: Bütün Black Spring aynı
teslimiyetin etkisi altındaydı. Peter VanderMeer konunun
özüyle bu derece kafayı bozmuş olmasaydı, bir sosyolog
olarak oturup, şeriat yasalarını canı gönülden kabul eden
ülkelerle kendi kasabası arasındaki benzerliklerin bir lis-
tesini çıkartabilirdi. Tek bir kişinin bile ortaya atılıp yet-
kilileri bilgilendirmeyişinin nedeni de tam olarak buydu.
Belki de bu cezai yaptırımın aleyhine oy vermiş olanlar
dahi en iyisinin bu şekilde olacağına inanmaya başlamış-
lardı. Tek istedikleri şey, normal hayatlarının seyrini yeni-
den yakalamak için her şeyin yaşanıp geride kalmasıydı.

Griselda, Jaydon'm kaderine yas tutmak yerine tüm
gecesini Katherine'e dua ederek geçirdi. Yatağının ya-
nındaki kilime dizlerini dayayıp, inançlarını değiştirmiş
olduğu için af diledi. Jaydon'm kemeriyle kendi sırtına
vurarak kendini cezalandırdı. Bedenine verdiği bu ceza
öyle hoyrat ve tuhaf bir seyir almıştı ki, kısa süre sonra,
Bu benim olayım değil, diye düşünüp kendi cezasını yine
kendisi sonlandırdı. Tüm bunları yapmak yerine perdesi-
ni aralayıp dışarı bakmayı tercih etseydi oğlunun, Justin
Walker'ın ve Burak Şayer'in dokuz iriyarı adam eşliğin-
de sessizce mezarlıktan geçirildiklerini görürdü. Suçlu-
lar Metamfetamin Kilisesi'nden içeri sokularak, Grisel-
da'nın bir zamanlar Arthur Roth'u beslemek için devamlı
olarak indiği aynı spiral merdivenden aşağı indirildiler.
Colton Mathers, hücrelerin orada verilen hükmü yüksek
sesle okudu. Çocuklar ilk başlarda adamın şaka yaptığını
düşünseler de bu yanılgının sonunu atılan çığlıklar getirdi
—önce korku dolu başlayıp, ardından histerik seviyelere
yükselen çığlıklar. İnsanın ızdırabına ve çaresizliğine saf
örnek niteliği taşıyan korkunç, tüyler ürpertici çığlıklardı

bunlar. Hızla çarpılan kapının gürültülü kapanışıyla beraber kendilerini çevreleyen mezarlıkta yatan ölülerle, yeraltında yapayalnız kaldılar; ölüler de onların çılgınlıklarına eşlik ediyor gibiydi.

Çılgınlık baykuşları uyandırdı. Çılgınlık sansarları uyandırdı.

Ve Black Spring'de bir yerlerde cadı, fısıldamayı kesip kulaklarını kabarttı.

15 Kasım sabahı, insanlar kendilerine iyi bir yer kapabilmek adına tan ağarmadan önce söz konusu yerde toplanmaya başladılar. Tıpkı iki hafta önce gerçekleşen Saman Yakma töreninde olduğu gibi geniş kavşak bariyerlerle bloke edilip ortasına ahşap bir iş iskelesi yerleştirildi. İskele, Clyde Willingham'ın inşaat firması tarafından getirilmişti: İki metre yüksekliğinde, üç metrekare genişliğindeki yüksek platform üzerinde duran, tahtadan yapılmış a-çerçeve salıncakla olduğu yerde dikiliyordu. Kalabalık, kavşaktan yağmurlu dar sokaklara kadar ilerliyordu. Tipik, bulutlu bir New York sabahında pançoları ve sokak lambalarının altında parlayan yağmurluklarıyla hazır ve nazır bekleyen insanlar, manzarayı kapatmamak adına şemsiyelerini getirmeyecek kadar da düşüncelilerdi. Sue'nun Dağ Lokantası sabahın köründe kalkan insanları biraz olsun rahatlatmak için sattığı kahve ve sıcak çikolatalarla iyi bir kâr elde etmişti. Bölgeye yakın evlerin sahipleri ve onların arkadaşları üst kat balkonlarına kuruldukları için kendilerini daha şanslı hissediyorlardı. Yaşlı ve zenginlerin birçoğu, yabancı misafir riskini en aza indirip onları kasaba dışına sürmek adına Point to Point Otel'in odalarına doluşmuşlardı.

Bu son uygulamanın sorumluluğu elbette ki Robert Grim'e aitti. Kasabanın dört bir yanını çitlerle kapatıp sı-

nır noktalarına gönüllü devriyeler yerleştirmişti. Karmaşık bir iş olsa da doğudan yükselecek kızıl tan kendini gösterene kadar, yani taş çatlasa bir saate kadar sonlandırılacak bir uygulamaydı bu. Satıcıların dış satışlarını yeniden programlamaları için Konsey'den uyarı gelmiş olmasına karşın barikatlar pek fazla fark edilmediğinden çok az sayıda araba güzergâhlarını geri çevirmişti.

Robert Grim bıkkın bir haldeydi. Her şeyden bıkmıştı. İnsanlardan ve onların kana olan riyakâr, gizli arzularından bıkmıştı. Onların fırsatçılıklarından ve hainliklerinden bıkmıştı. Mathers'dan, ceza memurundan, Katherine'den, onu taşıyan çocuklardan iğreniyordu. Bu mide bulandıran sirk gösterisine karşı dimdik ayakta duramadığı için kendinden de iğreniyordu.

Altı buçuğu birkaç dakika geçerken büyük an nihayet gelip çattı. Metamfetamin Kilisesi'nden çıkan mahkeme yetkilileri Temple Hill Mezarlığı'nın karşısındaki güvenlik çemberini geçip yapı iskelesine doğru ilerlediler. En önde ciddiyetini bozmadan tüm görkemiyle yürüyen Colton Mathers, kendi önergesini destekleyenlerle çevrelenmişti. Onların hemen arkasında Rey Darrel liderliğinde bir grup güvenlik görevlisi takiptelerdi. Jaydon Holst, Justin Walker ve Burak Şayer'in sıkıca bağlı oldukları zincirler öndekiler tarafından bir tasma gibi kullanılırken ortaya çıkan manzara tıpkı birkaç gün önce bahsi geçen çocukların cadıya yaptıkları muamele gibi acımasızcaydı. Vücutlarının üst kısmı çırılçıplaktı ve yaşadıkları panik yüzlerinden rahatça okunabiliyordu. Güvenlik görevlilerinden oluşan ikinci bir grupta ilerlemekte olan en arkadaki kişi, yüzünü tören için giydiği kukuletasıyla gizlemesine rağmen herkesin kim olduğunu bildiği ceza memurundan başkası değildi.

Alkış ya da tezahürat yoktu. Curcuna yoktu. Kulaklara çalınan tek ses, kalabalıktan yükselen tedirgin uğultuydu. Bekledikleri o büyük an sonunda geldiğine göre, Katherine'i taşıyan canavarları kendi gözleriyle gördüklerine göre, tüm o korkunç suçlamalara rağmen en sonunda bu üç suçlunun da birer insan evladı olduğu ve içlerinden ikisinin hâlâ çocuk olduğu gerçeği kafalarına dank etmiş benziyordu –yıllardır yüz yüze bakıp iç içe yaşadıkları ve yine ömürlerinin sonuna kadar beraber yaşayacakları insanlardı bunlar. Heves yerini utanca, heyecan ise belirsizliğe bırakmıştı. Ancak ve ancak tören alayı kalabalığının yanında beklediği bronzdan çamaşırcı kadın heykeline yaklaştığı zaman birisi, “*Katiller!*” diye bağırarak sessiz uğultuyu bozabildi ve hemen ardından beyinsiz ahmaklardan oluşan bir grup, demir zincirler içindeki çocuklara çam kozalakları fırlatmaya başladı.

Artık izleyebilecekleri bir gösterileri olduğuna göre kendilerinde kusur aramayı bırakabilirlerdi.

Çocuklar, derilerinde yaralar açan çam kozalaklarından kurtulmaya çalışırken çığlık atıyorlardı. Güvenlik görevlilerinden biri de elmacıkkemiğine aldığı darbeyle kozalaklardan nasibini aldı. Görevliler, provokatörlerin yarattığı yangın daha fazla körüklenmesin diye tereddüt etmeden onların üzerlerine yürüdüler.

Daha gerilerde, kavşağın doğu tarafından en az kırk metre gerilerde bir yerde Steve, Jocelyn, Tyler ve Matt duruyordu. Kargaşa bulundukları yerden onları pek fazla etkilemese de suya atılan taşın oluşturduğu dalgalar gibi arkalara doğru yayılmaktaydı. Steve ve Jocelyn kısa süre önce büyük bir tartışma yaşamışlardı. Salı gecesi Jocelyn, Tyler'ı olanlara daha fazla katlanamadığı için oylamanın hemen sonrasında yangından kaçırır gibi eve götürmüş-

tü. İnisiyatif kullanmadığı için Steve'i suçlamıştı. Ayrıca Matt'in bu kamçı gösterisine katılmasına koşulsuz şartsız karşıydı. Steve'e avazı çıktığı kadar bağırdığında –ki boğazı yırtılırcasına bağırıyordu– Steve *kendi* istediği zaman ayağa kalkmasını bizzat *onun* engellediğini hatırlatarak aynı ses tonuyla eşine geri püskürmüştü. Artık ceza çoktan onaylandığına göre on yaş ve üstü tüm çocukların bu caydırıcı örneği kendi gözleriyle izlemeleri zorunluydu. Görevden kaçmanın bir olanağı yoktu.

Steve incinmiş olsa bile Jocelyn'in öfke ve üzüntüsünün kendinden çok durumla alakalı olduğunu anlayabiliyordu. Durumla baş edemeyeceğine göre Steve'e saldırmak kolayına gelmişti.

Kalabalıktakilerin yüzlerine bakılırsa dün gece Black Spring'de mutfağında tabakların havada uçtuğu tek ev bizimki değilmiş.

Böylece kollarıyla ailesine siper olup üçünü birden kendine doğru çekip, bunu öyle ya da böyle atlatabilmeleri için dua etmeye başladı –Tanrı'ya değil, sağduyuya.

Jaydon, Justin ve Burak zincirlerinden tutulup yapı iskelesine doğru çekildiler. Korkudan deliye dönmüş gözleriyle son bir kurtuluş, son bir umut, son bir insanlık belirtisi için hızla kalabalığı taradılar. Görevliler, kayışlarla bileklerine bağlanan zincirleri, a-çerçeve yapının üzerinden salladıktan sonra boştaki uçları o kadar fazla gerdiler ki, kolları dayanamayacakları bir yüksekliğe kaldırılan çocuklar, ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kaldılar. Salıncağın üzerinden geçen zincirler tırabzana bağlanınca hükümlüler yalnız bırakıldı. İncecik vücutları soğukta maviye çalıyor, gözle görülen kaburgalarının üzerinden yağmur damlaları süzülüyordu. Spor ayakkabı ve kot pantolonlarıyla üç Amerikalı

çocuk, kesimevinde asılan hayvan kadvralarını andırı-yorlardı.

Metamfetamin'in çanları çalmaya başladı. Highland Mills ve Highland Falls'takilerin bu çan seslerini erken kalkan bir cenazeye yormaları muhtemeldi. Çanlar onun için çalarken dört yol ağzında eli kolu bağılı duran Jaydon tüm gücüyle bağırdı: *"Bunun olmasına gerçekten izin ver-meyeceksiniz, değil mi?"* Yanaklarında soğuktan oluşan mor izler vardı; dudaklarının arasından tükürükler saçıyordu. *"Siz ne tür bir manyaksınız? Hâlâ elinizden gelebili-yorken bir şeyler yapın! Lütfen!"*

Fakat ceza memuru yapı iskelesine tırmanırken seyir-ciler gıklarını çıkarmadan onu izlemeyi tercih ettiler.

Ağır adımlarla hükümlülerin etrafında dönerek basa-makları tırmanırken dokuz kamçılıının sapını sağ eline, boncuklu deri şeritleri ise sol eline alıp sabitledi. Delik-li kukuletası ve kaslı vücut yapısıyla bir korku filmi ka-rakterine benziyordu. Justin maskeli adamdan kaçmaya uğraşırken tek yapabildiği şey bacaklarını havada kork-muş bir hayvan gibi sallamak ve iniltilerini birkaç sokak ötesine kadar duyurabilmektir. Burak'ın ceza görevlisine tükürmesi alacağı darbelere pek engel olmuşa benzemi-yordu. Hızla salladığı eliyle deri şeritleri havada savu-rarak kırbaç sesini kalabalığın en arkasındakilere kadar duyurdu kukuletalı adam.

Ve Jaydon en ön sıradakilerin bile duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle maskeye bir şeyler söyledi: "Theo, ne olursun yapma."

Maskenin üzerindeki delikler aracılığıyla celladıyla göz göze geldiği o kısacık anda anladı ki, karşısında du-ran kişi Theo değil, Katherine'in zamanından gelen bir işkenceciydi; bu kişinin ne adını ne de yüzünü biliyordu,

bilmeyecekti de çünkü maske düştüğü zaman her şey, aslında hiçbir şey yaşanmamış gibi 2012'ye geri dönecekti ve yaşadığı bu karanlık duygu ona kalan tek şey olacaktı.

Ceza görevlisi arkasından dolanarak yürüdü.

Çanlar çalmaya devam etti.

İnsanlar dudaklarını yaladı.

İnsanlar gözlerini kapattı.

İnsanlar dua etti.

Dokuz kamçılı kırbaç şaha kalktı.

Çevre binaların cephelerinde yankılanan vahşi, korkunç kamçı darbeleri çocukların çıplak sırtlarında art arda sekiyordu. Deri kamçıların dokuzu birden derilerini ayrı ayrı dilimlere ayırıyor, uçtaki boncuklar etlerine batıyordu. Daha ikinci darbede kan akmaya başlamıştı. Çocukların ciğerlerinden çıkan çaresiz çığlıklar, canlıyken kör bıçakla derileri yüzülen domuzlardan çıkabilecek kadar hayvaniydi. İşkenceci her birine sırayla kamçısını sallıyor, dokuz kamçılı kırbaçıyla etlerini yırtıyordu. Çektikleri dayanılmaz anlık acılar kendilerine gelip nefes alamayacakları, yardım dileyemeyecekleri hızla tekrarlanıyordu.

Kırbaç sesleri dehşet içinde eyleme seyirci kalan insanların kulaklarında çınlıyordu. İçlerinden her biri sanki kendi derileri ayrılıyormuşçasına darbeleri hissediyordu. Tüm bölgede, tüm vadide, hatta güneye doğru akan derenin aşağısından bile duyuluyordu sesler. Havadaki molekülleri kilometrelerce öteye savuruyorlardı. O sabah kulağını Bear Dağı Köprüsü'nün demir iskeletine dayayan biri olsaydı eğer, o bile yankılanan kamçı seslerinin yaydığı titreşimleri bir kelebeğin narin kanat çırpışlarının gücünde hissedebilirdi. Fakat tabii ki de Black Spring'de neler olduğunu hiç kimse bilmiyorsa, aynı şekilde kulağı-

nı köprünün hizasına çeviren kimse de olmamıştı. Günlük iş trafiği yoğunluğunda olan insanların dinledikleri tek şey WJGK ve WPKF radyo kanallarıydı. Yolda giderken telefonla konuşuyor, kesekâğıtlarının içinden çıkardıkları simitlerinden ısıyorlardı. Amerika yavaş yavaş uyanıyordu. Günaydın Amerika.

Ceza görevlisi sekizinci kamçı darbesi için kolunu havaya kaldırdığı sırada kalabalığın içinde telaşlı bir hareketlenme yaşandı. İnsanlar fısıltılar eşliğinde parmaklarıyla bir yeri işaret ediyorlardı: “Cadı... Katherine... cadı... Katherine... cadı gelmiş!” Kavşağın batı tarafındakiler kafalarını yukarı kaldırmış, Point to Point Otel’in ana balkonunda duran Katherine’e bakıyorlardı. Bu belki bir çeşit toplu yanılsamaydı, belki de karanlık bir mucizeydi fakat cadıyı balkonda fark eden herkes, aynı kâbusa benzer görüntüye şahit olmuştu: Cadının kem gözleri açılmıştı. Sü-rüsünün başındaki bir çoban gibi kavşakta yaşanan işkence eylemine bakıp *kahkaha atıyordu*.

Bu görüntü iki saniyeden kısa sürmüş olsa bile insanlar ne gördüklerinden eminlerdi. O kısacık ânı sonuna kadar *yaşamışlardı*. Katherine orada durmaya devam ediyordu ama artık yüz yıllardır olduğu gibi gözleri ve ağzı dikişli görünüyordu. Yine de bu topluluğun tam tepesinde belirmesi pek tesadüfî görünmüyordu. Gördükleri bu manzarayla anlamışlardı ki, bu ucube gösterisini ayarlamış olan, yozlaşmış fısıltılarıyla şeytani planını tıkr tıkr yürüterek herkesi en kötüsüne hazırlayan kişi bizzat o olmuştu. Böylesine doğrucu insanlar nasıl olmuştu da direnç göstermeden bu kadar ilkel, ahlaksız ve faziletsiz bir uygulamaya karışmışlardı ki?

Bu ani farkındalığın oluşturduğu iptidai korku, herkesin birbirini ezerek çil yavrusu gibi dağılmasına sebep

oldu. Büyük bir velvele koptu. Doğu ve güney tarafında bulunanlar ne olduğunu anlayamamaları da kendilerine ulaşan arbedeye ayak uydurmaya karar vererek oradan uzaklaşmak adına diğerleri gibi canlarını dişlerine takmış görünüyorlardı. Kalabalığı sakinleştirmeye Colton Mathers'in bile gücü yetmedi.

Atmosferdeki bu hızlı değişimden tek etkilenmeyen kişi işkenceci olmuştu. Burak ve Justin üzerindeki işini bitirmişe benziyordu. Zincirlerinin ucunda acıdan kıvrılarak sallanan çocukların sırtları tanınmayacak halde, pantolonların kalça ve paça kısımları koyu mor renkteydi; başlarını İsa'nın çilesini taklit edercesine şuursuzca öne eğmişlerdi. O, kaybetmediği enerjisiyle Jaydon Holst'un kan içindeki kendini bırakmış bedenini kırbaçlarken, çocuk aldığı her darbeye cansız bir kukla gibi sallanıyordu.

Ceza görevlisi yirminci kırbaç darbesini de salladıktan sonra kilise çanları sessizliğe büründü. Olayı bitene kadar izlemeyi tercih eden büyük kalabalık, gösterinin bittiğini anladığında oradan sıvışıp, cadıdan kaçarken izdiham yaratanların izledikleri yolları utanç içinde takip etti. Bazıları Katherine'e bakıp kötü gözünden sakınmak adına çeşitli hareketler yaparken büyük çoğunluk, gözünü gittiği yönde tutuyordu: *oradan* uzakta nereye gidiyorlarsa. Konuşan tek bir kişi bile olmadı. Birçoğu sessizce ağladı. Herkes bu hatırayı hafızalarından silmek isterken evine vardığında hiç kimse ama hiç kimse konunun bahsini dahi açmadı.

Güvenlik görevlileri, kanlı birer lastiğe dönmüş bedenleri yapı iskelesinden indirmek için yukarı tırmandılar. Sedyelerle –yüzüstü– Doktor Stanton'ın muayenehanesine taşınıp uygun bir tedavi sürecinden geçeceklerdi. Sedyeleri yükledikleri kamyonet insan kalabalığının

içinde zar zor ilerleyebiliyordu. İskele yok edildi –kan lekeleriyle bezenmiş kalaslar aynı gün içinde ağaç yonga makinesiyle buluşacaklardı. Belediye işçileri kavşağı temizlemek için işe koyuldular. Point to Point Otel Katherine'in üzerini güneşlikle örterken 293 No'lu otoyoldaki barikatlar yavaş yavaş kaldırıldı. Saatler dokuzu gösterdiği zaman aynı sabahın daha erken saatlerinde üç bin küsur insanın önce toplanıp sonra ölüm korkusuyla kaçtığı kavşakta olanlardan en ufak bir iz dahi kalmamıştı.

Yeni bir gün Black Spring'in üzerine doğdu.

22

Kasım ayı istenmeyen bir misafir gibi varlığını gereğinden uzun sürdürdükten sonra nihayet bitti. Aralık ayının ilk günü gelip çattığında Tyler ayrıca rahatlamıştı. Vize-leriyle güreşirken aldığı notların korktuğu kadar düşük gelmediğine memnundu. İçlerinden bir tek İspanyolca rezil durumdaydı. Bahar dönemi final sınavlarından tatmin edici notlar alabilmek için var gücüyle çalışması gerekecekti.

Black Spring'deki diğer herkes gibi Tyler da 15 Kasım'da yaşanan olayın ardından normal hayatına devam edebilmek için olduğu kadar, her şeyi unutup suçluluk duygusunu üzerinden atmak için de büyük bir çaba harcıyordu. Nihayet bu çabasının meyvelerini az çok almayı başarmıştı. Geride bıraktığı o dönemde aile bireylerinin arasındaki gerginlik elle tutulur düzeydeydi. Babasına yüklediği bu ağır sorumluluk için kendini suçlamak muhtemelen mantıksız bir hareketti fakat yine de hiçbir mantıklı düşünce hissettiği suçluluk duygusunun önüne geçebilecek güçte olamazdı.

Matt o günden sonra belli bir süre, gördüğü kâbuslardan kurtulamamıştı; bir öğleden sonra Jocelyn, oğlu Tyler'a Matt'in yatağını ıslattığı sırrını verdi. Tyler küçük kardeşi için gerçekten üzülmüştü. Bu gerçeği annesinden duyduğu akşam Paladin ve Nuala'yı Matt'le birlikte fir-

çalamak için onun yanına gittiğinde birbirlerine sesli biçimde ifade etmeseler bile beraber geçirdikleri bu nadir andan büyük zevk aldılar. Ondan kısa süre sonra Tyler Matt'e Google'da ödev araştırması yapmak için bilgisayarını alıp alamayacağını sordu. Safari'yi açtığında kardeşinin arama geçmişinde bir gay porno sitesine rastladı. Tyler dudaklarını ısırıp bu gördüğü şeyi hiç görmemiş gibi davranırken aslında Matt'i ifade edemeyeceği kadar çok sevdiğini fark etti.

15 Kasım'ın bir hafta sonrasında Robert Grim, el koyduğu dizüstü bilgisayarıyla iPhone'unu geri getirdi. Tyler'ı bir kenara çekip anlamlı bakışlarla, "Ne yaptığını bilmiyorum ama bir daha yaparsan göz ardı etmem. Anlaşıldı mı?" dedi.

Tyler baştan aşağı kızarıp bakışlarını yer döşemelerine çevirdi. Grim'in haberi var mıydı? Elbette vardı. Ya da en azından birtakım şüpheleri olmalıydı. *CYV* site adresini karantinada bir şekilde görmüş olmalıydı. Peki ya neden bunun için bir eyleme geçmemiş ya da Tyler'la iletişim kurmamıştı? Aklı almıyordu –ta ki o akşam yatağında yattarken *CYV*'nin Konsey'e sızdığı takdirde Black Spring'in tüm internet erişiminin yasaklanacağını fark edene kadar. Grim, bu müthiş baş belası herif, bu durumu öngördüğü için ağzını kapalı tutarak Black Spring'in ikinci bir Kuzey Kore'ye dönüşmesine engel olmuştu. Tyler yüzündeki gülümsemeyle daldığı uykudan ertesi sabah bilinci biraz daha rahat bir halde uyandı.

Aralık ayının ilk günlerinden birinde okuldan gelip bir zamanlar Fletcher'ın sepetinin durduğu boş noktayı gören Tyler'ın zihninden köpeğinin ölümü, onu takip eden doğa felaketi ve korkunç taşlama bir kez daha hızla geçmişti. Tyler beynine hücum eden bu anılara şaşırarak her

şeyi arkasında bırakmaya çalıştığı için bundan sorumlu tutulacakmış gibi suçlu hissetmişti. Yine de zaman akıp gidiyordu ve bazı yaralar diğerlerinden daha hızlı iyileşiyordu, ona bu yaraları hatırlatacak küçük izler kalacak olsa bile...

Jocelyn'in doğum günü olan 4 Aralık'ta hava fırtınalı ve kasvetliydi. Uzun süredir gerilimle dolu olan ev ne zamandır bu şekilde sıcak ve rahat hissettirmemişti. VanderMeer ailesi ellerinde pastayla misafirliğe gelmişlerdi. Laurie de gelmişti, hatta o gece orada kalmaya izni de vardı. Tyler, Fletcher'in da içinde olduğu bir aile fotoğrafı kolajı yapmaya uğraşmış, Matt ise Jocelyn'in duyduktan sonra gülmekten ağlamasına sebep olacak komik bir şiir yazmıştı. Jocelyn kendi hediyelerini açtıktan sonra Tyler, o ve kardeşinin şömine başında açmaları için hazırlanmış olan erken Noel hediyelerini fark edince şaşırды. Tyler'in hediyesi ince ve düz bir kutunun içindeydi. Paketi yırtıp içinden çıkan yeni MacBook'u gördüğünde bir karışık kalan ağzını kapatamadan babasına doğru döndü. Steve, oğluna içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gülümserken, *bu seferkinde şifre çözücü yok*, der gibiydi. Tyler babasının bu güveninden çok etkilenmişti; ağlamamak için kendini zor tuttu. Çocuksu bir sadakatle bu güveni asla yıkmayacağına yemin edip babasına kocaman sarıldı.

O gece gerçekleştirilen sarılmaların sayısı küçümsenecek gibi değildi. Sanki ailedeki herkesin birbirine dokunmaya ihtiyacı vardı. Tyler bir ara kanepede oturan annesiyle babasının ellerinin birbirine kenetlenmiş olduğunu gördü. Onlara baktığını fark etmemişlerdi bile. Annesiyle babasının arasındaki ilişkinin o dakikadan sonra nasıl ilerleyeceğini düşünmeye cesareti yoktu ama içinde bulundukları anda Katherine oldukça uzakta görünüyordu.

Jocelyn'in doğum gününün ardından o bunaltıcı ve kasvetli hava biraz kırıldı ve bir haftayı orta sertlikte bir ayazla geçirdiler. Tüm hafta boyunca kar yağmış ve arkasından gelen güneşli günler boyunca orman tüm görke miyle parlamıştı. Sadece Grant ailesine değil, tüm Black Spring'in üzerine ağır ağır yaklaşan bir asteroid kesinliğinde çökmekte olan tüyler ürpertici olaylar sadece bu güzel haftayı değil, güzel geçmesi olası tüm haftaları berbat etmek üzereydi. Yine de o hafta her şeye rağmen güzel geçmişti. İnsanın hayatında geçirdiği belli başlı özel günler kadar coşkulu bir yanı olmasa da, bahsi geçen haftanın normal seyrettiğini söylemek bile kasaba sakinleri için yeterliydi. TylerFlow95, iki aydır ilk kez kanalına yeni bir video blog yükledi. Sadık izleyicilerinin, Tyler'in eskisi kadar gülmediğini fark etmeleri olasıydı ama buna rağmen çıkardığı işten gurur duyuyordu. O ve kız arkadaşı aynı hafta birbirlerini bayağı fazla görerek kaybettikleri tutkularını yakaladılar. Tyler kendini ilişkisine son derece sadık hissederken bir süreliğine dürüstlük konusunu düşünmemek üzerine aldığı karar kendisine farklı bir canlılık kazandırmıştı.

O cumartesi Steve oğluna Jaydon, Justin ve Burak'ın Doodletown cezalarının sona erdiği ve birkaç hafta boyunca alacakları psikolojik destek altında yakında geri dönecekleri haberini verdi. Tyler aldığı bu habere pek bir tepki vermedi. O zamana kadar tek hissettiği, aranızın zamanla hissettirmeden bozulduğu, hatta belki de bir daha asla düzelmeyeceği bir arkadaşınıza besleyebileceğiniz türden bir özlemle Burak'ın yokluğuydu ve Doodletown, geçmiş olsun dilek kartlarından gönderebileceğin bir yer değildi. Ertesi çarşamba bisikletiyle giderken yüzünü

gizleyen beyzbol şapkası ve paltosunun altında kendini gösteren kamburuyla Deep Hollow Yolu'ndaki karların içinde, sendeleyerek ilerleyen bozuk silüetle karşılaşana kadar bu konu üzerine pek fazla düşünmemişti. İlk bakışta üzerine tuhaf biçimde gençlere özgü kıyafetler geçirmiş olan yaşlı bir adam sandı —ta ki bakışlar buluşana ve bu kişinin Jaydon olduğunu anlayana kadar. Tyler'ın tüm bedeni ürperdi. Jaydon bir deri bir kemik kalmış, elmacık kemikleri yüzünden fırlamıştı; ağır ağır yürüyen bedeninin ulaştığı kamburluk seviyesi inanılacak gibi değildi. Elleri bir parkinson hastasınıninkiler gibi titriyordu. Bomboş bakan gözlerinde karşısındakini tanıdığına dair en ufak bir belirti yoktu. Yaşadığı üzüntüyle pedallara abanan Tyler hızla eve gitti.

O gece annesi odasına çıktıktan sonra Tyler, televizyon izlerken Steve'le birlikte oturduğu koltukta aniden ağlamaya başladı. Uzun süre hiç susmadan kasılarak ağlar-ken Steve onu kendine doğru çekip her şeyin iyi olduğunu söyleyip yatıştırmaya çalıştı. Ama hiçbir şey ne iyi ne de yolundaydı çünkü bu sarılış birbirlerine dokunabilecekleri son andı ve bu gerçeğin farkında olsalardı bile ellerinden gelebilecek ne vardı ki? Bir baba ve oğulun birbirlerine içtenlikle sarılmalarından daha kusursuz ne olabilirdi? Jocelyn ayağına geçirdiği terliklerle merdivenleri hızla inip tedirgin gözlerle Steve'e baksa da, Steve başını öne doğru sallayınca onları yalnız bırakması gerektiğini anladı. Bu, yalnızca ikisinin yaşaması gereken bir andı. Uzun bir süre boyunca birbirlerinin kolları arasında orada öylece oturdular. Tyler konuşma ihtiyacı hissetmedi. Öyle tercih etmişti. Babası onu anlayışla karşıladı. O babasını seviyordu. Babası da onu seviyordu.

Daha sonraları geriye baktıklarında pişman olacakları tek bir şey olabilirdi: hislerini birbirlerine söylememiş olmaları.

Ertesi sabah saat dört olmadan hemen önce yatak odası penceresinin hafif aralık olan kanatlı desteği uzun, ince bir aletle yukarı kaldırıldı. Pencere dikkatle açıldı. Soğuk hava odaya doldu. Menteşeler bir bekçinin beyhude uyarısı misali hafifçe gıcırda da Tyler'in uykusu bölünmedi.

Pencere denizliğine tutunan solgun parmakların ardından kendini gösteren figür güç bela odaya girebildi. Birkaç hafta önceki gece yaşadığı orman macerasından sonra Tyler'm düştüğü durumdan çok daha kötü haldeydi ama varlığına şüphe bırakmayan irade gücüyle amacına ulaşmıştı. Siluet yere indikten sonra hareket etmeden bir süre olduğu yerde kaldı. Sonra yatağa doğru süründü.

Bir döşeme gıcırdadı.

Tyler çıkan sestten habersiz uykusunda pozisyon değiştirdi.

Siluet kımıldamadı.

Bir süre sonra daha yakına süründü.

Tyler yüzüstü yatarken çıplak bir kol tepesinde havaya kalktı; Tyler'm sol yanağı yastığın verdiği baskıyla dümdüzdü. Siluet pantolonunun cebinden bir şey çıkartıp odayı çıkardığı şeyin yapay ışığıyla aydınlatırken Tyler uykusuna devam etti. Dokunmatik ekranın üzerinde gezinen parmaklar herkesin gözünden kaçmış olan bir şeyi aramaktalardı.

Buldular da.

Siluet iPhone'u Tyler'm kulağına yaklaştırırken eli o

kadar çok titriyordu ki, titremeyi durdurmak adına diğer eliyle titreyen elinin bileğini tutma zorunluluğu hissetti. Artık daha az titreyen el, tuttuğu iPhone'u Tyler'ın kulağına yapıştırdıktan sonra oynat tuşuna bastı.

Tyler uykusunda mırıldandı. Bir süre sonra mırıldanma inlemeye dönüştü ama Tyler uyanmadı.

Dosya bittiğinde siluet bir kez daha oynata bastı.

Sonra bir kez daha.

Sonra bir kez daha.

BÖLÜM 2

BU GECE? #ÖLÜM

23

Birçok masalda en acımasız bölüm genellikle göz ardı edilir: bu cadının fesatlığı değil, zavallı oduncunun çocuklarını kaybediştir.

Steve Grant, insanların, onlar için değerli birini kaybetme fikrini yavaş yavaş kabullenerek acılarının en keskin yönlerini köreltebileceklerini, bu sayede hem yasa dair alabilecekleri küçük dozların yardımıyla yas sürecine daha erken girdiklerini, hem de en kötüsüne hazırlıklı olarak büyük darbenin yaratacağı hasarı biraz olsun yumuşattıklarını bir doktor olarak biliyordu. Psikolojik bir saçmalıktı bu tabii ki ve Steve'in kullanma lüksünün olduğu bir yöntem değildi. Dehşet dolu olaylar öylesine insafsız bir hızla vurmuştu ki, tek bir darbeye beynini kör karanlıkların içinde alev alev yakmışlardı. O kaçınılmaz on dördüncü cuma sabahında tıraş olup işten sonra Jocelyn ile birlikte Newburgh Alışveriş Merkezi'ne giden Steve'in, o gece Tyler'ın yatağının yanına, yere öylece uzanan Steve ile uzaktan yakından alakası yoktu -Tyler'ın yataktaki izleri silinir diye oğlunun yatağına uzanmayı göze alamamıştı.

İçine düştüğü karanlığın son damlası ise o dehşet dolu, yavan masallara özgü acımasızlık olmuştu: Tyler'ın bedenini oradan ayırmayı başaramamışlardı; çünkü *o kadın* da onunla birlikteydi.

Tam da şimdi aile olarak birbirlerine sımsıkı tutunmala-

rı gerektiği gerçeğinin belli belirsiz duygularla, bir yandan da rahatsız edici bir şekilde farkında olsa bile Steve'in ikamet ettiği bu alacakaranlık krallığında artık buna benzer fikirlerin pek bir anlamı yoktu. Konfor ve destek onun için önemsiz kavramlardı. Steve yaşadığı şokun içinde kaybolmuştu; kontrollü yaşayabileceği keder safhasından fazlasıyla uzaktı ve ne teselli etmeye ne de olmaya hali vardı. Ayrıca artık ortada doğru düzgün bir aile kalmamıştı –o birim yok edilmişti. Jocelyn, Newburgh'deki Aziz Luke Cornwall Hastanesi'nin soğuk renkli ışıklarla aydınlatılmış bekleme salonundaki tekli koltukta otururken –onun çocuğu hâlâ yaşıyor tabii diye düşündü Steve, içinde biriktirdiği tüm kiniyle– babası ve Mary VanderMeer, kadının başında bekliyorlardı. Jocelyn, bir süreliğine ölüm acısını kocası yanında olmadan çekmek zorunda kalacaktı.

Aynı akşam bir ara telefon çaldı ve ondan dakikalar sonra kıpkırmızı gözleriyle Pete kendini gösterdi. Steve zaman algısını kaybetmiş olduğu için bunun tam olarak ne zaman yaşandığını hatırlayamıyordu fakat cenaze evinin levazımcısı (ki bahsi geçen cenaze evinin Tık Sıkıştır gibi tüyler ürperten tuhaf bir ismi vardı) çoktan ayrılmıştı ve kendisi de önünde dokunmaya gücünün olmadığı Çin yemeği tabağıyla birlikte yemek salonundaki masada oturuyordu. Eylül ayının ortaları falandı; Matt ve Tyler karşısında otururken Tyler'in GoPro'suyla birbirlerini çekiyorlardı.

“Matt'in sağ gözünün büyük çoğunluğunu temizleyebildiler,” dedi Pete. “Midesini yıkadıkları için iyi durumda. Ama sol gözü bambaşka bir hikâye çünkü yapıştırıcı korneaya oturmuş. Buraya getirilme aşamasında da iyice sertleşmiş.”

“Evet,” dedi Steve. Yaz sonu güneşi odayı hafifçe aydınlatıyordu. *İddiaya girerim ki benim şu an ne düşündüğümü bilmek istemezsin*, dedi Matt, Tyler'm kamera lensi-

ne doğru ve Tyler da, *Kesinlikle hayır, benim at gibi kokan kardeşim. Ondan daha çok duş aldığını bilmek isterim,* diye cevap verdi.

“Steve?”

Steve yüzündeki sırtışı bastırmaya çalışarak karmaşık yüz ifadesiyle Pete’e doğru döndü. “Evet?”

“Kalıcı bir sakatlığı olabilir, dediğimi anlıyorsun değil mi? Korneasına işlemeye başlamış. Hayatının geri kalan kısmını kör olarak geçirebilir.”

“Doğru, peki,” diye cevap verdi. Pete’in neyden bahsettiği konusunda kesinlikle bir fikri yoktu. Zihninin içinde Tyler konuşuyordu: *Sorumuzu ev ortamına daha yakın bir hale getirelim. Eğer içlerinden birinin ölmesine izin vermek zorunda kalsaydın, o padre mio, hangisini seçerdin: kendi çocuğunu mu, yoksa tüm kasabamızı mı?*

Steve’in yüzündeki gülümseme bir anda silindi.

“Dediğim şeyi duyduğuna emin misin?” diye soruyordu Pete ısrarla.

“Evet, tamam.”

Pete adamın elini tuttu. Komşusunun ellerinin nasıl bu kadar yumuşak ve narin olduğunu merak etmeden duramadı. *Tuhaf bir uyumsuzluk,* diye düşündü. “Steve, onların yanına gitmen lazım,” diye yalvarmaya başladı Pete. “Seni Newburgh’e ben götürürüm. Sana ihtiyaçları var. Karının sana ihtiyacı var. Berbat bir durumun içinde olduğunun farkındayım ama hadi, hâlâ hayatta olan bir oğlun daha var ve orada, babası yanında olmadan yaşam savaşı vermeye çalışıyor.” Steve’in elini bıraktığında cansız bir uzuv gibi düştü. “Lanet olsun, burada olman doğru değil!”

Pete yeniden ağlamaya başlayınca o âna kadar kendisine söylenenlerden bihaber olan Steve yavaşça başını kaldırdı. Bilinci o klasik şimdi-burada anlarından birini yaşıyordu ve nedeninden tam olarak emin olamasa da

buradaya odaklanması gerektiğini biliyordu. “Gidemem, Pete,” dedi. Sesi sakın ve kendindeydi. “Burada kalmam gerekiyor.”

Pete’in omuzları kontrolsüzce titriyordu. Steve kolunu komşusuna dolayıp şöyle düşündü: *Kendi oğlumun ölümü için komşumu teselli ediyorum.* Buradaki ironinin biraz gülünç oluşu yüzünden gülmemek için dudağını ısırarak zorunda hissetti. Kahkaha atmak uygunsuz karşılanırdı herhalde. Sert bir acıyla bir anda yüzünü ekşitti. Ah, tabii ya: Alt dudağı mosmor, şişik ve yara içindeydi. Diğerleri onu o öğleden sonra dizlerini kendine çekip üst kat tırabzanlarının yanında çömelmiş halde, yumruğu ağzında, gözleri dışarıda, boğazı şişik, saçları darmadağın bir şekilde bulana kadar dudaklarını ısırıktan paramparça etmişti. Şimdiyse ağzının içine sızan kanın bakır tel tadı tehlikeli düşüncelerde gezinen zihnini gerçekliğe odaklamasına yardımcı oluyordu. Eğer şu an gülerse, muhtemelen ardından deli gibi çılgılık atmaya başlayacak ve en sonunda aklını yitirecekti.

Bu dediğin politik açıdan doğru olma çabası, baba, dedi Tyler kafasının içinde ve zaman algısını bir kez daha altüst etti; Steve’in şu an bir önceki zihin karmaşasından farklı olarak yapmaya çalıştığı bir diğer şey, Tyler’in o sabahki son sözlerini hatırlamaya çalışmaktı ama yapamıyordu.

Kristal berraklığında hatırladığı tek şey, Jocelyn’le birlikte eve varmadan hemen önce yaşadıkları sonsuz gereksizlikteki anlardı. Tıpkı şeffaf kopya kâğıtları gibi o anları kafasında bir sıraya koyarak evde yaşananlara çeşitli referans noktaları ve benzerlikler oluşturmaya çalışıyordu: *Walmart’tan çıktığımızda ne yapıyordu acaba? Peki ya o*

ahırdan halatı alırken biz ne yapıyorduk? Aklına gelen berbat hatıra kareleri dışında istediğini alamadı: Eğer... eğer... eğer... Beynini ele geçiren eğerler bir nevi işkence makinesi gibi suçluluk duygusunu körüklüyordu.

O da, Jocelyn de o gün işten erken çıktıkları için eve gelmeden önce Noel alışverişi yapmaya karar vermişler, fakat zamanlarının çoğunu kahve dükkânlarında ve mum reyonlarında dolanarak geçirmişlerdi. Kasım ayındaki olaylardan sonra çocuklara asıl hediyelerini Jocelyn'in doğum gününde, yani erkenden vermiş oldukları için Noel kutlamasını sade ama eğlenceli tutmaya karar vermişlerdi. Steve, Walmart Mega Mağaza'dan et çeşitlerine bakınırken Jocelyn de babasını birkaç günlüğüne görmek üzere hep beraber Atlanta'ya uçacakları Noel'in ertesi günü için üzerine güzel bir şeyler bakmıştı. Hava her zamanki halinden daha ağır ve kasvetli değildi. Kendilerine yol açmak adına birbirlerini ezen insanlar da yine her zamanki kadar düşüncesizlerdi. Bir grup dansçı kalabalığın içinden çıkıp The Bon-Ton'un önünde doğaçlama bir gösteriye kalkışınca bir süreliğine durup izlediler. Tüm o süre boyunca evlerinde akla gelmez bir dram yaşanıyordu.

Şimdi, yaşadığı şokun kendisini içine soktuğu kömür karası karanlıkta her şeyin hâlâ buram buram Tyler koktuğu odada otururken –düşünceleri sakin ve sıralı olmalarına rağmen mantık sınırlarını zorlayan bir seyrde ilerliyordu– eğer bunun olacağını bilselerdi ne yaparlardı diye düşündü. Bir şeyleri önleyebilme şansları olur muydu? Jocelyn'i Barnes & Noble'da o kadar uzun zaman geçirmek istediği için ya da kendisini Starbucks'ta mola vermeyi düşündüğü için suçlayabilir miydi –ah kahrolası gerizekâli, nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Eğer eve biraz daha erken varabilselerdi...

Torbalarını Toyota'nın bagajına yüklemişlerdi. Çoğu

arabanın sağıdaki I-84 ve I-87'ye doğru çıktığı otoparktan onlar Broadway'e doğru iki dönüş yapmışlardı. Onları şehirden çıkarıp soldaki Stowm King State Park'a yönlendirecek 9W'ye girene kadar önlerinde yalnızca iki adet trafik lambası vardı. O dakikadan sonra Black Spring'e doğru ilerleyebilecekleri 293 No'lu otoyola varana kadar sekiz kilometre falan gideceklerdi. İspanyol Engizisyonu'nun meşhur, efsanevi işkence aletlerinden olan sarkaçlı pala gibi tepelerinde sallanan o şeyle aralarında sadece sekiz kilometre vardı. Kat ettikleri her bir kilometreyle palanın parıldayan demiri insafsızca daha da derinlere iniyor, bildikleri, sevdikleri her şeyin bittiği haberini verecek antika bir saat gibi bir sağa, bir sola, bir sağa, bir sola sallanıyordu.

Eve dönüş. Her bir detay beynine serpiştirilmiş değerli taşlar gibi parlıyordu. Dikiz aynasından gözlerine vuran güneş. Hudson'un üzerindeki solgun ışık. Jocelyn'in yeni bir köpek almaları konusunda sunduğu teklif. Olanları zihninde döndürdüğü her seferde hayalet Steve ve hayalet Jocelyn'e sanki olanları geri çevirebilirlermiş gibi geniş bir u dönüşü yapıp uzaklara, çok uzaklara gitmeleri için çığlık çığlığa bağırarak istiyordu. Fakat bu, sonunun belli olduğu o korku filmlerinden birini izlemek gibiydi ve kaçınılmaz sona doğru ilerlemeye devam ettiler.

Golf sahasını geçtikten sonra Deep Hollow Yolu'na döndüler. Dereyi de geçince eve iyice yaklaştılar. Evleri aralık güneşinin soluk ışığı altında nefesini tutmuş ve bekliyormuş gibi boş görünüyordu. Torbaları ön kapıya taşıdıklarında Jocelyn elindekileri bırakmadan anahtar ve kapıyla güreşmeye çalıştığı için kendine güldü. Steve sıradaki şeyi biliyordu. Eşi onu öpünce sol kolunun altında taşıdığı Walmart torbası yere düştü. Jocelyn ona yardım ederken düşen torbanın içinde Noel ağacı süslerinin olmadığını dua etmesini söyledi. Kahkahalar evin derin

sessizliğini delip geçti –Fletcher’ın oradan oraya zıplayıp kuyruğunu sallarken, o eski şen sesiyle havlarken eve verdiği canlılık o öldüğünden beri yerini bu alışıldık sessizliğe bırakmıştı.

Antre; merdivenler. Ah Tanrım, merdivenler.

Onları üst katta bekleyen şey artık kırk saniye ötele-rindeydi.

Jocelyn e-postalarını kontrol etmek için yemek salonu tarafına geçti; Steve bir süre buzdolabını doldurmakla meşgul oldu. Tam o anda ani bir çekim gücü onu yaptığı şeyden alıkoyup üst kata doğru bakmasını sağladı. Steve’in batıl inançları olmasa bile herkesin ‘malum olma’ dedikleri türden şeyleri tetikleyen biyoritmik nitelikleri olduğunun bilincindeydi ve işkence odasından gelen kan dondurucu çığlıkları duyar gibi olmuştu. O çekim, bir anda esen o kuvvetli rüzgâr o sırada birkaç santimetre tepesinde duran sarkaçlı palanın istikrarlı sallantısının ta kendisiydi ve Steve bundan yalnızca yedi saat sonra, Tyler’ı raflara bağlandığı deri şeritlerden kurtarabilmek için oğlunun odasında acı içinde güreşecekti.

Buzdolabı kapısını kapattıktan sonra hediyeleri kucakladı. Giriş tarafına gidip yukarı çıkmaya başladı. Steve zihninde ilerleyen sahnedeki kendi benliğine seslenmeye çalıştı: *Geri dön oradan! Lanet olsun geri dön! On iki saniye sonra her şey bitecek; on, on saniye sonra pala yeterli alçaklığa...*

Fakat tabii ki de geçmişini kendisini dinlemedi. Merdivenleri bir bir çıktı; çünkü olacakları bilmiyordu.

Akşam yemeği saatine kadar kısa bir koşuya çıkabileceğini geçiriyordu aklından.

Tyler’in odasının kapısı açıldığında Pete VanderMeer içeri girdi. Komşusunu Tyler’ın yatağının yanındaki dö-

şemelerin üzerinde otururken görünce irkildi. Steve'in anlamlandıramadığı şey gözlerinde patlayan çok sayıda damarın gözyuvalarını kıpkırmızı yapmış olmasıydı.

"Hayır hayır, hemen çıkıyorsun buradan. Saçmalık bu," dedi Pete. Steve'i kolundan tutup kaldırmaya çalıştı. Daha o sabah Tyler'in ciğerlerinden çıkan havanın Pete'in ciğerlerine girmesini, ya da daha da kötüsü kapıdan dışarı çıkıp gitmesini engellemek için karşı koymaya çalıştı Steve; çünkü Tyler *onundu* ve odanın havasını bizzat o korumak istiyordu. Tyler'ı yaşatmak istiyordu.

"Şimdi beni iyi dinle: Karar verecek bir ruh halinde değilsin ve ben ne dersem onu yapacaksın. Hastaneye gidiyoruz. Karın çok kötü durumda. Mary elinden geleni yapsa bile ikinizin şimdi birbirinize her zamankinden daha çok ihtiyacınız var."

Onu Tyler'ın odasından çıkartırken Tyler'ın parmak izleriyle dolu kapıya dokundu. Steve, Pete'in oğlundan geriye kalan tüm izleri silmesine engel olmak için odadan kendi isteğiyle dışarı adımını attı.

"Mary'nin eve dönüp biraz olsun uyuyabilmesi için sizinle ben kalacağım. Lawrence, Mary'nin Poughkeepsie'de oturan ailesinin yanında. Onun, Steve, *Black Spring'de kalmasını istemedik* sözleriyle cümlenin kafasının içinde tamamlanışını duydu. Kalbi bir anda şiddetle kasıldı. *İyi fikir. Eğer Tyler'ı aldıysa sıradaki kişi Lawrence olacaktır, değil mi?*

Pete, Steve'e eşlik ederken o, aynı gün ikinci kez, zaman zaman kendisini çileden çıkarabilen hayat dolu küçük oğlunun o sırada antre yolunun yarısında kafası arkasına düşmüş halde yerde oturuyor olduğunu hatırladı. Kendi gözlerini konstrüksiyon yapıştırıcısıyla mühürlemişti; ağzıysa korkunç donuk bir gülümsemeyle büzülmüştü. Bunun nedeni ağzının içinin köygöçürenle dolu

oluşuydu. Matt'in her yanı salya içinde kalmıştı. Zehirli mantar parçaları tişörtüne dağılmışlardı. Döşeme tahtalarının arasından çıkan peri çemberinin içinde sıkışıp kalmıştı ve kurtulabilmenin tek yolunun hepsini yemekten geçtiği yanılıgısına varmıştı. *Kopardığı her mantarın yerine bir yenisi çıktığı için çember hiç bozulmamıştı.*

Silikon tabancası hemen yanında, yerde duruyordu.

Matt, akıl sağlığını tek ve etkili bir darbeye yerle bir edecek bir şeye şahit olmuştu.

Steve olduğu yerde dönerken kendi vücudunu ikiye ayıran o son pala darbesini tüm benliğinde hissetti. Sanki iç organları açılan delikten boşalıyorlarmış gibi vücudunun kendini bırakmasına izin verse de kendinden kayıp giden şey fiziksel bir olgu değil, o noktaya kadar bir zamanlar *olduğu* her şeydi. Yaşadığı duygu o denli gerçekçiydi ki, neredeyse gülme isteğine engel olamayacaktı.

Tyler, ahırdan aldığı bir parça halatla kendini asmıştı. Halatı kırıştan geçirerek boynuna bağladıktan sonra taburesini ayaklarının altından kaydırmıştı. Düşüşün etkisi az olduğu için o yükseklik boynunu kırmaya yetmemişti. Bunun yerine ölüm onu, bilinci tüm acıları algılayabilecek kadar yerindeyken, yavaşça alıp götürmüştü.

Cam gibi donuk, şişmiş gözlerinin üzerinde birkaç damla gözyaşı kalmıştı. Ölüm maskesi ürkütücü olduğu kadar hüznüydü de.

Ve Steve, havada sallanan cesedin arkasında çelimsiz bedeniyle dimdik durmakta olan Katherine van Wyler'ı yeni fark edebildi –Black Rock Cadısı, Kızıl Ölüm misali gece vakti bir hırsız gibi içeri girmişti ve Steve ancak şimdi emin olabiliyordu: Tyler, oğlu, onun Tyler'ı ölmüştü.

Pete VanderMeer olayın yedi saat sonrasında onu merdivenlerden aşağı indirirken Steve çığlık atmaya başladı.

24

Matthew Grant'i Newburgh'deki Aziz Luke'a göndermek kariyerinin en zor kararı olsa da, Robert Grim bunun sorumluluğunu alarak olabilecek her şeyi kabul etmişti. Bir süredir öngörülen kâbuslarla dolu olasılıklar, Jocelyn'in merdiven tırabzanlarından zorla uzaklaştırılacak duruma gelip çığlık çığlığa bağırması, Steve'in ise aynı anda alt kattaki yemek masasında oturup önündeki boşluğa tüm beyni silinmişçesine büyük bir konsantrasyonla bakmasıyla kendini gösterip gerçekleşmeye başlamıştı.

Grim'i arayan kişi Mary VanderMeer'di. Pratisyen hekimin, Walt Stanton'la beraber arabayı park ettiği sırada Warren ve Grim, telefon konuşmasından yaklaşık üç dakika sonra aynı kapıda buluştular –Grim, lanetin bu yerin çatısına bütün gücüyle çullanmış olduğunu aklından geçirirken ürperdi; *işte yine burası*, diye geçirdi aklından. Pete, ona eşiyle beraber Grant'lerin evinden gelen çığlıkları duyar duymaz yardıma koştuklarını söyledi. Ellerinden gelebilecek pek bir şey olmamasına rağmen onları ölmüş oğullarının etrafından uzaklaştırmak çok da önemsiz sayılmazdı.

Matt mutfak tezgâhının üzerinde sırtüstü yatarken Mary ve Jocelyn çocuğun yüzüne soğuk su çarpıyorlardı. Stanton lavabonun etrafındaki zehirli mantar kalıntıları nı görür görmez Matt'in onları yiyip yemediğini sordu.

Sorusunun cevabını almak için beklemeden çocuğu göbeğinden tutarak kaldırıp kusması için parmaklarını boğazına soktu.

O sırada Grim, Matt'in gözleriyle karşı karşıya geldi. Ah, Tanrım, o gözler.

Fildişi renkli opak plastik tabaka, bir iğneyle patlatıldıktan sonra havaları alınıp göz yuvalarına geri sokulmuş gibi bir görüntü vermişti.

Warren'ın Matt'le ilgilendiği sırada yukarı çıkan Grim'in duyguları direkt deliliğe uçuş yapan bir uçağa binmiş gibi çalkantıya girdi. Tyler Grant, o etkileyici, sempatik, gencecik kasaba çocuğu, kendini kırıktan geçirdiği bir iple asmıştı. Nedeni apaçık belliydi: Havada öylece duran bedeninin tam arkasında duran kişi. Grim'in görüntü algısı aniden gümüşü bir renge kaydı. Tüm sesler kesildi; Jocelyn'in ağıtları yavaş yavaş kısıldı. Neye uğradığını şaşırarak Grim, kendine acımadan sertçe dilini ısırp çevresindeki dünyanın yeniden yörüngesine oturmasını bekledi. Kendini şartelleri açmaya zorladı. Keder bir süre bekleyebilirdi; o an için önemli olan, herkesin güvenliğini sağlamaktı.

Stanton merdivenleri ikişer üçer çıkmayı bitirince elleriyle ağzını kapadı. "İsa aşkına. Ah, Yüce İsa."

Tyler'ın yerden bir metre yüksekte sallanan çıplak ayaklarının arkasında Katherine'in kirli, bakımsız elbisesi duruyordu.

"Bu tür durumlarda genelde ne yaparsın?" diye sordu Grim.

Stanton kendisine yönlendirilen soruyu anlayamadan şok içinde ona baktı.

"İntihardan bahsediyorum."

"Ha." Stanton başını dalgınca iki yana sallarken eliyle

saçlarını karıştırdı. “Bölge savcısını durumdan haberdar etmeliyim. Eyalet polisleri de özellikle erkek kardeşinin başına gelen şeyleri öğrendikten sonra olaya el atmak isteyeceklerdir.”

“Doğru ama önce *onun* gitmesi gerekiyor.”

Stanton döşemelerin arasından başlarını göstermiş olan mükemmel yuvarlaklıktaki peri çemberine nefretle baktı. Grim onların orada olduğunu fark etmemişti bile ve Stanton’ın baktığı yöndeki mantarları görmek onu o denli etkiledi ki eti karıncalanmaya, bacakları titremeye başladı. Yapılması gerekenlere odaklanabilmek adına tüm gücünü mantığıyla sezgilerine yönlendirmeye uğraşıyordu.

“Bunlar köygöçüren değil mi?” diye sordu Stanton. “Robert, o çocuğu acilen hastaneye götürmeliyim.”

“İmkânsız. Onu öylece oraya götürürsen hemen polise haber verirler. İhbarı yaparken Tyler’m intihar haberini saklarsak da durumdan şüphelenip aile içi şiddet soruşturması açarlar.”

Stanton, “Hastaneye gitmesi gerekiyor diyorum!” diye neredeyse bağırdı. “Ne kadarını yediği hakkında hiçbir bilgim yok ama bu mantarlar ölümcül şeyler. Ki o gözler—”

“Onu muayenehanene götürüp elinden ne geliyorsa onu yap.”

“O dediğini yapamayacağımı biliyorsun. Hipokrat yemini etmiş adamım ben.”

“Ben de HEX güvenlik amirliği yemini ettim. Sorumluluğu üstleniyorum. Dediğimi yap: çocuğun küçük kardeşine yardım et.”

“Ona ev ortamında bir yardımım *dokunmaz*! Ya onun buradan kaybolup gitmesi üç saat sürerse ne olacak? Bu çocuğun hayati tehlikesi var! Bu insanlar oğullarından birini zaten kaybettiler, Robert.”

Grim'in gözleri Tyler'ın kot pantolonunun cinsel organ bölgesindeki koyu lekeye kaydı. Ölürlen idrar kesesini boşaltmıştı. Grim arkasını döndü. Neden bu şey bu kadar zalim, bu derece haysiyetsiz olmak zorundaydı? Anlayamıyordu. Her şeye rağmen yıllardır uğraştığı bu tür rezil ve telaşlı durumlarla ilgilenirken, etik anlayışını bedeninde etkisini her saniye daha çok kaybederek ağrılarını aşamalı olarak artıran anestezi misali kapatmasına izin veren o sakın alçalmayı sonunda hissetti. Stanton bunu yapamazdı. Onun canını sıkan şey Amerikan Tıp Derneği'ne ettiği yemin değil –en az onun kadar riskliydi– yaşanan şeylerin gözler önüne serdiği korkunç gerçektir. “Dinle, Walt. Sence ben bu karmaşadan sıyrılmanın başka bir yolu olsun istemez miydim? Acil durumlarda kasabanın menfaati bireylerinkinden çok daha önce geliyor; bunu biliyorsun. Seçim şansımız yok. Tek umudumuz anneyle babanın içine düştüğümüz durumun farkına varmamaları. Buradaki işimiz biter bitmez sana haber veririm. Şimdi acele edip bir başlangıç yapmaya bak. Nasıl yapacağını bilmiyorum ama şu çocuğu Tanrı aşkına kurtar.”

Stanton yaklaşık bir-iki saniye içini kemiren şüpheyle olduğu yerde hareket etmeden dikildikten sonra hiç umulmadık bir şey yaptı: Tyler'm yanına yürüyüp elle-riyle çocuğun açık kalan gözlerini kapattı. Bu yaptığı şefkatli, hassas bir hareketti ve Grim gördüğü manzaradan yeterince memnun kalmıştı. Grim, yaptığı şeyin hemen ardından merdivenlere doğru koşan Stanton'ın arkasından, “Annesiyle babasının fark etmemelerine özen göster,” diye sadece onun duyabileceği şekilde seslendi.

Stanton, Matt'le birlikte çıktıktan kısa süre sonra Grim çalışan araba motorunun sesini duydu. Endişeleneceği şeylerden biri azalmış demek oluyordu bu. Yine de bir

dizi kaotik an onu beklemekteydi. Jocelyn'in histerisi yerini kafa karışıklığına bırakmıştı. İnsanları aramaya koyulmak istese de Grim ona bu eylemin kısa bir süre beklemesi gerektiğini söylemişti. Mary, Jocelyn'le birlikte kanepeye oturdu. Bir ara Jocelyn, buzluktaki tavuk göğüslerinin bu gece için çıkarılması gerektiğini söyleyince Mary onunla ilgilenildiğini belirterek endişelenmemesini söyledi. Gittikçe daha çok endişelenen kişi Grim'di. Yardım için Steve'e baktığında onun hâlâ yemek masasında boş gözlerle oturuyor olduğunu gördü. Jocelyn'in, Matt'in evde olmadığını fark etmesi yirmi dakikasını aldı; tabii Grim, Stanton'ın onu hastaneye götürdüğünü söyleyerek kadını bu konuda da yatıştırmaya çalıştı. Jocelyn ağlamaya başlayıp tekrar Tyler'ın yanına gitmek istedi. Tam bir keşmekeş yaşıyordu.

VanderMeerlar komşularıyla ilgilenirken Grim, Warren'a üst kata kadar eşlik etti. Önlerindeki seçenekleri tartıştılar. Katherine, önündeki cesedin kalıntılarını kemirmek için bekleyen bir grup açgözlü sırtlanı avından uzak tutmak için nöbet tutan dişi aslan misali hareket etmeden öylece dikilmeye devam ediyordu. Grim, içinde gittikçe büyüyen kontrol altına alınamaz bir korkuyla onun oradan ayrılmaya niyeti olmadığını hissetti. Bunun hesabı yapılmamış değildi tabii. Çetin bir sınavdı.

Resmen Tyler'm ailesinin acı çekmesini istiyordu.

Tıpkı bir zamanlar kendisinin de çektiği gibi...

En azından niyetini nihayet öğrenmiş olmadık mı?

Warren başını iki yana salladı. "Bilemiyorum Robert. Daha önce hiç onu kendi gücümüzle hareket ettirmeye kalkışmamıştık."

Bu dediği doğrudu. İş Katherine'i saklamaya geldiğinde HEX'in yaratıcılığının sınırı yoktu ama protokol,

ona dokunulmaması konusunda kesindi. Cadıyı kışkırtıkları takdirde kasabadan bir başka kişi daha ölebilirdi; dayanıksız kalbi, ya da zayıf beyin zarı olan biri her an onun dalgalarını hissedip olduğu yerde gözlerini bir daha açmamak üzere devrilebilirdi.

Katherine, üst katta hareket etmeden duruyordu.

Ahlaksız kelimelerini fısıltılarla etrafa saçıyordu.

Onlara meydan okuyordu.

Hadi gelin de bana bir dokunun bakayım millet. Gelin de dokunun. Bu kez kimin öleceğini hep beraber görelim.

Warren sinirle yerdeki köygöçüren çemberine sert bir tekme attı. Mantar şapkalarından biri cadının ceset uzvuna benzeyen ayaklarına doğru yuvarlandı.

Kahverengi ve eğri büğrü tırnaklarından birine değip durdu.

“Katherine,” dedi Warren ve boğazını temizledi. “Hey, Katherine.”

Grim’in boğazı bir parşömen kâğıdı kadar kurumuştu; yutkunduğunda dudaklarının arasından sinir bozucu, hafif bir inilti geldi. Warren’ı geri çekmek istese de yere çiviyle çakılmış gibi hissediyordu. Cadıyla *asla* konuşmamaları gerektiği konusu herkes tarafından açıkça bilinen bir gerçektir. Warren’ın o sırada bu kuralı ihlal ediyor oluşu, olabilecek her şeyin içinde en berbat durumdu.

“İstediyini aldın. Çocuk öldü.” Sesi sanki boğazına bir topak petrol tortusu kaçmış gibi pusluydu ve zar zor duyuluyordu. “Hadi şimdi işbirliği yapıp buradan beraberce çıkalım.”

Katherine hareket etmeden öylece durdu.

Aslında hayır: sağ elinin parmakları hafifçe seğirdi.

O dikişli gözkapaklarının ardında bir şeyler oluyordu.

Onlarla dalga geçiyordu.

Warren bir adım daha yaklaştı. “Hey, yeterince şey yapmadın mı?”

“Warren, kes şunu,” diye fısıldadı Grim; içine düştüğü şiddetli korkuyla akıl sağlığını yitirecek gibi hissediyordu. Black Spring’de iplerin kimin elinde olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu ve bu tehdide kadar hepsinin hayatı cadının merhametine bağlıydı. “Sen de boynunda halatla bu hayata veda etmek istemiyorsan o kışını kaldırıp hemen buraya gel.”

Zaman uzadıkça uzadı. Aradan kırk beş dakika geçti. Aşağı indiler. Grim’in Steve’i girdiği şoktan çıkarma çabası bir kez daha işe yaramadı. Dışarıda gökyüzü kanıyordu.

Warren, onu süpürge sopalarıyla dikkatlice itmeyi önerdi. Peki ama nereye? Gerekirse merdivenlerden aşağı iterlerdi ki yaşadığı düşüşle evden kaybolup gitsin. Tıpkı o pisliklerin kendisini taş yağmuruna tutabilmek için Philosopher’s Deresi’ndeki tankın başında sopalarla yaptıkları gibi. Grim, Jocelyn’in gözaltlarındaki koyu halkaları görünce duraksadı. Kasabadan yaşlı birinin daha hayatını tehlikeye sokmak mı? Ahlak anlayışı da kendini zaman kadar istikrarlı olarak değiştirebiliyordu.

Tekrar yukarıya çıktılar. Warren süpürge, Grim ise banyo paspasıyla. Alınlarından soğuk ter damlaları kayıp kayıp düşüyordu. Pür dikkat bir şekilde tuttukları sopalarla Katherine’i hafifçe dürtmeye başladılar. Kırılgan vücudu sallansa bile olduğu yerden kıpırdamıyordu –cansız, dikişli yüzünü neresine dokunulursa o tarafa çevirmesi dışında tabii.

Bir yandan Tyler’ın halatın ucunda asılı duran bedeni tuhaf olduğu kadar nefret uyandıran bir görüntü sergiliyordu.

İkisi de bu resmin gölgesinde durumu pek zorlama yanlısı değildiler.

"Ben bebeğimin yanına gitmek istiyorum!" Jocelyn'in yürek burkan feryadı alt kattan duyuldu. Grim ve Warren birbirlerine korku dolu gözlerle baktılar ve kısa süre sonra Pete VanderMeer da yukarı, onların yanına geldi. Kendini kaybetmiş olduğu her halinden belli olmasına rağmen bir süpürge de o kapmıştı. Grim bu adama derin bir minnettarlık hissetti.

"Aşağıda durumlar nasıl?" diye sordu sessizce.

"Karışık," dedi Pete. "Böyle bir soru sorman biraz yersiz değil mi? Ha bir de, Mary kendine bir demlik dolusu papatya çayı yapıyor." Gözyaşlarının ardından ufak bir kahkaha attı. Söylediği şey gerçekten de tuhaftı: sanki papatya çayı dayanılmaz acılara dermandı.

Üçü bir yandan Katherine'in vücudunu Tyler'ın yanından sağa doğru uzaklaştırmaya uğraşırlarken kadın en sonunda öne doğru sendeleyerek bir adım atabildi. Grim deli gibi atan kalbinin bir atış kaçırdığını hissetti. Warren daha sert itmeye başladı, cadı, göz açıp kapayıncaya kadar havada asılı duran çocuğun tam önüne, üçünün de tam ortasına doğru ani bir hareketle geçiverdi, ki Grim o sırada onun tısladığını duyduğuna yemin edebilirdi. Grup ani bir şokla geri kaçtı. Warren kaçarken tökezleyip peri çemberi parçalarıyla dolu zemine kalçasının üzerine düştü.

Geri kalanlar dehşet verici bir hızla etrafa yayıldılar. "Jocelyn!" diye bağırdı aşağıdan birisi—Grim bunun Mary olduğunu fark etmişti—ama o ânın şokuyla neler olduğunu anlamaya da, onu durdurmaya da fırsatı olmamıştı. Tek duyabildiği şey, Jocelyn'in boğazına sığamayarak gittikçe artan hırıltılarının merdiven tarafından gittikçe daha da yaklaşıyor olduğu, tek görebildiği ise yırtıcı bir hayvan gibi gösterdiği dişleriydi. Kimse ne olduğunu anlamadan elinde

tuttuğu, ağzına kadar papatya çayıyla dolu olan demliği cadının yüzüne çarpıverdi.

Bu son hareketin yarattığı etki hayret vericiydi. Patlar patlamaz karşı duvara saçılan cam parçalarıyla karışık kaynar su, Grim refleks sonucu kendini kurtarmasaydı onu da bir güzel haşlayacaktı. Cadı, durduğu yerde ayaklarına kadar eğilerek ânında gözden kayboldu. Jocelyn, elinde kalan plastik sapı çığlıklar içinde bir kenara fırlatıp kollarını ölü oğlunun cansız bedenine doladı.

Polis gelip birtakım sorular sordu. Tanrı'ya şükür Mary VanderMeer, Jocelyn'i Aziz Luke'a götürmüştü çünkü Grim yasa boğulmuş kadının kendisine yöneltilen soruları cevaplayabileceğine ihtimal vermiyordu. Pete'e 911'i arattıktan sonra Steve'in yanına inip ona konuşabilecek durumda olup olmadığını sordu.

Steve uzak, karanlık bir diyardan geri dönüyormuşçasına kendisine sorulan soruyu gereğinden fazla ağır bir tavırla özümsemişti. Sonsuz mutsuzluk perdesi altından bakan gözlerle, "O zaman Tyler'ı oradan indirecekler mi?" diye sordu.

Bu son damla olmuştu; Grim, bu durumun kendisine bile fazla geldiğini hissedip kederli babayı kollarının arasına aldı ve sarabildiğince sıkı sardı. "Evet," dedi Grim bu pozisyonda karşısındakinin gözlerine bakmak zorunda olmadığına şükrederek, "aynen öyle yapacaklar, dostum." Bir yandan zihninde oluşan mesleki duruma odaklanabilmek adına kendini kontrol altında tutmaya zorladı: Steve, en azından neler yaşandığının bilincinde olacak kadar kendindeyse, bu polise neyin söylenip neyin söylenmemesi gerektiğinin ayrımını yapabilecek durumda olduğuna işaret etti.

Grim adamı bırakıp sandalyesinde doğruldu. “Steve, sana bunu sormam gerekiyor. Bunu, bu durumu aydınla-
tabilecek herhangi bir şey yaşandı mı?”

Steve başını yavaşça iki yana salladı.

“Ağzından çıkan bir şey olabilir mesela?” Steve başı-
nı sallamayı sürdürürken Grim devam etti: “Sana bunu
Konsey’e bilgi toplamak için sormuyorum. Bilmediğim
bir şeyler olduysa eğer, güvenlik açısından öğrenmem
şart. Tyler’m üzerinde çalıştığı internet sitesinden habe-
rim olsa da onun böyle bir şeye yol açtığını sanmıyorum
çünkü nedeni o olsaydı tüm bunlar çok daha önce yaşa-
nırdı. Ayrıca geçen aydan bu yana dizüstü bilgisayarını
takipteyiz ve onu yeni bir şey üzerinde çalışırken yaka-
lamadık. Uğraştığını bildiğin daha farklı şeyler var mı?
Tanrı aşkına işler nerede ters gitti de bizi bugüne kadar
getirdi?”

Steve içten ve sakın bir tavırla, “Bilmiyorum, Robert,”
diyebildi sonunda.

Grim ona dönüp bakışlarıyla karşılaşınca adamın doğ-
ruyu söylediğine inandı. Steve şoka girmiş olabilirdi ama
bir o kadar da zihni bulanmış durumdaydı. Şimdilik ada-
mın üstüne gitmeyi bırakmayı seçti; beyni yeteri kadar
şeyle dolup taşıyordu zaten. Omzunu sıvazladı. “Kendini
çok yorma dostum. Seni bu gece ararım.”

Grim, Steve’in kendisine teşekkür etmesiyle araba
anahtarlarını eyalet polisi soruşturmasında aile dostları
sıfatıyla yanlarında duracak olan Warren’a verdi. Evden
çıktığında rahatlamıştı. Ölümü, ağır, bulaşıcı bir hastalık
gibi üzerine çöken evde bulunduğu her saliseyi sonuna
kadar hissetmişti. Bu düşüncenin ucunun boş olduğunu
elbette biliyordu ama sanki bu evde ölüm, karanlığın
yasalarına uyarak ve felaket üstüne felaket doğurarak

bir hastalık gibi yayılıyordu. Robert Grim, bir çift lastik gibi hissettiği bacaklarıyla arka kapıya doğru koştu. Arka bahçeyi yarılایana kadar durmadı; durduğunda da başını geriye atarak akşam havasını ciğerlerine derin nefeslerle çekip titreyen kalçalarına hâkim olmaya çalıştı.

Kafası karışık, ne yaptığını bilmez halde eski danışma bürosuna doğru yola koyuldu. Polise rast gelmemek için ay ışığının zemindeki sisin üzerine yansıdığı boş bir tarladan dümdüz yukarı çıkan ormanlık yolu tercih etmişti. Geçen hafta kendini gösteren sıfırın altındaki dereceler buzların çözülmeye başlamasıyla devam ediyordu; hava nem dolmuştu. Grim, verdiği nefesi küçük bulutçuklar halinde görebiliyordu.

Birkaç dakikaya kalmadan orman yolunu seçtiğine pişman oldu.

Önünü aydınlatmak amacıyla cep telefonunun ışığını açıp adımlarını daha seri atmaya başladı. Solunda kalan baldıran otları, köklerinden kara bir duvar gibi yükselmişlerdi. Tepelerde bir yerlerde, kuzey ve batı yönlerine doğru belli bir mesafe uzaklıkta insanlar köpeklerini gezdirir, akşam yürüyüşlerine çıkar ya da yaz akşamlarında sevişirlerdi. Ama burada, bu lanetlenmiş yerde bu tür aktiviteler olmazdı. Black Spring'de hiç kimse hava karardıktan sonra dışarı adımını atmazdı.

O küçük çocuğun gözleri...

Kim kendine böyle bir şey yapardı ki? Bunu Katherine mi ona yaptırmıştı, yoksa ona kendini kör etmek isteyeceği kadar akıldan uzak bir şeyler göstererek çocuğun kendi kendini kör edip cadının ürkünç bir imitasyonuna benzemesine mi yol açmıştı? Gücü nerelere uzanabiliyordu?

Jocelyn'in cadının yüzüne papatya çayıyla dolu demliği çarpışı geldi aklına fakat bu seferkinde kendi gözlerin-

den kan fişkırıyor ve ayağı sendeleyerek merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu.

Toparla kendini, seni salak.

Fakat her şeyden bolca etkilendiği için düşüncelerini yatıştıramıyordu. Rüzgârın esişinde, ağaçları gökyüzüne harmanlayışında garip bir şeyler vardı. Robert Grim, karanlığın kendini ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak aceleyle yoluna devam etti. Bu bölgede kuşkuculuğuyla zihin karışıklığı kendilerini daha kontrol edilebilir bir şeyin eline bırakıyor, onu kafasında yeni sorular oluşturmaya zorluyordu. Böyle bir şey nasıl olabilmisti? Grim'in HEX'te güvenlik amirliği yaptığı otuz yıl boyunca Katherine daha önce bir kere bile böyle bir saldırıda bulunmamıştı. 1967 yılında ağzının köşesindeki dikişi açanlar dışında o zamandan bu yana kimseyi intihara sürüklediğinin kaydı tutulmamıştı. Buradaki herkes Katherine'in fısıltılarının ne tür şeylere yol açabildiğinin farkında olduğu için riske girip bu tür işlere parmağının ucunu bile bulaştıran olmazdı. Tyler ve arkadaşlarının yaptıkları eşek şakaları ve çektikleri videolarla sınırları zorladıkları bir gerçek olabilirdi, fakat Tyler parlak bir çocuktü ve asla öylesine büyük bir hataya kalkışmazdı, değil mi? Şimdi, her şey için artık çok geçen Grim, Tyler'm aktivitelerinden Meclis'i haberdar etmeyerek yanlış bir seçim yapmış olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Olan olduktan sonra bu aydınlanmayı yaşamam kolay tabii. Kusura bakma ama çeneni kapalı tutman onun pek de yararına olmadı.

Durup etrafına baktı. Bir şey onu takip ediyordu.

Ayakları buzlanmış zeminde kaymaya başladı. Dengesini kazandığında hareket ettiğini hissettiği şeyin –sis mi kendisine oyunlar oynuyordu yoksa akli mı; bilinmez– gitmiş olduğunu gördü. Büyük bir ivedilikle bir

anda koşmaya başladı. Aniden içine doğan nedensiz korku ve tüyler rpten bir önseziyle anlamlandırılmadığı bir şeyler kafasına dank etmişti.

Korkunç bir şey ona doğru yaklaşıyordu.

Sebep ve sonuç ilişkisinin sürekli düşüşünü yaşıyordu. Katherine'in göğsünü yaran maket bıçağı. Köpeğin lm. Lanetli dere. Taşlamanın ardından kasabayı saran delilik. Ceza memurunun ellerinde ölümün kıyısına kadar yuvarlandıktan sonra zar zor kurtulan Jaydon. şimdi ise Tyler.

Çocuklar yerleşim bölgesinin duvarlarının dışındaki alanlara çukurlar kazıp, tabut olarak gömmek için sırtlarında taşıdıkları meyve kasalarıyla geçit töreni düzenliyorlarmış. Aileler çocuklarının ruhlarının kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş olabileceği ihtimali üzerinde durarak bu oyunu kötü bir alamet olarak değerlendirmişler.

Eski Hopewell evinin yanından geçen çakıllı patikayı takip ederek nihayet Deep Hollow Yolu'na varabildi. Yol iyi aydınlatılmıştı. Eski Popolopen Danışma Bürosu'na yürürken sendeleyerek yoluna devam etti.

Çatının ucuna, çatı süslemelerinin hemen üzerine kahverengi bir baykuş tnemişti. Kuş, ona yırtıcı hayvanlara özgü parlak ve tekinsiz gözlerle dindik bakmaktaydı. Grim, böyle bir şeyin içini neden felaket ve belirsizlik dolu hislerle kapladığını anlamadan kuşu oradan kovalamak için ellerini ırttı. Canını sıkan şey, kuşun bırak hareket emeyi, gözlerini bile kırpmayışıydı. Ancak Grim yerden eline taş alıp acımasızca ona doğru fırlattığı zaman güçlü kanatlarını çırparak oradan uzaklaşmaya karar verdi.

İçeri girdiğinde Grim, Katherine'in Lower South tarafında bir mutfakta görülmüş olduğunu öğrendi. Claire

ve Marty'yi eve gitmeleri için görevlendirip o bölgenin sakinlerine gözlerini cadıdan bir saniye bile ayırmamalarını tembihleyerek Point to Point'e yönlendirdi. Papatya çayı kazalarının işe dahil olduğu bir habere denk gelmedi. Grim, kontrol merkezinin arkasında kalıp güvenlik kamerası görüntüleri üzerinde çalışmaya koyuldu. Görüntülerdeki anahtar anların arasında ileri geri yaparak kareleri tekrar tekrar inceledi. Matt'ın otobüs durağından eve gelişini gördü. Grant'lerin evinin koyu renk pencerelerinin ardındaki aldatici sakinliği gördü. Tyler hangi belirsizlikte ölümün pençesinde oyalanmış olabilirdi? Matt'ın okuldan eve dönüşüyle ebeveynlerinin garaj yoluna girişleri arasında tam tamına bir buçuk saat vardı; onun dışında görülecek tek bir şey bile yoktu. İçeride yaşanan sürreal, zoraki normallliği göz önünde bulundurursa bu böyleydi.

Warren, Aziz Luke'tan aradı. Steve Grant, Pete VanderMeer ve cenaze levazımcısıyla birlikte Black Spring'de kaldığı için o tarafa sonra geçecekti. Matt, köygöçürenler yüzünden ağır bir sindirim zehirlenmesi geçirmişti ama şu an tehlikeyi atlatmış gözüküyordu. Doktorlar gözleri üzerinde çalışmaya geçmiş olsalar da görme yetisinin kurtarılabileceğine dair bir garanti yoktu. Warren, çocuğun uyanıp konuşmaya başlaması ihtimaline karşı Newburgh'de kalmayı istiyordu —bu durum yüksek oranda olasılık dışıydı ama imkânsız da değildi.

Grim telefonu kapattı. Olası halk ayaklanmasını önleyip olayları gizlilik içinde yürütmek adına çeşitli stratejiler üzerinde düşünüyor olmasına rağmen gözden kaçırmış olabileceği ve felaket kendini göstermeden önce büyük bir hızla ortaya çıkarması gereken o şeyle ilgili davetsiz düşüncelerini başından defedemiyordu. Beyninin içinde cenaze çanları gibi çalıyordu bu düşünceler. Odağını daha

gerçekçi meselelere sabitlemeye uğraştı: Steve ve Jocelyn'e sorması gereken sorular, kamuya açıklayabileceği konular, cenazenin kasaba içinde mi yoksa dışında mı yapılacağı ikilemi. Ya Katherine kendi çıkardığı yangını seyretmek üzere gelen bir kundakçı gibi cenazenin tam ortasında, dışarıdan gelen akraba ve tanıdıkların içinde birdenbire beliriverirse ne olurdu?

Belki her şeyi planlamıştı. Belki Tyler 'ın ölümü karanlık, önceden belirlenmiş bir projeydi.

Grim, sanki bu düşünceyi biri dışından söylemiş gibi olduğu yerde sıçradı. Bedeninin her bir noktasında hissettiği karıncalanma hissiyle gözlerini kocaman açıp masada yanında duran cep telefonuna baktı. İki saniye sonra telefon çaldı. Arayan Claire'di.

“Alo?”

“Robert, kadın buradan ayrıldı. Az önce aniden gözden kaybolup gitti.”

Bir süre o ağır, bayat ceset kokusunun nereden geldiğini anlayamadı. “Peki, o zaman siz...” diye başladığı sözlerine duyduğu fısıltılarla ara vermek zorunda kaldı. Arkasını döner dönmez Katherine'in işkence görmüş, kâbus gibi suratıyla karşı karşıya geldi. Dikişlerle dilimlere ayrılmış dudaklarıyla sırtırken dikişlerini zorluyordu. Sol taraftaki açık köşe büyük bir konsantrasyonla kıpırdarken oradan çıkan sözler beynine işliyordu. Grim, elindeki telefonu attığı çığlıkla yere düşürdü; geriye doğru sendelerken masasının üzerine yuvarlanıp kalemliklerden birini de telefonun yanına gönderdikten sonra kendini de yerçekimine kaptırdığı diğer eşyalar gibi en beklenmedik anda yerde buldu.

Sakin ve tetikte adımlarla ona doğru yürüyen Katherine masanın etrafında dolanıp Grim'in tam önünde durdu.

Düşen telefonda, “*Robert? Robert!*” sesleri geliyordu.

Black Rock Cadısı çıplak, gri ayaklarının üzerinde gittikçe daha da fazla yaklaşırken Grim ayağa kalkamıyor, kaçmak için kalçasının üzerinde mücadele vermeyi sürdürüyordu. Uzun tırnakları hastalıklı bir sarılıkla uzarken en uca doğru kıvrılmışlardı. Demir zincirler çelimsiz bedeninin etrafında şingirdiyorlardı. Yaşadığı sınırsız panikle Grim büyük ekrana çarptıktan sonra köşeye sıkıştı –ah, hep bir köşeye sıkışma olmaz mıydı zaten?

Katherine katı vücuduyla üzerine eğildikten saniyeler sonra dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı. Ölü kadına dokunmadan ondan kaçabilmek imkânsız olduğu için Robert Grim köşesinde hareket etmeden kulaklarını elleriyle tıkayıp yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. Fakat bu seferki şarkı Katrina & The Waves değil, hayatta kalma çabasıyla çıkardığı acınası inlemelerin oluşturduğu detone notalardı ve kendini cadının fısıltılarından korumaya çalıştığı süre boyunca onun dikişli gözyuvalarına bakmak ve hastalıklı derecede çamur ve ölüm kokan o berbat nefesini içine çekmek zorundaydı.

25

Matt cumartesi öğleden sonraya kadar suni komada bırakıldı. Steve, Jocelyn, Milford Hampton (Jocelyn'in Atlanta'dan gelen babası) ve Mary VanderMeer hastane avlusunda oturup neredeyse hiç yemedikleri öğle yemeğinin başından kalktıktan sonra saat dört gibi Matt uyandı. Kısa sürede hiçbir dış uyarıcıya tepki göstermediği belli olunca kendisine katatonik stupor teşhisi konuldu. Onu hastane yatağında, kötü durumdaki solgun bedeni ve hastalık saçan ihtişamlı bir yüz maskesini andıran göz bandajlarıyla buldular. Asıl kötü olan şey ise sertleşen kasları yüzünden başının yastığın birkaç santim yukarısında *havadada* asılı gibi duruyor oluşuydu. Uzman doktor bandajları değiştirirken sağ gözbebeğinin refleks göstermediği haberini verdi. Sol gözünün de kornea nakli söz konusu olmazsa görme imkânı yoktu. Steve kendi tıbbi tecrübelerine dayanarak o bandajların altındaki manzaranın nasıl olduğunu biliyordu: iris yokmuşçasına tüm göz yuvarlağına yayılan karlı beyaz, bulutlu bir görüntü.

Ne Steve'in ne de Jocelyn'in gözüne uyku girmişti. Jocelyn Black Spring'e geri dönmek istemediği için Bay Hampton'm kaldığı Stewart Uluslararası Havaalanı'nda bulunan Ramada Otel'e kayıt yaptırdılar. Steve, Jocelyn'in nasıl olduğuyla ilgilenebilecek durumda değildi. Kahvaltıda gözüne ağır bir gribe yakalanmış gibi görünmüştü. Tutarsız cümleler sarf ediyordu. Yaşadığı şok, Black Spring

protokolünü tamamen unutmasına sebep olmuştu: Cadıyı dilinden düşüremiyordu ve bir noktada babasına, “Katherine yaptı,” diyerek olanları ağzından kaçırdı. Jocelyn’in üstesinden gelinebilir kafa karışıklığıyla bir süredir uğraşıyor olan Mary, dediği şeyin aksini iddia etmeye çalışmadan arkadaşını tutup kadınlar tuvaletine götürmüştü.

“Tanrım, ne berbat bir çukurun içindeyiz,” dedi Bay Hampton. Gözleri kan çanağına dönmüştü; bir süredir tıraş olmuyordu. Steve, Jocelyn’in babasını severdi ama aile bireylerini hayatlarına tam zamanlı katma imkânı olamamıştı –şimdiyse birbirinden kilometrelerce uzakta olan iki ayrı dünya doğal seyirle alakası olmayan gelişmelerle birbirlerinin içine bir girdabın içine kayar gibi kaymışlardı. “Steve, Jocelyn’in dilinden düşürmediği bu Katherine kim oluyor?”

Steve o âna kadar karısına iki kelime etmemişti. Zihni kör bir düğümün kritik anlarını art arda oynatmayı sürdürürken kendisi o denli büyük bir acıyla baş etmekteydi ki, bilincinin bir kısmının dışarı kapalı olduğu o ilk durumunda dönmesi çok zor olmadı. En azından çalışan küçük kısım kendisine yöneltilen soruyu kayda alabildi.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı kayınbabasını. İlk başlarda kendi oğlunun ölümü hakkında yalan söylemek zorunda kalmanın adaletsizliğinden yakınıırken şimdi verdiği cevabın ağzından bu kadar kolay çıkması onu rahatsız etmişti. “Hâlâ şokta. Zaman algısı birbirine girmiş durumda. Geçmişinde Katherine adında tanıdığı biri var mıydı?”

“Bilmiyorum.” Yaşlı adam aniden gözyaşlarına boğuldu. Masanın üzerine doğru eğilip Steve’in elini titreyen yumruklarıyla kavradı. “Buna inanamıyorum. Tyler ve intihar? Yani, neden? Jocelyn ve sen bunun geldiğini hiç mi göremediniz?”

Son kelimeleri söylerken Steve'in ellerini sertçe salladı. Bir anda siniri artan Steve, *Hayır efendim*, diye cevaplamak istedi bu soruyu. *Köpeğimiz geçen ay hiçbir ölümlünün tırmanamayacağı yükseklikteki bir ağaçta asılmış olarak bulundu, bir de geçen ay kasabadan birkaç çocuğa yapılan işkenceyi meydanda toplanıp izledik. Bir çeşit kasaba şenliği gibi bir şey diyebiliriz. Ama kahretsin ki, bu gelen intiharı göremedik. Tyler öylesine...*

Birden kayınbabasının söylemek üzere olduğu şeyin farkına varınca yaşadığı paniği boğazında hissetti çünkü birinin o sözleri dışından söylediğini duymak istemiyordu. Yine de söylendiler işte ve bunu duymak, açık yaralarına bastırılarak sürülen tuz etkisi yaratı: "Tyler öylesine hayat dolu bir çocuktu ki."

Evet, öylesine hayat doluydu ki Tyler... Ne parlak bir çocuktu, değil mi? Neden onun hakkında geçmiş zaman eki kullanarak konuşuyorsun seni moron? İncelendikten sonra kapanıp depoya tıkılmış bir dosya gibi. O hâlâ hayat dolu. "Yardım et, baba," diye sorduğunda ne yaptım biliyor musun? Ne yaptım?

Steve ağır ağır başını iki yana salladı. "Bilemiyorum, Milford."

"Not falan da mı bırakmadı? İçinde ne olduğunu bilmek istemesem de o tür bir şeyin varlığı eminim ki beni biraz olsun rahatlatırdı."

"Hayır. Bilmiyorum." Jocelyn'le Mary hangi cehennemde kalmışlardı? Steve bu ânın bitmesini istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Bay Hampton kırılğan ellerini geri çekip bakışlarını aşağı indirdi. "Tyler'in bunu küçük kardeşine kendisinin yapmış olması mümkün mü? Bir çeşit cinnet yaşamış olamaz mı?"

Steve'in kendine hâkim olabilmesi için delik deşik

olan dudaklarını tüm gücüyle ısırması gerekti. Titreyen sesiyle cevap verdi: “Bilmiyorum, Milford.”

Matt’ın doktoru ve hastane psikiyatristiyle hep beraber konuşmak için küçük bir odaya alındılar. Warren Castillo da gerektiğinde yardıma koşabilmek ve gözlerini ikisinin üzerinden ayırmamak için yanlarında duruyordu. Jocelyn sabah olduğunda biraz daha kendinde görünüyordu; ağzından gizli bir bilgi kaçırmadı. Onun yerine hıçkırıklara boğulup masadaki Kleenex kutusundan gereksiz miktarda kâğıt mendil israfı yaptı.

Çoğunun cevapsız bırakılacağı öngörülen soruların ardından doktor, “Sizinle konuşmak istediğim bir başka hassas konu daha var. Bu ara Matt’ın kornea nakli için uygun bir donör yok. Ameliyata ne kadar erken alırsak görme yetisini ona geri kazandırabilme şansımız o kadar fazla. Tyler’ın korneasının kardeşi için kullanılması konusunu düşünür müydünüz?” diye sordu.

Steve bu soruyu bir şekilde bekliyor olsa da yine de bayağı şaşırdı. Psikiyatrist, “Hemen cevaplamak zorunda değilsiniz. Bir süre düşünün. Belki de ne kadar kötü olursa olsun bu, onun ölümüne farklı bir anlam katar,” dedi.

Tabii, değil mi? diye düşündü Steve. Hadi ikisini birbirine karıştırıp ortaya tek bir sağlıklı evlat çıkartalım. Burada yatan bir mantık varsa bile beni aşıyor. Buna rağmen zaman kaybetmeden evet cevabını verdi çünkü yapılması gereken şey aşikârdı.

“Ya siz, hanımefendi? Siz ne düşünüyorsunuz?”

Jocelyn gözlerini sildi. “Eğer senin için de tamamsa, Steve, yapalım. Tyler, Matt için her şeyini verirdi.”

Hem doktorun hem de psikiyatristin ağzını bile açmadığı rahatsız edici bir sükûnet yayıldı odaya. Warren kaşlarını kaldırıp herkesi dikkatle gözlemledi. Jocelyn yeniden ağlamaya başladığı için fark edemedi ama Steve anladı: Kimse kadının dediğine inanmamıştı. Hepsi de Jocelyn'in babasının düşündüğü gibi çocuğun kendini asmadan önce silikon tabancasıyla kardeşine zarar verdiği kanısına varmışlardı. Bu ortak sanının varlığını Warren da anlayınca durumdan memnun oldu. Steve kalbinin yırtılarak ikiye ayrıldığını hissediyordu. Oğlu, Tyler, hiçbir aklın alamayacağı büyük bir güçle lanetlenmiş olan biri tarafından kendi hayatını sonlandırmaya zorlanmıştı; Matt'e bu denli zarar vermiş olan güç, büyük oğlunu öldüren gücün aynısıydı fakat asıl kurban herkes tarafından deli ilan edilmişti. Gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde boy gösteren akranları gibi bir işe yaramaz, rezil ve kana susamış bir genç daha.

Steve'i ilk kez ağlatan şey içten hissettiği adaletsizlik duygusuydu: onu parçalara ayırmış olan derin kederle uzun, güçlü hıçkırıklara boğuldu. Günlerdir Jocelyn'i teselli etmek için toparlayamadığı gücü, kendisini sakinleştirmek için de bulamadı. Hüzne boğulmuş yalnızlıklarıyla yan yana duran iki sandalyeye oturmuşlardı ve Steve, karısı onu rahatlatmak istese bile bu yardımı kabul edermiydi, emin değildi.

Warren ikisini alelacele hastanedeki Hudson View Cafe'ye götürdü. Geniş pencere, ardında aheste aheste akan nehrin kendisine eşlik ettiği ağaçlıklı otoparka bakıyordu. Daire şeklindeki park alanının ortasında kalan devasa Noel ağacı, hafiften karanlığa çalmakta olan günün içinde ileri geri sallanıyordu. Sabah vakti bastıran sıcağın büyüğü çiğ, soğuk bir aralık akşamıyla bozulmuştu. Çok uzakta değil, aynı binanın farklı bölgesinde bulunan

morgda oğlu çırılçıplak masaya yatırılmış parçalara ayrılıyor olmalıydı. Patoloji uzmanı tüm hayati organlarını sökecekti.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Warren, “ama Tık Sıkıştır görevlileri kendilerini gösterip cenaze organizasyon işlemlerine başlamadan önce uğraşmamız gereken birkaç mesele var. Tyler’ın yakılmasını mı, yoksa gömülmesini mi istiyorsunuz?”

Beklemeden, “Gömülmesini,” diye cevap veren Steve’e Jocelyn şaşkınlık içinde baktı.

“Steve?”

Para problem değildi ama buna rağmen cenaze masraflarını karşılayacak sigortaları yoktu. Steve her zaman kendilerinin yapılı bir mezara sembolik anlamlar yükleyen tipte insanlar olmadıklarına inanmıştı. Geçmişte bir dönem konusu açıldığında, birbirlerine yakılmak istediklerini belirtmişlerdi –elbette ölümün uzak görüldüğü o dönemde bu konudaki fikirlerini varsayımsal olarak beyan etmişlerdi. Ama şimdi kafasında canlanan şey, yakma töreninden sonra eve doluşan akraba ve tanıdıkların Tyler tam firma verilirken getirdikleri salatalarla kişilere yumulmalarıydı. Sıcaklık onun o yumuşacık tenini yakıp kavuracak, saçları kül olurken hayatı boyunca vücudunu dimdik tutan kasları dakikalar içinde bozulacaktı. Bacadan savruşturulan dumanının soğuk havada etrafta uçuşacak olan molekülleri dağılarak binlerce çatıya konduktan sonra Tyler’dan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Bu ihtimal Steve’in katlanabileceğinden fazlaydı ve her ne olursa olsun oğlunun kendisine yakın kalmasını yeğliyordu.

“Onu gömeceğiz,” diye tekrarladı.

“Steve, bilemiyorum,” dedi Jocelyn. “Tyler hep dışarıda kalan şeyleri keşfedebilmek için Black Spring’den

kurtulmak isterdi. Sence de küllerini uygun bir yere serpiştirsek daha iyi olmaz mı?”

Steve pes etmemeye kararlıydı. Nedeninden tam olarak emin olamasa da, bu yaptığı bir nevi bencillik olsa da sanki dışarıdan bir güç onu, bunu yapmaya cesaretlendiriyor gibiydi ve içinden gelen bir ses bu kararının önemli olduğunu söylüyordu.

“Onun bizimle kalmasını istiyorum, Jocelyn. Gidip onu ziyaret edebilmek istiyorum.”

“Peki, senin dediğin gibi olsun,” dedi kadın. Sonuçta vefat eden kişi Tyler’dı; konu Matt olsaydı son sözü kendisi söylerdi.

“Onu nereye gömmek istiyorsunuz?” diye sordu Warren.

Steve, *Arka bahçeye, Fletcher’in yanına*, diye geçirdi aklından ve bu düşüncenin beyin kıvrımlarına dokunmasıyla tüm vücudunun buz kestiğini hissetti.

“Black Spring’e.”

“Ben de bundan korkuyordum,” diyerek iç çekti Warren.

“Problem mi var?”

“Hayır. Tabii ki de yok. İstedığınız kararı vermekte özgür olduğunuza emin olabilirsiniz. Doğrusunu söylemek gerekirse biz biraz endişeliyiz. Katherine’in alışkanlıklarının değişmiş olması kasabadaki herkesin ödünü patlatıyor. Yani, artık ondan ne geleceğini kestiremiyoruz.”

“Warren, Tyler bir şekilde onun fısıltılarını duymuş olmalı. Akla uygun tek açıklama bu olabilir, değil mi? Olanlar korkunç bir kazaydı.”

Warren sesini alçalttı. “Dün gece Robert’a saldırmış.” Steve ve Jocelyn şok içinde adama baktılar.

“Endişelenmeyin, o iyi. Bu gelişme hepimizin üzerin-

de soğuk duş etkisi yaptı. Anlayamıyoruz –kasıtlı bir saldırıymış gibi görünüyor.”

Jocelyn, “Neden böyle bir şey yapsın ki?” diye sorarken sesi titremeye başlamıştı. “Neden Tyler’ı öldürdü, Steve? Düşünmemeye çalışıyorum ama orada öylece sallanışını aklımdan çıkaramıyorum, sonra Matt’i onca zehirli mantarı ağzına tıkarken hayal ediyorum. Bunu yapanın oğlumuz olmadığını biliyorsun; o yaptı. Matt’i de diğer oğlumuz gibi bizden almak isteyen kişi *oydu*. Tyler’ın yüzünü hatırlamaya çalıştığımda yapamıyorum, gözümün önüne gelen tek şey *o cadının* yüzü, *onun* açık gözleriyle bana bakışı oluyor.” Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Ah, ne olursun yardım et bana Steve. Birbirimize sahip çıkalım. Lütfen.”

Yardım et, baba.

Steve karısını duymazdan gelmedi. Onu kollarının arasına alıp kadının tesellisi olmayan gözyaşlarını gömleğine akıtmasına izin verdi ama hiçbir şey hissedemiyordu. Kilden bir heykeli kollarının arasında tutmakla aynıydı bu. O süre boyunca gözlerini pencereden dışarı çevirip, uğuldayan rüzgârın onları kendi hayaletleriyle, kendi kötü anılarıyla çevrelediği başka hayatlardan gelen başka insanları dairesel park alanının etrafında dolanırken izledi. Tabii onlar eve gitmek üzerelerdi ve onları hastaneye sürükleyen nedenler yakında kuş olup uçacaktı; sıcacık evlerinde onları Noel ağacının altında bekleyen çocukları vardı. Steve bir anda zihninde istemsizce canlanan o net görüntüyle irkildi: çam dallarının altında sallanan kavanozların içindeki sarı renkli formaldehidde yüzen çıplak, şişmiş çocuk bedenleri vardı ve içlerinden biri de Noel ışıklarını yansıtan pörtlek gözleriyle atmosfere eşlik eden Tyler’dan başkası değildi.

Tyler'ın kabul günü salı olarak kararlaştırıldı. Black Spring'deki tek cenaze evi Roseburgh Huzurevi'nde bulunduğ u için Sessiz Adam'ın arkasındaki cam odayı seçmişlerdi. Tyler arkadaşlarıyla oraya gidip kök birası içmeye bayılırdı; barmen gözlerinde yaşlarla Steve'e onun etkileyici, emsal oluşturan yönünden bahsetmişti.

Jocelyn'in kafa karışıklığı pazartesi günü öğleden sonra son birkaç günün en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Yaşanan tüm bu olayların hiç yaşanmamış olduğ una kendini inandırmıştı ve belirli aralıklarla panik ataklar yaşıyordu. Steve, onu Arafı'nda, oradaki halının iplerini tek tek yolar larken bulmuştu. Doktor Stanton'ın ona verdiği antipsikotikle cuma gününden bu yana ilk kez uyuyabilmiş olması hiç yoktan iyi bir gelişmeydi.

Pete, Steve'i ailesinin geri kalan üyeleriyle daha çok ilgilenmeye zorluyordu. Steve, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Jocelyn kendini tamamen bırakmıştı, Matt ise hiçbir gelişim göstermiyordu. Kornea nakli başarılı geçmiş olmasına rağmen bilincinde iyileşme yoktu. Yine de Steve karısına ve oğluna sonuna kadar hak ettikleri ilgiyi göstermekten âciz bir halde kendini tamamen Tyler'ı düşünmeye vermişti.

O sabahın erken saatlerinde Tyler açık renk, modern, kontrplak bir tabutun içinde Sessiz Adam'a getirildi. Steve ve Jocelyn, tabut aynı günün ilerleyen saatlerinde kapanana kadar oğullarıyla ayrı ayrı baş başa vakit geçirdiler. Tyler'a kot pantolon, beyaz V yaka bir tişört ve en sevdiğ i hırkasını giydirmişlerdi -hayattayken giymeyi en çok sevdiğ i kıyafetlerini. Cenaze levazımcısı işinin

hakkını vermişti. Steve'in görüneceğinden emin olduğu boynundaki morluklar bile gitmişti. -halatın neden olduğu morluklar.

O kadar güzeldi ki. Oğlu. Tyler'ı.

Uyuyor gibi duruyordu. Huzurlu. Canlı. Tyler'ın *gerçekten* uyuyor olduğuna, gözlerini açıp gerindikten sonra tabuttan çıkıp ayağa kalkacağına dair tedirgin bir hisse kapıldı Steve. Tabii soğutma ızgarasının altında bulunan jeneratörün çıkardığı hafif ses bu yanılsamayı bozmaktaydı. Tyler, soğutma ızgarasının yalnızca biraz daha yavaşlatabileceği çürüme evresine çoktan girmişti. Gözkapaklarından biri çekildiği takdirde altındaki strafor toplar hemen göze çarpardı; patoloji uzmanı gözyuvalarını normal göstermek için bu tür bir yola başvurmuş olmalıydı.

Laurie de geldi. Ailesinin işlerinden dolayı kabule yetişemeyeceklerinden ama cenazeye geleceklerinden bahsetti. Steve onunla birlikte ağladıktan sonra kıza içeri kadar eşlik etti.

"Ona dokunabilir miyim?" diye sordu bir süre sonra.

"Tabii ki, canım," diye yanıtladı Steve. Kız, Tyler'm elini avuçlarının arasına alır almaz geri bıraktı; duyduğu o soğuk ve katı histen korkmuş olması mümkündü.

Evet, aynen öyle hissettiriyor, diye düşündü Steve. *Artık ona veda edebilirsin. Bir süre acıtacaktır ama senin hayatın devam ediyor. Gelecek yaza kalmadan yeni bir erkek arkadaş bulursun ve Tyler hafızanda gittikçe yok olan acı dolu bir anıdan fazlası olmaz.*

"Anlayamıyorum," dedi Laurie hıçkırıklarının arasınca gözyaşlarını giysisinin kol kısmıyla silerken.

Steve, direkt kendisine yönlendirilmiş gibi hissettiren ani bir elektriksel yüke kapıldı. Kıza daha önce Tyler'la ilgili tuhaf bir şeyler fark edip etmediğini sorması gereki-

yordu; mesela bu beklenmedik ölümüne ışık tutabilecek türden şeyler. Aslında bunun ondan beklendiğini ve belki de ona tek bir kelime bile söylenmediği için Laurie'nin biraz kırgın olabileceğini fark etti. Fakat Steve yapamazdı. Bu zırvayla daha sonra ilgilenilmeydi, Tyler'ın önünde değil.

Titreyerek, "Ben de, Laurie," diyebildi sonunda.

Ardından diğerleri gelmeye başladı. Tyler'ın ölümü, hem Black Spring camiasında hem kasabanın dışındakilerde bomba etkisi yaratmıştı. O sabah Sessiz Adam'ın arka odasında sekerek dolanan garip, önlenemez bir gerginlik vardı. Beraberce tutulan yası paylaşmaktan biraz daha fazlasıydı bu: Black Spring'de yaşayıp yaşananların iç yüzünü bilenlerle dışarıdan, her şeyden habersiz gelenlerin burun buruna bulunduğu salonda ne yaşanacağı muammaydı. Fonda çalmakta olan neşeli Owl City müziği bile –Tyler'ın favorisiydi– tansiyonu düşürmeye yetmiyordu. Kasaba sınırları barın tam ortasından çekilmiş gibiydi; bir taraftakiler diğer taraftakilerden sürekli kaçma halindeydiler. Kasabalılar iliklerine kadar korku içindeydi. Tyler'a Katherine'in eli değmişti. Cadının laneti hepsinin üzerindeydi. Bu duygu Tyler'm dışarıdan gelen aile üyelerinin, O'Neill'den arkadaşlarının, Raiders takım arkadaşlarının ve öğretmenlerinin anlayamayacağı bir frekansta işliyordu ama ana salondan başlayıp tabutun yanından geçen tören alayındakiler soğutma ızgarasına üç metreden daha fazla yaklaşmamak adına kesin bir çabaya girmişlerdi. Kasaba halkı Tyler'a direkt olarak bakmamaya çalışıyordu; her zamanki gibi yanından geçerken kendilerini kötü gözden korumak adına çeşitli işaretler yapıyorlardı. Sessiz Adam'ın arka odasından dışarı adımını atanların büyük bir rahatlama yaşadıkları,

durumu bilenlerce bariz bir şekilde anlaşıyordu. Bu gülünç durum Steve'i iğrendirmişti. Eğer Tyler kasaba halkı tarafından sevilen bir çocuk olmasaydı bu insanlardan birçoğu burada boy göstermeye bile cesaret edemezdi.

Kabulün ortalarına doğru Jocelyn'i bir kenara çekti. Bir kâğıt kadar beyaz görünüyordu ve her an sinir krizine kapılacak gibi bir hali vardı. Yanakları sarkmıştı, elleri titriyordu. "Dayanabilecek misin?" diye sordu sakince.

"Bilmiyorum Steve. Tek bir kahrolası klişe daha duyarsam sanırım çılgılığı basacağım." Baş sağlığı dilekleri yaralarını her defasında daha da derinleştiriyor gibiydi. Anlamsız "Zaman her şeyin ilacıdır" ve "Hayat herkese adil davranmıyor"dan, pek umut vaat edici olmayan "Yedi uğursuz yıldan sonraki yedi yıl refah içinde yaşanmış"a ve oradan da anlaşılması en güç olan "Bir bakıyorsun yanı başındalar, bir bakıyorsun yoklar"a kadar dönen bir klişe fırtınası hâkimdi ortama.

"Bana ne tür saçmalıklardan bahsetmeye uğraşıyorlar, Tanrı aşkına?" diye içten bir üzüntüyle sordu Jocelyn. "Benim olduğum yerde zıplayıp kendime gelerek, 'Ah sağ olun hanımefendi, bunu bilmiyordum. Madem öyle bu kadar üzülmemi gerektirecek bir şey yokmuş, değil mi?' dememi mi bekliyorlar?"

"Şimdilik sakinliğini koru," dedi Steve karısını kollarının arasına alarak. Mary, Steve'in Jocelyn tekrar ağlamaya başladığı zamanki rahatsızlığını görünce, biraz tereddütle durumu devralmaya karar verdi. Steve minnettarlığını kadına göstermek istediği zaman Mary hafif bir sitemle bakışlarını yere indirdi. Kimsenin bu işte iyi olmadığına karar verdi Steve. Herkes yalnızca elinden gelenin en iyisini yapmaya zorluyordu kendini.

Griselda Holst, etkileyici büyüklükte bir kıymalı bö-

rek yapmıştı. Steve bu hediyeyle ne yapacağını bilemese de kaba olmamak adına gelen böreği reddedemedi. Pete gelip Steve'in elinden alana kadar kollarının arasında bir bebek gibi tuttuğu börekle ne yapacağını bilemeden dikildi. "Hepiniz adına o kadar üzgünüm ki," dedi Griselda, Steve'in koluna hafifçe dokunarak. Tyler'm hayatını ondan çalan bu bölgenin bir sakini olmaktan bile utanıyormuş gibi bir süre bir Steve'e, bir yerdeki döşemelere bakmayı sürdürdü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz Bayan Holst," dedi Steve soğukkanlılıkla.

"Her gece diğer oğlunuz için dua ediyorum." Etrafına bakıp alçak sesle, "Katherine'in neden böyle bir işe kalkıştığını anlayamıyorum. Çocuğun tek yapmak istediği şey ona yardım etmektir, yanlış mıyım? Hepimiz Tyler'in onun tarafında olduğuna bizzat şahit olduk," dedi.

Steve söyleyeceklerini toparlayamadı. Adamına göre konuşmak ona kendini hissedebileceği en üst seviyede tuhaf hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim Bayan Holst. Jaydon nasıl?"

İşte o gergin, kendilerini kaçırان gözlerden bir çift daha. "Pek iyi değil. Ama mutlaka atlatacaktır."

"Yaşananlardan dolayı o kadar üzgünüm ki. Olanlara ilk başta karşı çıktığımı bilmenizi isterim -durumun ele alınış yöntemine."

"Düşünmeniz bile büyük incelik. Sizi asla suçlu bulmadım."

Beni suçlu bulmak mı? Steve önce sormak istedi, sonra kadının ne demek istediğini anlayarak duraksadı. Kafasının içinde korkuyla birlikte beliren garip bir his, kıyıya vurup geri çekilen medcezirler gibi gelip gitmişti. Bir şeylere tutunmaya çalışması nafile olmuştu; gittikçe daha dibe

çöktüğünü anlıyordu. Tüm bu insanlar. Tüm konuşulanlar. Bir adam kalbine ne kadar acı sığdırabilirdi? Neden tüm yaşananlar bu denli anlamsız geliyordu? Tam orada ve o anda kendisini her zamankinden çok daha yoğun bir şekilde ele geçiren bir acıyla son günlerinde oğlunun yanında olup onu başına geleceklerden korumak için, yaşananları geri sarabilmek için her şeyini verebileceğini düşündü.

Belki de bu her şeyin sonu olacaktı: uzun bir süre hayatlarım köstekledikten sonra daha katlanılabilir bir şeye dönüşüp en sonunda bir hatıra olarak anacakları o yoğun hüznün. Hatta belki de Tyler'sız hayatlarının eski temposuna geri dönebilecekleri o günler bile bir gün gelip çatacaktı. Fakat şimdi, herkesin içinde ilk kez Griselda Holst'un cadının adını sarf etmesiyle üzerine çöken derin hüzünden kaçacak bir yeri yoktu. Steve'in tek düşünebildiği şey şuydu: Neden? Neden biri bu kadar güçlü bir şerrin etrafında dolanıp masum anne babalara böylesine büyük acılar çektirsindi ki? Eski kasabın karısı garip biri olmasına karşın haklıydı: Lanet olsun ki Tyler onun tarafını tutuyordu. Taşları oyuna dahil ettikleri o hastalıklı planlarını harekete geçiren orospu çocuklarından onu korumaya uğraşmıştı. Tyler cadıya yardım etmek istemişti; biraz olsun oğluna merhamet gösterilemez miydi? Sonuçta Katherine elleriyle kendi oğlunu öldürmeye zorlanmışken, nasıl olur da—

Kafasına heyelan hızıyla dank etti. Steve'in kendi gözlerinin önünde kasaba barı çökmeye, siyah birer siluete dönüşmüş olan insanlar her saniye biraz daha yok olmaya başladılar. Uzakta bir yerlerden Griselda Holst'un: *Çocuğun tek yapmak istediği şey ona yardım etmektir, yanlış mıyım? Hepimiz Tyler'in onun tarafında olduğuna bizzat şahit olduk*, diyen sesi geliyordu.

Ardından Pete VanderMeer'in Delarosa olayındaki cümleleri yankılandı kulağında: 1664 yılında Katherine'in dokuz yaşındaki oğlu çiçek hastalığına kurban gidiyor. Şahitler, kadını oğlunu siyahlar içinde ormanda bir yere gömerken gördüklerini iddia ediyorlar. Fakat birkaç günün ardından, insanlar çocuğu bu sefer New Beeck sokaklarında yürürken görüyorlar. Tıpkı İsa'nın Lazarus'a yaptığı gibi Katherine'in de oğlunu ölümden uyandırdığına inanıyorlar.

Çocuğun tek yapmak istediği ona yardım etmektir, yanlış mıyım?

Eğer insanları ölümden uyandırmak burnunu sokmadan gereken şeylerle uğraştığının bir kanıtı değilse bundan öte nasıl bir kanıt bulunur bilemiyorum.

İşkence gördükten sonra yaptıklarını itiraf ediyor, fakat o işkenceye dayanamayan birçok kişinin başvurduğu bir yöntem bu.

Çocuğun tek yapmak istediği ona yardım etmektir, yanlış mıyım?

Ölümden uyandırmak...

Steve'in tüm omurgasını dolanan ilkel bir aydınlanma, o bir buçuk ay önceki soğuk kasım gecesinde sesini Fletcher'a benzettikleri uzaktan gelen köpek havlamalarını beraberinde getirdi.

26

Tyler salı günü öğleden sonra, Black Spring'deki iki mezarlıktan daha geniş olan kilisenin arkasındaki Aziz Meriem Mezarlığı'na gömüldü. Kasvetli, dümdüz aralık gününün ışığıyla gelen rüzgârlı hava, yaşlı büyük kalabalığı karşıladı. Kendilerine özgü sebeplerle cenaze töreninin yalnızca bir kısmına katılabilen kişilerden biri Robert Grim, diğeri ise Griselda Holst'tu.

Griselda merasim sırasında kilisenin arka sıralarında oturmuştu. Şimdi de mezarlığın içinden dövme çelikten yapılmış dış kapıya kadar uzanan yaşlı kalabalığın arkasına takılmış yürüyordu. Aralarına karışıp herkesle haşır neşir olmayı gözü kesmemişti. Jaydon'ın duruşması ve onu izleyen işkence ânı boyunca bu insanlar onu dışlamışlardı. Herkes kendisinden bir veba virüsünden kaçır gibi uzak durmuştu. Black Spring, 15 Kasım'ın ardından henüz tamamen kendine gelememişti. İnsanlar birbirleriyle nasıl iletişim kuracaklarını bile bilmiyor gibiydiler. Birçoğu için o dönüm noktasında yaşanan aşırı, dehşet verici olay o denli korkunç ve ahlak anlayışlarına o denli karşıydı ki, içlerinden bazıları ceza ânını hatıralarından gerçek anlamda silmişlerdi. Sokaktaki insanlar birbirlerine yarım yamalak selam veriyor, içlerinden biri bile yaşananlarla ilgili ağzını açmıyordu. Herkesin yüzünde o kepezeliğin yarattığı aynı utanç dolu ifadeden vardı.

Griselda'nın dükkânını yeniden açtığı kasım ayının

son zamanlarından itibaren kasabadakiler Griselda Gurme Lezzetler'den çekinir olmuştu. O eski müşteri yoğunluğu yerini bozuk musluktan damlar gibi ara sıra uğrayanlara bırakınca Griselda masraflarını karşılayamamanın verdiği kaygıyla gelecek hakkında hayıflanır olmuştu. Ne gariptir ki bir yandan da zavallı Katherine'in hissettiklerini her zamankinden daha da iyi anlayabiliyordu. Katherine de onun gibi dışlanmıştı; ona da dışarıdan gelen parazit muamelesi yapılıyordu. Birbirlerinin ruh eşleri olduklarını bile düşünmeye başlamıştı fakat Konsey'den men edilmiş olduğu gerçeği, kader arkadaşını ziyaret etmesine engel oluyordu. Bu yasağın kendisine sancılı bir dönem yaşıyor oluşu güvenlik kameralarının varlıklarını yok etmiyordu. Ayrıca her şeyden daha çok çekindiği şey Katherine'in hiddetiydi.

Törene simsiyah bir paltoyla katılan Tyler Grant'in annesi, Griselda'ya altı günde altı yıl yaşlanmış gibi geldi. Kadının kasaba dışından gelen bir "yabancı" olan yetmiş küsur yaşındaki babası, etrafa kızının küçük oğlunun, kendi erkek kardeşinin cenaze törenine katılamadığına hâlâ inanamıyormuş gibi bakışlar fırlatırken Jocelyn'e destek oluyordu. O kadar trajikti ki bu durum: o zavallı çocuk şu an Newburgh'deki hastanede her şeyden habersiz yatıyordu. Söylenenlere göre asla uyanamayacağı bir psikoza girmişti. Steve Grant karısının yanında duruyordu belki ama bu, merasim boyunca ona bir kez bile dokunmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Griselda bunun farkındaydı. Steve, gerçeklikten çok uzaklara sürüklenmiş bir adam gibi kendini kaybetmiş ve endişeli görünüyordu.

Grant ailesi pek dindar insanlar olmasalar da papaz, bu ölümün topluluk üzerinde yarattığı etkinin hatırına birkaç kelime söylemek istedi. Yabancıların varlığı göz önünde bulundurularak ketumca yapılmış bir konuşmay-

dı. Griselda'nın gözleri kalabalığın içinde dolandı. Demir kapıların tepesindeki çarmıhın gölgesinde gizlenmekte olan Colton Mathers'ı görünce büyük bir şok yaşadı. Yüzü solgun bir mermer kadar beyaz ve ifadesizdi; mavi damarlı doymak bilmez ellerini pardösüsünün ceplerine sokmuştu. Griselda, yaşlı Konsey üyesine karşı hissettiği ani nefret duygusuyla irkildi. O, Griseldayı incitmişti.

Toplumdan dışlanmıştı. O, Griselda Holst, Arthur Roth'la ilgili pis işlere ellerini yıllar boyu daldırmış olan ve kötü bir şeylerin –bundan birkaç gün önce yaşanan türden kötü şeylerin– engellenmesi için Katherine'e arabuluculuk yapmış olan kadın.

Griselda yaşadığı öfke patlamasıyla mezarlıktan ayrılırken mendilini burnuna bastırıp içindeki tüm pisliliği temizledi.

Mırıldandığı ağzı bozuk kelimeler eşliğinde dış kapıdan çıkarken Robert Grim'e rastladı. Robert Grim bir zamanlar olduğu adamın –cuma gecesine kadar demek yanlış olmazdı– ufak bir gölgesiymişçesine süzüldüğü için onun farkına varmamış olması normaldi. Parkasının içinde sinmiş bu adamın gözlerindeki o eski ışıktan eser kalmamıştı. Yüzünü ekşitmiş halde titreyen parmaklarının arasındaki sigara izmaritini içine çekiyordu; bu, yirmi yıl önce bırakıp cumartesi sabahı tekrar başladığı eski bir alışkanlığıydı.

Genel olarak hafızasının en taze köşesindeki bir kokuyu silmek için içiyordu.

Cadının iğrenç, küf dolu kokusunu.

Grim olanları iş arkadaşlarından gizleyip işine devam etmeyi seçmiş olsa da yakın zamanda büyük bir sinir kri-

zi atlatmıştı. Katherine'in kasıtlı saldırısı ondan kısa süre önce hissettiği önsezinin altına imzasını atmıştı. Yaklaşan fırtınayı kendisine haber veren iç sesi artık yalnızca kaygı verici değildi, daha yüksekte gelen yankılarla aleni bir şekilde zihnine uğursuzluk saçıyordu. Bu sesi kasaba halkının da duyduğu belliydi. Anlamsızca gökyüzüne bakmayı sürdürüyor, gözleriyle mezarların arkalarını dikizlerken evlerine geri dönüp kendilerini kapı sürgülerinin aldatıcı güvenliğinin ardına gizlemek için saniyeleri sayıyorlardı. Tıpkı Robert Grim gibi hastalıklı bir korkunun pençesine düşmüşlerdi. Buradan kaçabilecek olsa bir dakika bile durmazdı Grim ama Black Spring'den kaçmak söz konusu değildi. Bir yandan da kendini sorumlu hissediyordu. Belki bir şekilde *onun* bir adım ötesine geçebilirdi.

Grim gözlerini merasimden ayırdı; yabancıların, kasaba meydanından başlayıp, Lower Reservoir Yolu'nu izleyerek tepelere kadar devam eden park halindeki arabalarına baktı. Her an kötü bir haber gelecekmiş gibi sağ elini cebindeki telefonun üzerinde tutuyordu. Katherine sekiz yüz metre uzakta, ormanın içinde bir yerlerde tespit edilmişti ve tüm HEX ekibi gerektiğinde olaya el koyabilmek adına diken üstünde bekliyordu. Olur da daha fazla sıkıntı vermek isterse diye mezarlığın her bir köşesinde tetikte olan gönüllüler pozisyonlarını çoktan almışlardı. Grim böyle bir olayın yaşanmasına yüzde elli ihtimal veriyordu. *Ya sonra ne olacak?* diye geçirdi aklından. *Ortaya yeni bir gösteri koymak isterse kahrolası kuklalar gibi ona ayak uydurmaya çalışarak dans etmek dışında yapacak başka bir şeyimiz var mı?*

Parmaklarına ani bir kramp girdi. Katherine ona tam da tüm bunların önceden planlanmış büyük bir tasarının parçası oldukları gerçeği kafasına dank etmeye başladığı sırada saldırmıştı. Bu bir tesadüf olabilir miydi?

Ah hadi ama.

Ama ya gerçekten de şu anda olan her şeyi önceden hesapladıysa? Keşke bu gitgide daralan bağlantılı olaylar çemberinin içinde gizlenen şeyi, ufak halkalardan oluşan bu zincirin tamamını bir şekilde görebilseydi ve Tanrım, yılanın başını küçükken ezecek kadar cesur olabilseydi...

Tepenin biraz aşağısındaki Griselda Holst, dükkânına dönerken esen sert rüzgârla adeta savaş veriyordu. Jaydon'un nasıl olduğunu merak etmişti. Doodletown çocuğun o eski enerjisini emip bitirmişti; eski arkadaşının cenazesine katılmak bile istememişti.

Jaydon'un serbest bırakılışının iki hafta öncesinden bu yana biraz korkuyordu Griselda —oğlundan değil de kendinden. Oğlunun eve getirildiği gün onunla kanepede oturduğu zamanı hatırladı. Artık kırılgan, yaşlı bir adam gibi hareket eden Jaydon bir bebek gibi kıvrılıp başını kadının dizlerinin üzerine yaslamıştı. Ânında uyumuştular. Griselda sakince mırıldanarak oğlunun saçlarını okşamıştı. Yoğun kafa karışıklığı ve iç çatışmasının en yüksek seviyeye çıktığı andı: Jim'in aralarından ayrılışından beri hiç yapmadığı bir şeyi yaparak oğlunu dizinde sallıyordu; yine de her şeye rağmen kucağında yatmakta olan oğlu, Katherine'i taşıyan o çocuktur. Onun biricik Katherine'ini. Oğlundan aynı zamanda nefret de ediyordu.

Griselda Jaydon'un tişörtünün yakasını dikkatle kaldırdı. Jaydon uyanmadı. Sırtındaki iyileşmeyen yaralarla harap olmuş, bir ressamın paletinde karıştırılmış boyalar gibi iç içe geçmiş duran derisini görünce biraz ürktü. Şartlı tahliye sırasında göreceği psikiyatristler travma semptomlarıyla baş etmesine yardım edecek olsalar bile Griselda bu

fiziksel yaraların ona ömür boyu eşlik edeceğinin bilincindeydi. İyisiyle kötüsüyle yalnız geçirdiği üç hafta boyunca kendini oğlunun salınacağı güne hazırlarken bütünüyle göz ardı etmiş olduğu bir gerçektir bu: *Herkes onun taşıdığı bu yaraları biliyor. Herkes Jaydon'ın yaptığı şeylerin farkında. Bu lanet onu ölümüne kadar takip edecek.*

Griselda eline nakışını alıp sevgisine nefretini harmanlayarak oğlu için ninni söylemeye koyuldu: *"Otobüsün tekerleği döner, döner, dönermiş."*

İğneyi kumaşa geçirip ucundaki ipi makasla kırıptı. Eli boşta kaldığı her an Jaydon'm saçını okşuyordu.

"Otobüsün kornası düd, düd, düd, düd ötermiş."

Griselda bir anda nakışı bıraktı. Dikiş makasını tuttuğu eli bir yanda, Jaydon'm saçını okşamakta olan eli diğer yanda, sersemlemiş halde tavana baktı.

"Otobüsteki bebekler inga, inga, inga diye ağlarmış."

Sevgi, nefret, sevgi, nefret.

"Otobüsteki anneler onları—"

Aniden elindeki dikiş makasını Jaydon'ın boğazına, durmadan kabarıp inen âdemelasmaın tam ortasına saplama fikri belirdi kafasında. Nefret yerine sevgiden beslenen, son derece akli başında verilmiş bir karardı.

Acısına son verecek bir eylemdi. Jaydon'ı bu kasabada bekleyen iyi bir hayat söz konusu değildi ama buradan başka bir alternatifi de zaten yoktu. Griselda'nın Katherine'e son bir kurban daha vererek hayatına anlam katmaya hakkı yok muydu?

Şiirsel dehası genellikle Hallmark kartlarının şirinliğini takdir etme seviyesinde olan Griselda Holst şöyle düşündü: *Benim kanım attı sana o korkunç taşları. Şimdiyse veriyorum sana kendi kanımı. Yaparak bir zamanlar seni kendi kanını öldürmeye zorlayanların yaptığını.*

Düzensiz nefes alış verişler eşliğinde makasın sivri ucunu Jaydon'ın boğazını saran soluk derisine bastırdı.

Eti kolay teslim olacak türdendi.

Jaydon yerinden kımıldamadı.

O can alıcı birkaç saniye içinde Griselda, Jaydon'sız bir hayatın, onu utanç verici bir sırmışçasına kasap dükkânının ardına saklayarak geçirmek zorunda kalacağı bir hayatın, oğlunun öfke nöbetleriyle saldırganlıklarının içinde olmayacağı bir hayatın, Katherine'in takdirini kazanmak adına sarf ettiği çabanın onun tarafından bozulmayacağı zamanların nasıl olacağını düşünmeye çalıştı.

Fakat Jaydon o sırada uykusunda kıpırdadı; elini annesinin kalçasına koydu –ve bu hareket, içgüdüsel olarak anne desteğini arayan bir çocuğun yapabileceği türden olan bu hareket, bir şimşek hızıyla Griselda'ya annelik duygularını geri getirdi. Göğsünün içinde hızla atarken ağrılar içinde kasılan kalbi, elindeki makası bastırılmış bir iniltiyle odanın köşesine fırlatmasına neden oldu. Griselda dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak kendini, irade gücünü geri kazanmaya zorladı.

“Sessiz ol küçük bebek,” derken saçlarını yeniden okşamaya başlamıştı. “Şimdi sessiz ol. Anneciğinin yanında güvendesin. Bu hayatta yanında duran bir tek anneciğin var. Kimse seni bir daha incitemeyecek.”

Neredeyse Jaydon'ın cevabını duyar gibi olmuştu: *Yaptıklarını hepsine ödeteceğiz anne.*

Toprağa kurban giden kişi Jaydon değil, Tyler Grant'ti. Sanki bu hareket, Katherine'in onları affetmiş olduğuna dair bir işaretti. Griselda Holst yanakları soğuktan al al olmuş halde elindeki anahtarı kasap dükkânının kilidine sokarken, *Evet oğlum, Katherine'in lütfuna giden yolda seni de yanımda götüreceğim. Sana doğru yolu göstereceğim. Diğer herkesin karşısında sen, ben ve Katherine dimdik duracağız,* dedi.

Ufak zil şingırdar şingırdamaz yüzüne vuran ilk şey pis bir koku oldu. Öğürerek geri adım attıktan sonra elini ağzına götürdü. Kapı koluna tutunup dışarının soğuk ama temiz havasını deli gibi ciğerlerine doldurmaya çalışırken et dolabına hayretler içinde bakakaldı. İlk başta birinin tüm eti çalıp onun yerine tuhaf, tozlu bir battaniye bırakmış olabileceği kanısına vararak gördüğü şeye bir anlam veremedi. Ardından her şeyin enfeksiyonlu, süngerimsi bir yara dokusu misali mavi-gri bir küfle kaplanmış olduğunu gördü; vitrin rafının çıplak ışığının altında tüm matlıklarıyla parlamaktaydılar. Tüm etleri sanki kırk dakikalığına çıkmış gibi değil de, birkaç haftadır dükkâna uğramıyormuş gibi bozulmuştu ve sağdan sola hepsinin üzeri larva yumurtalarıyla kaynıyordu. Dana kıymanın üzerindeki larvalar etten çok görünüyordlardı. Biftekler, veremli akciğerler misali renklerini kaybetmişlerdi. Daha o sabah yoğurduğu köfteler sanki ekimden beri soslarının içinde dokunulmadan bekliyorlarmışçasına çürümüşlerdi. Yahninin üzerine çöreklenen kalın, sarı kir tabakasının üzerindeki haşaratlar özgürlüklerini ilan etmiş gibiydiler.

Bu kötüye işaret, diye düşündü Griselda korkudan ödü patlarken. Aman Tanrım, neler oluyor?

Dışarıdan gelen cenaze çanlarına Griselda'nın tiz çığlığı da katıldığında oradan kilometrelerce uzakta yatmakta olan Matt'in görmeyen gözleri bandajların ardında ani bir refleksle açılıverdiler. Hemşire neyin ters gittiğini anlamak için aceleyle hareket ederken şöyle bağırdı çocuk: "Yapmayın! Yapmayın! Dikişlerini açmasına izin vermayın! Anne! Baba! Sakın dikişlerini açmasın!"

Cenaze töreni bittiğinde Jocelyn, Matt'i görmek için babasıyla birlikte Aziz Luke'a gitmek istediğini söyledi. Ertesi gün Newburgh'de bir haftasını doldurmuş olacaktı. O öğleden sonra herkes eve döndüğünde –baş sağlığı curcunasının bir sonu gelmiyordu– Jocelyn Steve'e eğer Matt gelecek haftaya kadar gelişme göstermemeye devam ederse küçük oğlunun üzerindeki *etkisi* daha fazla büyümeden onu Black Spring'e geri getirmenin bir yolunu bulmaları gerektiğini söyledi.

Steve kayıtsızca başını salladıktan sonra cenaze levazımcısıyla halletmesi gereken birkaç ufak tefek işi daha kaldığını, Newburgh'e sonra geleceğini belirtti. O sırada tek düşündüğü şey şuydu: *İşte yine başlıyoruz. Küçük oğlun. Artık küçüğü büyüğü falan kalmadı; küçük oğlum diye bahsettiğin kişinin tek oğlun olduğunu unutma.*

Yaka düğmelerini açıp kravatını gevşettiği siyah takımıyla Fletcher'ın mezarının bulunduğu arka bahçeye yürüdü. Karısıyla birlikte gitmemesinin asıl sebebi kederiyle bir süre baş başa kalmak isteyişiydi. Beyninin inatçı bir bölümü geriye yalnızca bir oğlunun kaldığını, Tyler'a artık veda etmesi gerektiğini kabul etmeyi reddediyordu. Bu duygu onu takip etmeyi bırakmıyor, her defasında onu daha çok köşeye sıkıştırıyordu. Cenazede karşısına çıkan sayısız tanıdık yüz bir bakıma yaşadığı

çaresizlikle arasına perde koymuş olsa da tören bitiminde öncekinden çok daha güçlü bir halde geri dönmüştü. Bu duygu, gerçeklerle yüzleştiği her saniye gerçekliği bükerek ruhunun daha derinine inmeye uğraşıyordu. Olanların etkisiyle bir tek ailesinden değil, kendinden de uzaklaştığı bir kısa devre yaşamıştı. Tüm perişanlığına rağmen kendinden uzaklaşarak tehlikeli bir oyuna giriyor olduğunu fark etti. Salı günü tabut kapanırken –ve tüm algısı yerli yerindeyken– intiharın, acısına son vermek adına mantıklı bir yol olduğunu geçirmişti kafasından. Beynine ufak bir gel gitle vuran bu düşüncenin hemen sonrasında aptalca hareket ettiğini, kendini iyice zavallı hissetme yoluna girdiğini anlamıştı.

Steve Grant ölümden sonraki yaşama inanmıyordu ve bu onu Tyler'ına kavuşturmayacaktı.

Hava soğuktu. Ormandaki ışık düşmanca parlıyordu. Bundan yıllar önce, at ağılının arka bahçede olmadığı zamanlar trambolinin üzerinde havada taklalar atan küçük Tyler, o zaman geleceği kafasına takmadan oyunlar oynardı. Steve, Jocelyn'in o zamanlar trambolinin altındaki çukurdan korktuğunu hatırladı. Bir gün yaylardan biri atacak ve Tyler kendini kırık bir bacakla o derin çukurun içinde bulacaktı. Bir süre sonra trambolini oradan kaldırmışlardı ama o çukur orada kalmaya devam etmişti: O çukur, oğullarını en sonunda bulacak olan ölümdü. Şimdi kilometrelerce ötedeki Aziz Meryem Mezarlığı'ndaki o karanlık çukurun içine bir daha hiç çıkmamak üzere girmişti işte.

Steve, Fletcher'ın, Matt'in elleriyle yaptığı tahtadan mezar taşıyla yeri belli edilmiş mezarının yanında diz çöküp, "Ben geldim ufaklık. Tyler'a iyi bak, tamam mı? Onun için hayatını verirdin, biliyorum. Ben de aynısını yapardım," diye fısıldadı.

Tyler'in sesi kulaklarında çınladı: *Fletcher öldü, Matt. Fletcher'in bu şekilde uluduğunu ne zaman duydun?*

Duymadım ama o zaman ölü değildi.

Steve tüm bedenini saran bir üşüme hissetti. O gece saçmalık olduğunu düşünüp kafasına takmamış olsa bile aslında bu konuşulanlar, gerçeğin ta kendisi değil miydi? Fletcher ölmüştü ama o gece, ailece ulumalarını duyduklarında ölü değildi. Katherine tarafından diriltilmişti.

Hayır. Biz bu tür şeylere inanmayız.

Sonra cadılara inanmayı bırakıp bunu bir denge egzersizine çevirdim, diye düşünürken irkildi.

Boğazını temizleyen kişinin sesini duyunca korkuyla başını yukarı kaldırdı. Gelen Lawrence'dı. Cenaze giysisinin içinde üzgün ve bitkin görünüyordu. "Üzgünüm. Sizi korkutmak istemedim."

"Problem değil, Lawrence. İyi misin?"

Çocuk vereceği olumlu cevabın gereksiz olacağını düşünerek omuz silkti. "Size yaptığınız şey için teşekkür etmek istedim. Bizi ispiyonlamadığınız için. Tyler'la beni."

"Önemli değil."

Lawrence mezarın başına doğru yürüyüp adamın yanında dikildi. "Fletcher'a deli olurdu. Belki de Jaydon köpeği onun üzerine salmamış olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Bu sonu hak etmediğini biliyorsunuz." Sesi çatladı ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Steve boğazını yakan bir şey hissetti.

Hayır, Tyler bunu hak etmedi –o kişi Tyler değildi. Hiçbir zaman onun anısının seni terk etmesine izin verme yoksa kendini asla affedemezsin. Bırak acı seninle kalsın; bırak yanan ateşin sönmesin. İlk günkü gibi yansın. Evet, bırak zihninde sonsuza dek yaşasın.

Ah Tanrım. Bu kadarı çok fazlaydı. Bu acı katlanabi-

leceği bir acı değildi. Vücutunun her hücresi Tyler'a fer-yat figan bağırıyor —ona sarılmak, ona onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için yanıp tutuşuyordu. Yaşananları değiştirmek için gerçek anlamda her şeyini verirdi. Onu artık ne parlak bir gazetecilik geleceği ne de şehirli güzel bir kız arkadaş bekliyordu; bilinci sonuna kadar yerin-deyken çevresinde dönen dünyadaki her şeyin farkında olarak kavuşmuştu ağır seyreden ölümüne.

Gücünü toplayabildiği kadarıyla, “Şu an evine gitsen iyi olur, Lawrence,” dedi.

Lawrence gözyaşlarını sildi. “Size söylemem gereken bir şey var. Eğer şimdi yapmazsam bir daha asla yapama-yacağım. Tyler hakkında.”

Steve gözlerini sımsıkı kapatıp derin, titrek bir nefes aldı. Yan kapı komşusunun çocuğu ona bir şeyler borç-lu olduğu fikrine kapılmıştı ve şimdi, içinden çıkamadı-đı kederinin en karanlık ânında içini boşaltmaya yanına gelmişti. Steve kendisini bekleyen bu tatsız ilacı içmek zorunda olduğunu anladı.

“Nedir?” diye sordu hissizce.

“Tyler böyle bir şeyi asla kendi iradesiyle yapacak biri değildi. Onun fısıltılarını bir şekilde duymuş olmalı. Bu-nun başka bir yolu yok. Tyler'm ona karşı kötü bir davra-nışını bir kez bile görmedim. Diğerleri yapardı ama Tyler yapmazdı. O her zaman onun yanında durdu. İlk başta intikamını, ya da bu yaptığı şey her neyse onu, neden oğlunuza yönlendirmiş olduğunu anlayamamıştım. Ama sonraları bunun sorumlusunun o olmadığı en beklen-me-dik zamanda kafama dank etti.”

Saniyeler sessizliğin içinde ilerliyordu. “Ne demek is-tiyorsun?”

“Onun fısıltılarını kayda almıştık. Kaydın zararsız ol-

duğunu kanıtlamak için Highland Falls'tan bir çocuk bulup dosyayı ona dinletmiştik. Beraber HEX'e gittiğiniz zaman Tyler'in o kaydı silmiş olduğunu varsayıyordum. Yine de, yani kaydı aldığımız telefon Jaydon'inkiydi. Tamam, onu dosyayı silerken gördüm ama ya sadece siler gibi yaptıysa? Önceleri yakalanmış olduğu için bu ihtimali göz önünde bulundurmamıştım. Telefonuna el koymalarıyla içindeki her şeyi temizlemeleri bir olmuştur zaten. Fakat kayıt ses dosyasının içindeydi. Beni korkutan da bu oldu. Demek istediğim şey, neden telefonu incelerken müziklerine el sürsünler ki?" Steve, Lawrence'ın söylemek istediği şeyi çocuk söylemeden anladı. "Ya kayıt hâlâ Jaydon'daysa?"

Griselda Holst'un, *Sizi asla suçlu bulmadım*, dediğini duymuştu. Evet, belki o bulmamıştı. Şimdi anlıyordu. Yaşadığı dehşet, taşları hızla yerlerine oturtuyordu. Ağzı kendinden bağımsız bir şekilde bir karış açılırken Hudson kıyısında Tyler'm MacBook'unu beraberce temizledikleri o geceyi düşündü: belki de oğlunu kayırarak ona iyilik yapmamıştı.

Yaptığı her şey için Lawrence'ın ona teşekkür etmesi bir yana, çocuğun kendisine anlattıklarının doğru olduğunu varsayarsa gösterdiği tüm iyi niyete rağmen dolaylı yoldan kendisi oğlunun katili olmuştu.

Yumruklarını kontrolsüzce sıkıttı ve bir an sanki bayılacakmış gibi tüm arka bahçenin gözleri önünde sallandığına şahit oldu. Kanı çekilirken kalp atışları tüm beynini zonklatıyordu. Uzakta bir yerlerden Lawrence'ın sesini duyuyordu: "Belki bir bakarsanız dizüstü bilgisayarında bir şeylere denk gelebilirsiniz. Çoğunu internete koymas-a bile yaptıklarıyla ilgili bir günlük tuttuğunu biliyorum. Son günlerinde bir şeyler yazmış olabilir."

Steve kendi sesini, “Şifresini bilmiyorum ki,” derken duydu.

“Ben biliyorum.”

“Ne?”

“Sizin doğum gününüz.”

Lavaboya tam zamanında yetişebildikten sonra o sabah midesine indirdiği yarım dilim Danimarka pastasıyla bir yudum tatsız kahveyi bir öğürüşte kusuverdi. Parmaklarıyla klozetin kenarlarına sıkıca tutundu; gözlerini kapatarak yaşadığı yorgunluk hissinin ve ruhsal çöküşün dik tutmasına izin vermediği başını mide bulantısı biraz azalana kadar orada dinlendirdi. Günlerdir boğazından pek bir lokma geçiremediği için kustuklarının yarısı safradan oluşuyordu. Biraz kendine geldiğinde sifonu çekip gövdesini musluğa doğru kaldırdı. Ağzını çalkaladıktan sonra bir süre yüzüne su çarptı. Ardından hasara göz atmak amacıyla aynaya baktı.

Olduğu yerde donuverdi. Banyo camının arkasında küçük bir baykuş vardı. Ufak, kavisli gagasında tuttuğu şey bir fareydi. Hayvan özensiz parçalara ayrılmıştı ve bağırsakları ağır yaralanmış bedeninden aşağı sarkıyordu. Steve pencereyi büyük bir gürültüyle çarparak kapatana kadar baykuşun altın-kahverengi yuvarlak gözleri onu büyük bir soğukkanlılıkla takip etti.

İki çabuk hamleyle başını geriye atıp avını bir bütün halinde yuttuktan sonra kanatlarını çırparak saniyesinde yok oldu.

Oğlunu hayatta tutma hasretine yenilen Steve, ölümüyle ilgili son gerçeklerin sır perdesini de aralamak üzere yukarı kata giden merdivenleri adımlamaya başladı.

Tyler'in odası olduğu gibi duruyordu. Geçen cumadan bu yana Steve oğlunun içinde gömüleceği kıyafetlerini dolabından seçmek için yalnızca bir kere uğramıştı. Fark ettiği ilk şey Tyler'in kokusunun, girdiği havasız odaya nasıl hâlâ bu denli hâkim olduğuydu. Battaniyesi darma-dağın, çalışma masasının sandalyesi geriye itilmiş duruyordu. Cuma günü ahırdan halatı almaya giderken kapağını indirdiği MacBook bıraktığı gibi masasında duruyordu. Steve, Tyler'in o son anlarını nasıl yaşadığını zihninde resmetmeye çalışırken, dikkatini çeken endişe verici başka bir konu yüzünden başaramadı. Sanki eşyalar bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi ağır, elektrikli bir hava hâkimdi odaya. Sanki Steve adımlarını içeri yönlendirerek Tyler'in hiçbir şey değişmemiş gibi bıraktığı hayatını her an bir ucundan yakalayabilirmiş gibi.

Fakat birkaç günün ardından, insanlar çocuğu bu sefer New Beeck sokaklarında yürürken görüyorlar.

Steve hâkim olamadığı hüznüyle oğlunun masasının başına oturup MacBook'u açtı. Elbette şifrenin işe yaramayacağını biliyordu. Eski bilgisayarının içine casus yazılım yerleştirilmiş olduğu için bu yenisini daha dokuz gün önce erken Noel hediyesi olarak almıştı. Mutlaka yeni bir şifre koymuş olmalıydı. Buna rağmen Steve eski şifreye bir şans daha vermeyi denedi ve Tyler'in masaüstü, ânında ekranda beliriverdi.

Kısa bir an huzursuz ve Tyler omzunun üzerinden onu izliyormuşçasına oğlunun özeline izinsiz girmiş gibi hissetti. Çocuğun sesini kafasının içinde duydu: *Bana yardım etmeliydin baba.* Oğlunun yüzü Steve'in gözünün önünde belirir gibi olsa da hatırladığından çok daha farklı görünüyordu. Tam olarak nasıl olduğunu anlayamıyordu ama ölüm onu değiştirmişti. Üzgün ve sitemli sesiyle,

Sözde bana yardım edecektin, dedi. Hani başıma bir şey gelmeyecekti? Ölmeme nasıl izin verdin?

Tüm sorumluluğu Jaydon Holst'un üzerine atmak fazla kolay bir yoldu. Tüm kasabanın önünde neredeyse ölene kadar maruz kaldığı işkenceyle bir çocuğun kalbine ektiği tohumlar ne kadar güçlü olabilirdi –ki bunların hepsi Steve'in oğlunu korumak istemesinin yol açtığı olaylardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti!

Çok üzgünüm Tyler. Çok, çok üzgünüm.

Üzerine iyice yapışan suçluluk ağında kendini kaybedince oğlunun bilgisayarını kurcalamaya başladı. İçine doğan umut kısa sürede azalmıştı: Göz önünde fazla bir şey yoktu. Word dosyalarını açıp tarayıcı geçmişini inceledi. Tyler'ın YouTube kanalına baktığında oğlunu, TylerFlow95'i, eskiden olduğu neşeli haliyle görünce ağlamaya başladı. Birkaç eski fotoğraf dışında GoPro hafıza kartında da bir şey bulamamıştı.

Bir süre daha kendini rahat bırakmayan illüzyonlardan sonra Steve nihayet Tyler'm harici belleğindeki MP4 klipleri karıştırmayı akıl edebildi. İçlerinde ilk başta pek ilgisini çekmeyen ama sonra onu iliklerine kadar şaşırtan bir şeye rastlaması çok zamanım almadı.

Bu bir video. Elbette ki bu bir video çünkü Tyler hikâyelerini bu şekilde anlatıyor. İlk başta Steve izlediğinden hiçbir şey anlamıyor çünkü görebildiği tek şey yeşil-siyah bir karanlık ve duyabildikleri çarpma sesleri ve fısıltıların karışımından oluşuyor. Fakat biri Fletcher'ın adını bağırdığında Tyler'ın odası sanki o anda on derece birden soğuyor. Bunlar Tyler ve Lawrence; kör kuyu karanlığına

sarıtlı ormanın içindeler ve Steve arkalarında onları takip eden şeyin ne olduğunu hemen anlıyor.

“O aşağıdaki şey Fletcher olamaz,” diye fısıldıyor Lawrence. “Geyik, tilki ya da kahrolası bir rakun bence. Buradan defolup gitmek istiyorum ben artık.” Steve bulanık görüntülerin içinde bir şeyler görebilmeye uğraşırken kapıldığı korku vücudunu bedeninde binlerce karınca dolanıyormuşçasına karıncalandırıyor ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyor. “Ah Tanrım, bu o,” diye inliyor Lawrence ve Tyler, “Fletcher!” diye bağırıyor.

İçinde gittikçe büyüyen dehşet yüzünden yaşadığı anları arasındaki bağları tek tek kaybederken geçmişten gelen seslere sıkı sıkı tutunuyor Steve. Gözlerinin seçebildiği tek şey Tyler’ın el fenerinin aydınlattığı hareketli ağaç gövdeleri. Fark edemediği asıl şey ise akıl sağlığının, zihninin tehlikeli bir delilik denizine sürüklendiğini hissedenen bir ip cambazının kaybettiği dengesi gibi sallantıda olduğu ve derinlerden yükselip su yüzüne çıkan uğursuz bir düşüncenin beyninde sinsice hareket ederken mantığını dört bir yana dağıttığıydı: *Uç uç böceğim, yarın herkes ölecek.*

“Katherine’in oğlunu dirilttiğine dair hikâyeler anlatırlardı, değil mi?” diyor Tyler, “Onu asmalarının nede-ni de bu değil miydi zaten? Sen inanıyor musun? Ölülerini gerçekten dirilttiğine inanıyor musun?”

Steve kafasının içinde deliller gibi *Yüce İsa Aşkına!* diye bağırıp duruyor. *Yüce İsa aşkına! Kendi ağzıyla söylüyor! Tyler kendi ağzıyla söylüyor! İnkâr etmeye çalışmanın mantığı ne ki seni aptal korkak? Katherine kendi oğlunu yaşama döndürebiliyorsa Tyler’a da aynı şeyi yapamaz mı?*

“Bilmiyorum,” diyor Lawrence, “yine de bence oradaki şey Fletcher olamaz, dostum. Eğer oysa neden yanımıza gelmiyor?”

Artık kendini iyice gösterdiğine göre –salı günkü törenden itibaren zihninin karanlık kısımlarından durmadan sızmaya devam eden bu fikir– Steve videonun geri kalanını bir rüyadaymış gibi izliyor. Masanın kenarlarını yumruklarıyla sıkıyor. Tyler’ı hayatta tutmaya dair içinde yaşatmaya çalıştığı, gittikçe küçülen alev, umudun kızgın kıvılcımı yardımıyla meşaleye dönüşüyor.

MacBook’un hoparlörlerinden bir çığlık yükseliyor ve görüntüler sarsılmaya başlıyor. Tepeyi panik içinde koşarak iniyorlar. Karanlıkla el feneri ışığının birleşimi kâbus gibi bir kaçış sahnesini aydınlatıyor. Uçarcasına ilerleyen bu kaçış sırasında sarsılan kameranın birkaç kez arkaya dönerek yakaladığı birkaç kare, Steve’in normallik kavramını ânında yerle bir ediyor. Oğluna hayatının son ayını kâbuslar içinde geçirten karelere bakıyor olduğuna dair en ufak bir bilgisi yok. Oğlunun katilinin o gece pencere camından girip ona Katherine’in fısıltılarını dinlettiğinden de aynı şekilde haberi yok; o sırada üç baykuş dışarıdaki ağaçlardan birinin dalına konup odayı gözetlemeye başlıyorlar. Steve’in düşünebildiği tek şey şu: *Demek doğru. Ah Tanrım, demek doğru.*

Oradaki bir köpek mi? Doğruyu söylemek gerekirse kareyi dondurduğu zaman bile Steve bu savın üzerine gözü kapalı iddiaya girmez. Yine de bir çeşit hayvan formu olduğundan kuşkuluyor. Bodur bir hayvan gibi. Siyah beyaz. Bir şeyler parılıyor. Göz de olabilir, diş de. Belki de bir çeşit tasma tokası. Eğer bu bulanık, belli belirsiz video karesinin bir köpeği gösterdiğine inanmak istersen o köpektir.

Ki Steve buna inanıyor, eğer bu inanç Tyler'ı geri getirecekse *körü körüne* inanıyor hem de.

Sonra baykuşlardan biri, büyük bir gürültüyle cama çarpıyor ve Steve ani bir çılgınlıkla ayağa fırlıyor.

Cam kırıkları tüm çalışma masasının üzerine yayılınca perde soğuk aralık rüzgârıyla içeri doğru kabardı. Paramparça olmuş sivri cam kırıklarının arasında yatmakta olan baykuş, bir yandan kırılan kanadını çırpmaya çalışıp öterken, diğer yandan kafasını yerden kaldırmaya çalışarak inatla Steve'e bakmaya devam etti. Şokun geç gelen etkisiyle Steve'in gözleri, aniden baykuşunkiler kadar açıldı. Dışarıdaki diğer baykuşların da farkına varmıştı. Sayıları üçten, sekiz ya da dokuza çıkmıştı. Manzara öylesine anormaldi ki, gerçeğin kendine yer açması çok uzun sürmedi: Bu o.

Bir şeyler soluk borusunu tıkıyordu.

Steve ellerini boğazına götürerek nefes almaya çalıştıkça ciğerlerine giren hava azalarak yok oldu. Çıkarabildiği tek ses, üstü örtülü cırlamalardan ibaretti. Soğuk terler içinde büyük bir paniğe kapıldı. Geri adımlarla koridora ulaşmaya çalışırken sendeleyerek kapıya çarptı ve bu hareketle arkasını dönerek hiperventilasyonu önlemek için ellerini ağzına siper etti.

Kanat sesleri evin dört bir yanını doldurdular. Her yerdelirdi. Kalabalık bir baykuş sürüsü çatının üzerine çullanıyormuşçasına güçlü ve güçlü olduğu kadar rahatsızlık veren bu ses, dayanılacak gibi değildi. Kısa süre sonra gürültülü bir çatırtı ve onun ardından tepeden gelen takır tukur sesler bahsi geçen kanat sesleri korosunu izleyen şey oldu. Steve bağırmaya çalışsa da nafileydi; nefes alamıyor-

du bir kere. Yüzü keskin bir kırmızıya dönüştü. Gözlerinden dökülen yaşlar tüm yüzünü ıslatmıştı.

Merdivenlerin yarısına kadar gelmeyi başarsa da geri kalan basamakları acı içinde yuvarlanarak tamamladı ve ardından zemine kafa üstü çakıldı. Düşüşünü yavaşlatmaya zamanı olmuştu ama bu, açılan dirsekleriyle döşemelerde ezilen yanağının aldığı hasara engel olamamıştı. Çenesinden yayılan keskin acıyı tüm bedenini kramplar içinde bırakan baş döndürücü bir bulantı dalgası takip etti. Terden sıırıslıklam olmuştu; birdenbire nefes alamamasının nedeninin boğazının içinde nefes borusunu zorlayan *somut* bir cisim olduğunun farkına vardı.

Boğuluyorum...

Kendini yemek odasının kapı eşiğine sürüklemeye uğraşırken yemek borusunun kasılmaya başlamasıyla midesi kendini bıraktı. Tüm vücudu kasılmalar yaşıyordu. Steve odanın içinde taklalar atarak dönüyormuş gibi hissediyordu. Nefes borusunu tıkayan o şey her neyse birkaç pis kokulu geçirmeden sonra kendini dışarı atan bayat mide asidinin ardından yukarı çıkarak ağzının içinde kıl yumağı tutuyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Zihnine saldıran öncekilerden daha da şiddetli bir diğer acı dalgasından sonra Steve, sümüksü safrayla kaplı, erik büyüklüğünde hafif yassı bir saç yumağı kustu. Bu şey dilinde yuvarlanıp ıslak bir çarpma sesiyle zemine düştü. Nefes borusu nihayet oksijenle dolabilmişti.

Deli gibi çarpan kalbiyle kustuğu şeyin önüne tek dizinin üzerinde eğildi. Steve, Black Rock Ormanı'nın hemen dibinde on sekiz yıldır sürdürdüğü hayatının kendisine kazandırdığı tecrübeyle önünde duran bu şeyin ne olduğunu hemen anlamıştı: bu şey topaklanıp ufalmış bir baykuştı. Şeyin dışında...

Tüyleri bir tarla faresininki gibi gri değil, sarıydı.

Tyler'inkilerle aynı kalınlıkta dağınık sarı kıllar.

Eğer oğlunun kalıntılarını kusuyorsan, diye düşündü son derece bilinçli yaptığı kıkırdamasına hâkim olmadan, bu kafayı yemeye başladığının resmidir. Kıkırdaması tüm evi dolduran tüyler ürpertici, meczup bir kahkahaya dönüştü.

O sırada orada olmayan Pete VanderMeer'in sesi, bir mantra gibi zihninde kendini tekrar etmeye başladı: *Sonra cadılara inanmayı bırakıp bunu bir denge egzersizine çevirdim.*

"Lütfen," diye fısıldadı Steve kendi sesine zar zor benzeyen bir fısıltı tonuyla. "Tyler'ımı geri getir. Tyler'ımı geri getirirsen ne istersen yaparım."

Başını yukarı kaldırdığında Katherine van Wyler'ın çamurlu paçavralarıyla burun buruna geldi.

28

Steve perdeleri kapatıp Jocelyn'in Arafı'na doğru ilerledi. Önce kalçasını koltuğun kenarına çarptı, odanın ortasına kadar geldiğinde ise orta sehpaye takılıp düşmekten son anda kurtuldu. Tüm vücudu titriyordu. Dışarıdaki rüzgâr evin etrafını uğultularla sarmalamıştı. Sokak bomboştu. Steve'in o kritik anda pencereden dışarı baktığını görebilecek hiç kimse yoktu; tüm yıldızlar bir tür üstü kapalı kader yolunun çizilişine yardım etmek istiyorlarmışçasına sıraya dizilmişlerdi.

Katherine van Wyler'ın yemek masasının yanında durmakta olan zayıf figürü, bel kemiği talihsiz bir deformasyona uğramışçasına kambur duruyordu. Yaş ve çürümenin beraberinde getirdiği pis kokusunu da odaya doldurmaktan geri kalmamıştı. Çürüme, yüzündeki tüm itibarı alıp götürmüş olsa bile kalın kir tabakasının altında bir şeylerin beklemede olduğu aşikârdı. Steve'in her hareketini takip etti. Dikişli gözkapaklarının ardına gizlenmiş gözbebeklerini ona odaklamıştı –Steve kadının bakışlarını her hücrelerinde hissediyordu. Kendisinin bir çeşit büyü ya da hipnoz altında olup olmadığını düşündü ama o yönde bir belirti hissetmemişti. Kendisine sorulsa şimdiye çoktan evden dışarı fırlamış, arabasına atlamış, Jocelyn'le Matt'e katılmak için Newburgh'e doğru sürü-

yor olurdu. Kısa bir an bunu gerçekten düşündü –cebindeki araba anahtarlarının verdiği his fazla cazip gelmişti.

O sırada bile kendisini mantık sınırlarının dışına sürükleyen bu şeyin hipnozdan daha tehlikeli bir şey olduğunun bilincindeydi aslında: sevgi. Steve, oğlu için kanyan kalbinin sesini dinliyordu.

Ölümün ezici kokusunun verdiği etkiyle öğürmek için açık Fransız kapıların orada durdu. Katherine başını öne doğru salladı. Bu insandan çok uzak, zorlama ve hayvansı bir hareket olmuştu. İşte, en sonunda *o* evine gelmişti –Tyler’ın cesedini bulduğu o son cumadan bu yana bir yanı bunun olacağını bir şekilde biliyormuş gibiydi. *Tanrım, ne yaptığının farkında mısın Steve? Bunu gerçekleştirmeyi cidden istiyor musun?*

Evet diye düşündü, bunu yapacaktı çünkü Katherine onu hoş karşılamıştı. Fısıldamıyordu. Baykuşu oluşturan insan saçını başıyla işaret ediyordu. Cadı arkasını dönüp mutfığa doğru ilerlediğinde kadının arkasından kuzu kuzu gitti.

Çıplak ayaklarının döşemelerde bıraktığı çamur izlerine bakan Steve’in düşündüğü şey şuydu: *Bunları alıp laboratuvarında incelesen, buralara üç yüz yıldır uğramayan ne tür bakteriler keşfedersin kim bilir.*

Mutfak kapısında durup Steve’e baktı. Tabii ya –onun için kapıyı açmasını bekliyordu. Vücudundaki zincirler bu eylemi kendi başına yapmasını imkânsız kılıyorlardı. Fakat onun insandışı varlığına bu denli yaklaşmak, bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi *onun* tarafından içine atlamaya ayartıldığı bir yarığın en tepesinden aşağı bakıyormuş gibi hissettirmiş, biraz sersemlemesine yol açmıştı. Nefesini tutup kadının arkasından soğuk

kapı penceresine doğru uzandı, kol kısmındaki anahtarı çevirdi, kolu kavrayıp kapıyı açtı. Kapı aralanınca sonuna kadar açılabilmesi için hafifçe ittirdi ve deli gibi çarpan kalbinin sözünü dinleyip kolunu geri çekerken *onun eline çarptı.*

Aman Tanrım! Ona dokundum! Kahrolası eline dokundum!

Korkudan kafayı sıyracağını düşündüğü birkaç saniyeyi atlatıp hiçbir şey olmadığını görünce biraz olsun rahatlayabildi. Cadı sakince verandaya doğru ilerlerken Steve onu takip etti. Giysisi soğuk rüzgârın içinde çırpınıyordu.

Beraberce çimenliği geçerken izlenip izlenmediklerini kontrol etmek için çevresine bakmadı. VanderMeerler'in üst kat pencerelerinin tam karşısında yürüyor olduklarını biliyordu ama pencereden dışarı bakmayacaklarına emindi. Bu durumda karşılarına engel olarak çıkabilecek tüm olasılıkların önü büyüyle kapatılmış olmalıydı.

Ahır yolunu yarıladıklarında bir anda durdu. Parçalara ayrılan aklının ne tür bir yola girdiğini ve bunun kendisine daha ne tür yokuşlar sunabileceğini fark etmiş olan bir kısmı fiziksel olarak baş edebileceği her şeyin daha da üzerinde yaşadığı türden bir korku eşliğinde ona engel olmaya çalışıyordu. Gözyuvalarının arkasında bir şeylerin patladığını hissetti. Kasları gerildi. Tüyleri gerçek anlamda diken diken olmuştu ve aniden yumruğunu ağzına tıktı. On sekiz yıldır çekinip korktuğu her şey kendini, yaşanabilecek her türden korkunun en doruk noktasında açıkça göstermekteydi. Ciğerlerinden yükselmek için bedenini zorlayan çılgılığı var gücüyle denese bile çok zor bastırabiliyordu.

Dön arkanı! Arkanı dön! Hâlâ geri dönme şansın var!

Böyle bir şeyden iyi bir sonuç çıkacağına gerçekten inanıyor musun? Seni zorlayan bu şeyin kalbinde yatan istekleri dinleyip gerçekleştireceğine inanıyor musun? Delilik bu!

Delilik falan değil, diye düşündü. *Sevgi.* Katherine ona kelimelerle anlatılamayacak cefaların kapısını açmıştı. Ancak bu tür acılar çekersek vereceğimiz kararları sevgiyle alabilirdik.

Soru şuydu: Katherine'in Tyler'ı ölümden uyandıracığına inancı tam mıydı? Steve'in, Pete VanderMeer'in havalı anlatımıyla süslediği üç yüz elli yıllık bir efsane ve MacBook ekranında görmüş olduğu siyah beyaz leke dışında gerçekliğine tutunabileceği başka bir dal yoktu. Bu ikisi, her türden mantık yoluna tıpa tıkmaktaydı.

Hal böyleyken tüm işaretler iyiye yoruluyordu. Tyler, Fletcher olma ihtimali olan o şeyden kaçarken *söylemişti* işte.

Bu bir mesaj olmalıydı.

Yardım et baba.

Aniden kendisini niyetinden uzaklaştırmaya çalışan her bir gram sağduğuya büyük bir öfke duydu. Bir milyonda kahrolası bir tane şansı olsa bile onu deneyecekti.

Katherine ahıra girince onu takip etti. Daha içeri girmeden çıldıran atların sesini duyabiliyordu. Büyük tahta kapıyı çifteleyen Paladin koca şeyi neredeyse dümdüz etmişti. Nuala kuduz olmuş ya da çarpılmış gibi nefes alıyordu. Atları kasım ayının başında ortalığı birbirine kattığı zaman Jocelyn yeni sürgüler taktırmıştı. Steve yenilerinin böylesine insandışı bir güce dayanabilmelerini umuyordu. Steve hayvanları sakinleştirmeye uğraşırken, şaha kalktıktan sonra güçlü toynaklarıyla ahır duvarına delikler açan Paladin'in bu ani hareketiyle geri çekildi.

Şu işi bir an önce bitirip komşular seni basmadan defolup git buradan.

İlgisinin birazını bile atlara layık görmeyen Katherine, ahırın en ucundaki marangoz tezgâhının yanında kımıldamadan dikiliyordu. Steve ona yaklaştığı zaman zincirleri el verdiğince kollarını öne uzattı. Sonra başıyla toz içindeki tezgâhı işaret etti. Steve ilk başta ne yapması gerektiğini anlamadı. Tezgâhta besleme kovanı, oyma testeresi ve onun hemen altında metal alet kutusu duruyordu.

Alet kutusunun da yanında bir çift orta boy cıvata kesici vardı.

Sahip olduğun her şeyi riske atmak mı istiyorsun? diye yalvardı geriye bir parça kalmış olan mantık kırıntısı. Herkesin hayatını bozuk bir terazi kefesine koyuyorsun, tüm Black Spring'i değil, aileni de riske atıyorsun. Karın, diğer oğlun, kendin; peki ya ne için? Ekranda gördüğün o lekeden başka bir şey için değil. Bu sevgi değil, bencillik. Matt'i düşün; Jocelyn'i düşün! Onlar hâlâ hayatta!

Ama sonra Tyler'ın sesini duydu: “Eğer içlerinden birinin ölmesine izin vermek zorunda kalsaydın, o padre mio, hangisini seçerdin: kendi çocuğun mu, yoksa tüm kasabanın mı?”

Ve aniden gelen, merhamet yoksunu bir duyguyla Matt'in Azizler Günü Arifesi'nde spor flamasını adak olarak sunarken dediği şeyi düşündü: *Ayrıca feragat ettiğin şeyin senin için bir önemi yoksa bunun ne anlamı kalır ki?*

Son direnç belirtisinin de kafasının içinden gelen duyulur bir tık sesiyle çöktüğünü hissetti. Canlılığının geri kalanı –ana refleksler dışında– bedeninden uzaklaşıp hafızasının en derin çukurlarına doğru çekildi.

Cıvata keskilerini eline alan Steve, tuttuğu ölü ağırlığın soğukluğunu hissetti. Artık onun için çok fazla anlam

ifade etmeyen bulanık bir görüntünün içinde kendini Tyler'in bisiklet kilidini keserken gördü –Tyler anahtarlarını kaybettiğinde bu yola başvururdu. Keskinin bıçakları paslanmaz çeliği kesmek için dizayn edilmiş olduklarından Steve on yedinci yüzyıldan kalma paslı zincirlerin kendisi için çocuk oyuncağı olacağını farz etti.

Katherine bir kez daha kollarını öne doğru uzatmaya çalıştı.

Steve titreyen elleriyle bıçağı zincir halkalarından birinin içinden geçirdi. Uzaktan, çok uzaklardan, aslında kendi acı dolu düşüncelerinin boğaz yırtan çığlıkları olduklarını fark etmediği sesler geliyordu kulağına: *Ne yapıyorum, kahretsin ne yapıyorum, ne yapıyorum lanet olsun NE YAPIYORUM?*

İki bıçak birbiriyle buluştu.

Gürültülü bir ZİNNNG sesiyle kırılan zincirin açıkta kalan iki ucu ahır zeminine düştü.

Black Spring'in her bir köşesinde insanlar yaptıkları işleri bırakıp uzaklarda bir yerlerde gök gürültüsü duymuşlar gibi gözlerini yukarıya çevirdiler. Pişirdikleri yemeği, yıkadıkları bulaşığı, yaptıkları ütüyü, her şeyi bir kenara bırakıp toplu halde kemiklerine kadar vuran panik dalgalarının kurbanı oldular. İçlerinden hiçbiri bunun tam olarak ne olduğunu kestiremiyor olsa bile hepsi de bir şeylerin, fazlasıyla yanlış giden *bir şeylerin* yaşanıyor olduğunu seziyordu.

Zincirin üç diğer yerden daha kesilmesi gerekiyordu; Steve, cadının çelimsiz bedenine sarılı zincirleri ancak o şekilde gevşetebilecekti.

İşlem tamamlandığında Katherine, cansız elleriyle di-kişli suratına dokundu. Hemen ardından Steve'e onu takip etmesi için bir işaret yaptı.

Katherine önde, Steve arkasında evin içine doğru ilerlediler. Arkalarında delirmiş gibi ahır kapılarına saldıran atların sesini artık duyamıyordu Steve. Yemek salonu aynasının önünden bir çift hayalet misali süzülerek geçerlerken kendi yansımalarına da dikkat etmemişti. Bu iyi bir şeydi çünkü kendi yüzünü görmüş olsaydı muhtemelen çılgılık atmaya başlardı. Dikkat etmediği o yüz, gözleri ve ağzı bir daha hiç kapanamayacakmış gibi buruş buruş duran yıkık dökük, yaşlı bir adama aitti.

Üst kattaki yatak odalarında Jocelyn'in tırnak makasıyla cımbızını buldu.

Katherine büyük bir sabırla kendisini alt katta beklemekteydi.

Steve aşağı indiğinde kadın eliyle ağzını işaret etti.

Steve konuşmaya çalıştı ama çatlak sesiyle bırak kelime oluşturmayı, doğru düzgün bir ses bile çıkartamıyordu. Boğazını temizleyip bir kez daha denedi: "Tyler'ımı geri getir."

Cadı ağzını işaret etmeye devam etti.

"Ne olursun. Kendi oğluna yaptığın gibi onu da dirilt."

O işaretparmak: cılız, hükmeden, inatla aynı yeri gösteren o parmak.

Steve emre uydu.

Titrek parmaklarıyla dudaklarını mühürlü tutan dikişleri birer birer kesti.

Cansız etine yapışmış olan dikişleri cımbızla kaldırdı.

İşini bitirip bir adım geri attığında cadının ağır yaralanmış dudakları yumuşak bir şapırtıyla açıldı. Katherine yüzyıllardır ağız yoluyla alamadığı nefesi içine çekerken ürperdi. Black Spring halkının her bir bireyini vuran şok dalgası bu sefer daha bir şiddetli olmuştu. Koca gözlerle sokaklarda feryat fıgan dolanan insanlar kan ter içinde

birbirlerinin gözlerinin içine bakıp şöyle düşünüyorlardı:
Tanrı aşkına neler oluyor?

Dışarıda yaşananlardan bihaber olan Steve, Katheri-
ne'in sol gözündeki dikişlere geçti.

İpler teker teker yere düştü.

Mavimsi renkli, pul pul, iltihaplı gözler kırıştı.

Sol gözle işi biten Steve, sağ göze geçti.

Son işlem de bittiği zaman cadı kendini azat eden kur-
tarıcısını kendinden korumak adına gözlerini tek eliyle
kapatıp olduğu yerde arkasını döndü. Dayanılmaz bir acı
içindeymişçesine buruşan yüzünü tuhaf bir şekilde öne
doğru eğilen bedeni takip etti. Boşta kalan kolunu bura-
dan uzaklara, çok, çok, çok uzaklara gitmesi adına Ste-
ve'i uyarmak için salladı.

Tam o sırada Black Spring'e yeni bir şok dalgası ya-
yıldı fakat bu seferki kasabanın içinden değil, topraktan
geliyor gibiydi. Bir anlığına kasabadaki herkesin gözleri
karardı. Kasabanın altında, kör karanlığın içinde yuvar-
lanarak ilerliyormuş gibi hissettiren bir şey büyük, de-
rinden gelen bir uğultuyla tüm asfaltı ve ağaçları sallı-
yor gibiydi. Metamfetamin Kilisesi'nin çanları ilahî bir
ritimle çınladılar. Ackerman's Corner'da oturan John
Blanchard'ın koyunları sürgülerini kırarak dört bir yana
dağıldılar. Ayakta duramayan yara bere içindeki bedeni-
ni her darbede daha acınası bir hale sokan işkencecisinin
de içinde olduğu bir kâbusun tam ortasında olan Jaydon
Holst, uykusunda huzursuzca inledi. HEX kontrol merke-
zinde bulunan Robert Grim ve Clare Hammer, koridorları
bir çırpıda aşip görüntünün gidip geldiği ekranın başına
kadar var güçleriyle koşular. Ardından Black Spring'in
tüm elektriği kesildi. Devreye giren jenaratörler maruz
kaldıkları aşırı gücün etkisiyle birkaç saniye içinde geri
kapanırken dışarı bakıldığında gözle görülebilen tek şey,

bazı evlerin pencerelerinden titrek ışıklarını saçan pilli Noel ışıklarıydı.

Karanlığın kol gezdiği tek yer Black Spring değildi: Highland ve Hudson Vadisi'nde bulunan –evet, otoyollar ve Manhattan büro binaları da dahil– bir süreliğine kasaba sınırlarından uzaklaşmış olan sakinler Katherine'in gözlerini açışıyla insani algıların çok daha ötesinde bir hüzne ve kasvete boğulduklarını hissetmişlerdi. Birdenbire kırılğan ruhlarının kaldıramayacağı görüntüler görmeye başlamış ve hayatlarını sonlandırmak adına bastırılamaz bir intihar isteğinin içine sürüklenmişlerdi. Diğerlerine nispeten eve daha yakın olanlar onları Black Spring'e bağlayan bu gücün bir şekilde yoğunlaşıp en üst seviyeye ulaştığını anlayarak eve dönebilecek kadar şanslılardı ama kurtuluş tünelinin sonundaki ışığa gereğinden fazla uzak olanlar kendilerini çoktan süpürge dolaplarına asmışlar ya da gaz pedallarını körükleyip konserveye dönen arabalarının içinde sıkışan bedenlerini yükselen dumanların ve karanlığın içine hapsetmişlerdi bile.

Deep Hollow Yolu'nun sonundaki evinden henüz çıkmamış olan Steve, eliyle kötü gözünü kapatan eğri büğrü siluete bakakalmıştı. Siluet üzerinden etler sarkan kül rengi kolunu bir kez daha Steve'in oradan ayrılması için salladı. Steve, bacakları sıvı bir maddeden oluşmuş gibi hissettiği için yerinden kıpırdıyamıyordu. Karşısındaki bu varlığın gözlerini açıp ona bakması düşüncesi, bedeninin her bir milimetrekaresine buz gibi iğneler batırıyordu.

Steve çığlıklar içinde evi terk etti. Canını kurtarmak için ormana doğru koşmaya başladı.

29

Jocelyn Grant, oradan on altı kilometre uzaktaki Newburgh'deyken ilk şoku hissetmiş olsa da bunun değişken biyoritminin bir parçası olabileceğini düşünerek kötü düşünceleri zihninden kovaladı. İkinci dalgayla birlikte sayfalarını karıştırıyor olduğu *Esquire* dergisinden başını kaldırıp hastane penceresinden dışarı baktı. İlk ikisinin toplamından çok daha şiddetli olan üçüncü dalga da kısa sürede kendini gösterince oturduğu sandalyede sarsılıp kucağındaki dergiyi yere düşürdü.

Matt hafifçe inleyip uykusunda başını hareket ettirdi. Korkuya kapılan Jocelyn, çocuğun yatağının çevresinden dolanıp elini oğlunun omzuna bastırdı. "Matt! Beni duyabiliyor musun, Matt? Hayatım beni duyabiliyor musun?"

Fakat Matt cevap vermedi. Sol gözünün üzerinde başına sarılı bandajın sabit tuttuğu pamuk tomarı vardı. Sağ gözündeki sargılar bir süre önce çıkarılmıştı. Gözünün kapalı olduğu görülse bile göstermiş olduğu bu rahatsızlık belirtisi, son birkaç gündür sergilediği en büyük bilinçli hareketti. Acaba uyanacak mıydı? Yaşadığı heyecana rağmen içinde kabaran bu güzel duygunun örtüşmediği büyük bir paniğe kapılmıştı Jocelyn: *Yanlış giden bir şeyler var. Çok yanlış giden bir şeyler var.*

Bunu hissetmişti. Kafasında uydurduğu bir şey değildi. Yaşadığı paniğin yoğunluğuna rağmen hissettiği bu kötü

duygulara tam anlamıyla hâkim olamıyordu. İki ayrı radyo kanalının arasında beliren parazit misali erişilmezdi. Duvardaki saat beşi birkaç dakika geçmekteydi. Felekten bir gün çalıyora benzeyen rüzgâr, yerde duran naylon poşeti üzerinde Noel ışıkları yansıyan araba ızgaralarına bir kamçı gibi çarptı. Her şey olağan görünüyor olsa da öyle değildi.

Ve ters giden şeyler yakınlarda değil, Black Spring’de, evdeydi. Bu şey her ne ise kendisini o tarafa doğru çektiğini hissediyordu Jocelyn.

Steve’i aradığında cevap alamadığı gibi telesekreterine de bağlanamadı. Hattın ucunda tek duyduğu şey sessizlikti. Zihni inatla bu sessizliğin hissetmekte olduğu önseziyle bağlantılı olduğunu vurguluyordu: *her şey için çok geç olmadan eve gitmeliyiz.*

Gafil avlanmıştı: hayal, bu hayal bir yerden tanıdıktı. Daha önce yalnızca bir kere daha, bundan on sekiz yıl önce Tayland’da bambudan bir bungalovun içinde gördüğü bu hayal bugüne kadar aklının gizli köşelerinde kendini gizlemiş ve yaşadıklarını düşündükleri mutluluğa rağmen Black Spring’deki hayatlarının karanlık tarafından sorumlu olmuştu.

Yoğunlukta fark olsa da gördüğü hayalin özü öncekiyle tıpatıp aynıydı. Zihninde kendini, saçlarını yolarken görüyordu. Matt’in not panosundaki kâğıtları dört bir yana saçarken havada uçuşup yere düşen kâğıtların üzerinde ölülerin resimlerini görüyordu. Çocuklar, büyüklük küçüklü bir sürü çocuk. Yüzlerinde ve vücutlarında her türden kesiğe sahiplerdi. Gözüne çarpan bir sonraki resimde bu ölü çocuklar bir hastane odasında yatıyorlardı; hepsi de Black Spring’in çocuklarıydı ve içlerinden biri de Matt’ti. Sayısız kesiğin atıldığı yüzü, kömürlerle dol-

durulmuştu. Sonra kendini çırılçıplak bir vaziyette pırıltılı bir boya havuzunun içinde yuvarlanırken, kırmızı siyah renklere bulanmış vücudunu bir yabandomuzu tarafından taşınırken gördü. Penisini içine sokan hayvanın kavisli azı dişleri parıldarken tüm o hırıltıların, homurdanmaların, toynak seslerinin içinde delirmiş gibi bağırان kendi sesini duyabiliyordu.

Jocelyn'in uyuşmuş beyin kıvrımlarında döndürdüğü bu dehşet dolu kareleri düşünüp dururken ne kadar zamandır Matt'in yatağına bakıyor olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. O sırada tek farkında olduğu şey, tüm bunları kendi hayatına son vererek bitirebileceğine dair kendisini harekete geçirmeye çalışan, derinden belli belirsiz vurduğu kadar ısrarcı da olan o histi. Bu olasılık onu korkutmamıştı; sadece tüm benliğini, şu an ona işkence yapan şeyden daha kötü olamayacağını bildiği donuk bir hüznle doldurmuştu. Kurşun gibi bacaklarıyla pencereye doğru yürüdü. Oturmakta olduğu sandalyeyi sırt kısmından tutarak dört katlık bir düşüşle arasındaki son engeli parçalara ayırmak için başının üzerine kadar kaldırdı.

Hayatını kurtaran şey tam da o sırada çalmaya başlayan telefonu oldu. Sersemlemiş bir halde kendine geldi; ucu bucağı olmayan hüzünden kurtulmamış olsa bile en azından birkaç saniye boyunca kaybetmiş olduğu bilincini geri kazanıp, *Aman Tanrım*, diye geçirmişti aklından. *Bunu yapmayı gerçekten istedim. Bu camdan atlamayı gerçekten istedim. Neler oluyor bana?*

Cep telefonunun ekranında Steve'in fotoğrafını göreceğini umarak telefonu eline aldı. Fakat arayan Steve değil, babasıydı.

"Baba!"

“Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin? Çok büyük bir kalabalık--”

“Eve dönmem *lazım* baba. Beni evime götürebilir misin?”

“Ama düşünmüştüm ki--”

“Steve’le ilgili ters giden bir şeyler var,” diyerek o an aklına gelebilecek en bariz şeyi söyledi. Doğruydı da: “Ona ulaşamıyorum.” Neden Black Spring’e gitmesi gerektiğini babasına açıklayamazdı. Sanki önceden güneye yerleştirilmiş olan bir mıknatıs tüm düşüncelerini oraya çekiyormuş gibi kaçınılmaz bir zorunluluk büyümüştü içinde. Evinin tatlı, coşkulu melodilerle onu çağırdığını hissediyordu –bu etkili koro seslerine korkunç şeyler yaşanmadan önce kulak vermesi gerekiyordu.

“Biraz hava almak için dışarı falan çıkmıştır,” dedi Milford Hampton sakın ve merhametli sesiyle. “Jocelyn, ne yapacağını bilmez bir durumdasın. Bak ne diyeceğim, neden--”

“*Baba!* Lütfen, eve gitmem lazım. Arabayla gelebilir misin? Seni girişte bekleyeceğim.”

“Pekâlâ, istediğin buysa birazdan orada olurum,” dedi babası. Jocelyn cevap vermeden telefonu kapattı. *Kendine gel*, diye düşündü. *Biraz kendine gelip odaklan.*

Arkasından gelen sesi duydu. Matt’in serum tüpünü koparıp çıkarmış olduğunu, tüpü ağzına doğru götürdüğünü gördü. Jocelyn hiçbir şey düşünmeden yerinden sıçrayıp büyük bir çığlıkla tüpü oğlunun elinden kaptı. Bu ani hareketiyle çocuğun kolundaki serum iğnesi sargılarıyla beraber yerinden fırlayınca çarşafların üzerine bir miktar kan fışkırdı.

“Sakin ol Matt,” dedi heyecanla. “Seni buradan çıkarıyorum. Sakinleş. Her şey düzelecek.”

Fakat o kasvet, o çekim, içinde büyümeye devam eden *kaharına* her saniye daha da güçleniyordu. Aynı his Matt'i de etkisi altına almıştı. Aklını delilikle ateşleyen dürtülerle savaşılmaya çalışırken Matt'in kaygan besleme sondasını dikkatle ve hızla çekip battaniyenin üzerine düşürdü. Oğlunun kaskatı kesilmiş bedeniyle adeta güreşerek ona kapişonlu eşofman üstünü giydirdi. Elleri, giysinin kollarını açamayacak derecede titrediği için aynı işlemi üçüncü denemede gerçekleştirebildi.

Koridorda gördüğü tekerlekli sandalyeyi ikinci kez düşünmeden içeri doğru itip kapılardan geçirdi. Matt'i sandalyeye oturttu, ayakkabılarını giydirdi ve ayaklarını sandalye ayaklıklarının üzerine yerleştirdi. Matt yerinden kıpırdamıyor olsa bile –neler olduğunun farkındaymış gibi görünmüyordu– parmaklarıyla kol dayanağına sıkı sıkı tutunuyor, bir yandan da açık olan inci beyazı gözünü tüm odanın etrafında kör bir arayışla gezdiriyordu.

İntihar, diye düşündü Jocelyn. *Tıpkı senin gibi o da intihar etmeye kalkıştı. O yalnızca bir haftadır Black Spring'den uzakken sen daha bu sabah oradaydın; bunun o cadının güçlerini hissetmek için gereğinden çok kısa bir süre olduğunu biliyorsun. Bu ne anlama geliyor? Ah, az önce hissettiğin o şok dalgası neydi?*

Jocelyn, Matt'in bacaklarını çarşaf ve battaniyelere sardıktan sonra göz damlalarını başucu sehpasının üzerinden bir hamlede kaptı. Koridorun boş olduğunu umarak oğlunu hastane odasından dışarı doğru itti.

Koridor boş değildi. Koridorun sonundaki içecek makinesinin başında durmakta olan iki hemşire kahve içiyordu. Jocelyn koşma dürtüsünü bastırarak sakın hareketlerle asansöre ulaştı. Düğmeye bastı. Asansörün kata ulaştığını haber veren zil çalıp kapılar sonuna kadar açıl-

dığında arkasından gelen bir ses duydu: “Hanımefendi?” İkincisi daha kuvvetliydi: “*Hanımefendi!*”

Dişlerini var gücüyle sıktığının farkına varmadan ayak sesleri kendisine doğru yaklaşıırken oğlunun tekerlekli sandalyesini asansörün içine doğru sertçe itti. Zemin kat düğmesine bastığında kapılar hemşirelerin öfkeli seslerini geride bırakmak istercesine hızla kapandı.

Alt kattaki resepsiyon bölgesi tıklım tıklım dolu olsa da kimse onlara dikkat etmedi. Jocelyn kalabalığın içinde kendine yol açmaya çalışarak çıkış kapılarına doğru ilerliyordu. Sandalyeyi döner kapıların içine iter itmez gözleriyle Toyota’yı aradı –orada değildi. Rüzgâr Matt’in battaniyesini çekiyordu. İçinde açılan yarığı ve o umutsuz, tuhaf çekimi bir kez daha hissetti. Dikkatinin başka yöne dağılmaması için Steve’in numarasını bilmem kaçınıcı kez tuşlamayı denediğinde aldığı sonuç öncekilerden farklı olmadı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı bütün umutsuzluklarıyla hayal kırıklıklarını kusarcasına.

Babası nihayet gelebildi. Araba daha tam durmadan arka kapıya asılıp açtı. Bay Hampton, Matt’i bez bebek misali özensizce arka koltuğa iteledikten sonra kapıyı kapatmak için tekerlekli sandalyeyi tekmeleyen kızını izlerken nutku tutulmuştu.

“Jocelyn, ne yapıyorsun? Matt’in burada ne işi var?”

“Gazla.”

“Ama daha çocuğu taburcu etmediler. Hadi ama Jocelyn, büyük bir bunalımda olduğuna şüphe yok ama onu odasına geri götürmeliyiz; bunu yapmana–”

Jocelyn, “Bizi burada bırakmayı aklımdan bile geçir-me!” diye bağırdığında Bay Hampton beklemediği bu tepkiyle geri çekildi. “Burada oldukça ters giden bir şey-

ler var ve Matt'in çok geç olmadan eve *geri dönmesi* gerekiyor.”

“O şeyler ne?” diyerek ısrarını sürdürdü babası. “Bana ne olduğunu anlatacak mısın artık!”

“Anlatamam. Steve’le ilgili. Ve bizimle. Ve-” Yaşadığı çaresizliğin etkisiyle başını ellerinin arasına alıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir kızına, bir torununa bakan Bay Hampton’ın sinirleri yıpranmıştı. Jocelyn, gözyaşlarının arasından ilk kez onun bu yaşlı, yorgun halini fark edebildi. Geçen hafta yaşanan trajik olaylar yüzünde kalıcı izler bırakmıştı.

“Pekâlâ. Eğer yapmamız gereken şey buysa Black Spring’e gideceğiz. Steve’in nasıl olduğunu gördükten sonra onu da yanımıza alıp hep beraber hastaneye geri geleceğiz. Tüm bu yaygaranın Matt’e iyi geldiğini zannetmiyorum.” Dikiz aynasını kontrol ederek otoparktan geri geri çıkmaya başladı. “Yine de bana bir açıklama borçlusun.”

“Sağ ol baba,” diye iç çekip tüm yorgunluğuyla arka koltuğa gömüldü Jocelyn.

Newburgh şehir merkezini geride bırakıp Eyalet Parkı’na çıkan 9W’ye girdiklerinde gösterge panelindeki dijital saat sabah beş kırk üçü gösteriyordu ve Jocelyn’in beynini ekşiten o çıldırtıcı zehrin baskıcı ağırlığı gittikçe daha da artıyordu. Tayland’da yaşadığı şey kötü olabilirdi fakat şu an hissettikleri onu ikiye katlar nitelikteydi. Kendini kaybetmiş bir haldeydi. Neden Steve o kahrolası telefonuna cevap vermiyordu? Ne tür bir belanın içindeydi? Ve oğluyla kendisini çaresizliğe sürükleyen bu güç ne demek oluyordu? Düşünceleri, kafasının içinde

oradan oraya salman başıboş bulutlar gibi büyük bir boşluğun içine sürüklüyorlardı kendisini. Zihni bu muazzam acıyla savaşmayı reddediyordu; kapasitesinin yetebileceği bir şey değildi bu. Tüm dünyası kocaman, pis kokulu bir sefalet yarasının içine akıyordu. Karşısındaki bu şeyle savaşma isteği kırılmıştı: Jocelyn ölmek istiyordu. Ve Matt, zavallı Matt: bu ümitsiz bataklıktan kendini kurtarabilecek gücü bile yokken, ona nasıl yardım edeceksin?

“Jocelyn, yeter artık ama! Aman Tanrım!”

Toyota birdenbire yoldan çıkıp arka koltuktaki Jocelyn’le Matt’i sağa sola savurmaya başladı. Bu hareket Jocelyn’i yaşadığı uyuşukluktan bir anlığına uyandırmış olsa bile anesteziyle boş yere savaşıyor bir hasta gibi aynı uyuşukluğun içine tekrardan çekiliyor olduğunu hissetti. Duyularını geri kazanıp dış dünyanın yeniden farkına vardığı bir an, emniyet kemerini Matt’in boynunun etrafına geçirmiş halde buldu kendini –onu bu ıztıraptan kurtarabilmek için anne sevgisiyle yapılan bir hareketti.

Yaşadığı yoğun, tarifsiz korkuyla tuttuğu kemeri ellerinin arasından bırakıverdi.

Seni büyülüyor Hipnotize ediyor. Gaddar pençelerine bir yakalanırsan intiharın eşiğinden kurtulma şansın kalmayacak. Tyler’ı da bu şekilde almış olmalı.

Toyota sağır edici fren sesiyle emniyet şeridinin dibinde durabildi. “Senin neyin var böyle lanet olası?” diye bağırdı babası. Arkasını dönmüş dimdik kızına bakıyordu.

“Bilmiyorum baba.” Bay Hampton gördüğü şeyle dehşete kapılmıştı: Jocelyn daha fazla adrenalin salgılayabileceğini sanmıyordu. Kocaman gözleriyle etrafına bakındı. “Bizi eve yetiştir, acele et. Bir de ne olursun beni konuşturarak oyalamaya çalış—”

“Bana ne olduğunu anlat artık!”

Tyler'ın ölümünün asıl nedenini söyleyemediği gibi, bunu da söyleyemezdi. İstmeden gizlediği bu sır pişmanlıktan içini yiyip bitiriyordu ve zamanı geldiğinde ona her şeyi anlatabilmeyi umuyordu. Gerçekleri bilmesi gerekliydi; bu kasaba kurallarına aykırı olsa bile Black Spring adamın büyük torununu elinden almıştı. Ama bu konudan daha acil bir şey varsa, o da bir an önce kasabaya gitmesi gerektiği idi çünkü *onun* etkisini tüm hücrelerinde hissedebiliyordu.

“Ne olursun soru sorma,” dedi boğazına kaçan kelimelerle. “Zamanı gelince anlatacağım. Şimdilik sadece beni konuşturmaya odaklan; şu an önemli olan şey bu.”

Kızının ağzından çıkan son sözlerde Bay Hampton'ı nihayet etkileyebilen bir şeyler olmuştu. Jocelyn'in içini kemiren şey her ne ise, artık onun da içine büyük sıkıntılar vermeye başlamıştı. Toyota'yı 9W çıkışından Black Spring'e giden 293'e çevirdi. “Steve'in evde tek kalışıyla ilgili pek iyi şeyler hissetmiyorum. İkinizin bir arada olmanız lazım, özellikle şimdi. Onun için endişeleniyorum. Yaşadıklarıyla pek iyi baş edemiyor. Kahretsin ki bunu kimse yapamıyor; içine girdiğimiz bu dönem öyle berbat, öyle pis bir—”

Tüm iyi niyetine karşın Bay Hampton sadece kendisi konuşarak ölümcül bir hata yapıyordu bu yüzden de Jocelyn'in dış dünyaya veda edip bomboş gözlerle hiçliğe dalmış olduğunu fark edemedi. Deep Hollow Yolu'nun çıkışında bulunan o tek sarı trafik ışığına yarı yoldan biraz daha fazlası vardı ki Jocelyn ve Matt kafalarını arka koltuğun iki yan camına şiddetle vurmaya başladılar. Bay Hampton bağırarak omzunun üzerinden baktığında Jocelyn'in kapı kolunu bulmaya çalıştığını gördü ve frenlere asıldı. Ellerinin arasında deli gibi dönen direksiyon avuç

içlerini yakmıştı ve bir kez daha bu ani frenle üçü birden emniyet kemerlerinin içinde öne doğru savruldular.

“Yardım et baba, yalvarırım!” Jocelyn damarlarında akan kanda hissettiği şiddetli korkuyla babasının gözlerinin içine bakıyordu. Matt’i kollarının arasına alıp sallamaya başladı.

Bay Hampton ikisine boş gözlerle baktı. Midesinin bulandığını hissediyordu. Anlamlandıramadığı bir nedenden dolayı hissettiği bu panik duygusu onu yiyip bitiriyordu. Bir anda, anlamlandıramadığı bütün her şeyin asıl nedeninin ileride bir yerlerde, bu yolun bilinmeyen sonunda, ormanın, gecenin içinde kendilerini bekliyor olduğu içine doğdu. Bay Hampton bu sırrı öğrenmediği takdirde pişmanlığın en şiddetlisini yaşayacağına ikna olmuştu.

Titreyen elleriyle arabayı vitesle takıp Black Spring’e doğru ilerlemeye devam etti.

Camı açan Jocelyn, soğuk hava akımının yardımıyla kafasının biraz dağıldığını hissetti. Yanından geçtikleri Black Rock Orman’ın karanlığı, alışılmadık bir normallikle tüm orman boyunca uzanıyordu. Kötülüğü hissetmemek elde değildi. Yolun biraz daha aşağısına vardıklarında güvende olacaklardı; güven kelimesinin bu bulanık kurtuluş olasılığını ne kadar doğru açıklıyor olduğu bir muamma olsa bile ilerlemeye devam etmek zorundaydılar. Birkaç dakika sonra bunu kendi gözleriyle göreceği için üzerine düşünmeye gerek yoktu, görülecek şeyin varlığından da şüpheyeye gerek yoktu.

BLACK SPRING’E HOŞ GELDİNİZ yazısıyla birlikte gördüğü şey, ağzını bir karış açık bıraktı.

Bay Hampton ayağını gazdan çekip bu yolculukta bolca haşır neşir olduğu frenlere asıldı.

“Black Spring’e gitmek istemiyorum,” diye mırıldandı.

“Baba?”

“Ben... bak ne diyeceğim. Hadi geri dönelim. Daha Newburgh’de yapacak şeylerimiz var. Evet. Başka bir yere yetişmem lazım.” Çoktan U dönüşü yapmıştı ama önlerinde uzanan şeyden gözlerini ayıramıyordu. Bu şey az kalsın arabaya takla attırarak yoldaki boşluğa düşmelerine sebep olacaktı.

“Baba –yapma! Devam etmemiz gerekiyor!”

Babası onu dinlemiyordu. Anlaşılmayan bir şeyler mırıldanırken çıkardığı ses Jocelyn’in taş kesilmesine neden oldu. Yüzündeki şaşkına dönmüş ifade çok beklemeden yerini anlayışa bıraktı. Önde oturan bu kişi babası değildi artık. Onu Black Spring’e sürükleyen güç, şimdi de babasını oradan kovalıyordu.

Çünkü o bir yabancı.

Jocelyn, arabada yeniden harekete geçmeden hemen önce arka kapıyı hızla açıp Matt’i arka koltuktan dışarı çekti. Newburgh’e geri dönerlerse orası onlara mezar olacaktı. “Baba lütfen...” diye yalvardı.

“Üzgünüm tatlım.” Kendine ait olmayan gözlerle dönüp kızına baktı adam. “Yapacak tonla işim var. Eve, Atlanta’ya geri dönmeliyim.”

Arka kapının kapanmasına zaman vermeden Toyota’sıyla yola koyuldu. Araba ilerlerken yaklaşık bir otuz metre sonra kapı kendiliğinden kapandı. Jocelyn’in arkasından seslenmesi nafiyleydi.

On üç yaşındaki oğlu daha tam gelişimini tamamlamış olsa da Jocelyn kollarındaki ağırlığı taşıyabilecek gibi değildi. Onu eve kadar taşımak aşması gereken koca bir dağ gibi gelse de bundan başka bir şansı da yoktu. En azından kasaba sınırını geçmeleri şarttı. Dişlerini sıkarak oğlunu yerden kaldırıp yürümeye koyuldu.

Black Spring onları kör karanlığın içinde beklemekteydi. Sınırın Highland Falls'a bakan kısmındaki sokak lambaları açıktı ve Long Gölü'nün yansımaları solgun ışıklarla yolun kenarına vuruyordu. Black Spring'in içinde ne bir ışık ne de bir hareket vardı. Gecenin içinde yükselen evlerle heybetli ağaçlar zar zor seçiliyordu. Rüzgârın içinden yükselen gıcirtısını duymasa, yolun sonundaki tekli trafik ışığını bile fark edemeyecekti. Elektriklerin olmadığı belliydi ama bu öyle basit bir elektrik kesintisi değildi gitgide yoğunlaşan karanlığıyla insan gözünün hiçbir şart altında adapte olamayacağı zift karasına çalan gecenin *ta kendisiydi* bu. Burada, kasaba sınırında karşısına çıkan tezatlık inkâr edilir gibi değildi. Birileri dünyanın bir ucuna mürekkep damlatmış ve yayılan mürekkep geriye kalabilecek son umut ve ışık huzmesini de yutarak tüm Black Spring'i kirletmiş gibi hissettirdi Jocelyn'e. Matt'le kendisini bekleyen tek kurtuluşun o karanlığın içine girmek olduğunu çok iyi bilen Jocelyn, anlamsız sesler çıkartarak homurdandı.

Kollarının arasında oğluyla hoş geldin tabelasını geçer geçmez az önce gözleriyle taradığı kasvet tarafından yutuldu.

30

Black Spring halkı sokaklara dökülmüştü. Herkesin birbirine kucak açtığı o yılbaşı arifelerinden birini andırıyor olsa da göze çarpan bir havai fişek gösterisi yoktu tabii. Onun yerine mumunu, el fenerini, ev yapımı meşalesini kapam gelmiş, ışığını tuttuğu herkesin keskin gölgesini buzla kaplı yere seriyordu. Arifeden bahsedecek olursak mutlu yüzler de havai fişekler gibi ortalıkta görünmüyorlardı. Şok dalgalarının etkisi sönmüş, yerini dedikodularla bir yangın gibi yayılan daimi korkuya bırakmıştı.

“Bir kurban daha mı almış?”

“1967 yılına döndüğümüzü söylemiştim.”

“Hayır olamaz bana bunun doğru olmadığını söyle!”

Karanlığın içinde parlayan korku dolu gözler, gökyüzünde zor seçilen Merkür gezegenini andırıyorlardı. Herkesin kemikleri soğuktan buz kesmiş olmasına rağmen içlerinden çok azı evlerine geri dönmüşlerdi; geri kalanlar tam olarak neler olduğunu anlamadan birbirlerinin yanından ayrılmayı akıllarından bile geçirmiyorlardı.

HEX kontrol merkezinde Robert Grim’le Marty Keller inatla acil durum jeneratörlerini çalıştırmaya uğraşıyorlardı. Kasabada tek giden şey elektrik değildi –kahrolası internete de güle güle demek hiç de hoş olmamıştı– su borularında basınca dair en ufak bir belirti yoktu ve sabit hatlar da dahil tüm telefon şebekeleri çökmüş durumday-

dı. Bu belirtilerin ne anlama geldiğini kimse anlayamamış olsa da öncelikleri kontrol merkezini yeniden çalıştırmaktı. Başaramazlarsa biterlerdi. Elektrik olmadan güvenlik kameraları, HEXapp uygulaması ve uyarı sistemi hiçbir boka yaramazdı. Bu aksama devam ettiği takdirde genel güvenlik aldatmacası tehlikede demektir ve o yöne gidiyor olduklarını anlamak için pek bir işarete ihtiyaçları yok gibiydi.

Acil durum jeneratöründe tık yoktu. Ufacık bir kıvılcım bile çıkmıyordu.

Marty, kafa lambasının titreyen oval ışığında yakıt borusuyla uğraşıyordu. Alnı terden parlıyordu. Lanet aleti daha üç hafta önce test ettiklerinde teklemeyen çalışıyordu. İnanılacak gibi değildi; ne yaparlarsa yapsınlar eski Popolopen Danışma Bürosu'nun boğulduğu karanlığa bir çare bulamıyorlardı. Grim'in düşünceleri dizginlenemeyecek boyutlara ulaşmıştı. *Ah, Yüce İsa aşkına. O şok da neydi öyle? Herkesin aynı anda hissettiği o şok neydi?*

Metamfetamin Kilisesi'nin önündeki yolun hemen aşağısında bulunan kavşaktaki atmosfer oldukça gergindi. Warren Castillo neler olduğunu anlamak için tüm yolu var gücüyle koştu. Onu yakalayıp cevaplayamayacağı sorular soran endişeli kalabalık düğümünü aşır aralarından geçmek için bayağı uğraştı. Çalışanlarının etrafı aydınlatmak adına birkaç mangalı aynı anda yakmış oldukları Point to Point Otel girişinde en az iki yüz kişi toplanmıştı. Saat beş buçuk olmuştu. Warren, kasaba dışındakilerin arkalarından Şeytan'ın ta kendisi kovalıyormuş gibi arabalarıyla kasabaya akın ettiklerine, tek kelime etmeden kendilerini evlerine kapattıklarına dair dedikodular duymuştu. En başta her şeyi korkudan uydurduklarını düşünerek pek kafasına takmadı. Fakat kısa süre sonra Ray

Darrel'in üzerinde "Hızlı Boyama" yazan Chevrolet'sinin yola çarprazlama park edilmiş ve farlarının açık kalmış olduğunu fark etti. Abluka. Darrel'in silueti kalabalığın arasında kollarını havaya kaldırmış halde ilerlerken, "Kasabayı terk etmeyin! Dışarı güvenli değil! Kulak verin millet, kasabada kalın!" diye bağıyordu.

Bu uyarıyla iki ateş arasında kalan insanlardan kararsız bir uğultu yükseldi. "Neyden bahsediyorsun?" diye sordu birisi.

"Ayrılamazsınız buradan diyorum! Buradan dışarı adınızı atarsanız kendi sonunuzu hazırlarsınız!"

Warren öne doğru atılıp Darrel'in yakasına yapıştı. "Sakin ol be adam. İnsanları korkudan altlarına ettireceksin!"

Darrel onu, "Korkmaları onlar adına iyi olur," sözleriyle cevaplarırken Warren boyacının korkudan ne yapacağını bilemez halde olduğunu fark etti.

"Neler oldu?"

"Arabayla kasabadan çıkıyordum. Round Gölü'nün oradaki askerî tesislerde elektrik var gibi görünüyordu. Fakat Black Spring sınırlarını geçer geçmez bir şeyin... bir şeyin beni durdurduğunu hissettim. Bunu başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Sanki yolun iki yanına gerili devasa askılar seni kasabanın dışına çıkmamaya zorluyor gibiydi. Göremesen de hissediyorsun." Sesi çatladı. "Daha golf sahasına varmadan kendimi vurmak istedim. Bagajda duran Lancaster 410'umu oradan çıkartıp içindeki kurşunlardan birini hemen oracıkta boğazıma sıkmak istedim. Üç çocuğum var ve daha önce bir kere bile intihar fikrini aklımın ucundan geçirmemiştim."

Derin sessizlik.

"Çok, çok kötü bir durum," diye ekledi Darrel -hadi canım sen de!

Kasaba halkı aklını toplu halde kaybetmek üzere gibiydi. Domino etkisi gibi: birinin fısıltısını diğeri yüksek sesle konuşarak takip ediyor, bir diğeri henüz işten eve dönmemiş olan aile bireylerine ulaşmaya çalışıyor, her bir hareket panikten besleniyordu. Kalabalığı yarıp geçen bir dalga gibiydi. Warren ümitsiz bakışlarla tüm kasaba halkını süzdü; yıllardır bildiği insanları tanıyamıyordu. Vücudu o denli kaskatı kesilmişti ki bir anlığına, adım atmak bile dünyanın en zor işi gibi geldi. Dedikodulara ve batıl inançlara prim vermemek üzere eğitim almıştı. Ne hissettiğini anlayıp duygularını bir kenara kaldırmak adına kafasının içinden geçenleri gün ışığına çıkarmaya uğraştı çünkü kendisini yakalayan düşünce dalgası bu şekilde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yapamadı. Ya bu sefer yaşanan korku yerinde bir korkuysa? Ya bu sefer Black Spring'i nelerin beklediğini görmek için üzerlerine düşen karanlığı şafak vaktine kadar beklemek zorunda kalacaklarsa, dış dünyayla olan bağlantıları gerçekten kesildiyse?

Gelmiş olduğu yerden, doğu tarafından kulağına çalınan bir çığlık duydu Warren. Geceyi delip geçecek ne bir yıldız ne de ay olduğu için Deep Hollow Yolu'nun ilerisi kömür karasıydı. Hiçbir hareket gözüne çarpmıyordu. Havadaki bu basınç da neydi? Neden her yer bu kadar anormal bir karanlığa bürünmüştü?

Warren gözlerini baktığı yerden alamadı. Rüzgâr dişlerini etine batırıyordu. Onu uyuşturuyor, saçının arasından geçip gözlerini yaşartıyordu ama yine de onları kapatamadı.

Katherine'in gecesi bu. Düşünce beynini gafil avlamıştı, sonra anladı. Her şeyi anladı.

Karanlık, bir serabın içindeymişçesine el fenerleriyle birlikte delirmiş gibi koşan üç adamı tükürdü içinden. *İşte*

beni görüyorsun, şimdi görmüyorsun. Mangal ışıklarının altında kendilerine odaklanmış birkaç yüz çift gözün yansımasıyla karşı karşıya gelene kadar omuzlarının üzerinden arkalarına bakarak koşmaya devam ettiler. Warren Castillo, içlerinden birinin yüzünün palyaço yüzünü andırıyor olduğuna şahit oldu: tırnaklarıyla yanaklarına yollar çizerek kendine parıltılı bir maske yapmıştı.

“Gözleri!” diye bağırdı. “Gözleri açılmış! Gördük, oradaydı! Bize *baktığını* gördük! Canını seven kaçsın millet, kötü göz hepimizi lanetlemeye geliyor!”

Ve Black Spring’in kıyameti başladı.

Lanetlenmiş ruhların oluşturduğu kasaba sakinleri kurtulamayacaklarını bildikleri büyük bir panikle dört bir yana dağıldılar. Paylaştıkları ortak kaderin sonucu olarak ne biri bir diğer komşusundan daha yüksek sesle bağırmıyor, ne de ondan daha az ızdırap çekiyordu. Bunlar yazılı olmayan kaos kurallarıydı ve o kaosun içinden dengesiz bir dayanışma doğmuştu: Birkaç saniye içinde bireysellik kavramı bir kenara fırlatılarak bunun üzeri Black Spring’in kolektif bilinciyle arşa yükselen tek bir dilek, ortak tek bir çığlıkla kapatıldı. İnsanlar Black Spring’le bütünleşmişlerdi ve Black Spring büyük bir çöküşteydi. *Uzaklaşın! Kaçın! Kötü gözden kaçın!* diyerek insanları uyaran o ilkel çığlık, telaşlı atmosferde havada asılı kalan tek şey olmuştu.

Kaosun etkileri ölçülebilecek gibi değildi. İnsanlar mesanelerini tutamıyor, boğazları yırtılana kadar bağırmıyor, birbirlerini ayaklar altına alırken merhamet duaları ediyorlardı. Birbirlerinin uzuvlarıyla saçlarını çekiştirip duruyorlardı. Haberi yayacak bir uygulama bulmaya gerek kalmamıştı; bir süre sonra en kenar mahallelerde yaşayanlar bile bu talihsiz durumdan haberdar olmuşlardı.

Her şeye ve yaşadıkları bu tarifsiz korkuya rağmen cadıyı görebilen olmadı. Cadının açıldığı iddia gözlerini o üç felaket tellalı dışında görmüş olan da, görmek isteyen de yoktu. Ortalıkta kaçışanların hatırı sayılır bir kısmı kendilerini evlerine kapatıp ellerine geçen ilk şeyle kapılarına barikat kurmuşlardı. Korkudan deliler gibi titrerlerken çevrelerini saran mürekkep karasının içine dualarını fısıldadılar. Bileklerini kesenler ya da ecza dolaplarında ne kadar ilaç varsa hepsini yutanlar da mevcuttu. Bu ânın bir gün gelip çatacak olduğu gerçeği, en büyük korkuları gerçekten başlarına gelene kadar içlerinden en naif olanının bile aklının bir köşesinde o güne kadar hep yatmış olsa da olayların kendini nasıl açığa çıkaracağını veya sonrasında neler olacağını bilen kimse yoktu. Bekleyip olacakları ilk elden yaşamaktansa bu konuya cahil kalarak ölmek bazılarına daha cazip gelmişti. İçlerinden hayatta kalma dürtüleri daha güçlü olanlar kaçmayı denemeyi ihmal etmemiş fakat kasaba sınırını geçer geçmez içine sıkıştıkları kapanın varlığını en derinden hissetmişlerdi. Rey Darrel haklıydı. Kalplerinde yükselen intihar isteğini göz ardı edip yollarına devam edenleri bir daha gören olmamıştı.

Saat yediye doğru Black Spring sokaklarında dolaşan tek şey gölgesiyle birlikte etrafta kol gezen rüzgârdı. Katherine'in beklenen büyüünden haber yoktu, ölenlerin akıbeti kendi büyüleri yüzünden gerçekleşmişe benziyordu.

İlk yenik düşenlerden biri de Colton Mathers olmuştu. Tüm yaşamı boyunca intiharın kendisini doğrudan cehenneme sürükleyeceğine inanmış olan yaşlı Konsey üyesi, Tanrı'nın kendisine gönderdiği bir öngörüyle irkilmişti. Panik kasabayı pençeleri arasına aldığı sırada kendisi kilisede dua etmekteydi ve kilise basamaklarından olan bi-

teni izlerken içinde koloni kulübeleriyle köhne on yedinci yüzyıl çiftliklerinin olduğu keyifsiz bir görüntü gelmişti gözlerinin önüne. Ölüm, kötülüğe kapı açtıklarını hissettiren binalar baştan aşağı terk edilmiş benziyorlardı ve Katherine van Wyler kilisenin ön bahçesine dikilmiş bir bostan korkuluğu misali kıpırdamadan durmakta ve *görmekteydi*. Bu illüzyon, bu ilahî fantazma Colton Mathers'ı biricik Tanrısının Black Spring'i temelli olarak terk etmiş olduğuna inandıracak yeterlilikteydi. Onları bekleyen şeylerle karşılaştırıldığında cehennem ateşi sakinleştirici merhem etkisi görürdü. Ve işte çoban da –kendini o gözle görmeye alışmıştı– kiliseden çıkmış, kendini evinin balkonundan atıp tüm kemiklerini kırmış ve bahçe avlusunun sert zemininde ruhunu teslim edene kadar kan kaybetmişti. Yaşanan olay seher vakti etrafa yayıldığında birçoğu ölmek için intiharı seçmiş bu adama korkak damgasını yapıştırıracaktı.

Ya Katherine?

Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Hiç kimse ne istediğini bilmiyordu.

Jackie ve Clarence Hoffman, Upper Mineral Vadisi'ndeki evlerinin mutfağına çocukları Joey ve Naomi'yle birlikte sığınmışlardı. Günün büyük bir kısmında musluğun tepesindeki çift pencereden içeri vuran güçlü güneş ışığının altında tüm şaşaasıyla parıldayan lüks bir mutfaktı. Fakat şimdi tüm pencereler ve kapılar evdeki kitap raflarının yardımıyla mühürlenmişti (Hoffman ailesi üyeleri tutkulu okurlardı). Alınan önlemlere rağmen saat on bir on beşte dışarıdaki aralık rüzgârı içeri girmenin bir yolunu bulmuş gibi mutfak masasının üzerindeki lamba titremeye başladı ve kısa süre içinde yakmış oldukları tüm mumlar aynı anda söndü. Hemen ardından Katherine

tam ortalarında beliriverdi. Katherine, o sırada mutfağın diğer köşesinde oturan zavallı çocuklarla (yorgunluklarını alt etmiş ve iPad'lerin şarjı bitene kadar *Angry Birds* oynamaya karar vermişlerdi) ebeveynlerinin tam ortasında yüzünü göstererek, iki ayrı grubun birbirini görmesini engelledi. Duvarlara yansıttığı grotesk gölgeden korkan küçük Joey iPad'ine sıkı sıkı sarıldı. Yaşadığı şokla son ışık kaynağı olan tabletini elinden mutfak zeminine düşürmesiyle tüm aileyi kör karanlığın içinde bıraktı.

Aslında hayır, tam anlamıyla kör karanlık değildi: Kitap raflarının arasından sızan zayıf ışık, o sırada kendi mühürledikleri kapıyı zorlamakta olan Joey'le Naomi'nin ve tam tepelerinde dikilen Katherine'in silüetini siyahın az daha açık bir tonunun verdiği ayrımla belli edecek yeterlilikteydi. Jackie çığlığı bastı. Clarence Hoffman çocuklarının yanına gidebilmek için el yordamıyla tezgâhın etrafından dolanmaya çalışırken ortada duran gölge ona doğru dönüp bir kedi gibi tısladı. Karanlığın içinde cadının açılmış gözlerinin farkına varamasalar da Clarence o saniyede o merhametsiz, gaddar gözlerin varlığını üzerinde hissetmişti. Tuğladan bir duvara çarpmışçasına büyük bir refleksle geri çekilirken o sırada öne doğru koşmaya başlayan Jackie'yi belinden yakaladı.

“Ne olursun çocuklarımı incitme,” diye yalvardı kadın. “Tıpkı bir zamanlar senin çocuklarının olduğu gibi, benimkiler de masum, Katherine! Aman Tanrım, ne yapıyor? Joey, anneciğine ne yaptığını söyle çabuk!”

“Sanırım... sanırım bize bir şey uzatıyor anne.”

“Dokunma o uzattığı şeye!” diye haykırdı babası.

“Nasıl bir şey?”

“Bilemiyorum sanırım bir soğan.”

“Benimki de havuç!” dedi Naomi şaşkınlıkla.

“Size dokunmamanızı söylemiştim!”

Jackie kocasını dirseğiyle dürttü ve, “Biraz sakinleş Clarence, kötü bir niyeti yoktur belki,” dedi.

Gölge yerinden oynamadı; yaptığı şeyi devam ettirir gibi bir hali vardı. Jackie Hoffman hiç yoktan sebzeleri önlüğünden çıkartmış olabileceğini, 1665 yılında hasat edip o zamandan bu zamana üzerinde taşımış olabileceği ihtimalini geçirdi kafasından. Naomi havuçtan pek *hoşlanmazdı* ama Jackie’ye göre bunlar Black Spring Market’te satılan hazır ambalajlı sebzelerden çok da farklı görünmüyor olmalıydı.

“Hadi bebeğim, birer ısırik alın.”

“Ama anne...”

“Sizden bunu yapmanızı istiyor tatlım.”

“Ama istemiyorum anne,” diye mızızlanıp ağlamaya başladı Naomi.

“Ye şu kahrolası havucu!”

Pek de isteyerek yapıyor olmadığını bilmek için yüzünü görmesine gerek yoktu ama sesini duyduğu kütürtünün Joey’in dişlerinin arasındaki soğandan gelmiş olduğunu tahmin edebildi. Ağabeyinin bu cesaret gösterisinden ilham alan Naomi de kısa süre sonra kendi havucundan bir ısırik aldı. İkisi birlikte ağır ağır çiğnemeye başladılar.

“Bu çok tatlı!” diye bağırdı Naomi gözyaşlarının arasından. Küçük kız istekle havucundan bir lokma daha aldığı anda olaylar hızla oldukça tuhaf bir hal aldı. Her şey bittikten sonra o dakikalardan bahsedilirken Clarie ve Jackie Hoffman her şeyin tam olarak nasıl yaşandığına dair bir anlaşmaya varamayacaklardı. İkisi de Katherine’in çocukların elinden tuttuğu o korkunç anları hatırlıyor olsalar da yine ikisinin de söz konusu eylemden sonra olanları gördüklerini itiraf etmeye cesareti yoktu. Aslında

gördükleri, –gördüklerini düşündükleri demek daha doğru olur çünkü şahit oldukları sahneler o denli dehşet verici ve birbiriyle çelişkiliydi ki hayalî olmadıklarını iddia etmek *imkânsızdı*– sahnelerden birinde Joey ve Naomi kapılara çakılı olan kitaplık raflarını kanlı dişleriyle kemirdikten ve üzerlerine nereden vurduğu belli olmayan bir ışık huzmesinin paramparça olmuş damaklarını gözler önüne serişinden sonra etrafa saplantılı, parıldayan gözleriyle bakıyorlardı. Komikti: Elbette ki hatırladıkları bu görüntüler hayalî olmalıydı; Joey deri bir yelek, Naomi ise uzun, kirli bir gömlek giyyordu. Her ne yaşandıysa Clarence ve Jackie kapı tarafına ulaştıkları zaman raftan yapılmış bariyer, ardındaki kapıyla birlikte bir çeşit tahtakurdu istilasına maruz kalmış gibi gözlerinin önünde çürüyüp gitmiş, onları mutfaklarının içinde esen soğuk kış rüzgârıyla baş başa bırakmıştı. Jackie boğazı yırtılana kadar çığlık atmış olsa da, basit bir insanın karşısında ayak direyemeyeceği türden güçlerin etkisi altında kaldıklarını anladığından dolayı kayıp çocuklarının peşinden koşup dışarı çıkamadı.

Perdelerinin ufak aralığından dışarıyı kolaçan eden birçok insan, o gece sokaklarda cirit atan bu üçlüyü gördüler. Gözleri seçilemeyen cadı –ah Tanrım, o gözler– sokaklarda soluk bir gölge misali dolaşırken o ve yanındakileri görenlerden birkaçı çocukların üzerlerindeki o tuhaf, eski püskü giysilere bir anlam veremeseler de onların Hoffman ailesinin çocukları olduğunu anladılar. Sabahın erken saatleri gelip çatığında küçük çocuğu on yedinci yüzyıldan kalma fırfırlı gömlek ve golf pantolonuyla, kızı da kalın bir pelerin ve başörtüsü içinde görenlerin sayısı iyice artmıştı. Gözlerinin cam gibi donuk olmasına karşın ikisi de cadıyla birlikte yürümekten şikâyetçi değil gibiydiler. Küçük kızı, elindeki rüzgârgülü sert rüzgârların et-

kisiyle her döndüğünde sevinç çılgınlıkları atarken gördüklerini söyleyenlerin sayısı da küçümsenecek gibi değildi.

Griselda Holst'un yatak odasını şafak vaktinden hemen önce bir gölge ziyaret etti. Kasap dükkânındaki çürümüş etler o zamana kadar tüm evin içine mide bulandırıcı kokularını yaymış olsalar da Griselda'nın aşağı inip oraları temizleyecek hali yoktu. Jaydon, akşamın erken saatlerinde aldığı yüksek doz lityumun etkisiyle sersemleyip kısa bir süre uyumuş olduğu için neler olduğunun farkına zar zor —o bile kesin değil— varabiliyordu. Bu hali annesiyle arasında yüz seksen derecelik bir zıtlık oluşturmaktaydı tabii. Tanrı biliyor ya, Griselda Katherine'in gözlerini açacağı günü kasabadaki diğer herkesten çok daha büyük bir sabırsızlıkla beklemişti ama beklenen gün geldiğinde kendisini konvulsif felce yakalanmış bir halde bulmuştu. Her şey çok ani olmuştu. Olacaklar hakkında uyarılmamıştı bile! Acaba bu gerçekten de Katherine'in onu terk ettiği anlamına mı geliyordu?

Griselda'nın, kendisini nelerin beklediğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama düşünceler kafasının içinde akmıyordu işte. Her alışılmadık seste, her döşeme gıcırtısında yatağından fırlayarak titreyen ellerinin arasında tutmaya çalıştığı mumla birlikte evinin üst katında bir hayalet misali dolanıyor, karanlıkta gördüğü her gölgeyle yüreği ağzına geliyordu. Aslında tek yaptığı hayalet avlamaktı. En sonunda bir ara yorgunluktan uyuyakaldı ve ciğerlerine çektiği her nefesle içine dolan çürük kokusu gözeneklerini biraz daha tıkadı.

Tam yanında duran o tek gölgeyi fark edememişti. Tüm o yıllar boyunca sahip olduğu tek arkadaşından hevesle

bekleyip durduğu şeye, bir cevaba kavuştuğunda yalnızca hafifçe mırıldandı. Kocaman açılmış bir çift göz, görmekte olduğu rüyaya hemen yanında durduğu köşesinden etki ediyordu. Ne bir yüz, ne bir manzara, ne açılan ağız –yalnızca bir çift göz. Griselda yatağında fırıldak gibi döndü; soğuk soğuk terlerken en büyük kâbusuyla yüzleşmiş olmanın verdiği bilinçle rüyasında bile kendisine kaçacak köşe ararken yüzünü yastığına kendini boğmak istercesine gömdü. Sonra o ses. Duyulan ses ne kelimelerden oluşuyordu, ne de Katherine’in hikâyesini anlatmaya alışık olduğu bir dille anlatılıyordu. Griselda, duyduklarını, terbiyecisinin kendi dilinde yuvarladığı sesleri kafasında anlamlandıramayan bir sıçan misali dinledi. Katherine, dünyadan, bahsi geçen dünyadan sürülmekten, aldatmacalardan, canın gibi sevdiğin kişiyi kurtarmak adına canın gibi sevdiğin *bir diğer* kişiyi kurban etmek zorunda kalıp sevginin ışığı altında yapacağın acı dolu seçimlerden konuştu. Griselda gördüğü rüyanın ne kadar sürdüğünü, ne zaman bittiğini tam anlamıyla kestiremiyordu ama uyanıp yatağında doğrulduğunda perdelerinin arasından içeri sızan soğuk sabah güneşini fark etti. Uyurken yorganını üzerinden atmıştı; doğrulduğu zaman ne kendinin ne de bir başkasının uzun zamandır sevmemediği solgun, etli vücuduna bakakaldı. Griselda sevgisini içine katarak seçim yapmayı uzun süre önce unutmuştu; onun tek bildiği şey en başta kendini korumak adına karar vermeye alışkın olduğu zorlu seçimleri düşünmekti.

Penceresinin baktığı kasaba meydanında toplanan kalabalık ortalığı velveleye verirken Griselda oğlu Jaydon’ı Katherine’e kurban ederek –kısacası cadının vermek istediği mesajı tamamen yanlış yorumlayarak– gerçekten de bu işten kendini kurtarabileceğine ikna olmuştu.

31

“Gerçek bu, değil mi?” diye sordu Warren Castillo kontrol merkezine döndüğünde. “Sonumuz geldi.”

Karşısında duran mesai arkadaşına gözlerini sağlıklı bir şekilde odaklayamayan Grim başını öne doğru salladı. Ne yapacağını bilemez bir halde karşısında duran adam, küçük bir çocuğun annesinin kendisine her şeyin kötü bir rüya olduğunu söylemesini bekler gibi bakmaktaydı ve Grim, onun duymak istediklerinin gerçek olması için sağ böbreğini bile verirdi. Zorunda kalsa kalın bağırsağını bile bu uğurda bağışlardı. “Warren, buraya gelmeni takdir ediyorum ama eğer şu an karının yanında olmak istersen seni anlarım.”

Warren bir süre duygularını dizginlemek için savaştıktan sonra kendini toparlayıp, “Hayır, burada kalıyorum. Kasabanın bize ihtiyacı var,” diye cevapladı Grim’i.

Grim, karakterine bütünüyle aykırı, ne olursa olsun asla yapmayacağını düşündüğü bir şey yaptı: Warren’ı kollarının arasına alıp ona sımsıkı sarıldı. Biraz garip bir hareket olsa da içine düşmüş oldukları mutlak karanlıkta onlara güç vermişti. Her şey gözden geçirildi: Grim, bu olaydan sağ çıkma olasılıklarının zilyonda bir olduğunu varsayıyordu.

Bir yandan hararetle yapılması gerekenleri bir protokole oturtmaya çalışırken diğer yandan Delarosalar’la

yaptıkları konuşmadan hatırladığı konular, bir şarapnel yağmuru gibi üzerine akın ediyordu: *Bu lanet cadının sizden istediği şey ne, biri söylesin artık!*

İntikam.

İntikam peşinde olduğunu düşünüyoruz.

HEX'in Hesaplaşma Günü'yle ilgili bir facia planı yoktu; çünkü olayların nasıl ilerleyebileceğini o güne kadar kimse tahmin etmemişti. Bunun konusu açıldığında ağızlarda dolanan tek belli belirsiz fikir, olabilecek en kısa sürede tüm kasabayı boşaltmakla ilgiliydi ama söylenenler doğruysa yola çıkmak yapılması gereken en son şeylerden biri olmalıydı.

Grim güç kaynağındaki problemin ne olduğunu saptaması için kasabanın elektrik mühendisi Eddie McConroy'un yanına Claire Hammer'i yollamıştı fakat Black Spring'in dış dünyayla ilişkisini koparan bu şeyin teknik değil, doğaüstü bir olgu olduğu kısa süre içinde anlaşılmıştı. Her şey gitmişti. Su sağlama sistemi. Telefon hatları. Gaz bağlantıları. Ne varsa. Her şey. Robert Grim, tüm kasabanın on yedinci yüzyıla geri fırlatılmış olduğuna saat dokuza doğru ikna olmuştu ve yaşadığı şok öylesine derindi ki, kafasını en ufak bir şeye bile çalıştıramaz hale gelmişti.

Gözlerini açıp büyülerini okumaya başlarsa hepimizin öleceğine inanmamak için tutunabileceğimiz hiçbir sebep yok.

Odaklan! Güzel şeyler düşün. Bebekleri düşün. Kan!

Parmaklarını boynunun arkasına götürüp çıtlattı. "Pekâlâ. Tamam. Yardım almalıyız. Başka çaremiz kalmadı. Point."

Claire onu durdurdu. "Robert, biliyorsun ki Colton Mathers olmadan bu kararı tek başımıza verme yetkimiz yok."

“Etrafta Colton Mathers görüyor musun?” Bu kelimeleri neredeyse bağırarak söylemişti. Kadının alnı –aklını o karıştırıyordu– dayanamıyordu. Saçlarını öyle sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı ki derisi kafatasının tam orta yerinden cart diye ayrılıp geri dikilmek zorunda kalacakmış gibi görünüyordu. “Hayır mı? O zaman yetki bende!”

Claire irkildi. Grim kadının saç tokasını bir hışımla çekip zavallı kafatasını rahatlatmak adına içinde yükselen ani isteği bastırıp, onun yerine önündeki eski model radyoya doğru döndü. Coleman, fenerlerin aydınlatmakta olduğu şakaklarından dökülen terle bir dalga ayarlamaya çalışsa da tek duyabildiği şey her frekansta karşısına çıkan o ölüm sessizliğiydi.

Lucy Everett uydu telefonuyla yanlarına geldi. “O şey çalışmayacak, Robert...”

“Bu ne böyle!” Aleti kadının elinden hızla çekti. “Kahrolası bir uydu telefonu mu? Bizim iletişim ağımla ne alakası var bunun!” Masanın üzerine koyduğu telefona bir süre parmaklarıyla tıklattı, ardından ekranına şöyle bir bakıp aleti bir köşeye fırlattı. *Dikenli tel, dikenli tel*, diye düşündü kendini sakinleştirmeye çalışırken ama kontrol etmekte zorlandığı aklı içeride bir yerlerde kendi iradesini oluşturmuş gibiydi. *Anlaşılacak istemiyor, anlaşılması şart. Katherine paranormal bir zaman bombası.*

Claire’in alnı, “Kendine gel Robert,” diye yalvarırken adamın elinden gelen tek şey içinden gelen çılgılığı bastırmak oldu.

Marty Keller’in durumu daha da kötüydü. Warren’ın çok edici haberlerle gelişinden kısa süre sonra çocuk cıvataları gevşetmişti. Kendini duvara fırlatıp kollarıyla bacaklarını bulabildiği her yöne savururken Lucy’yle Grim uzun süre onu kendine getirmeye uğraşmıştı. Ağzı öfke,

tiksinti ve korkuyla beslenen bir tünel gibiydi. Nihayet kendine gelebildiği zaman boğuk sesiyle özür dilemişti. Karanlıktan korktuğundan, bu kesintinin klostrofobisini azdırdığından bahsetmişti. Fakat Grim ocuğun dışından söylemeye cesaret edemediği asıl şeyi gayet iyi biliyordu: sokaklarda kol gezen ölümün korkusuydu bu. Rahatlayınca titrek ellerinin arasındaki fenerle birlikte duvarın dibine çöküp ılık Smirnoff şişesini yarılایana kadar iti.

“Hepimizi haritadan silmeden önce onu öldürmemiz lazım,” dedi Marty oturduğu duvar dibinden. Dili jlemsi bir kıvam almış gibi mayışık çıkmıştı sesi.

“Nasıl yapmayı düşünüyorsun acaba o dediğini?” diye sordu Grim sabırsızlıkla.

“Asıl olay kadını haberi olmadan yakalamakta.” Leş gibi votka kokan birinden geldiği düşünülecek olursa cümledeki mantık tartışılmazdı. “O ocuklar cadıyı öyle taşlamamışlar mıydı? Geldiklerini göremedi. Kafaya yiyeceği tek sıkımlık bir mermi işini görür diyorum. Denemedен bilemeyiz.”

Marty’nin isterik durumu Grim’e iyi gelmişti. Grubun içinde bu durumda olan tek kişinin kendisi olmadığını anlamasıyla güveni yerine geldi. “Kadını  kahrolası asırdır öldürmeye uğraşıyoruz zaten,” dedi. “Ha bu arada, gözlerinin kapalı olduğu asırlardan bahsediyorum. Gerçekten olayın ciddiyetini anlayamıyorsun değil mi? Onu taşlayabilmelerinin tek sebebi onlara izin vermiş olmasıydı. Taşlanmayı *o istedi*. Etik değerlerimizin çökmesini o istedi. Hepsi büyük bir planın parçasıydı. Kanayan dere, duruşma, meydanda sergilenen işkence, Tyler’ın intiharı... hepsi büyük çöküşe giden kapıları bir bir açan şeyler oldu. Ancak o zaman içimizden birini dikişlerini kesmeye ikna edebildi.”

“Hangimiz olduğu konusunda bir tahminin var mı?” diye sordu Claire.

“Jaydon Holst?” dedi Warren. “Beni azıcık bile şaşırtmaz. Ya da o deli kasap kadın oğluna yapılanların öcünü almak için falan yapmış olabilir.”

Claire başını iki yana salladı. “İmkânı yok. Katherine’e ne kadar takıntılıysa, ondan bir o kadar da ödü patlıyor.”

“Bence Tyler Grant’in babası yaptı,” dedi Grim.

“Steve mi? Yok canım, neden?”

“Bilmiyorum.” Grim kaşlarını çattı. Gözleri kontrol merkezinin karanlık kısmında bir süre gezindi. Ana ekranın üzerine karanlığın gölgesi düşmüştü. Odanın görünmeyen kısmında bir şeyler hareket ediyor gibiydi. Bunu Claire de fark etmişti ki bir anda başını o yöne çevirdi. “Belki de aklıma gelebilecek son kişi olduğu içindir.”

Warren, “Bana mantıklı gelmiyor,” dese de sesindeki kuşku dikkatlerden kaçmadı.

Grim gözünü karanlıktan ayırmıyordu. Orada hareket eden şey her neyse arkadaşlarını da getirmişe benziyordu. Gözleriyle ne olduğunu tam olarak seçemese de Marty’nin yaslandığı duvarın üzerinde hareket eden gölgeyi gördü: kapkara, tel gibi ince, tüyleri bit kaynayan bir şeydi. Daha Grim’in ağzından tek bir ses çıkmadan Marty çığlık atıp elindeki feneri yere düşürdü. Yuvarlanan ışık demetinin içinde bir şey görüldü: kocaman bir fareydi bu. Grim, ortalama bir yavru kedi boyutunda olduğunu tahmin ediyordu.

“Orospu çocuğu! Isırdı beni!” Marty deli gibi inlerken bir yandan ayağa kalkmaya uğraşıyor, bir yandan da kolunu havada tutmaya çalışıyordu. Elinin arka kısmındaki deri kanıyordu. Kendi el feneriyle ekranın önündeki karanlık bölgeyi tarayan Grim olduğu yerde donakaldı.

Beş adet sıçan kendisine boncuk gibi gözleriyle sinsi sinsi bakmaktaydılar. Kemirgenlerden bir tanesinin gözlerinin önünde beyaz bir tabaka vardı; hayvanın hasta olduğu belliydi.

Claire, “Buradan defolup gidelim,” dedi.

“Aynen,” dedi Grim kendinden beklenmeyen bir kararlılıkla. “Lucy, Marty’ye yardım et. Mutfakta ilkyardım çantası olacak. Yarayı iyice temizle. Pek ciddi bir şeymiş gibi durmasa bile enfeksiyon kapmasını istemeyiz.” *Korktuğun şey bu değil*, dedi bir ses ama Grim cümleyi kendi sesiyle şiddetle bastırdı. “Claire, Warren ve ben servis arabasını alıyoruz. West Point’e gideceğiz ve eğer olası bir sebep yüzünden oraya varamazsak Highland Falls’taki ilk evde durup ulaşabileceğimiz herkesi araya-
cağız. Marty ile sen senin arabayı alırsınız. Alışılmadık şeyler için gözünüzü dört açmanızı istiyorum –en önemsiz görünen şeyler için bile. Katherine’le karşılaşırsanız ondan uzak kalmaya çalışıp alarmı harekete geçirin. Kasabalıların onu gözden kaçırmayacağından emin olur olmaz 293’e doğru yola koyulun –bizim arabayı orada bulursunuz.”

“Kasabadan ayrılamayız, Robert.”

Grim’in, içinden gelen sesi dinlemesi gerekiyordu. Upper Highland Falls’da karşılarına çıkacak ilk yazlık evler Black Spring sınırına dört buçuk kilometreden daha az uzaklıktaydı –hayatında ilk kez bu gerçeğe seviniyordu– ve Round Pound’daki ordu tesisleri zorlasan sekiz yüz metre uzaklıkta anca vardı. Katherine on yedinci yüzyıldan kalma bir cadıydı, uzaylı değil. Sekiz yüz metre –ne kadar kötü olabilirdi ki? Yine de başaramadılar.

İçlerinden hiçbiri Noel ışıklarının hâlâ yanmakta olduğu tesislerin yarı yoluna kadar bile ulaşamadı. Nere-

deyse kaybetmek üzere oldukları Warren Castillo için ani bir dönüş yapan Grim az kalsın kendi canından da oluyordu. Ondan kısa süre öncesinde Grim üçünün hayatına mal olacak bir hareket yapmış olduğu için, Claire kasaba sınırını aşmadan önce yola yürüyerek devam etmeleri gerektiğini söyleyip akli başında bir hareket yapmıştı, ne olur ne olmaz diye.

Ah Tanrım. Katherine'in onlara gösterdiği o görüntüler. Sıradan günlerde akıllarına gelebilecek hiçbir şey böylesine kelimelerle tarif edilemeyecek bir korkunun yanından bile geçemezdi. Hayatlarının en karanlık anlarında dahi bu denli düşmanca bir melankoliye, bu denli yıkıcı bir hüzne kapılmamışlardı. Black Spring'in hoş geldiniz tabelasının ilerisine daha ilk adımlarını atmalarıyla beraber karamsarlık, korku ve intihar açlığının yol gösterdiği görünmez bir zehirli gaz bulutuna girmişlerdi sanki. Grim, Warren'ı kafatasını çukurlu asfalt zeminin üzerinde patlatmaktan kurtarıırken, bir yandan da çirkin düşüncelerin içine yuva yaptığı kendi kafasını ortadan ikiye ayırmamak için duyduğu arzuyla savaş veriyordu.

Bir şekilde Black Spring kasaba sınırlarına sağ salim geri dönmeyi başardılar. Sığınacakları güvenli bir liman misali dimdik duran askerî tesislerin biraz uzağındaki sarı trafik ışığına kocaman gözlerle bakarlarken delilik okyanusunun tam ortasında mahsur kalmış bir gemi enkazından kurtulmuş, yardım bekleyen kazazedelere benziyorlardı. İleride kendilerini ölüm bekliyordu fakat Grim'in ölümünden çok daha büyük korkuları vardı.

Bağırdılar. Komaya bastılar. İşaret fişeği kullandılar. Çevre evlerden sesleri duyup kendilerine katılmaya karar veren birkaç cesur insanın yardımını aldılar ama tesislerden çıkan kimse olmadı. Claire tesislerin terk edilmiş ola-

bileceğini (tüm o Noel ışıklarıyla mı?) ya da kornalarının birkaç yüz metreden ilerisine işlemiyor olabileceğini öne sürdü ama tam olarak kimi ikna etmeye çalıştığı belli değildi. Dedikleri imkân dahilindeydi tabii. On beş dakika sonra Bob Tooky'nin pikabının arkasında getirdikleri bir ton havai fişekle geri döndüler –Bobby her tarakta bezi olan becerikli bir tipti; tatil sezonunda kimseye yakalanmadan bunlardan her yere fişeklerdi. Durmadan dakikalarca sürdürdükleri olağanüstü güzellikteki kırmızı yeşil ışık gösterisinin Highland Falls, West Point, hatta muhtemelen Hudson tarafından bile görülüp duyulduğundan emin olmaları için ellerinde bir sebep yoktu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kimse gelmedi.

Aldıkları tek cevap saat on bir buçuktan önce, gökyüzü barut kokusundan arındıktan sonra geldi: *arkalarındaki* karanlığın içinden yükselen o tüyler ürperten haykırış Grim'in vücudundaki her bir eklemi buza çevirdi. Yine de ne olduğunu hemen anlamıştı –tabii ya, başka ne olacaktı ki?

Sınırın Black Spring tarafının biraz ilerisinde, servis arabasının park halinde olduğu bölgede bir tavus kuşu koşarak karşıdan karşıya geçti. Onu bir diğeri takip etti; sonra bir diğeri daha. Banketin kenarındaki çalılıktan kafalarını Grim ve tayfasına çeviren kuşlar, önce ayrı ayrı başlayıp ardından koro halinde devam ettirdikleri tiz çığlıklarını hiç kesmediler. Grim'e daha önce sorsalar, tavus kuşu sesinin kanının çekilmesine böylesine neden olabileceğini aklına bile getirmezdi ama stresten görüş mesafesinin bulanıklaşmaya başladığını fark edecek seviyeye gelmiş durumdaydı. Ciğer dolusu soğuk havayı içine çekerken bayılmamak için büyük çaba harcıyordu. Oksijen onu biraz kendine getirebildi –hiç yoktan iyiydi bu.

Warren ona doğru döndüğünde, zayıf ışığın aydınlattığı yüzüne yapışan o iç karartıcı teslimiyet maskesini ve kaderci sakinliği gören Grim, adamın az önceki delici kararlılığından, hazırlandığı isyan hareketine olan bağlılığından eser kalmamış olduğunu fark etti. “Tavus kuşları. Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?”

Grim cevap vermedi. Vermek zorunda da değildi. Kapanı kısılmış fareler gibiydiler. Kimsenin yanlarına uğramadığı saatlerin artmasıyla birlikte birilerine rastlama şansları daha da azaldı. Grim asıl bunun farkındaydı. Ya saatler günleri kovalarsa? Onları neler bekliyordu? Grim eskilerin dondurucu kışlarını, açlık, hastalık ve nüfusu azalan kasaba sakinlerini barındıran efsaneleri düşünürken çılgınlıklarıyla adeta bir delilik senfonisi bestelemeye devam eden kuşlar, kendi çılgılığıyla onlara katılmak istemesine yol açmıştı artık.

Kısa bir yürüyüşe mi çıksam, diye geçirdi aklından. Şöyle yolun biraz aşağısına kadar gitsem yeter. Ne kaybederim ki?

Cezbedici bir dürtüydü ve yapması kaçınılmaz gibi hissettiriyordu. İş arkadaşının elini tutup minnettar bir ifadeyle kibarca sıkarak Warren, onu o yoldan döndüren kişi oldu. Kaptan, batan gemiyi en son terk eden kişi olmalıydı.

Ertesi sabah, güneş Hudson semalarına dokunur dokunmaz kasaba sınırına geri gitmeyi planladı Grim. Önlerinde doğacak güneş onlara cuma sabahını getiren şey olacaktı ve bu da yolun boş kalmasının imkânsız olduğu anlamına geliyordu. 293. güzergâh büyük bir otoyol ol-

masa bile arabaların tercih ettiği bir yoldu. Bu her zaman böyle olmuştu. Yanlarına yaklaşan arabaları el sallayarak durdurabilirlerdi.

Ya sonra –sonra ne yapacaklardı? Point görevlilerinin elinden ne geleceğini düşünüyorsun. Bir Avada Kedavra'yla cadiya veda mı edeceklerdi?

Grim zihnine saldıran bu düşünceleri bir kenara itti. Bu konu endişelerinin çok küçük bir kısmını kaplıyordu. Old Miners Yolu'ndan bile duyabiliyordu: meydana ve Metamfetamin Kilisesi'nin etrafındaki sokaklarda toplanan huzursuz kalabalığın uğultusuydu bu. Neler olduğunu öğrenmek isteyen küçük gruplar neler olduğunu anlamak adına dört bir yandan geliyorlardı. İçlerinden azımsanamayacak kadar çoğunun dışarıda kendilerini bekleyen bilinmezliğin verdiği korkuyla ellerine mutfak bıçaklarını, çekiçlerini, beyzbol sopalarını hatta silahlarını aldıklarını gördüğünde Grim'in beti benzi attı. Genelde savunma silahlarını gövdelerinin yanında boş boş salladıkları ellerinde sakince tutuyor olsalar da gerektiği takdirde kan dökmeye yeterince meraklı oldukları aşikârdı. Roseburgh'daki hemşirelerden biri olduğunu anladığı temiz giyimli bir kadın, duvardan kapmış olduğu çarmıhıyla kalabalığın içinde bir sarhoş misali tökezleye tökezleye ilerliyordu.

“Geldik zurnanın zırt dediği yere,” dedi Grim. “Skandal geliyorum demez.”

Warren başını iki yana salladı. “Skandal çikalı uzun, çok uzun zaman oldu.”

Güçlü bir dejavuya yakalanmıştı: “Taşlama” suçunun genç faillerinin 15 Kasım günü tüm vatandaşların gözleri önünde işkence gördüğü kasaba travması yeniden, en başından başlar gibiydi. Taşlama günü meydana toplananlar

kadar çok sayıda insanın boy göstermiyor oluşu, yaklaşan yeni kargaşanın ışığında çok da önemli bir fark değildi. Ayrıca hava henüz tam atlatamadıkları o kasım gününden daha bunaltıcıydı. Yaşanacak kötü şeylerin pis kokusu burnla hissedilebilirdi. Kasaba halkı önceki gece bir damla uyumamıştı; ilk geceyi atlatıp hâlâ hayatta olduklarına şaşırdıkları kadar korkmuşlardı da. Artık bu saate kadar hapsinden kurtulamadıkları korkuları gitmiş, nöbet değiştiren asker misali yerine geçen öfke, yeni günün donuk ışıklarıyla taze bir başlangıç yapmıştı. John Blanchard gibi felaket tellallarının verdikleri gazın yardımıyla kendilerinden geçmiş görünüyorlardı. Ne yapmaları gerektiğini öğrenmeyi talep ediyorlardı. Grim bu kalabalık çıkmazın içinde kendine yol açmaya çalışırken Marty Keller da hemen arkasından öne doğru atılarak adamın koluna sımsıkı yapıştı. Sonuna kadar açtığı gözlerinin etrafında kırmızı halkalar vardı, dudağının üzerinde de daha önce burnundan akıp oraya süzölmüş olan tek bir kurumuş kan damlası vardı. “Robert! Bir şeyler yapmalıyız!”

“Ne haltlar dönüyor burada Marty?”

“İnsanlar her an, her yerde yeni bir ayaklanma başlatıyorlar. Black Spring Market’i kalabalık bir domuz sürüsü gibi talan ettiler. İçlerinden biri Jim’in kırtasiye dükkânına elindeki sandalyeyle daldı; tüm dükkânı yağmaladılar. İnsanlar kimsenin onlara yardım etmeyeceği düşüncesiyle ellerine ne geçerse stoklama derdindeler. Öyle bir şey yok, değil mi? Yardım yolda?”

Grim şok içinde, *Çoktan başlamış işte*, diye düşündü. *İnsanların akıllarını yitirmesi bu kadar kolay işte: onları en çok korktukları şeyle bir geceliğine yalnız bırakman yetiyor.*

Marty artık kolunu acıtmaya başlamıştı. Grim’in göz-

lerine ağlamak üzereymiş gibi bakıyordu. “Gelmeyecekler, değil mi? Yüzünde görebiliyorum. 293’ün hem kuzeyinde hem güneyinde havaya ateşler saçıldığını ama hiç kimsenin dikkatini çekmediğini söylüyorlar. Elektrik firmalarının bir şeylerin dünden beri ciddi anlamda ters gidiyor olduğundan kesin haberleri vardır. Ya dışarıdaki aile üyeleri? Noel bu kadar yakinken kimseye ulaşamadıklarını anlayan en az bir avuç insan olmalı içlerinde. Neden kimse gelmiyor Robert? Ne oluyor?”

“Ben de bilmiyorum Marty,” diye mırıldandı Robert. “Sen iyi misin? Berbat görünüyorsun.”

“Pek... pek iyi hissetmiyorum. Biraz üşüttüm sanırım.”

“Mathers hangi cehennemde?”

“Duymadın mı?”

“Neyi?”

“Mathers intihar etmiş.”

Şartlar başka türlü olsaydı Grim’in bir eline konfeti paketi, diğerine koca bir çoban borusu alıp Mathers’ın mutlu haberlerini her yere yaymak için tepeleri büyük bir merasimle turlaması beklenirdi fakat bu durumda düşünemediği tek şey vardı: *Biri beni vursun! Yüksek tansiyonu düşürmek tamamen bize kaldı.*

En azından merhum Konsey üyesinin olası bir izdihamı engelleyebilme yetisi vardı. Bakanın şu an kilisenin önündeki asfalt meydanda yapmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu fakat zayıf sesi etrafta hüküm süren hengâmeyi bastırmak bir yana, duyulmuyordu bile. Grim dizginleri eline almak için kilise basamaklarını tırmanırken ona büyük bir minnetle baktı.

“Millet, lütfen!” diye kükredi. “Herkes sakın olsun!”

“O dediğini munasip bir tarafına sok, Grim!” diye ci-

yakladı kalabalığın içinden bir adam –o sırada ağlıyor oluşu Grim’i derinden yaralamıştı. “Gözleri açıldı bir kere. Sakinleşmenin mantığı ne söylesene?”

Başka birisinin söylenenleri onayladığını yansıtan bir ifadeyle lafa girişinden sonra öfkeli gözlerle Grim’in olduğu tarafa bakan kalabalığın ne zaman yumruklarını havada sallayacak raddeye gelmiş olduğunu kimse anlayamadı. Birlikte slogan da atmıyorlardı, fazla yükselen ses duvarının içinde kimlerin konuştuğunu anlamak da imkânsızdı ama buna rağmen ortaya ortak bir uğultu yayan ses tonuna sinir ve uyuşmazlık hâkimdi. Kiliseye düzenli gidenler, inanmayanlar ve umudunu yitirmişler bir araya toplanmış, birbirlerini aynı sorularla tahrik ediyorlardı:

“Nerede o?”

“Ne istiyor?”

“Ne yapacak?”

“Başımıza ne gelecek?”

“Birer Amerikan vatandaşı olarak bilmek hakkımız!”

“Neden hiç kimse yardıma gelmiyor?”

“Korkak Mathers’ın kendini öldürdüğü doğru mu?”

“Kasaba dışında kalan sevdiklerimize ne olacak –nereceler şimdi?”

Bir anda bulundukları meydan sayısız kayıp ruh için fazla küçük hale geldi ve sanki herkesin komşusunun neredede olduğunu bulması, onu bulduktan sonra asıl yerine geri dönmesi gerekiyormuş gibi tüm kalabalık oyun hamuru misali sıkışıp, ayrılıp, şekil değiştirmeye başladı. Bazıları dengesini kaybedip yere düşüyor, bazıları o bölgede küçük bir kavga başlatıyordu. Grim, genç bir kadının kaldırırma itildiğini, yere düştüğündeysen şışman bir adamın kadının yüzüne basarak çene kemiğini kırdığını gördü.

Delilik bu, diye düşündü Grim. Delilik. Daha dün bu insanlar sıradan, ılımlı yirmi birinci yüzyıla ait Amerikalılardı.

John Blanchard, "Kurban şart!" diye bağırdı içinde kabaran delilik tutkusuyla. "Kan kurban etmemiz lazım! Her kim bizi bu kıyamete sürüklediyse getirin onu buraya! Taşlayın!"

Yükselen naralar.

Grim, "Kahretsin, bir sakın olun artık!" diye bağırırsa da, yalnızca onu çevreleyen birkaç düzine insan ne dediğini anlamak için duraksamıştı. "Durumu kontrol altına almak için elimizden ne geliyorsa onu yapıyoruz ama eğer soğukkanlılığımızı kaybedersek denemenin hiçbir faydası kalmaz! Ortak bir iletişim ağıımız kalmadığı için gelişmeleri her üç saatte bir kasaba meydanından duyuracağız. Hey, beni dinleyin!"

"Bize bilmediğimiz bir şey söylesene!" diye kükredi birisi. "Gözlerini kim açmış?"

"Evet, kim yapmış?"

"Öldürelim onu!"

"Parçalara ayıralım!"

Grim paniklelemeye başladı. Bu izdiham karşısında güçsüzleşmişti. Öfkelerini ele geçiren bu şey her neyse onu içlerinden çıkarmaya tek bir adam yetersiz kalıyordu ve Grim, önlerinde yaşanmak üzere kendilerini bekleyen korkunç bir şey olduğunu hissediyordu.

Meydanın arka taraflarında bulunanlar Griselda Gurme Lezzetler'in camlarını itmeye koyuldular. Bu kadar öfkeli insanın bir araya toplanmış oluşu karşısında korkudan taş kesilen Bayan Holst ve oğlu daha yeni dışarıya adım atmışlardı. Jaydon'ın yüz ifadesi, şaşkınlığın açık tablosuydu. Grim, evlerinin hemen yanında saatlerdir

gerçekleşen şeyden gerçekten de daha yeni haberlerinin olup olmadığını merak etti. Sürgünden yeni dönen müstakbel tanrıtanımaş suçlularıyla yüz yüze gelen koca kalabalık bile ani bir sessizliğe büründü.

Griselda kurban etmenin anlamını çok iyi biliyordu: Bu eylemin sessiz lügatını ezbere bildiğinden, karşısındaki insan ordusunun afallamasını yararına kullanarak içeri doğru sıvışıp kapıyı arkadan kapattı.

“İşte orada!” diye bağırdı biri, evden getirmiş olduğu masa lambasını dışarıda tek başına kalan çocuğa doğru uzatarak.

“O yaptı!”

Evet, hepsi biliyordu. Hepsi ikna olmuştu. Katherine’in gözlerini açan kişi onu taşılayıp hak ettiği cezasını çektikten sonra halkın merhametli elleriyle geri salınışını Black Spring’den alacağı intikam için kötüye kullanan bu pislik torbasından başka kim olabilirdi ki? Bu haksızlık, kimsenin karşı koyamayacağı delirtici bir coşkuyu ateşleyen şey oldu. Kısa sürede otuz ya da kırk kişinin oluşturduğu yarım daire, sanığın üzerine kapanarak onu titreyen elleri ve sıktıkları yumruklarıyla itip kakmaya başladı.

O son anlarda kendisini köşeye kısıtıranların yüzlerindeki insandışılaştırma hevesini görmüş olmalıydı Jaydon; korkunun yarattığı ilkel bir gülümsemeyle buruşan yüzüyle kasap dükkânının kapısına doğru döndü. Kapının kilitli olduğunu anladığında ne düşünmüş olabilirdi? Camları yumruklarken kendisini buz kesmiş gözlerle izleyen annesini, o sırada camdaki yansımadan etrafında gittikçe daha çok daralmakta olan çemberi gördüğünde aklından neler geçmişti?

Kısa süre sonra saldırganlar tuttukları son dizgini de ellerinden bıraktıklarında genç adamın üzerine kapandı-

lar. Çocuğu kolektif bir hareketle yabancılar gibi başlarının üzerine kaldırıp iniş çıkışlı insan dalgasının tepesinde akıl almaz naralarla ilerlettiler.

Jaydon ciğerlerini patlatırcasına bağırdı. Grim, kasaba halkı giysilerini, uzuvlarını, saçlarını çekiştirirken gözlerinin dehşetten nasıl dışarı fırladığını izledi. Yere düşüşü, ardından insanların kurt sürüsü gibi ona saldırışları çok uzun zaman almadı. Onlar pençelerini, bıçaklarını, çekiçlerini Jaydon'ın etine geçirirken tüm umudunu ve direncini yitirmiş olan Grim, dizlerinin üzerine çöküp beton basamakların üzerine kustu.

Aynı kasabayı paylaştığı insanlara karşı duyduğu tiksinti duygusu artık bedeninin her bir hücrelerini ele geçirmişti; kendini tüm olanlardan, kendi bedeninden uzaklaştırmak, eğer insanlık dedikleri buysa bu kavramla tüm alakasını kesmek istiyordu. Kaldırım taşma düşerken bir yandan da kendi bilinç balonunun bulutlu derinliklerine doğru batıyordu; sıcak gözyaşlarının ve boğazına kadar çıkan safra suyunun ekşi tadı eşliğinde başka kimse için değil, kendi için terler döküp büyük acılar çekiyordu. Orada ne kadar süre öylece kaldığını anlayamamıştı – çevre evlerden yankılanan gürültülü bir silah patlamasıyla bilinci yerine geldi. İlk kez diğerlerinin yaptığı bir şey yapmıştı: Ani gürültü herkesle beraber onun da ürküp geri çekilmesine neden olmuştu.

Grim düştüğü yerden kafasını kaldırıp elleriyle yüzünü sildi.

Linç işleminin gerçekleştiği sol tarafta diğerlerinin kışkırtmasıyla öfkeden deliye dönmüş olan Marty Keller'ı gördü. İki eliyle başının tepesinde tuttuğu siyah 38 Special'in çıkardığı sesin etkisiyle hâlâ titriyordu. Yüzlerce insan, parmaklarında damlayan kan, yüzlerinde bi-

riken ter, ani şokla sönmüş olan yangınlarının henüz normale döndüremediği inanmayan, yabancı bakışlarını ona çevirmişlerdi.

Bu çocuk kasadan kahrolası bir tabanca alıp kemerinin içine sıkıştırmıştı. Grim ona kimin bu yetkiyi vermiş olduğunu bilmesede, bulur bulmaz gidip o kişiyi öpebilirdi.

Sonra cadı çıkageldi.

Haber, sevgiden yoksun yapılan bir ibadet misali kalabalığı yararak ilerledi: cadı, aman Tanrım, cadı burada! Çevresindeki herkes Jaydon Holst'tan geriye kalanları göstermek amacıyla geri çekildi: Ilık kan birikintisiyle yıkanmış hamurumsu lapalar ve hâlâ kasılmakta olan adeler. Bu manzaraya rağmen kimsenin gözü onun üzerinde değildi. Herkes bakışlarını en kötü kâbuslarının durduğu tarafa doğru döndürürken Grim'in gözleri de onlarınkini takip etti.

Katherine van Wyler'ın iki eliyle tuttuğu garip kostümlü çocuklarla birlikte Upper Reservoir Yolu'ndan yürüyerek gelişi, soğukkanlılığın absürd bir resmi gibiydi. Acele etme ihtiyacı hissetmeyen bir gözüpeklilikle, sürüsüyle buluşmak için ağır adımlarla yaklaşıyordu. Açık gözleriyle ilk karşılaşmalarını yaşayan kasaba halkının kalan son mutlu düşünceleri de tek bir darbeyle yok oldu. Soluk yüzü herkesin artık çok iyi bildiği karakteristik özellikler taşısa da dün gece hayat bulmuş delik deşik ağzı ve gözkapakları taze dokular gibi parlıyorlardı. Meydandaki herkes, kadının gözlerinin umdukları gibi şaşı çıkmayışmın, içlerinde en karanlık rüyalarında gördükleri o iğrenç, hastalıklı parıltının olmayışının büyük şokunu yaşamaktaydı. Dikişli gözleri ve dudaklarının yüzüne oturttuğu o berbat maske gitmiş, Katherine'in yüzüne *insani* bir görüntü gelmişti. Maskenin yarattığı kor-

kunun arkasında gizlenen naif hatlar ve kibar yapı kendini gösteriyordu. Üç yüz elli yıldır bastırılan bir istekle sokakları, evleri ve yirmi birinci yüzyıl insanlarını hayretle hoşnutluğunun birbirine karıştığı gülümsemesiyle bakışlarını kaçırmadan süzdü. Tavrılarında kötülükten eser yoktu: bir anne, iki çocuğuyla birlikte yaklaşıyordu sadece. Tek istediği bu muydu yani? Gözlerindeki ifadenin emsalsiz saadetten daha başka şeyler barındırdığını kimse iddia edemezdi.

Bu şey, Katherine'in akıllarına kazıdığı o korkunç görüntülerle ve birçoğunun hayatları boyunca yaşadıkları endişelerle öyle büyük uyumsuzluklar taşıyordu ki Black Spring sakinlerinin beklemedikleri bu yaklaşım karşısında bile huzursuzluklarını kaybetmeyişleri oldukça doğaldı. Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Kadının o mide bulandırıcı görüntüsü gitmişti –gerçi onu mide bulandırıcı hale getiren de *onlardı*.

Katherine'le çocukları meydana yaklaşırken Robert Grim her şeyi dehşet içinde izledi. Mutlu bir sahnenin neredeyse tüm gerekliliklerini yerine getiriyordu bu –yine de pek mutlu olduğu söylenemezdi; böyle bir sahnede yansıtılması gereken rüya gibi bir durum söz konusu değildi. Nedenini de, Jaydon Holst'un yürek burkan kalıntılarına baktığı zaman o ana dek gözleriyle yansıttığı huzuru kedere dönüştüren Katherine açıklamıştı zaten.

Ve Grim o an şöyle düşündü: *Hiç ders almıyoruz*.

Kalabalık geriye doğru açılmaya devam ediyordu. Bazıları kaçmayı denese bile çoğunluk, kaçmanın bir manası olmadığını anlamış durumdaydı. Görünmez bir işaret almış gibi hepsi birden Kabe'ye dönen Müslümanlar gibi aynı anda dizlerinin üzerine çöktü. Boğazlarındaki yumruyla cadının ayaklarına kapanarak ondan merhamet dili-

yor, *Üzgünüz Katherine. Seni kabul ediyoruz, Katherine. Kıyma bize, Katherine, türünden ortak dualar ediyorlardı.*

Fakat merhamet dualarını hâlâ ellerinde olan Jaydon'ın kanı eşliğinde ettikleri bir gerçektir ve yakında daha çok kan akacaktı. Robert Grim, gözücuyla diz çöken kalabalığın içinde titreyen ellerinin arasında sıkı sıkı tuttuğu silahıyla ilerleyen Marty Keller'ı görünce, adamın onları bekleyen kaderin şekil bulmuş hali olduğunu anladı.

Grim, ayağa kalkıp ona geri çekilmesi için tüm gücüyle bağırmaı istedi ama tökezleyip kaldırım taşlarına bir kez daha yüzüstü düştü. Ciğerlerindeki hava bu son darbeye onu terk etmeye karar vermiş gibiydi; kafasından geçeni yapıp olduğı yerden bağırma bile artık çok geçti.

Marty ateş etti fakat Marty bir veri uzmanıydı, keskin nişancı değıl. Bu bir yana, daha önce hayatında hiç o tetiğı çektiğı saniyedeki kadar büyük bir baskı altında kaldığı olmamıştı. Küçük Joey Hoffman boynundan vurulup yere yığıldı. Katherine, yelpaze şeklinde elbisesine fıskıran benek benek kanın şokuyla çocuğa doğru eğilmeye çalışsa da çocuk daha başını yere vurmada ölmişti bile.

Küçük Naomi çığlıklar içinde olduğı yerde zıplayarak cadının boynuna sarıldı. Katherine'in lanetini ilk ve son kez uçurmayı hedefleyen ikinci kurşun da kızın kafatasının büyük bir kısmını alıp götürdü. İkinci çocuğı da kaybeden cadının çıkardığı boğuk sestten sonra nefesinin nasıl kesildiğini, ne yapacağını bilmeden oradan oraya sendeleyerek yaptığı ölüm valsini ne yapacağını bilmeden izledi herkes.

Bu bir şaka, değil mi? diye düşündü Grim. Benim henüz anlayamamış olduğum müthiş bir yanlış anlaşılma olmalı.

Cadı bakışlarını Marty'nin üzerinde kilitledi.

Marty ılık atmaya başladı. layın içinden kendini kurtarmaya çalışsa da ayakları beynine itaat etmiyordu. Kambur bedeniyle sakince adamın yanına yürüyen cadı, onun yardım dileyen bakışlarını, kederi ve merhametsiz intikamıyla hapsetmeye geliyordu.

Ellerini Marty'nin omuzlarına koydu ve başını kaldırıp ona baktı. Kalabalık toplu halde küçük, yavaş adımlarla daha da gerilere doğru kaçarken Katherine, on saniyeden daha da uzun bir süre kasabanın en son infaz memuruna dimdik baktı. Ardından adamın suratına ksrd.

Marty geriye doğru kararsız bir adım atıp kalabalığa döndü. Yüksek ateşe yakalanmışçasına bir anda ter içinde titremeye başlamasından hemen sonra burnundan büyük bir şiddetle kan fışkırmaya başladı. Yavaş yavaş bedeninin başka yerlerinde de kendini gösteren kanın dudaklarında biriken kısmı köpük içinde kalmıştı.

"Yardım edin," diye kekelemesi bir işe yarayacak değildi; kasaba halkı onu yakalayan şeyin kendilerine bulaşmasından korkarak daha da gerilere çekilmeye devam etti. Marty ellerini onlara doğru uzatırken dizlerinin üzerine düştü. Grim, Marty'nin yanakları ve boynunda şişmeye başlayan koyu renkli kabarcıkların kısa sürede yüzünde pullu, renksiz yara kabuklarından oluşan tuhaf bir maskeye dönüştüğünü gördü. Nefesi bocaladığça, ciğerlerini kusarcasına ğrtler içinde devam ettirdiği öksürükleri daha acınası, daha boğucu bir hal alıyordu. Artık daha fazla dayanamayarak boylu boyunca sokağa yığıldı, teninin altındaki damarlar içeride teker teker kopuyormuşçasına seğiriyor, bacaklarıyla gücünün yettiğince tekmeler savuruyordu. Yaşadıklarının şokunda olduğunu apaçık yansıtan suratı alazlanmış gibi simsiyah olmuştu. Ölüm, terk etmek üzere olduğu bedenini ele geçirirken içlerinde

Doktor Walt Stanton'ın da olduğu şaşkına dönmüş kalabalığa suçlayıcı bakışlarını son bir kez çevirdi ve Doktor Stanton'ın ağzından iki kelime çıktı: *Çiçek virüsü*.

Katherine kendini yere fırlatarak iki yumruğuyla birden kaldırım taşlarına sert bir darbe indirdi. Tüm dünya olduğu yerde titremiş gibi sallandı. Katherine'in yumruklarının altında çatlamaya başlayan zemine bakakalmışken, Grim bu intikam sabahında ne bir kısıtlamaya ne mantığa yer olmadığını çok iyi biliyordu. İnfazcının hoş karşılayacağı tek eylem, kefaret yolunda atılacaktı. Buna yol açanlar, Black Spring sakinlerinin ta kendileriydi: asıl kötü olan, uğursuz olan *onlardı*. Masumu yargılayıp kendi doğrularını başkalarına zorla dikte ederek diğerlerinin üzerinde üstünlük kurma hakkını kendilerinde bulmuş ve böylece Katherine'le bağdaştırdıkları kötülüğün değneğini bizzat kendileri tutmuşlardı. Katherine onlara bir *seçim hakkı* tanımıştı. Robert Grim'in etrafındaki herkes Katherine'in kötü gözünden paçayı sıyırmak amacıyla nafil bir çabaya girişip dört bir yana kaçışmaya başlamışken o, yalnızca ana rahmindeki en eski hatıralarında aşinalık bulabileceği ilkel bir korkuya kapılmıştı: ilk kayıp, istese de geri dönemeyeceği güvenli cennetten ilk ayrılış, arkada bırakılan şeye var güçle tutunmaya duyulan hasret.

Yaşadığı zalim doğum sanrsına bir bebeğin verebileceği tek tepki ciğerleri sökülürcesine bağırarak olurdu ki, Grim'in yaptığı şey de tam olarak bu oldu.

32

24 Aralık Pazartesi günü geç öğle saatlerinde kendine gelen Steve Grant, yüzüne damlayan suyla uyandı. Damar misali incecik dalların tepesinde çatı kurduğu buzla kaplı ormanlık zeminde uzanmaktaydı. Ayağa kalkmaya uğraştığında beceriksizce geri düşüp yana doğru devrilererek nemli zeminin üzerinde oluşmuş incecik buz tabakasını çatlattı. Hissettiği acı, sımsıkı kapattığı dudaklarını bembeyaz yapmıştı. Hangi cehennemdeydi böyle ve burada ne işi vardı? Saati, ayın yirmi dördünün saat dört buçuğunda olduğunu gösteriyor olsa da Steve baktığı şeyin anlamını kavrayamıyordu. Tanrı aşkına, dört gün dört gecedir ormanda mı kalmıştı?

Ormanın tuhaf sessizliğini dinleyerek oldukça uzun bir süre boyunca yattığı yerde hareket etmeden durdu. Buz gibi soğğun altında sırlıklam ve uyuşuk hissediyor, titremesine engel olamıyordu. Üzerinde hâlâ cenazede giydiği giysiler vardı. Kirli sakalı çenesini acıtıyordu. Şiştiğini hissettiği dudağı da aynı şekilde acı veriyordu. Kupkuru kalmış olan ağzında biriken salya tabakası toprak ve çam kozalağı tadındaydı. Steve, bedenini uyandığı zamanki uyuşukluğa geri alıştırmaya zorladı fakat son derece tetikte ve bir şeylere sımsıkı bağlanmış hissetmekten kendini alamıyordu; bu, hayata olan bir bağlılık değil de...

Tyler! Tyler'ı geri getirmiş miydi?

İşte bu düşünce onu dimdik ayaklarının üzerine kaldıran şey oldu. Sırtına binen keskin ağrı dudaklarını az önceki acılı pozisyona geri getirince yapraklarla örtülü toprak zemine geri yuvarlandı. Etrafına bakınca, evinin arkasındaki Misery Dağı'nın ormanlık arazisi olduğunu fark ettiği katranağacı kalabalığını gördü. Anladığı kadarıyla Askerî Akademi'nin bu bölgede olduğu zamanlarda kazmış olduğu siperlerden birinin içine gizlemişti kendini –ya da belki de Bağımsızlık Savaşı zamanına bir şekilde geri dönmüşlerdi. Vizon ve çingiraklı yılanlar için müthiş bir ziyafetti.

Geçmiş günlerin olayları, her vuruşta gemi enkazından biraz daha fazla parça götüren dalgalar misali yavaş ve azar azar gelmeye başlamıştı aklına. Tyler'm cenazesinden sonra evde tek başına kalışını hatırladı, sonrasındaysa...

Aman Tanrım. Baykuş yumağı. Tyler'ın saçı. Onun gözlerini açmıştı. Tanrı aşkına neler yapmıştı böyle?

Ormana kaçtığı zamandan bu yana neler olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Tüm o süre boyunca bir çeşit bilinç kaybı etkisi altında kalmış olması mümkün müydü? Zihninin kendi yaptığı şeylerin sonuçlarını düşünmeye dayanamayarak kendini kapatmış olması? Bilinçsizce etrafta dolandıktan sonra fiziksel ihtiyaçlarının bile kendisini uyandıramayacağı saatler süren bir uykuya daldığı açıktı. Gerçi bu yaşadığına uyku değil de, kâbus ve gerçeklerin eski projeksiyon makinelerinin ikili görüntüleri birleştirdikleri gibi bir arada oynadığı bir tür yarı bilinç hali demek daha doğru olurdu. Tam anlamıyla hezeyana uğramış *olmalıydı*. Başka türlü düğümlü kırbaçlarla çıplak bedenlerine zarar veren bir alay insanın şarkılar eş-

liğinde ormanın içinden geçtiklerini gördüğünü hatırlamasını neye bağlayabilirdi? Bunun bir delüzyon olduğu yeterince açıktı, değil mi?

Duyduğu bir çıtırtıyla karıncalanmaktan hissedemediği kafatasının verdiği rahatsızlığa rağmen olduğu yerde dondu. O tuhaf hareketsizliği bir kez daha fark etti. Ne bir kuş ne de çalıların arasında gezinen hayvanlar vardı. Tek duyduğu şey ağaç tepelerinde kendi melodilerini fısıldayarak ilerleyen rüzgârın ve ara sıra buz tutmuş yaprakların çıkardıkları çıtırtı sesiydi. Peki ya o dalı çıtırtıdan şey neydi? Katherine mi? *Uyuduğu tüm o süre boyunca o da kendisiyle birlikte miydi?* Yoksa... yoksa bu Tyler miydi?

“Kes şunu,” dedi kısık sesiyle. Beyin fonksiyonları yeterince düzgün çalışırken bile ölü oğlunun ormanda kendi izini sürüyor olabileceği ihtimalini düşünüyor olduğunu fark etmesi, kafa derisinin sertleşip ense tüylerini diken diken etmesine sebep oldu.

Bu bir şekilde yaşanmalı, öyle değil mi? Söz verilmiş bir diriliş var ortada –böyle diyelim.

Yine de umut tohumlarının hiçbir mantığın almayacağı bir olasılığın içine gömülmesine izin vermeye cesaret edemiyordu –edemezdi. Steve yaşadığı ürpertiyle bu düşüncelerinin olasılığını zihninden silmeye çalışsa da nafi-leydi. Her şey tüyler ürpertici bir terslik hissine kapılmasını sağlamak için anlaşılmış gibiydi. Sessizlik hiç normal değildi; yükselen alacakaranlığın ağaçların içine doğru çöküşü hiç normal değildi. Üzerine böyle ölü ağırlık gibi binen bu şeyi hissedecek ne yapmış olabilirdi? Cep telefonunu bulmak için ceplerini karıştırdığında büyük ihtimalle evde unutmuş olduğunu anladı.

Steve’in kendisini nelerin beklediğini görmek için

kristal küreye ihtiyacı yoktu: ev yoluna koyulup eylemlerinin nelere yol açmış olduğunu kendi gözleriyle görecekti. Kendisinden beklenen şey de muhtemelen eve geri dönmesiydi; bu mecburiyeti vücudunun her bir hücresinde hissediyordu.

Fakat asıl olay, sonuçların yol açtığı cehennemle yüzleşmeye henüz cesaretinin olmayışydı. Ne yaşanmış olursa olsun Jocelyn'in Matt'le birlikte Aziz Luke'da kalmış olması için dua etti. Ya da en azından Katherine'in gözlerinin açıldığına dair karşılaştığı ilk belirtiyile birlikte arkasını dönüp Newburgh motellerinin güvenli odalarından birine yerleşmiş olması için...

Planın bu denli kusursuz olmasının nedeni de bu değil mi zaten? Jocelyn, Matt'le birlikte Newburgh'deydi, uzaklarda, güvende. Belki de uygun şartları bekleyen kişi Katherine'in ta kendisiydi biz zarar çemberinin dışında kalabilelim diye.

Bunun doğru olması için dua etse bile kendini bu düşündüklerinin gerçekliğine körü körüne kapılmaktan alıkoymdu.

Patikadan dümdüz aşağı inecekti fakat bu patika Philosopher's Deep'in etrafından zikzaklar çizerek evine çıkan patika olmayacaktı. Spy Rock Vadisi'nden çıkan Ackerman's Corner'ın doğrudan kasabaya çıktığı yere, güneye doğru gidecekti. Ve bir yargıda bulunacaktı. Durumu ölçüp değerlendirecekti. Her şeyin iyi kötü olağan seyrinde ilerlediğine ikna olursa eve gidip Jocelyn'in orada olup olmadığını kontrol edecekti. Çünkü eğer Black Spring'in kanı ellerine bulaştıysa, herkesle birlikte kendi ailesinin kaderinden de sorumlu olma ihtimali son derece yüksekti ve bu gerçeğe yüzleşebileceğine emin değildi.

Steve, günün son ışıklarını önüne katarak tepeden aşağı doğru yürümeye koyuldu. Vücudu deli gibi ağrıyor, midesi fena halde çalkalanıyordu ama bir süre sonra vücudu anatomik ritmini bir miktar yerine oturtmayı başarabilmiş görünüyordu. Philosopher's Patikası'nın ayrıldığı çatala karşılaştığında kendi koyduğu katı kuralı bozmadan sağdan ilerlemeye devam etmeliydi –başını o yöne çevirip bakmayacaktı bile.

Dün gece kasabadan yükselen o sesler neydi öyle?

Beyin kıvrımlarını gafil avlayan bu davetsiz düşünceye karşı koyabilmek için kendini hazırladı –ayaklarını yerden kesebilecek bir kuvvetle vurmuştu onu. Evet, yeni yeni hatırlamaya başladığı kadarıyla soğuğu ve acıyı hissediyordu. Açlık, kramplar ve kontrolü sağlayamayan bir titreme vardı ama dayanması gereken mental işkenceyle karşılaştırıldığı zaman çekmiş olduğu fiziksel acının lafı bile olmazdı. İstemsizce yaşadığı iç kemirici karanlık korkusu, muhtemelen paniğin tetiklediği oksijen yetersizliğiyle beslenen hastalıklı, evham verici halisünasyonlar görüp iyice sersemlemesine yol açmıştı. Başlangıcı kulağına gelen gürültülerle olmuştu. Sesleri, kokular takip etmişti. Hemen ardından kokularla seslerin ortaklaşa ilham kaynağı olduğu korkunç görüntüler, benliğini ruh sağlığından sıyrabilecek güçtelerdi; hatta belki sıyırmışlardı da. Duyduğu iniltilerle birlikte simsiyah yüzleri ve koltukaltlarıyla boyunlarında çıkan kabarcıklar yüzünden acı çeken, kıvranan insanlar gördü. Eriyen asfaltın pis kokusunu içine çekerken zehirli havayı arındırma çabasıyla yakılan varilleri gördü; bir sebepten ötürü varilleri Rubbermaid paspasının etrafına sarmış olduğu Levi's kotlarından yaptığı ev yapımı meşalesiyle ateşe veren kişi Pete VanderMeer'di. Hangi evlerin

hastalık barındırdıklarının anlaşılabilmesi için söz konusu konutların harabeye dönmüş cephelerinden saman yığınları fıskırtılmıştı. Erimiş asfalt kokusunun yanında burnuna akın eden alev kokusuyla birlikte Metamfetamin Kilisesi'nin cayır cayır yandığını gördü. İslî camının ardına ölümlerle beraber tıklan hastalıklı insanlar çılgınlık atıyorlardı. Nefes almak için birbirlerini ezenlerin yüzlerindeki korku maskesi gözüne çarpan Steve, arkadaşlarıyla her gün yüzlerine baktığı kasaba insanların canlı canlı yanıyor oldukları gerçeğini –rüyalarında bile– kabullenmek istemiyormuşçasına arkasını dönüp başını başka tarafa çevirdi.

Şahit olduğu tüm anlarda Katherine oradaydı. Hareket etmeyen bedeniyle bir köşede dikilip, olan biten her şeyi izliyordu.

Belli bir noktada gerçeklikten bütünüyle uzak bir illüzyon gözlerinin önünde oynamaya başlamıştı. Black Spring'in tüm çocukları kasaba meydanının ortasında beyaz çarşafardan yapılmış kozaların içlerine kundaklanmış, dimdik yukarı doğru uzanan bir çeşit çarşaftan ağm içinde sarılı oldukları nevresimlerle birbirlerine sımsıkı bağlanmışlardı. Dümdüz gökyüzüne uzanan bu garip yapı, kadın göğsünü andıran bombeli bir koni şeklindeydi. Sımsıkı bağlanmış çarşafaların yarı transparan dokularına yapışan pembe yanaklı küçük suratları görülebiliyordu: Black Spring'de yaşayan büyüklü küçüklü dört yüz adet çocuk, *hayatta* olduklarını son derece belli eden yarı kendinde parıltılı gözleriyle hareket etmeden öylece duruyorlardı. Asıl çetin sınav bu devasa kulenin ayakları dibinde feryat fğan bağırان, fakat içlerinden birisi bile gidip çocuğunu oradan kurtarırsa tüm kulenin kaçınılmaz bir şekilde çökeceğini bildikleri için birbirlerini geride

tutmaya çalışan ailelere bırakılmıştı. Bahsi geçen yapay göğsün en tepesinde merhametli, anaç bir meme ucu gibi duran Katherine, gümüş bir sürahidен ılık süt yağıdırıyor-du. Mükemmel simetriyle yaratılmış bir musluk misali her yandan eşit şekilde inen süt damlaları, yüzlerce çocuğun sabırsız dilleri tarafından içiliyordu.

Çocukları kıyametinden ayrı tutuyor, diye düşündü Steve, yaşadığı deliriumun içinden gördüğü bu tuhaf sahneye dimdik bakarken. Anlamıyorlar mı ki? Bunu berbat etmelerine izin verme; çocukların hayatlarını bağışlıyor.

Bu grotesk figürün tam olarak nereden geldiğini bilemiyordu. En uçarı fantezilerinde bile böylesine tekinsiz bir deliliğin bu denli endişe verici, doğal bir güzellekle birleştiğine şahit olmamıştı. Steve, uzandığı yerden her şeyi, bir mucizeye tanık olurcasına nefes almadan izlemişti. Neden sonra gördüğü şey hafiften karıncalanmaya başlamış, göğüs ucunu elindeki süt testisiyle taçlandıran Katherine gidip, yerine anadan doğma çıplıklığıyla kendini gösteren Griselda Holst gelmişti. Etli butlu bedeniyle Black Spring ailelerinin tepelerine dikilmişti. Tıpkı kasap dükkânındaki etlerini insanlara sunarcasına şimdi de Black Spring çocuklarına kendi etinden ikram ediyordu. Olayın gerçekleşme şekli son birkaç inanılması zor görüntüde gördüğü şekilde tuhaftı çünkü ikram ettiği püre, doğum sonrası gelen plasenta misali rahminden dökülerek çocukların suratlarına topaklar halinde yapışıyordu.

Bunu gerçekten görüyor olamam, diye düşündü Steve. İmkânı yok. Hâlâ bir çeşit deliriumun içinde olmalıyım. Öyle olmalı. Gör bak, birazdan uyanacağım.

Görüntü bir kez daha karıncalandı –ve Katherine bir kez daha kendini gösterdi, hatta belki gördüğü kişi en başından beri oydu. Ve Steve birdenbire kasaba halkının

aslında sadece görmeyi *seçmiş olduğu* şeyleri görüyor olduğunu fark etti: yakışsız, kötü, çirkin şeyleri. Katherine'in yarattığı kutlu sahnenin içinde ebeveynlerin tek gördükleri şey zalimlikti. Ve tabii ki de bu yüzden bu zulmü yok etmeleri gerekliydi.

İyi isabet almış taşlardan biri Griselda-Katherine'in alnının tam ortasına çarparak, göğüs ucunu olduğu yerden maket bıçağı misali ayırdı. Kadın, çırpınan kollarıyla sırtüstü yere düşerek kundaklı çocuklardan oluşan ağın üzerine yuvarlandı. Kontrbasın kopan telinin çıkardığı sese benzer hafif bir *zinnk* sesi duyuldu ve göğsün desteğinin kopuşuyla bir anda etrafta uçuşmaya başlayan boş çarşafın içinden birer birer dışarı kusuldu tüm çocuklar. Büyük yapı kısa sürede kendini bırakınca az önce tüm heybetiyle gökyüzüne kadar ulaşan başyapıt, irili ufaklı parçalarla boyut değiştirircesine yok oldu. Dört yüz adet çocuk, mancınıkla fırlatılıyormuşlarcasına dört bir yana dağıldı. Çocukların yüzündeki ani idrakı görüp korku ve şok içinde attıkları acınası çığlıklarını duyan Steve'in ağzı, yaşadığı dehşetin etkisiyle bir karış açık kalmıştı. Testi geçmeyi başaramayan ailelerin üzerlerine kendi çocuklarının kırık kemiklerinden, parçalanmış uzuvlarından oluşan bir yağmur yağıyordu. Etrafta, dört bir yanda semaya yükselen ağıtlar delilik sınırlarının çok daha ötesindeydi ve bu hezeyan ânının tam ortasındayken bile Steve, eğer henüz delirmediyse bunun için önünde çok uzun bir süre olmadığının son derece bilincindeydi. Son yağmur damlasından da sonra görüntü zihninden silinince bir kez daha karanlıkla baş başa kaldı. Geriye kalan tek şey, bu ızdırabın sonucunu kendi elleriyle yaratmış olduğunun bulanık kesinliği olmuştu.

Ağaç dalları önünde açılırken gecenin maviden siyaha çalan tonu, bulutları kızgın bir kızıla boyamıştı. Yuvaya dönüşün verdiği özel bir hisle Steve bir anda nerede olduğunu fark etti. Yol boyunca ilerleyen dikenli tellerin arkasında John Blanchard'ın her zaman koyunlarını otlamaya saldığı Ackerman's Corner'ın buzlanmış sarp çayırları duruyordu. Manzara, tuhaf bir donukluğa ev sahipliği yapmaktaydı. Üç bir yandan Highland Ormanı tarafından çevrelenmişti; dümdüz önünde uzanan Black Spring'in tepelerin ardından görünmesi imkânsızdı. Güneydoğu tarafından az daha uzakta kalan Hudson Vadisi'ne açılan arazide Montgomery Kalesi'nin pırıltılı ışıklarıyla Peekskill'i seçebiliyordu. Şimdiye kadar aileler Noel arifesi yemeği için çoktan toplanmış, hediyeler paketlenmiş, şömineler uzun süre önce yakılmış olmalıydı. Bu düşünce içini güçlü bir melankoliyle kapladı: Vadi kasabaları ulaşılmaz oldukları kadar davetkâr görüntüleriyle egzotik yerleri andırıyorlardı.

Ulaşılmaz değil. Benim Arafım da bu, diye geçirdi aklından Steve. *Önündeki sınırı geçersen cennet seni bekliyor, değil mi?*

Bu onu dün gece gördüğü şeylere geri götürdü ve üzerinde bir taş gibi ağırlık yapan o hırçın yükü bir kez daha hissetti.

Hasta ruhlu piç!

Düşüncelerini bastırmaya çalışarak Black Spring'e çıkacak olan tepeyi inmeye devam etti.

Koca dünyada, Steve Grant'i çocuklarını büyüttüğü kasabayla yüzleşmeye hazırlayabilecek hiçbir unsur yoktu muhtemelen.

Kaos, yeni yuvasını Black Spring'e kurmuştu. Belediye binası civarındaki tarihî su çarkını geçerken, hatta Upper Reservoir Yolu'ndan aşağı doğru inerken bile aydınlık gökyüzünün içinden yükselen gürültüleri duyuyor oluşunun hakkı, ancak ve ancak şiirsellikte veya delilikle verilebilirdi. Kasaba merkezinden yükselmekte olan yoğun, boğucu duman gözlerini rahatsız ediyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu. Son dönemeci de alıp Temple Hill'in en üst seviyesine ulaştığı an, nihayet diğer duyularıyla hissedildiği olası manzarayı gözleriyle de görebildi.

Kasaba meydanı, insan anormaliteleriyle dolu bir sirk meydanına dönmüştü. Yüzlü rakamları çoktan geçtiği belli olan iki veya üç bin kişilik devasa grup, böğüreni, inleyeni, birbiriyle kavga edenlerle hep birlikte müthiş bir curcunanın figüranlarını oluşturuyordu. *Herkes* oradaydı –tüm Black Spring. Ayrıca kimin hangi sebeple kavga ettiğini söylemek imkânsızdı. Griselda Gurme Lezzetler küller içinde yatıyordu; onun dışında etraftaki sayısız bina da cayır cayır yanarken bu mahşer meydanındaki insanları dalga dalga aydınlatıyor, ağaç tepelerini alevleriyle yalıyor, çeşmenin yanındaki bronzdan çamaşırcı kadın heykelini kızılımsı parıltılarla aydınlatıyor ve Metamfetamin Kilisesi'nin tuhaf şekilli pencerelerinden yansıyarak kutsallıktan oldukça uzak kalmış insan kalabalığına cehennemin kendi gözlerinin yardımıyla daha da gerçeküstü bir görünüm kazandırıyor. Kasaba insanını içlerinden tanıdık yüzler bulma umuduyla taraması nafileydi: İnsanların gözleriyle dudakları yüzlerinden tamamen silinmiş haldeydi ve birinin çehresini diğerinden ayırma ihtimali sıfıra yakındı. Bunlar Black Spring'in yüzleriydi ve Black Spring en karanlık saatini yaşıyordu.

Dışarıdan, kendi iradesiyle ulaşamayacağı bir yerlerden bedenine etki eden bir güç onu, kafasını başka yöne çevirmeye zorladığında atacağı çılgılığı zor bastırabilirdi. Katherine van Wyler'dı bu. Aşağıdaki tepelerden birinin zirvesinden geçen araba yolunda, yakın zaman diliminde hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi duran krom kaplama çift egzozlu Grand Am'in tam önünde duruyordu. Aracın çatısı çökmüş, camları tuzla buz olmuştu ve Katherine de yerdeki cam kırıklarından oluşan ufak tümseğin tam üzerinde yalınayak dikilmekteydi. Bu duruma pek aldırıyor gibi bir hali yoktu gerçi: cadı, gözleri önünde yaşanan anarşiyi büyük bir vurdumduymazlıkla gözlemliyordu.

"Yeter!" diye bağırdı Steve. Artık hissetmediği bacaklarıyla kadına doğru birkaç yalpalayan adım attı. Yeterince yaklaştığını düşününce sesini alçalttı çünkü diğer birçok uzvu gibi sesinin de gücünü yitirdiğini hissetmişti. "Lütfen, durdur şunları. Yeter artık. Yaptıklarına bir son ver. *Ne olursun.*"

Fakat Katherine, bu kelimelerin ardından başını ağır hareketlerle ona doğru çevirdi ve kadının yüzünü gördüğü an, kendi yaşadığı şokun aynısını bir aynada kendine bakıyormuşçasma az önce duygudan yoksun olduğunu sandığı o yüzde buldu. Sonra anladı. Tabii ya; sonra anladı. *Olayları bu noktaya getiren kişi cadı değildi.*

Bu senaryo ne kefarete ne intikam içeriyordu. Kıyameti başlatan Black Spring'in ta kendisiydi.

Katherine kolunu kaldırarak kiliseyi işaret etti.

Steve, *Jocelyn'le Matt*, diye düşündü ve bir anda kendini yaşadığı hezeyanın kristal berraklığındaki penceresinden dosdoğru içeri bakarken buldu; kilise yanıyordu.

İçeride ölenlerin ruhları cirit atarken yeni gördüğü bu manzaraya karısıyla küçük oğlu da dahil olmuştu. Matt'ın tek gözünün üzerindeki bant ıslanmıştı, Jocelyn'inse saçları darmadağın ve kirliydi. Matt sımsıkı annesine tutunurken Jocelyn, tepelerindeki kemerlerden birinin cızırdayan kül sesleriyle tam üzerlerine yuvarlandığını görünce aklını yitirmiş gibi çılgılık atmaya başladı.

Geçen gece anımsadığı o hastalıklı rüyayla pek bir ilgisi yoktu bunun. Bu sefer zihnine yansıtılan görüntü Katherine'in işiydi.

Ve Steve, mide bulandırıcı bir kesinlikle Jocelyn ve Matt'ın gerçekten de o kilisenin içinde olduğunu ve yapması gerekenleri yapıp olacakları önleyemezse başlarına korkunç şeyler geleceğini fark etti.

"Matt hastanede," diye mırıldandı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Kaslarının kontrolünü artık eskisi kadar iyi sağlayamıyor gibiydi. Attığı çılgılığın ardından ağzını geri kapatamadı. "*Matt hastanede, orada olamaz!*"

Katherine'in merhametten uzak parmağı, acımasızca aynı yeri göstermeye devam ediyordu.

Meydanın başka bir tarafından yükselen silah seslerinden hemen sonra kadının birinden tüm hengâmeyi bastırarak güçte asap bozucu bir çılgılık yükseldi: *Bebeğim, bebeğim olmaz!* Steve hâlâ kabullenemiyordu.

Aman Tanrım. Matt burada; Jocelyn burada. Meydana getirdiğin şeyden mutlu musun şimdi, seni lanet olası gerizekâli? Nasıl oldu da Matt buraya geldi?

Gerçekten de *bu denli* karanlık bir senaryonun dönüm noktasından kendilerini sıyırmak için Newburgh'de kalmış olabilecekleri ihtimaline inanacak kadar aptal olabilir miydi Steve? Trajediler bu şekilde sonlanmazdı, her şeyin

aslında bir yalan olmasını dilesen bile... Şaka yapıyor olmalıydı.

Cadıya döndü. "Tyler nerede?"

Katherine büyük bir inatla kiliseyi işaret etmeye devam ediyordu.

O parmak, o işaret; kendi sorduğunu kulaklarıyla duyduğu sorunun varoluşuna kanıt niteliği taşıyabilecek tek çıkarım, onu titrek ve boğuk sesinden daha büyük bir paniğe sürüklemişti.

"Bilmem gerekiyor. Tyler da orada mı?"

Değişen bir şey olmadı. Parmak hâlâ havadaydı.

Acele et kıt beyinli; tüm bunlar onun kontrolü dışında gerçekleşiyor. Hiçbir şeyin sorumlusu değildi o. Kasabadaki herkes aklını sıyırdı ve Jocelyn ve Matt büyük ihtimalle hengâmenin tam ortasında ne yapacaklarını bilemez durumdalar. O ise sana bir şans sunuyor.

Cadının gözlerindeki kötülükten uzak hüznün verdiği etkiyle bir anlığına tereddüte kapılan Steve, yaşadığı ikilemin ardından koşmaya başladı.

Doğrudan büyük girdabın tam içine daldı.

İzdihamın içinde kendini belli etmeden hedefe doğru yola koyuldu. Yamacın ortasına vardığı zaman önünde yaşanmakta olan karmaşa tüm görüşünü kapatınca kısa süre içinde yön duygusunu kaybetti. Mide bulandırıcı kokularıyla kirli, terli vücutlar tarafından bir oraya, bir buraya itilip kakılıyordu: bu koku, korkunun yozlaşmış, zehirli kokusuydu.

Steve, hayatı boyunca unutamayacağı manzaralarla karşılaştı.

Yerle bir olmuş Black Spring Market'in artık eski tezgâhtarı olan Eve Modjeski, alnındaki yarığın kan kırmızıya boyadığı yüzü ve artık sadece beyazı görünmekte olan yarı baygın gözleriyle kendi çıkardığı monoton, cansız bir melodi eşliğinde ip atlar gibi oradan oraya tökezliyordu. Adını bilmeseyse de daha önce Marnel'in Hırdavat Dük-kânı'nda çalıştığını bildiği bir adam, Claire Hammer'ın çocukları olduklarını tahmin ettiği iki çıplak çocuğu kollarının altına almış, curcunanın içinde ilerlemeye çalışı-yordu. Ölü bedenler de yok değildi. Bazıları vurulmuştu—onlar şanslı olanlardı.

Kapıldığı panikle güreşirken karısının ve oğlunun isimlerini bağırmaya koyulan Steve, kısa sürede büyük bir hataya düşmüş olduğunu fark etti: Tiz sesi yakın çevresindeki herkesin dikkatini çekmişti. Onu gören insanlar, dört bir yandan adamın üzerine yürümeye başladılar. Bugüne kadar içlerinde cahilliğin donuk aydınlığından başka bir şey görmemiş olduğu bu insanların gözleri, şimdi batıl inançların emzirdiği korkularla ve ithamlarla parlıyordu.

Akıl almayacak kadar tiz bir ses, “Bu o!” diye bağırınca o tarafa dönen Steve, Bammy Delarosa'yı kendisini işaret eden parmağıyla görünce büyük şok yaşadı. “Kötü gözü üstümüze salan kişi o!”

Yaşanan dehşetin çılgınlığı, kalabalığı ucundan ateşe vermişti. Suçlamayı tiz sesiyle ortaya atan kadın aynı kelimeleri tekrarlarlarken —ki bu kadın Bammy olamazdı, başkasıyla karıştırmış *olmalıydı* ya?— geriye kalanlar anlamsız dualar ediyor, kendisine elleriyle şeytan boynuzu hareketi yapıyor, yeri tespit edilen büyük günahkârdan korunmak için çaresizce istavroz çıkartıyorlardı. Ne olduğunu henüz

idrak edememiş olan Steve, üzerine gelenlerden yavaş yavaş geriye doğru kaçarken bir yandan da ona ulaşmaya çalışan ellere çarpıyordu.

Biliyorlardı işte.

Cadının gözlerini açan kişinin o olduğunu biliyorlardı. On yedinci yüzyılda yaşayan avcı kolonisinde günah keçisi ilan edilmişti ve bu tür hikâyelerin nasıl ilerlediğini çok iyi biliyordu.

Kendini üstüne uzanan ellerden kurtarıp koşmaya başladı. İkiye yararak aralarında ilerlediği kalabalığın içine düşmüş olduğu dehşeti kendi yararına kullanmaya karar verdi ama idama susamış çığlıklar, zaptedilemez cinnetin arasında kat etmeye çalıştığı yoldaki her bir kişinin kulağına umduğundan çok daha hızlı bir şekilde yayılmıştı bile. Warren Castillo'yu fark ettiğinde durmasının nedeni, zihninde beliren mantıksız kesinliğin ona kaçması gerekmediğini fısıldamış olmasıydı. Nedenini sormayın ama gerçek buydu.

“Warren!” Bir anlığına içine düştüğü tereddüitten sonra adamın koluna dokundu. “Neler oluyor burada?”

Warren ona doğru dönünce Steve, hayatında gördüğü en büyük satırı adamın ellerinin arasında gördü. “Steve,” dedi adam. “Bir süredir görüşmüyoruz. Cenaze nasıldı?”

Steve bir adım geri attı. Warren'ın pis ter kokusunu durduğu yerden alabiliyordu. Sesinde de normallikten uzak bir şeyler vardı. Tonunu sevmemişti. Hem de hiç. Warren alkollü gibiydi ama nefesinde duyulan tek şey alkol değil, son derece güçlü bir çürüme kokusuydu.

“Jocelyn'i gördün mü hiç?”

“Jocelyn kim?”

Sessizlik. “Karım.”

“Karım mı?” İşte yine Warren’ın sesindeki o garip ton. “Karım bu sabah ormanda bayağı bir ardıç meyvesi ve kanarya otu topladı. Havayı arındırdıklarını söylüyor. Ona bunu kim öğretmiş bilemiyorum ama—” Cümlesini yarıda kesip başparmağını tuttuğu satırın üzerinde kaydırıldı. “Neden yaptın Steve? Onun gözlerini açmak zorunda mıydın?”

Bir şeyler söylemek için ağzını açtığında boğazının hava akışını bile sağlayamayacak kadar gergin olduğunu anladı. Bir saniye sonra sırtında patladığını hissettiği şeyle sıkışan tüm hava dışarı çıktı; aldığı darbe akciğerlerinin gerçek anlamda içini dışına çıkarmıştı. Steve çenesinin üzerine devrildi. Düşüşün etkisiyle dişleri birbirine çarptı; aniden kendisine gittikçe daha fazla yaklaşan spor ayakkabılarından, botlardan, terliklerden sıçrayan karartının görüş alanını nasıl her saniye biraz daha kararttığına şahit oldu. İnleyerek sırtüstü dönünce kendisine doğrulttuğu tüfek namlusuyla birlikte Rey Darrel’in tersyüz olmuş yüzüyle karşılaştı.

“Bak bak bak,” dedi Darrel. “Şerefli bir Amerikalıyı iki gözü iki çeşme ağlatabilecek bir haldesin.”

“Rey,” diye tısladı Steve. “Yapma.”

“Kahrolası hain!”

Bu sözle hafifçe geriye doğru eğilen Rey, yerde yarı yatar pozisyonda duran Steve’in yüzüne sert bir tekme çaktı. Steve duyduğu kemik çatırtısının hemen ardından, çenesinden tüm bedenine yayılan işkence verici bir sızı hissetti. Başı gevşeyip önce omuzlarına düştü, sonrasında kaldırım taşlarına çarptı ve ağzından tam anlamıyla bir kan şelalesi tazyikle akmaya başladı.

Steve bir dakikalığına, en azından birkaç saniyeliğine

bayılmış olmalıydı çünkü aldığı darbeden sonra ilk hatırladığı şey tahrik dolu feryatların eşliğinde omuzlara çıkarılıp oradan oraya taşındığıydı. Kaldırım, duman ve delilik kokusu alıyordu. Boğazına kaçan kan yüzünden öksürünce, bir dişini kanla beraber kustu. İnsanların omuzlarının üzerinde taşınırken mide bulantısından dünya yerle bir oluyormuş gibi hissediyordu; asla yere inemeyeceği bir uçuşa çıkmış gibiydi. Duruşmasız mahkûmiyetinin kendisini sürüklediği yere doğru mezarlığın içinden, kalabalıkların tepesinde taşınırken yüzü yaşadığı korkuyla cayır cayır yanıyor, dayanabileceği en yüksek seviyeye kadar gerilmiş olan kafa derisi, feci hırpalanan çenesini her şeyin sonunu müjdeleyecek olan çığlığa hazırlarcasına karıncalanıyordu.

Fakat o sırada olağandışı bir şey oldu.

Etrafındaki her şey hafifçe dalgalanarak karardı ve bir anda her şeyi hayatının hatırı sayılır süresi boyunca korktuğu kişinin gözlerinden, dikişlerini kendi elleriyle kestiği gözlerden, görmeye başladığını fark etti. Belki de bu, tıpkı Katherine gibi toplum dışı bırakıldığını bildiği içindi. Belki artık kendisinin de tıpkı Katherine gibi onların hedefi haline geldiğini bildiği içindi. Ya da belki ancak eli kulağında ölümünün karşısında dururken Black Spring'e dair en kudretli korkusunun her zamankinden farklı olarak kendisine eve dönüşüne benzer huzur dolu bir his verdiğini kabul edebilecek özgürlüğe eriştiğinden dolayıldı.

Bu keşif öfkeli insan dalgasıyla beraber kiliseye yaklaştıkça ve çevresinde yaşanan kâbus daha da kardıkça kendini daha çok açığa çıkardı. Katherine'e derinlemesine yakın olduğunu ve bir yerlere gerçek anlamda ait olduğunu hissetmiş, bir de üstüne bu hisle tuhaf bir rahatlığa

erişmişti. Steve engizitörlerin ellerinin arasında rahatlayarak, bedenine değen yatıştırıcı dokunuşlarını her tarafında hissetti. Gözlerini kapattığında bile hâlâ her şeyi Katherine'in açısından görüyordu: merhametli karanlığın içinden zorla dışarı çekilirken üç yüz elli yıldır gelişimine devam eden uygarlığın her gün yüzlerini gördüğü insanlara neler yaptığını seyrediyordu. Saçlarından ya da bacaklarından tutulup sürüklenen kadınlar zorla kilisenin avlusuna savruluyorlardı. Sürekli tekrarlanan bir nakarat vardı: “*Cadı! Cadı! Cadı!*” Kilise duvarlarının diplerine benzi-ne bulanmış saman ve kauçuk lastik yığınları istiflenmişti. Temple Hill'in artık maskeli olmayan ceza memuru Theo Stackhouse, başının üzerinde yanan meşalesini sallıyordu. Kollarının arasındaki bebeğiyle oradan kaçmaya çalışan bir kadın başının arkasından vurulduktan sonra, ona sım-sıkı tutunmaya devam eden, kendinin aksine hâlâ hayatta olan bebeğiyle birlikte kilisenin içine fırlatıldı.

Sonra Steve de Metamfetamin'in narteksindeki yerini aldı. Oraya zorla tıkılan insan yığınının üzerine fırlatıldıktan sonra dev kilise kapıları yüzüne kapatıldı.

Cansız uzuvların arasında sürünerek yolunu bulmaya çalışırken neredeyse kendini boğuyordu ki nihayet ellerinin altında soğuk zemine denk gelebildi. Ellerinden ve ayaklarından aynı anda destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Attığı birkaç sarhoş adımdan sonra neredeyse duvara doğru düşüyordu. Şişmiş yüzünde hissettiği acı hafiflemiş olsa da o baş döndüren basınç hâlâ beyninde zonklamaktaydı. Neredeyse hiç hissetmediği altdudağı kendinden bağımsızmış gibi sallanıyordu. Çenesi çok büyük bir olasılıkla kırılmıştı.

Dışarıda yakılan ateşin yumuşak, hafif fısıltısının, ki-

lisede mahsur kalan kasaba sakinlerinin hiddetli uğultularıyla cıyıklamalarını bastırabilecek yükseklikte bir gürültüye dönüşmesi çok uzun zaman almadı. Kristal pencereden içeri doğru fırlatılıp loş kemeraltı boyunca havada uçan molotof kokteylinin nefin orta sıralarına doğru bir yerde alev alması da fazla uzun sürmemiştir.

İçerinin havasını bir anda değiştiren alevler, büyük saygısızlığa uğramakta olan kiliseyi cehennemden geliyormuşçasına öfkeyle parlayan ilkel, kavurucu bir sıcaklıkla aydınlattı. Davetsiz ışıkların arasında umutsuzca kendilerini kilitlenmiş kapılara, duvarlara vuran, ise boyanmış pencerelere ulaşmaya çalışan, boşluklardan içeriye dolan alevlerden korunmak için kollarını başlarına siper eden bir dolu insan gördü. Alevlere daha şimdiden yem olmuş iki kişi vardı –kadın ya da erkek olduklarını söylemek imkânsızdı. İçerideki sıcaklığın en yoğun olduğu duvar bölgesinden uzaklaşıp ana koridora doğru ilerlemeye başladığında insanların birçoğu onun yanına gelip, ona dokunup yalvar yakar böyle bir şeyi neden yaptığını sormaya başladılar. Bir zamanlar arkadaşı bildiği insanları gördü –Pete VanderMeer kollarının arasında ölü bir çocukla diz çökmüştü. Pete başını kaldırdığında ikisinin bakışları felç edici kısa bir anlığına buluştu ve en yakın arkadaşının yüzündeki boş ifade yerini umutsuzluk maskesine ve serzenişe bıraktı.

Burada bile suçlu ilan edilmişti.

Öyle miydi? Bu cehennem onun parmaklarının ucundan mı akmıştı? Katherine'in gözlerini açmaya karar vermesi, merhum oğlunun acısının neden olduğu bir katalizdi; ya oğlunun ölümünün sorumlusu kimdi? Jaydon Holst, zorla Tyler'a Katherine'in fısıltılarını dinletmişti.

Peki, kasabalının kendisine uygun gördüğü onca şeyden sonra Jaydon'ı bunu yaptığı için suçlamak doğru muydu? Ona yapılanlardan sonra Katherine'i suçlamak doğru muydu?

Suçlu, Black Spring'in kendisiydi.

Bedenini öyle karanlık, öyle ilkel bir ürperti sardı ki, çevresinde yanan dayanılmaz sıcaklıktaki alevlere rağmen tir tir titremeye başladı Steve. Onlardan nefret ediyordu. Onlardan *nefret ediyordu*. Her birinden. Kilisenin içindekilerden, kilisenin dışındakilerden. Hepsi aynıydı. Bunu şimdi daha net görebilmekteydi.

Yıllardır mühürlü olan gözleri artık açılmıştı.

Mağara gibi ağızlar, yaşlar içindeki gözler, hepsi de kendisini hor gören ifadelerle bürünmüştü.

Onların paryası olmaktan utanmıyordu.

Artık onu körleştiremeyeceklerdi –artık değil.

Mihrap yerine ilerlerken hepsine lanet okudu. Artık neredeyse şeffaf olan çatıyı yalayıp yutan alevlerin etkisiyle aşağı savrulan korlar, yukarı kaldırdığı yüzünü kavuruyor olsa da aldırmadı: Bu onun ateşiydi. Geriye kalanlara lanet olsundu. Bencil seçimlerinden oluşan o uzun zincirin her bir halkası kahROLSUNDU. Uzlaşmayı reddedişleri, sevgisizlikleri, iyi yerine hep çirkini görmeye dair hastalıklı ısrarları kahROLSUNDU. Tyler onlardan farklıydı; Tyler'ın hayalleri vardı. Lanet, lanet, *lanet*, Tyler'ını elinden alanlara lanet olsundu.

“Baba?”

Steve, diğer herkesin unutmuş olduğu, kürsünün arka kısmındaki girintinin içine yerleştirilmiş kapıyı buldu. Sanki ayakları ondan habersiz onu oraya götürmüşlerdi. Fakat kapıya o kadar yaklaşmış olmasına rağmen aniden

durdu. Soğuktan değil de, öfkesinden doğan hararetli sıcaklıkla titremeye başladı. Kapının yanına çakılmış çivinin üzerinde duran anahtarlığı çoktan tutmuş, parmaklarının arasında deli gibi sıkıyordu; arkasını döndü.

Gerçekten de onlardı.

Koca kilisenin her yerini kaplayan dumandan göz gözü görmüyordu neredeyse. Jocelyn, alev şelalesinden Matt'i korumak için bedenini oğlunun etrafına siper etmişti. Çıplak kalan sırtıyla kalçasında hafif yanıklar vardı; ayrıca vücudunun görünen bölgeleri iltihaplı kabarcıklarla dolmuştu ama başını kaldırıp Steve'e bakan yüzün onun olmadığını savunmaya imkân yoktu. Gökten inmiş bir meleklerle karşılaşmış gibi bakan karısının hafifçe kımıldattığı dudaklarıyla adını fısıldadığını fark etti Steve. Sonra kadının boğuk ve çatlak sesi duyuldu: "Steve, sen misin? Aman Tanrım, Steve yardım et bize!"

Ama Steve'i fark eden ilk kişi Matt'ti: İçinde bulunduğu katatonik durumdan kurtulmuş, babasına doğru koşmaya başlamıştı.

Steve, yüzüne gölge düşüyor olduğunu fark etti.

Bir gözünün üzerinde hâlâ hastaneden kalan lekeli bandaj olan solgun tenli küçük oğlunu gördüğü an, ailesinin sonsuza kadar dağılmış olmasının ve büyük oğlunu kaybettiği için duyduğu yasın tam nedenini kavrayabilirdi. Felç edici güçteki o saniyeler, ondan geriye kalan son direnci de alıp götürmüşlerdi. Üzerine odaklanan lanetlenmiş gözlerin varlıklarını derinden hissetti. Matt'in tüm şevkiyle birlikte nefin oradan onun bulunduğu tarafa doğru çekiliyorlardı; ağır kapıya tüm gücüyle yaslanıp titreyen elleriyle kolu çevirerek açtı.

"Baba, bekle!"

Spiral eğimle aşağı inen merdivenin basamaklarına baktı. Aşağısı derin, karanlık bir delik gibiydi. Her yer simsiyahtı.

Koyulduğun bazı yollar karanlıktır ve onlara giden ilk adımı atman ya faziletsizlik ya da delilik olarak adlandırılır.

Delilik değil, diye düşündü Steve. Sevgi.

Katherine bir çocuğunu kurtarmak için diğerini feda etmek zorunda bırakılmıştı. Bu, sevgiden başka neyin yardımıyla yapılabilirdi?

Steve geçtiği kapı eşiğinin diğer tarafından kapıyı kapatıp delikten içeri soktuğu anahtarı, kendinden başka kimse içeriden çıkmadan çevirip kapıyı kilitlemeyi başardı.

Sarp merdivenlerden aşağı yuvarlanmaya başladı Steve.

Sert zemine çarparak durduğunda orada öylece uzanıp acı içinde kıvranmaya başladı. Mahzenin karanlığı, normal bir insan gözünün hiçbir halükârda alışamayacağı bir siyah tonuydu. Gözlerin görmediği yerde seslerin daha yoğun geldikleri düşünülürse kükreyen alevlerin içinden yükselen durmaksızın çalan tahta kapının gümbürtüsünü aşağıdan çok net duyabiliyordu. İnsanların çığlıkları da bu ses şamatasına dahildi. Hâlâ hayatta olan kilise mağdurlarının sesleri hayaletleri andırıyordu. Bir ara kendi adını duyduğunu sandı –hüzün ve acıyla harmanlanmış işkence dolu bir haykırıştı. Zihninin yüzeyine çıkmaya uğraşan düşünceyi şiddetle bastırmaya çalıştı.

Düştüğü yerde sırtüstü yuvarlandı. Gözlerini açtı, kapattı, geri açtı.

Burası yukarıya göre nispeten daha konforluydu. İçine düştüğü karanlık kendiyle uyum içindeydi.

Düşüncelerini sevgiye yönlendiriyordu. Başka bir dünyada, bir yerlerden, ölenlerin çılgınlıklarını, lanetlenmişlerin şarkılarını duyuyor gibiydi. Steve bedenini elinden geldiğince bükerek top şeklini aldı; olabildiğince küçülmek, kulaklarını parmaklarıyla kapatmak istiyordu. Kulaklarını tıkayarak kendi kendine şarkı söylemeye koyuldu.

Kendi şarkısıyla uykuya dalmadan hemen önce, “Seni seviyorum Tyler,” diye fısıldadı.

Karanlığın içinde cevap verecek kimse yoktu.

O sırada Katherine van Wyler, Black Spring'deki her çocuğun en korkunç kâbuslarında gördüğü şekilde olduğu yerden yükseldi. Alçak bir cadı, insanlığın kendisinden daha eski güçlere, evrenin, dünyanın doğumundan bile önce var olan bölgelerine ait güçlere çağrıda bulundu. Dikildiği yerden, Temple Hill'in oradan alevler içindeki kilisenin olduğu tarafa dönüp, kollarını rahiplerinkini andıran hareketlerle bir o yana bir bu yana sallarken, sürüsünden hiç kimsenin anlayamayacağı, fakat duyan herkesin tüylerinin diken diken olacağı garip, ahlaksız bir dil konuşmaya başladı. Onu görenlerin bazıları çılgınlık atmaya başlasa da Katherine'in yeraltı büyülerini semalara fısıldamayı bırakmaya niyeti yoktu, bu alışılmadık ayin sırasında yaptığı bir diğer önemli şey ise ağlamaktı.

Black Spring insanları doğuya doğru yürümeye koyuldular: içlerinden bazıları çıplak olsa da her birinin suratında aynı şaşkın, boş bakışlı bir ifade vardı. Lekeli ruhların ebediyete giden tören alayı gibiydi. Her biri topluca bir rüyadalarmışçasına yanan kiliseden uzaklaşıyorlardı. 293 No'lu otoyola vardıklarında onu takip etmeyi değil,

diğer taraftaki ormanın içinde kaybolmayı tercih ettiler. İçlerinden en önde olanları Montgomery Kalesi'nin güneyinde bulunan hareketsiz bir kasaba yolunda kendilerini gösterene kadar aradan neredeyse tam üç saat geçti. Taşradaki eski sömürge evlerinin tertemiz silinmiş pencere-
lerinin ardında, aileler tavan aralarından gizlice indir-
miş oldukları rengârenk, kucak dolusu hediyelerini aşağı
yerleştirmişlerdi. Sönmek üzere olan şömine ateşlerinin
ışığının karşısında duran hediyeler, dışarıdaki ıssız yol-
dan bitmek bilmeyen ve kimseye görünmeden geçmekte
olan kâbus gibi tören alayından habersiz tüm ışıltılarıyla
parlıyorlardı. Black Spring insanları otoyol üstgeçidinin
altındaki karanlığın içinde kaybolurken yönlerini dümdüz
Hudson'a çevirdiler.

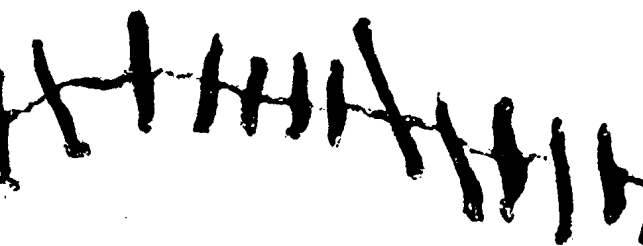
Birer birer nehre girerek kendilerini buz gibi suların
akıntısına bıraktılar.

Uzun saatlerin ardından, Highlands tepesindeki gök-
yüzü kan kırmızı bir renge boyandı.

Sonunda şafak vakti gelip çatığında ise yüzlerce şiş-
miş beden Tappan Zee Köprüsü'nün altından akıntıyla
New York'a doğru aheste aheste sürüklenirken o bölge-
nin erken kalkan insanlarına bir başkasının kâbusundan
küçük bir kesit sundular.

Noel sabahıydı.

KAPANIŞ

KAPANIŞ

Steve Grant yüzüne vuran soluk gün ışığıyla ve şişmiş ağzında tüm varlığıyla hissettiği keskin tatla uyandı. İltihaplı gözlerinde tarifi mümkün olmayan bir acı hissediyordu; gözlerini tamamen açmadan önce ışığa alışması lazımdı. Kendi yemek salonunda, kendi evinin taş zemininde yatıyor olduğunu fark etti.

Demek eve gelmişti. Yanan kiliseyi ne zaman veya nasıl terk etmiş olabileceğine dair belirli görüntüler getirmeye çalıştı aklına ama yapamadı. Mihrap kapısını ardından kapattığı zamanla içinde bulunduğu an arasındaki her şey kara bir delik tarafından yutulmuştu sanki.

Doğrulmaya çalışırken çektiği acıyla dişlerini sıktı. Kıyafetlerinden geriye kalan kumaşın üzeri yanık izleriyle kaplıydı ve leş gibi is kokuyordu. Elinin üzerindeki deri kıpkırmızı parlıyordu. Sırtıyla dizkapağında ağırlı bir diş misali şiddetle sızlayan yerleri keşfetti. En kötüsü de yüzüydü: Sol tarafı derinin altındaki çene kemiğinde korkunç bir deformasyon varmış gibi balon misali şişmişti. Evet, kırılmıştı, en ufak bir şüphesi bile yoktu. Şimdiye çoktan mikrop kapmış olmalıydı. *Eğer bu sezon "America's Next Top Model"e katılmaya dair bir umudun varsa,* diye geçirdi aklından duygusuzca, *bir kez daha düşün.*

Ayağa kalkıp donuk bakışlarla etrafı süzdü. Her şey eskisi gibi görünse de öyle değildi; kafa karıştırıcı bir

farklılık seziyordu. Evin sessizliği, sezdirmeden üzerine çullandır gibiydi. Öylesine baskıcı bir sükûnetti ki bu, kalp atışlarını kulaklarıyla duyabiliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Hem de çok ters. Noel ağacı hâlâ Jocelyn'in Arafı'nın orada, süslenmemiş halde durmaktaydı. Alış-veriş merkezinden döndüklerinde süsleyebilmek için kurmuşlardı. Tyler'ı buldukları gün.

Tabii artık yaprakları dökülmeye başlamıştı.

Yemek salonunun masasının altında bir şey gözüne çarptı: yıpranmış, siyah renkli bir ip. Katherine'in gözünden düşen ipten bir parça.

Peki ya o şimdi neredeydi? Ya Tyler neredeydi?

Steve yalpalayarak koridora doğru yürüdü. Gözüne çarpan aynada kendisiyle göz göze gelir gelmez, o an hiç aynaya bakmamış olmayı diledi. Ona bakan o yüz –derin izleri, kızıl parlaklığı ve bomboş, pörtlek gözleri– eski, normal yüzünden minicik bir izin dahi kalmadığı gaddar bir sirk gibiydi. Sol yanağıyla dudağı siyaha yakın mor rengini almıştı, yüzünün alt kısmında kandan bir sakal vardı. Bu çenenin ameliyata ihtiyacı vardı. En azından dikilmeye. Ecza dolabında bir dikiş iğnesi olacaktı gerçi ama onun bir işe yarayacağını sanmıyordu.

Ön kapıya doğru topallayıp panel perdeleri başparmağıyla aralayarak dışarı baktı. Kış çiyiyle ıslanan çimenler sabah güneşiyle parıldıyorlardı. Güzel bir gün olacaktı. Gerçi dışarıda da yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmişti ve evin içindeki baskın sessizlik evin dışındaki havaya da hâkimdi. Deep Hollow Yolu'ndan batıya doğru baktığında görebildiği tek şey insanların içlerinden henüz dışarı çıkmamış oldukları ahşap ve tuğladan evlerdi. Anladığı kadarıyla gelen geçen kimse yoktu, olmayacaktı da. Kendi evinin içinden bile evlerin boş olduğunu hissedebiliyordu. Steve, kasabayı şöyle bir dolaşsa nelerle

karşılaşacağını merak etti. Hava mis gibi kokuyordu; dumanı dair hiçbir iz yoktu. Sadece hiçlik vardı. Sadece o tüyler ürpertici sessizlik.

Yetkililer muhtemelen çok geç olmadan gelirlerdi. Ya sonra? Galiba aynı 1665 Şubat'ında olduğu gibi ilerleyecekti her şey. Geldiklerinde bu delirtici sessizliğin dışında bulabilecekleri bir şey yoktu. Üç bin kişi, arkalarında iz bırakmadan yok olmuşlardı. Hayalet kasaba.

Bu *doğru*, diye düşündü. *Artık belediye başkanı benim.*

Steve kahkaha atmaya başladı –aslına bakılırsa, kahkahayla kükremeye başladı. Tuhaf, boş yankılarla terk edilmiş evin içinde duvardan duvara çarpan gülüşü, ölü bir adamın kahkahası gibiydi. Çıkardığı sesler, Jocelyn'le birlikte eve gelip Tyler'ı ölü buldukları gün başlarının üzerinde sallanan sarkacı, o muazzam, Ortaçağ'a özgü işkence aletini getiriyordu akıllara: ileri, geri, ileri, geri sallanarak acımasız infazını işleyen jilet gibi bir bıçak. Pekâlâ, infaz gerçekleştirilmişti; ceza tamamlanmıştı. Geriye koridorun bir köşesinde kahkahalarla gülen leş kokulu vücut parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

Gülüşü kısa sürede çığlıklara dönüştü.

Steve sonrasında, iliklerine kadar üşüdüğü ve bir daha asla ısınamayacağını bildiği o birkaç dakikaya dair pek bir şey hatırlamayacaktı.

Kendine geldiğinde, kendisini, hol duvarının dibine oturup, bacaklarını iki yana açmış vaziyette buldu. Yanında dikiş kitine ait birkaç malzeme durmaktaydı: ip, neşter, cımbız, eğimli dikiş iğnesi. Bunları dolaptan çıkardığını hatırlamadığı ve en başında zaten bu eşyaları oradan almak gibi bir niyetinin olmadığı gerçeği onu panikletti. Yüzünün pamuklu ipe değil, direkt metale ihtiyacı vardı.

Yaşadığı ani düşünce patlamasına kadar olduğu yerde hareket etmeden oturmayı sürdürdü: *Jocelyn ve Matt*

Öldüler. Umarım dün gece canlı canlı yanmalarına izin verdiğinin farkındasındır? Öldüler, tıpkı Tyler gibi.

Koluna bedeninden bağımsız bir canlılık gelmişçesine eliyle önce duvara vurdu, ardından havaya birkaç boş tokat savurduktan sonra doğruldu. Baştan aşağı titriyordu –çok soğuk.

Artık her şeyin sonu geldiğine göre, yanlış kararı verdiğine dair iradesine ayak direten o yıkıcı, katlanılmaz düşünce rahatça su yüzüne çıkmıştı. Steve'in karanlıklardan kaçıp kurtulduğu doğru olsa da gerçekleri görmesine yarayan asıl şey, üzerine doğan kahrolası ışıktı. Bir çocuğunu kurtarmak adına diğerini kurban etmek Katherine'in kendi seçimi değil, jüri heyetinin zorlamasıydı. Ayrıca Katherine'in bedenini cadı havuzuna sallandırmalarından sonra kızını ona geri vereceklerini düşünecek kadar onu saflaştıran neydi ki?

Bu ölümün jüri heyeti, tek başına kendisiydi. Kendi final sınavında o da ayıpladığı diğer herkes gibi uzlaşmadan uzak kalmıştı; Black Springliler'in yaptığı gibi kendi yargı gölgesinin hapsinde olanlar için en kötüsünü dilemişti. Karısıyla küçük oğlunun kanlarını taşıyan bu ellerle mi sarılacaktı Tyler'a?

Ah, karanlık. Oraya geri dönme şansı olsaydı! Eylemlerini geri çevirebilme şansı olsaydı! Bu acımasız ışığın sonunda kendisini neyin bekliyor olduğunu görmek istemiyordu. Tek yapabildiği şey, Tyler'm ölümüne olan takıntısının mantığa dayalı bir şey olmasına dair içinde gittikçe küçülen umuda tutunmaktı.

Mantık yok, diye düşündü. Sevgi.

Kapı tıklatıldı.

Steve'in nefesi kesildi.

Kapıya baktı.

Panel perdenin arkasından zorlayan güneş ışıklarının

içinde bir gölge vardı. Hareket etmeden öylece duran silüet dışında başka bir ayrıntı görünmüyordu.

Bir çocuğun silüeti miydi o?

Korkudan taş kesilen Steve ayağa kalkamadı.

Gitmesini istiyordu. Ah Tanrım, yalvarırım –onu oradan bir şekilde gönderebilme şansı olsaydı. Kendisini kapıda bekleyen o şey oğlu değildi, hissettiği şey de sevgi değil, ayaklarının altında açıldığını hissettiği ve sevgiden çok, çok daha derin olduğunu düşündüğü dipsiz bir kuyuydu.

Kapı bir kez daha tıklatıldı.

Yavaş, sesli bir küt sesi –yalnızca bir kez.

Pencere camında sabit kalan yumruğu gördü.

Bir eline iğneyi, diğerine ipliği alan Steve Grant, kapı çalmaya devam ederken sonsuz karanlıktaki yalnızlığının yaşattığı ürpertiden daha sakinleştirici olacağını umarak, gözlerinden başlayarak işe koyuldu.

THOMAS OLDE HEUVELT

1983 yılında Hollanda'da doğmuştur. World Fantasy Award, Hugo adaylıkları ve aldığı ödüllerle dikkat çeken yazarın gündemdeki korku-gerilim romanı Büyü, birçok önemli isimden övgü almıştır.

Warner Bros. Büyü'nün televizyon uyarlaması üzerinde çalışmaktadır.

